

Diệp Tuyền

Hôn Nhân Giấy

Bạn có từng ăn hận vì đã lấy chồng?
"Hôn nhân giấy": chuyện chỉ những người
đã kết hôn mới hiểu...

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA THÔNG TIN

`*•.Hôn nhân giấy ,•*´

`*•.Tác giả: Diệp Tuyên ,•*´

`*•.Dịch giả: Nhật Thu ,•*´

`*•.Đơn vị xuất bản:

Tân Việt & NXB Văn hóa thông tin ,•*´

`*•.Đánh máy:

Hương Nguyễn, Hoathanh Nguyễn, Cơn Gió

Thu Ha Pham, Zumi Nguyen, Koibito Yo

~*•*'

`*•.Beta: Ha Huyen ~*•*'

`*•.Ebook: Devil ~*•*'

🌀 Mục lục 🌀

Lời tác giả

Lời tựa

Chương 1: Gặp anh lúc em không xinh đẹp

(1)*...*(2)*...*(3)*...*(4)*...*(5)*...*(6)*...*(7)

(8)*...*(9)*...*(10)*...*(11)*...*(12)*...*(13)

Chương 2: Bố mẹ anh,

(1) ①(2) ②(3) ③(4)

(5) ④(6) ⑤(7) ⑥(8) ⑦(9)

Chương 3: Cuộc sống lật vật nhưng không nhạt nhẽo

(1) ♥(2) ♥(3) ♥>(4) ♥(5) ♥(6)

(7) ♥(8) ♥(9) ♥(10) ♥(11)

Chương 4: Lấy chồng là lấy cả một gia đình

(1) ⑥(2) ⑤(3) ④(4) ③(5) ②(6)

(7) ⑪(8) ⑩(9) ⑨(8) ⑧(7)

Chương 5: Khó khăn đến đâu giải quyết đến đây

(1) ☆(2) ☆(3) ☆(4) ☆(5)

(6) ☆(7) ☆(8) ☆(9) ☆(10)

Chương 6: K tốt nhất, chỉ có thích hợp nhất

(1) ♡(2) ♡(3) ♡(4) ♡(5) ♡(6) ♡(7)

(8) (9) (10) (11) (12)

Lời kết

Giới thiệu

Bạn có từng ân hận vì đã lấy chồng? “Hôn nhân giấy” kể cho các bạn nghe những chuyện mà phải sau khi kết hôn bạn mới hiểu.

Người ta thường nói, một năm sau đám cưới là giai đoạn “Hôn nhân giấy”, thực chất giấy đó là giấy gì? Giấy ráp, giấy dó, giấy vệ sinh hay giấy dầu? Cô Tiểu Ảnh, cô gái thuộc thế hệ 8x dùng chính những trải nghiệm của bản thân để cho độc giả hình dung được cuộc sống vụn vặt trong một năm sau đám cưới. Sau khi lấy thư ký

Quản Đồng làm ở văn phòng Tỉnh ủy, con một trong gia đình, cô phát hiện ra: thói quen sống, cách tư duy của bố mẹ chồng ở nhà quê, hay sở thích, thói quen hành vi của Quản Đồng, một viên chức nhà nước, thậm chí thái độ đối với sự nghiệp và gia đình của hai người, càng ngày càng có nhiều cách biệt...

Trong giai đoạn thích nghi tràn ngập những mâu thuẫn và hiểu lầm này, Cố Tiểu Ảnh từng có lúc đau lòng, từng có lúc tuyệt vọng. Nhưng thật may mắn, cô chưa bao giờ buông xuôi. Cãi cọ hết lần này đến lần khác, làm lành hết lần này đến lần khác, dần dần cô học được cách khoan dung, học được cách thấu hiểu, cảm thông. Khi họ tay trong tay thong dong bước qua giai đoạn tân hôn này, Cố Tiểu Ảnh mới hiểu ra: Hôn nhân không chỉ là một trạng thái, mà còn là một tri thức.

Triết lý hay trong tác phẩm:

Ngay từ lúc bắt đầu, tình yêu là một câu chuyện lãng mạn, còn hôn nhân là một câu chuyện nghiêm túc.

Lấy chồng không chỉ là lấy một người đàn ông, mà là lấy cả một gia đình.

Cơm vợ nấu không phải là bữa cơm ngon nhất, nhưng chắc chắn là bữa cơm ấm áp nhất trên đời.

Tình yêu và hôn nhân không giống nhau. Sự khác biệt lớn nhất là ở chỗ: tình yêu phóng đại ưu điểm, còn hôn nhân phóng đại nhược điểm.

Có lúc, hôn nhân là duyên số, ngoài tình yêu, có lẽ còn có sự nương tựa rất thực tế nữa.

Luôn luôn trong hôn nhân, không có gì là tốt nhất, chỉ có thích hợp nhất.

Lời tác giả

Tôi vốn đã muốn viết cuốn sách này từ lâu.

Về hôn nhân.

Về giai đoạn đầu của hôn nhân.

Về những chuyện vụn vặt trong giai đoạn đầu của hôn nhân.

Về những bực bội, buồn bã, tình ngộ, thậm chí là nhẫn nại không bao giờ có thể quên trong những chuyện vụn vặt đó.

Đây không phải là chuyện cổ tích về nàng Lọ Lem, cũng không phải chuyện ân oán giữa các gia đình quyền quý, mà là câu chuyện về chúng tôi, những người thuộc thế hệ 8x, trong mắt xã hội được coi là “mặt trời nhỏ”, “mặt trăng nhỏ”, là “những bông hoa trong lồng kính”, đã học được những gì sau những năm tháng dưa cà mắm muối của hôn nhân. Chúng tôi là những bông hoa trong lồng kính, nhưng rồi hoa cũng phải lớn lên, cũng có một ngày phải bước vào đời sống gia đình.

Thực ra, kể cả lúc này, trong mắt các bậc phụ huynh, chúng tôi vẫn là trẻ con, vẫn là những đứa trẻ chẳng bao giờ lớn. Vì thế chỉ có chính chúng tôi mới biết, dù rằng chúng tôi cũng hay có những suy nghĩ ích kỷ và nhõng nhẽo, nhưng chúng ta vẫn mạnh mẽ, khoan dung hơn nhiều so với tưởng tượng của mọi người. Đối diện với tình yêu và hôn nhân, mỗi người trong chúng tôi đều không hoàn thiện, nhưng hầu hết chúng tôi lại một lòng một dạ đi hết con đường

Nói cho cùng, điều tôi muốn viết, đó là trong cuộc sống rất đời thường này, chúng tôi, những người trẻ tuổi, luôn nắm chắc và quyết không từ bỏ tương lai.

Và cuối cùng thì đã có “Hôn nhân giấy”.

Trong thời gian 8 tháng, sau khi tôi hoàn thành cuốn tiểu thuyết này trong rất nhiều hoạt động giao lưu với độc giả, tôi nhận thấy, hóa ra đến cả chính tôi, cũng trong quá trình giao lưu đó mà càng ngày càng thấy cảm kích bố mẹ đẻ, bố mẹ chồng, chồng mình, và cả cái cuộc sống tràn ngập những cay đắng ngọt bùi này nữa.

Vì thế, tôi muốn chân thành cảm ơn tất cả các độc giả đã quan tâm đến cuốn sách và tham gia thảo luận, cảm ơn các bạn đã giúp tôi, từng bước một, đi đến ngày hôm nay.

Cần đặc biệt nói rõ rằng: trong cuốn truyện này đương nhiên có bóng dáng của tôi, nhưng cũng không hoàn toàn là tôi. Hình ảnh hai nhân vật Cố Tiểu Ảnh và Quán Đồng đến từ đời sống của bốn cặp

vợ chồng trẻ, mà cho đến nay họ vẫn nắm tay nhau vượt qua con đường gập ghềnh mà đi về phía trước.

Nhưng tôi cũng hi vọng, cuốn sách này không chỉ đại diện cho bốn cặp vợ chồng trẻ đó, mà còn là nhiều hơn nữa.

Thậm chí, tôi mong cuốn sách có thể thay chúng tôi truyền đạt một lời kêu gọi rằng: xin tất cả những người yêu mến chúng tôi hãy yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng để giữ gìn hạnh phúc, trân trọng tình yêu.

Vậy thì, xin dành tặng cuốn sách này cho dịp kỉ niệm bốn năm kết hôn của tôi với Chàng Ngốc.

Dành tặng cho tất cả những người sắp bước vào, đang trải qua, hay đã đi qua quãng thời gian này ở khắp mọi nơi.

Dành tặng cho “quãng thời gian thích nghi” đã từng khiến chúng ta đau khổ, hoang mang, vui vẻ và nhiều cảm hứng.

Diệp Tuyên<

Tế Nam ngày 7 tháng 6 năm 2009

Lời tựa

Ngày 8 tháng 7, đúng giữa mùa hè nóng nực, thành phố ven biển R do có bão sắp tràn qua mà náo nhiệt lạ thường. Đây là một ngày đặc biệt – ngày này của năm 1999, cô bạn Cố Tiểu Ảnh mồ hôi mồ kê nhễ nhại đang làm bài thi đại học. Còn ngày này của năm 2006, cô, lúc này đã tốt nghiệp thạc sỹ ở lại trường làm giảng viên, trở thành cô dâu của Quán Đồng.

Ngày hôm đó quả là nóng nực.

Rất lâu sau, Cố Tiểu Ảnh vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó, rõ ràng là trời râm, mà nhiệt độ lại cao hơn cả ngày nắng. Hơi nóng từ mặt đất bốc lên ngùn ngụt, mang theo cái ngột ngạt trước cơn mưa, biến cái sân nhà Quán Đồng thành một miếng thịt nướng. Khi Cố Tiểu Ảnh rót rượu mời khách, mồ hôi cô ướt đầm lưng áo dưới nắng mặt trời, cô cảm giác mình giống hệt một miếng bánh đặt trên lò lửa, hay một miếng thịt ôi trong chiếc chảo rang.

Cô không chịu nổi nữa, ngẩng đầu nhìn trời, đúng lúc ngẩng đầu lên thì có cảm giác một giọt mồ hôi lớn chảy từ sau tai, lăn xuống cổ chui vào cổ áo dài, rồi nhanh chóng bị lớp lụa thấm hết; sau đó là cảm giác nhom nhóp, dinh dính cứ bết vào da, ngứa ngáy thật khó chịu.

Buổi chiều ngày nóng nực đó, không có mặt trời, cũng chẳng có lấy một giọt mưa, chỉ biết phải ra sức gào, như thể xé rách cổ họng mình trong bầu không khí vốn đã ồn ào, để thi thố với đồng tạp âm của nhân loại.

Ngày hôm đó là lần thứ hai trong vòng hơn 30 năm qua, nhà họ Quán được nở mày nở mặt. Lần đầu là 13 năm trước, con trai Quán Đồng của Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung, đạt thành tích cao nhất môn xã hội nhân văn toàn huyện, đã thi đỗ vào đại học văn học của tỉnh, đổi đời trở thành “cán bộ nhà nước”. Ngày tin vui được chuyển đến, trưởng thôn và bí thư chi bộ đến ngay nhà Quán Lợi Minh chúc mừng. Quán Lợi Minh mừng quá đổi, mở tiệc mừng ngay trong sân. Dưới cái nắng tháng bảy như đổ lửa, người ra người vào vừa nói với Quán Đồng mấy lời tốt lành thân thiết, vừa ghen tị mong con cái mình sau này có ngày được mở mày mở mặt như con trai Quán Lợi Minh. Lúc đó, trong mắt của những người dân trong thôn, Quán Đồng không chỉ là người đầu tiên đỗ đạt và đi ra ngoài học đại học, mà còn là người nhất định sau này sẽ nổi danh thiên hạ.

Đến nay, đã hơn 13 năm, trong thôn có người ra ngoài làm thuê rồi thành chủ thầu, có người mở cửa hàng may quần áo rồi trở thành chủ nhỏ, có người làm vận chuyển, trồng rau cải rồi trở thành tấm gương xóa đói giảm nghèo... Tuy vấn đề đi lại trong thôn vẫn không thuận tiện lại hay ùn tắc, nhưng nhà dân cũng đang dần chuyển từ nhà tranh vách đất sang nhà gạch nung mái ngói, bước ra khỏi nhà phương tiện đi lại từ hai chân cũng chuyển sang xe ba bánh nông dụng; ở một số nhà giàu mới nổi còn có cả bình nóng lạnh thái dương năng và ti vi màu...

Thế nhưng chỉ có nhà Quán Đồng vẫn sống trong ngôi nhà khá hơn nhà tranh vách đất một chút nhưng vẫn gió lùa mưa dột, vẫn dùng cái ti vi trắng đen chưa đến nỗi không nhìn ra hình gì nhưng cũng chẳng có màu sắc gì cả... Người trong thôn thỉnh thoảng có nhắc đến cũng thấy lạ: chẳng phải con trai nhà Quán Lợi Minh đang làm quan to hay sao? Sao hai vợ chồng vẫn sống bần hàn thế nhỉ?

Vì thế, cũng có vài người đầu óc sáng suốt đã mò mẫm tìm câu trả lời: rõ ràng là không định xây nhà mới nữa. Quán Đồng đã làm quan tại một cơ quan to nhất ngoài tỉnh thành kia rồi, sớm muộn gì cũng đón Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung đi. Sớm muộn gì rồi cũng đi thì còn sửa lại cái căn nhà nát đó làm gì?

Lại có người lăm chuyen đến hỏi Quán Lợi Minh: Con trai nhà ông thăng tiến rồi, sao hai người không lên thành phố mà ở?

Quán Lợi Minh cười khà khà, trả lời: Đợi con trai cưới vợ đã, rồi chúng tôi lên thành phố trông con cho hai đứa chúng nó luôn!

Thế nhưng, cái việc đợi này sao mà mất nhiều năm, đến khi Quán Lợi Minh tưởng như sắp bị bệnh tim đến nơi vì chờ đợi thì Quán Đồng mới đưa về nhà một cô gái thành phố kém anh năm tuổi rưỡi, tên là Cố Tiêu Ảnh, rồi cuối cùng lại đợi thêm đúng một năm nữa mới nhận được giấy đăng ký kết hôn. Điều này mới khiến cho trái tim quá sốt ruột đến nỗi sắp thụt lên tận cổ của Quán Lợi Minh trở về đúng chỗ.

Có trời chứng giám! Nhà ông Quán chờ đợi cuộc hôn nhân này đã chồn chân mỏi mắt!

Bởi thế, nói thế nào Quán Lợi Minh cũng không đồng ý tổ chức tiệc cưới trong khách sạn trên thị trấn, vì nhà mình chẳng tốt hơn khách sạn nhiều hay sao? Khách đến dự đều là bà con hàng xóm, một bước là sang đến nơi, lại có thể ăn uống thoải mái, uống thật đã, uống thật vui! Hơn nữa, ông còn phải tổ chức thật rôm rả, uống để lấy lại cái sĩ diện sắp cạn khô suốt mấy năm nay. Ông vẫn còn nhớ, vì Quán Đồng cứ chần chừ chuyện lấy vợ mà ông phải hứng chịu những ánh mắt hiếu kỳ và nghi kị của người trong thôn, quả là tức nghẹn họng!

Chưa hết, khách sạn vốn là nơi không rẻ, mà năm ngoái con trai ông Trương lấy vợ, thuê một chiếc xe đưa người trong thôn lên thị trấn ăn cỗ. Lúc đi còn đỡ, ngồi xe to, oai! Hoàn tráng! Nhưng đến lúc về, cả một đoàn xe toàn những người đã ăn uống căng bụng trên chiếc xe nghiêng ngả; mọi người bắt đầu say xe, chưa về đến nhà đã lăn lộn nôn thốc nôn tháo, thảm hết mức. Kết quả là một bữa cỗ linh đình, bỗng chốc biến thành chuyện cười trong thôn. Sao bằng tổ chức tại nhà, không chỉ tiết kiệm tiền mà còn rảnh rang vừa uống rượu vừa nghe gà vịt chiêm chiếp, hàng xóm hàn huyên... thoải mái quá còn gì nữa!

Dưới ánh nắng mặt trời thiêu đốt, với tâm lý hài lòng đó, Quán Lợi Minh vừa tiếp rượu cho trưởng thôn ngồi cùng bàn, vừa hài lòng nhìn Quán Đồng dắt Cỗ Tiểu Ảnh đi mời rượu từng bàn, cảm thấy bao nhiêu năm nay, giờ mình đã có thể yên tâm được rồi.

Thế nhưng, Quán Lợi Minh không biết rằng, kể từ giờ phút này, chính từ cái nơi có thân bằng cố hữu góp mặt đông đủ này, với Cố Tiểu Ảnh, một cảm giác hoàn toàn khác đang xâm chiếm tâm hồn cô. Chính là tất cả những thứ này, căn phòng chưa từng được quét một lớp vôi, gà vịt chạy rông khắp nơi, nhà vệ sinh lộ thiên giữa trời, những đồ làm đồng để rải rác khắp các góc tường, những bàn ghế mượn về, những cái bát canh đã mẻ hết miệng... Những thứ này là cả một thế giới khác mà một cô gái từ nhỏ lớn lên trên thành phố chưa bao giờ được tiếp xúc!

Trong không khí ngọt ngào, đầu tiên Cố Tiểu Ảnh đưa cánh tay lên gạt mồ hôi, ngược nhìn khuôn mặt đang nhe răng cười của Quán Lợi Minh ở phía xa, rồi nhìn đến Quán Đồng mồ hôi mướt mải đang đến từng bàn mời rượu, thì cô thấy tâm trạng mình rối bời, chẳng biết rốt cục là cảm giác gì, chỉ biết là có xúc động, có choáng váng, có tủi thân, có trách cứ, và có cả cảm giác ngỡ ngàng.

Nhiều năm sau, khi nhớ lại cảnh tượng này, Cố Tiểu Ảnh vẫn lặng người.

Đến lúc đó cô mới phát hiện ra, cô gái nhiều năm trước kiên quyết lấy Quán Đồng, lại còn muốn đi cùng anh đến đầu bạc răng long, là mình đó, quả là điếc không sợ súng. Đột nhiên cô lại dừng cảm đưa mình, khi vẫn còn quá trẻ, vào một cuộc hôn nhân, mà bất chấp không để ý gì đến cái gọi là “môn đăng hộ đối”; rồi lại dừng cảm tuyên bố với bố mẹ đẻ rằng: “Chắc chắn sau này con sẽ hạnh phúc.”

Rất hiển nhiên, vì lúc đó cô vẫn chưa ý thức được rằng: quyết định lấy một người, chỉ là sự dũng cảm nhất thời; duy trì được một cuộc hôn nhân, lại cần sự nỗ lực cố gắng của cả cuộc đời.

Bởi vì, từ khi bắt đầu, tình yêu là một câu chuyện lãng mạn, còn hôn nhân, lại là một câu chuyện nghiêm túc.

Chương 1: Gặp anh lúc em không xinh đẹp

Chanel từng nói: “Đúng là lúc nào cũng nên ăn mặc thật đẹp, trang điểm thật xinh, vì rất có khả năng ở ngã rẽ đâu tiên, bạn sẽ gặp được người đàn ông của cuộc đời mình”. Nhưng thật là đáng thương, Cố Tiểu Ảnh lại luôn gặp anh trong tình trạng không xinh đẹp.

(1)

Thực ra, Cố Tiểu Ảnh chưa bao giờ nghĩ đến việc, mình sẽ lấy một anh công

Trước khi gặp Quán Đồng, không biết bao nhiêu lần Cố Tiểu Ảnh đã từng hình dung về cuộc đời mình. Là một cô gái học ngành xã hội nhân văn, là sinh viên mỹ thuật, rồi thành giáo viên chuyên ngành văn hóa mỹ thuật của Học viện mỹ thuật, cô từng nghĩ mình sẽ lấy một chàng trai học khoa kỹ thuật giỏi máy móc điện gia dụng hoặc sửa chữa máy vi tính, hay một nam sinh viên y khoa khoác áo trắng tinh, điềm đạm nhẹ nhàng, hoặc một chàng trai theo đuổi học thuật khí chất nho nhã, miệt mài nghiên cứu, đương nhiên cũng có lúc đã nghĩ đến những thương nhân sắc sảo nhạy bén, lúc nào cũng có điều thuốc trên tay... Nhưng dù thế nào cô cũng không thể tưởng tượng được là mình lại lấy một anh công chức cũng tốt nghiệp ngành xã hội nhân văn.

Vì thế, trong thế giới muôn màu này, đúng là tràn ngập những điều tưởng như là không thể.

Với Cố Tiểu Ảnh, việc cô và Quán Đồng quen nhau giống như một sự tình cờ từ trên trời rơi xuống.

Hôm đó là thứ tư.

Theo thường lệ, Học viện mỹ thuật mở cửa nhà tắm nữ vào các thứ hai, tư, sáu, mở cửa nhà tắm nam vào thứ ba, năm, bảy. Bốn giờ chiều, Cố Tiểu Ảnh đang trên đường đi tắm, nhưng tắm xong cô mới phát hiện ra là đã quên mang theo quần áo để thay. Chẳng nhẽ lại mặc quần áo ngủ đi ra ngoài?!

Cô nhanh chóng đổ tất cả tội lỗi lên việc gần đây mình đã phải khổ sở đến độ bị ngộ độc bởi Ernt Cassirer[1]. Sang năm thứ hai, giáo viên hướng dẫn của Cố Tiểu Ảnh vì biết chuyện các nghiên cứu sinh do mình hướng dẫn chưa từng đăng được một bài nghiên cứu về học thuật nào, nên đã bức mình đưa ra tối hậu thư, yêu cầu tất cả mọi người đều phải nộp luận văn sơ bộ trong vòng một tháng, nếu không sẽ đình chỉ học luôn?! Thế là, Cố Tiểu Ảnh đành vừa than thở vừa lật lại luận văn mỹ học mới viết được một nửa đã bế tắc, lại phải nghiên ngẫm mất hai tuần cuốn “Nhân luận” của Ernt Cassirer, nên đầu óc choáng váng quay cuồng, mụ mị, bỏ đâu quên đấy.

[1] *Ernt Cassirer: Nhà triết học người Đức (1874 - 1945)*>

Đứng trước cửa phòng tắm, tâm trí Cố Tiểu Ảnh giằng co dữ dội: vào nhà ăn mua cơm trước, hay lên phòng thay quần áo trước, rồi xuống mua sau?

Hai phút qua đi, tâm hồn yêu cái đẹp cuối cùng cũng phải nhường bước trước cái dạ dày đói cồn cào đang gào thét, Cố Tiểu Ảnh nghiêng răng, dậm bước, quay người đi vào nhà ăn!

Thế cho nên hôm đó, khi Quán Đồng đang đứng trong nhà ăn sinh viên học viện mỹ thuật chuẩn bị mua cơm thì đã có phúc được nhìn thấy một nữ sinh mặc bộ đồ ngủ có hình gấu Pooh, đi dép lê có hình mèo Kitty hối hả lao vào nhà ăn, đứng ngay bên cạnh mình, mắt nhìn không chớp vào chỗ khoai tây hầm thịt kho tàu cuối cùng còn sót lại trong khay, gấp gáp nói với bác phục vụ: “Cho cháu một suất khoai tây hầm thịt kho tàu, cho vào túi nilon mang về.”

Lúc đó trời chập choạng tối, khắp phòng ăn sinh viên ồn ào toàn người là người, Quán Đồng ngơ ngàng nhìn cô sinh viên đứng bên cạnh: một cô gái vừa tắm xong, da trắng ngần, mắt sáng long lanh, gò má ửng hồng. Trên tay trái của cô cầm một cái giỏ, trong đó có dầu gội đầu, sữa tắm, xà phòng giặt, xà phòng thơm... tay phải chỉ vào khoai tây hầm thịt kho tàu, nụ cười vui tươi nở trên môi...

Nụ cười rạng rỡ đó khiến Quán Đồng sững sờ.

Đang đứng ngẩn ngơ thì đột nhiên có ai đập vào vai, Quán Đồng quay lại, thấy ngay khuôn mặt đang cười tít mắt của sư đệ Giang Nhạc Dương: “Thế nào, ông anh, ở đây nhiều gái xinh ra phết nhỉ?”

Cùng lúc đó, Cố Tiểu Ảnh mua cơm xong cầm túi nilon đựng khoai tây hầm thịt kho tàu quay ra, ánh mắt dừng ngay ở Giang Nhạc Dương, cô ngạc nhiên thốt lên: “Ôi, thầy Giang!”

Giang Nhạc Dương quay đầu lại, nhìn thấy Cố Tiểu Ảnh, đang định mỉm cười chào hỏi thì bắt gặp bộ đồ ngủ cùng đôi dép lê trên người cô, nên đứng ngớ người.

Một lúc sau, Giang Nhạc Dương mới trấn tĩnh lại, nhíu mày nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Cố Tiểu Ảnh, em có thể cẩn thận hơn về trang phục không? Nhà ăn là nơi công cộng, em ăn mặc thế này không sợ ảnh hưởng đến bộ mặt của nhà trường sao?”

Cố Tiểu Ảnh thích thú nhìn Quán Đồng đang bên cạnh Giang Nhạc Dương, thầm nghĩ anh chàng tư vấn nho nhã thế này đúng là hiếm gặp trong Học viện mỹ thuật, bởi ở đây toàn những anh chàng thời thượng, phong cách ngút trời. Ngắm nghía từ đầu đến chân mấy lượt, thấy Quán Đồng hơi đỏ mặt, còn Giang Nhạc Dương thì đang xanh mặt, cô mới thu ánh mắt lại, đối khẩu với Giang Nhạc Dương: “Em cũng không định ngồi ăn ở đây, nếu không vì gặp thầy Giang thì lúc này em đã về đến phòng rồi, làm sao kịp ảnh hưởng đến bộ mặt nhà trường!”

Giang Nhạc Dương bối rối, than thở: “Học viện nghệ thuật đúng là rất có phong cách!”

Cố Tiểu Ảnh phản bác ngay: “Thưa thầy Giang, thầy tốt nghiệp ở đại học tỉnh, đương nhiên không thể biết được, ở Học viện nghệ thuật của chúng em, dù thầy có khoác khăn trải giường đi trong sân trường, cũng chỉ được coi là nghệ thuật hành vi thôi ạ.”

Nghe xong câu này, Giang Nhạc Dương lại gật đầu, quay lại nói với Quán Đồng: “Đúng đấy, sư huynh không biết, mấy ngày trước có thi đấu bóng đá trong học viện, khoa mỹ thuật có một nam sinh, do quần áo thi đấu giặt chưa khô, liền lấy một cái vỏ gối bông, khoét mấy cái lỗ, trùm vào người rồi ra sân. Lúc đấy anh không được chứng kiến, chứ các khán giả hò hét, khoa chiêng gõ trống ghê lắm, mà các nữ sinh cũng gào thét?”

Quán Đồng không nhịn nổi bật cười, Cố Tiểu Ảnh nhìn Quán Đồng, rồi cũng nhếch mép cười, khoa tay với Giang Nhạc Dương: “Thầy Giang, em không tiện ở đây lâu, em cũng không thích bị người khác la ó.”

Nói xong, cô cầm cái túi nilon và giỏ đựng xà phòng đi ra khỏi nhà ăn, hướng về phía ký túc xá nghiên cứu sinh nữ.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Quán Đồng và Cố Tiểu Ảnh diễn ra như vậy. Hôm đó, Quán Đồng vốn định đến thăm sư đệ Giang Nhạc Dương đang làm giáo viên hướng dẫn chuyên trách của Phòng nghiên cứu sinh thuộc Học viện nghệ thuật. Giang Nhạc Dương muốn Quán Đồng được chứng kiến một chút thế nào là “mỹ nhân như mây” nên mới nảy ra ý đến nhà ăn ăn cơm. Điều thú vị là, Quán Đồng chẳng được người đẹp nào, mà lại vấp phải một cô gái mồm miệng sắc sảo và có nụ cười thật rạng rỡ.

Nhưng thật ra sự gặp gỡ này cũng bình thường không có gì quá ấn tượng, hay có thể nói, nếu không có lần gặp thứ hai ngay sau đó, thì chẳng lâu sau Quán Đồng cũng sẽ quên ngay sự việc này. Cố Tiểu Ảnh vốn vẫn là người hay quên, hơn nữa sẽ lại càng chẳng nhớ

rằng, ngày tháng năm nào đó, cô đã từng gặp một anh chàng mà cô thấy cũng khá đẹp trai, nhưng hơi ngốc, hơi nhát, ở ngay trước một khay khoai tây hầm thịt kho tàu.

(2)

Lần gặp gỡ thứ hai là cơ hội do Học viện nghệ thuật mang lại, đó là vào tháng 10, dịp kỷ niệm 50 năm thành lập trường, mà lãnh đạo tỉnh đích thân đến chủ trì lễ khai mạc, Quận Đồng cũng có mặt trong đoàn đại biểu. Vì hoạt động này, Học viện nghệ thuật đã cắt đặt riêng một đội nữ nghiên cứu sinh làm nhiệm vụ đón khách quý. Thật trùng hợp, Cố Tiểu Ảnh là một trong số đó.

9 giờ sáng, một chiếc xe con màu đen từ từ tiến vào cổng Học viện nghệ thuật và đỗ lại trước hội trường. Các vị lãnh đạo xuống xe, lần lượt đi vào. Quận Đồng đi ở khoảng giữa. Vào cái lúc ngẩng đầu lên và nhìn thấy Cố Tiểu Ảnh, mắt anh sáng rực.

Anh quả thực không hề nghĩ đến chuyện, sẽ gặp lại Cố Tiểu Ảnh trong dáng vẻ này.

Một cô nữ sinh trang điểm nhẹ nhàng, tóc bới cao, duyên dáng đứng ở cửa hội trường. Cô mặc bộ váy công sở tay lỡ màu trắng ngà, do trường quy định, đi kèm với khăn lụa đỏ, làm cả người toát lên một vẻ thanh nhã; đặc biệt là lúc cô đi bên cạnh các khách mời để hướng dẫn giới thiệu, thì từng nét mặt, từng nụ cười đều thật phù hợp, mỗi cử chỉ đều thật duyên dáng và phong cách.

Quản Đồng cứ nhìn mãi, nhìn mãi, nhìn không chớp mắt, cho đến khi Giang Nhạc Dương lặng lẽ đến bên cạnh vỗ vai, mới thu ánh mắt v

Quản Đồng cười cười, hạ giọng: “Xong việc tôi sẽ tìm anh.” - Nói xong liền bước nhanh theo vị lãnh đạo đi phía trước về phía bàn chủ tịch. Giang Nhạc Dương đứng ở phía cuối hội trường, nhìn theo Quản Đồng mặc bộ vest màu sẫm, rồi nhân tiện nhìn cả Cố Tiểu Ảnh mặc bộ váy màu nhạt phía trước, anh nghĩ bụng quả thật là người đẹp vì lụa, cái cô Cố Tiểu Ảnh điên rồ mặc bộ đồ công sở lên nhìn cũng đẹp, mà khả năng lừa gạt của bộ đồ đó cũng khá lớn đấy chứ...

Một tiếng đồng hồ sau, lễ khai mạc kết thúc, chuyển sang hoạt động tham quan.

Nhìn quan khách lần lượt đi ra, Cố Tiểu Ảnh không kìm nổi đã mỉm cười. Cô cố gắng lắm mới kiên trì được đến khi vị khách cuối cùng rời khỏi hội trường, rồi khoan khoái thở phào, quay người lững thững đi về phía phòng nghỉ.

Vừa đẩy cửa, thấy chỉ có Giang Nhạc Dương trong phòng, cô liền thở phào như vừa trút được một gánh nặng, tươi cười lên tiếng: “Chào thầy Giang!”

Giang Nhạc Dương vốn rất gần gũi thân thiết với đám nghiên cứu sinh chỉ kém mình ba bốn tuổi này, nên thấy Cố Tiểu Ảnh đi vào thì liền đứng lên rót nước cho cô, rồi cười nói: “Vất vả quá nhỉ!”

“Mệt chết đi được!” - Cố Tiểu Ảnh vừa trả lời vừa đi đến chiếc ghế sofa bên cửa sổ. Giang Nhạc Dương chưa kịp phản ứng gì, đã thấy cô đi đến bàn trà, thả mình rơi xuống ghế sofa như thả một cái bao tải, rồi cời giầy cao gót ra, xuýt xoa thích thú.

Giang Nhạc Dương tròn tròn mắt, cố ra vẻ bực bội: “Cố Tiểu Ảnh, cô nghiêm trang thêm một lúc nữa không được à? Cô nhìn bộ dạng của cô xem, cô gái đẹp vừa đứng ở cửa hội trường lúc trước rất cuộc có phải là cô không đấy?!”

“Cô gái đẹp á?” - Cố Tiểu Ảnh quay đầu lại, cười toe toét nhìn Giang Nhạc Dương, “thầy Giang, thầy có bị hoamắt không đấy? Năm nay là tận năm thứ 6 em sống ở Học viện nghệ thuật rồi, sáu năm đó chẳng học được thứ gì, ngoài bốn chữ “tự mình biết mình”. n đang thắc mắc đây! Thầy nói xem, một hoạt động quan trọng như thế này, tại sao trường không tìm những sinh viên trẻ trung xinh đẹp đến để phục vụ? Chúng em tuổi tác đã cao, lại còn bị bắt cưa sừng làm nghệ”.

Giang Nhạc Dương phát ho lên một tiếng: “Đừng ăn nói linh tinh”.

“Sao em lại ăn nói linh tinh nhỉ,” Cố Tiểu Ảnh ngồi lên vừa xoa chân vừa trách móc, “thầy xem trường mình bao nhiêu là gái xinh,

khoa hý kịch này, khoa múa này, khoa dân ca này... chọn ai mà không được? Sao lại cứ phải chọn nghiên cứu sinh? Thầy xem nghiên cứu sinh thì làm gì có gái xinh, toàn là giống Lý Mặc Sầu cả!”

Giang Nhạc Dương đưa nước cho Cố Tiểu Ảnh, vừa tức vừa buồn cười: “Cố Tiểu Ảnh, cô thật là lạ, làm gì có ai tự nói mình như vậy! Tôi thì nghĩ ngoại hình của con gái hoàn toàn không phải là điều quan trọng nhất, mà quan trọng là phải trong sáng thông minh.”

“Xin cảm ơn,” - Cố Tiểu Ảnh nhận lấy chiếc cốc dùng một lần, vừa uống vừa tán dương: “Thầy Giang thật là người phẩm chất tốt, sau này em tìm bạn trai chắc chắn sẽ lấy thầy làm mẫu. Ôi, thời buổi này đàn ông toàn động vật làm cảnh thôi, người đàn ông tốt như thầy chắc là sắp tuyệt chủng đến nơi rồi.”

“Đừng có chuyển chủ đề như vậy”, Giang Nhạc Dương ngượng nghịu, khuôn mặt ửng đỏ.

Đúng lúc đó Hứa Hân đẩy cửa đi vào, nghe được mấy câu vừa rồi liền cười ha ha: “Con ruồi nhép đừng có mà diễn kịch với thầy Giang, người ta là em bé ngoan đấy!”

“Em bé ngoan á?” - Giang Nhạc Dương nghe ba từ đó xong thì nghiêm giọng, “Tôi còn lớn hơn các cô bốn tuổi đấy!”

“Biết rồi biết rồi,” Cố Tiểu Ảnh khua khua tay, “Thầy thuộc thể hệ 7x mà, hẳn có một hố sâu ngăn cách với tụi 8x chúng em”.

Cô nhìn Giang Nhạc Dương, làm ra vẻ nghiêm trang: “Những nữ sinh thể hệ 8x như chúng em, đương nhiên là c học hành rồi, nhưng chẳng người nào từ bỏ việc trở nên xinh đẹp! Tốt nhất là khi đi trên đường, làm sao mà tỷ lệ người quay đầu lại là 200%! Chúng em quyết không bao giờ tự hạ giá mình. Chúng em quan tâm đến mỹ phẩm, quần áo đẹp, các lớp học Yoga, không thiếu một cái gì! Tuổi xuân ngắn lắm thầy Giang ạ, phải tranh thủ lúc này còn trẻ, trẻ không chơi già hư đốn. Vói lại không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ lười, đúng không thầy?”

Giang Nhạc Dương bị đoạn hùng biện đánh gục, mắt chữ A mồm chữ O, mãi mới thốt lên lời: “Thế thì cần bao nhiêu tiền?”

Cố Tiểu Ảnh lườm anh một cái, bĩu môi: “Không có tiền thì cố gắng kiếm tiền, thầy tưởng tiền là do ki cóp mà có á? Nói cho thầy biết nhé, tiền có là do kiếm được! Không tiêu tiền thì làm sao thúc đẩy mình chăm chỉ kiếm tiền được?”

Giang Nhạc Dương nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Cố Tiểu Ảnh, em phải cẩn thận, không thì không lấy nổi chồng đâu, giới tiêu tiền thế, ai mà nuôi nổi em...”

“Giỏi tiêu tiền thì sao chứ? Tiền đó toàn là do em vất vả kiếm ra thì có ảnh hưởng gì đến ai? Tiền đứng lớp này, tiền viết báo này, tiền lương chủ nhiệm lớp này...” – Cố Tiểu Ảnh đếm ngón tay: “Mỗi tuần em lên lớp 8 tiết cho sinh viên, viết chuyên đề cho hai tờ báo, mỗi tháng viết bài cho sáu tờ tạp chí lại còn làm giáo viên chủ nhiệm cho một lớp chuyên ngành nữa, thầy tưởng tiền từ trên trời rơi xuống chắc?”

Giang Nhạc Dương thở dài: “Em là siêu nhân hả?”

“Không,” Cố Tiểu Ảnh cười ranh mãnh, “em là nữ siêu nhân”.

Giang Nhạc Dương mắt mũi trợn ngược.

“Mà hơn nữa,” Cố Tiểu Ảnh vừa xoa chân vừa thuyết giảng tiếp, “ai nói là phụ nữ cứ phải do đàn ông nuôi? Thầy có chắc chắn đàn ông kiếm được nhiều tiền hơn phụ nữ không? Thầy có chắc là đàn ông nuôi đàn bà mà không phải là đàn bà nuôi đàn ông không?”

Đến lúc này thì Giang Nhạc Dương không nói thêm được lời nào, bó tay

Đang nói chuyện thì có người gõ cửa, Hứa Hân đang đứng cạnh, tiện tay mở, thấy ngoài cửa có một người, liền hỏi: “Xin hỏi cần gặp ai ạ?”

“Thầy Giang Nhạc Dương có ở đây không ạ?” – Quán Đồng cười cười nhìn vào trong phòng.

Giang Nhạc Dương đang ngồi trên chiếc sofa gần cửa ra vào, nghe tiếng Quán Đồng vội ra mở cửa, cười tươi như hoa: “Hoan nghênh trưởng phòng Quán.”

“Múa mép vừa thôi, tôi chỉ có mỗi 5 phút rồi rã, nên đến điểm danh với anh đây” - Quán Đồng vừa cười vừa đi vào. Vừa ngẩng đầu lên, anh thấy trên chiếc ghế sofa đằng kia, Cố Tiểu Ảnh đang cởi giày ngồi xoa chân, khi thấy anh vào thì đông cứng như một pho tượng thạch cao.

Giang Nhạc Dương nhìn theo ánh mắt bạn, bất đắc dĩ nhắc nhở: “Cố Tiểu Ảnh, đi giày vào!”

“Ồi!” – Cố Tiểu Ảnh như vừa tỉnh mộng, hồi hả nhảy xuống ghế sofa, loay hoay tìm đôi giày cao gót không biết lúc nãy đã bị quẳng vào góc nào, tìm được một chiếc, đi vào chân, rồi lại nhảy lò cò đến giữa phòng đi nốt chiếc còn lại.

Giang Nhạc Dương thở dài, gãi trán: “Sư huynh, để sư huynh xem phim hài rồi”.

“Xem phim hài gì chứ”, Cố Tiểu Ảnh vừa đi giày vừa tức tối, “Có giỏi thì thầy thử đi đôi giày cao búp phân đứng liền hai tiếng đồng hồ đi xem thế nào!”

Đi xong giày và đứng thẳng người lại, cô quay người tươi cười nhìn Quán Đồng, hơi cong lưng, giống như một nhân viên đón khách trong khách sạn, và nói: “Xin chào lãnh đạo ạ!” Quán Đồng cười: “Tôi tên là Quán Đồng”.

“À”, Cố Tiểu Ảnh gật gật đầu, tươi cười trả lời - “Thì cũng là lãnh đạo tỉnh ủy còn gì, anh ngồi ở ghế chủ tịch, còn tôi chỉ được đứng ở cửa hội trường thôi.

Quán Đồng chẳng biết làm gì ngoài việc nhìn Cố Tiểu Ảnh cười. Giang Nhạc Dương lại chỉ vào Cố Tiểu Ảnh hỏi Quán Đồng: “Anh nói xem, sao con gái thời này lại tham lam thế nhỉ?”

Cố Tiểu Ảnh chẳng thèm chấp Giang Nhạc Dương nữa mà phản công bằng cách chăm sóc Quán Đồng: “Lãnh đạo có uống nước không ạ?”

“Tôi không uống đâu, xin cảm ơn”, Quán Đồng cười cười, giải thích, “Tôi là anh em thân thiết với thầy Giang của các cô, chỉ định đến chào một câu, giờ phải về rồi”.

“Ồ”, Cố Tiểu Ảnh quay đầu nhìn Giang Nhạc Dương, rồi cười nói: “Thầy Giang, tiễn khách kìa”.

Giang Nhạc Dương tròn mắt: “Cô đi mà tiến!” “À, tiến thì tiến”, Cố Tiểu Ảnh vượt vượt chiếc khăn lụa, kéo gấu váy, đi ra cửa, hơi cúi người, ra hiệu dẫn đường, mỉm cười: “Thưa lãnh đạo, mời đi bên này”.

Hứa Hân và Giang Nhạc Dương tròn mắt.

Quản Đồng lại cười, khi cười trông anh rất đẹp trai, khuôn mặt khôi ngô trông lại càng trẻ.

Cố Tiểu Ảnh nhìn trộm một cái, nghĩ bụng kiểu người này, khi học ở đại học tỉnh, ít nhất cũng thuộc dạng có sao có số nhỉ?

Quên mất chưa nói, một trong những sở thích của Cố Tiểu Ảnh là ngắm những anh chàng mặc đồ công sở, vừa tao nhã vừa điển trai.

Đi trên đường, Cố Tiểu Ảnh hiếu kỳ hỏi Quản Đồng: “Lãnh đạo thực sự là anh em thân thiết của thầy Giang ạ? Nhìn anh có vẻ trẻ hơn thầy ấy nhiều.”

Quản Đồng vừa cười vừa gật đầu: “Tôi học trước anh ấy hai năm, quen nhau khi học chuyên ngành, sau đó học nghiên cứu sinh, lại cùng một hướng dẫn.”

Không đợi Cố Tiểu Ảnh nói gì, anh vội nói thêm: “Gọi tôi là Quán Đồng được rồi.”

“Như thế không được, không lịch sự chút nào”, Cố Tiểu Ảnh liếc Quán Đồng một cái, than thở một cách ác ý: “Nhưng quả thật là nhìn không ra, thầy Giang già cứ như là bố tôi vậy.”

Quán Đồng không nhin nổi bật cười thành tiếng, một lúc sau mới nói: “Cô đang trả thù anh ấy đấy hả, vì anh ấy nói cô không lấy nổi chồng phải không?”

“Trời, thế là bị anh bắt thóp rồi”, Cố Tiểu Ảnh kinh ngạc nhìn Quán Đồng, “Anh nghe thấy à?”

Quán Đồng gật đầu cười: “Trong mắt Giang Nhạc Dương, cô là học sinh của anh ấy, tuy chỉ kém 4 tuổi, nhưng anh ấy vẫn tự coi mình là đàn anh theo thói quen. Thực ra, khi còn đi học, anh ấy cũng nổi bật lắm đấy”.

“Úi, một sự nổi bật có tính sát thương rất cao...” Cố Tiểu Ảnh ca thán, bất giác quay đầu nhìn Quán Đồng, thắc mắc: “Có phải anh đang cười thầm trong bụng là chúng tôi trẻ con không?”

Quán Đồng lắc đầu, ánh mắt thành thật: “Không đâu, tôi lại thấy cô nói rất có lý.”

“Hà?” - Cố Tiểu Ảnh bán tín bán nghi nhìn anh.

Quản Đồng cười cười, vừa định nói thì nghe phía sau có người gọi: “Trưởng phòng Quản, chủ nhiệm tìm anh đây.”

“Tôi đến ngay đây” - Quản Đồng quay đầu đáp, rồi lại nhìn Cố Tiểu Ảnh, mỉm cười: “Cảm ơn cô, cô vất vả quá!”

Nói xong, anh quay người bước nha Cố Tiểu Ảnh vẫn đứng đó, nhìn theo bóng Quản Đồng một cách tò mò, thầm nghĩ: con người này còn trẻ tuổi mà đã được giữ chức vụ quan trọng, đúng là xứng đáng với bốn chữ “tuổi trẻ tài cao”, thế mới biết mặt bằng ở tỉnh cao thật, bố đẻ mình năm nay đã hơn 50, làm phó chủ nhiệm phòng nghiên cứu chính trị thị ủy thành phố F, cũng chỉ tương đương với cấp phó phòng...

Tuy thế, dù là Cố Tiểu Ảnh hay Quản Đồng, hoặc là cả hai đều không nghĩ đến, thì lần gặp gỡ đó không chỉ khiến họ trở thành những người quen biết rất có duyên với nhau, mà còn khiến cho ấn tượng của người này ít nhiều ghi dấu ấn trong tim của người kia.

Mà thực ra thì thông thường tình yêu không bắt đầu từ “tiếng sét ái tình”, cũng không bắt đầu từ “oan gia”, mà bắt đầu từ “lửa gần rơm”.

(3)

Lúc đó, Quán Đồng cũng không ngờ rằng, sau này sẽ có một ngày trái tim mình lại rung động trước một cô gái thuộc thế hệ 8x.

Từ rất lâu nay, trong quan niệm của rất nhiều người, nhóm người này đại diện cho sự ích kỷ, kiêu ngạo, vô trách nhiệm, quá coi trọng bản thân. Cũng có thể nói, nếu không có một thế hệ những gia đình chỉ có một đứa con duy nhất thì Trung Quốc sẽ không có những từ như “mặt trời nhỏ”, “mặt trăng nhỏ”, “bông hoa trong tủ kính”.

Với kinh nghiệm sống của Quán Đồng, không phải anh không nhìn ra một cô gái như Cố Tiểu Ảnh, chắc chắn ngay từ nhỏ đã lớn lên trong nhung lụa.

Nụ cười trên gương mặt cô, vẻ bướng bỉnh của cô, tư duy sắc sảo, thậm chí cả tài ăn nói và khí chất chông minh của cô..., tất cả những thứ đó không phải tự nhiên mà có, mà là tự rèn luyện qua từng ngày.

Vì chế không cần đoán cũng biết, chắc chắn cô lớn lên ở thành phố, được giáo dục tốt, hoặc cũng là người ăn học đàng hoàng. Tất cả những gì mà cô có, đều đến với cô rất dễ dàng, cô chưa từng phải chứng kiến những đau khổ ở đời, lại càng chưa phải trải qua sóng gi

Cô và anh, Quán Đồng, căn bản không thuộc cùng một giới.

Nhưng Quán Đồng là người thế nào?

Như đã nói ở đoạn trước, anh lớn lên ở một vùng quê thuộc thành phố R, ngay từ nhỏ đã là học sinh giỏi, sau khi tốt nghiệp cấp 3 được xét vào viện đại học văn học của tỉnh, thuộc thành phố G với thành tích đứng đầu môn khoa học xã hội nhân văn toàn huyện, bố mẹ đều là những người nông dân bình thường hết mức có thể...Anh từng có một cậu em trai tên là Quán Hoa, nhưng đáng tiếc đã mất khi còn nhỏ.

Thời học đại học, Quán Đồng cũng từng yêu một lần. Bạn gái anh là Tưởng Mạn Ngọc, một “mỹ nữ + tài nữ” nổi tiếng như cồn, chuyên ngành Văn nghệ mỹ học tại Học viện Văn học của tỉnh lúc đó. Năm tốt nghiệp, phòng tổ chức tỉnh ủy tuyển chọn thi nghiên cứu sinh của các trường đại học trọng điểm, Quán Đồng và Tưởng Mạn Ngọc lần lượt đứng thứ nhất và thứ ba toàn tỉnh về thành tích, vì thế một người về văn phòng tỉnh ủy, một người về phòng nhân sự đại học tỉnh làm việc.

Lúc đó, rất nhiều người xuýt xoa: đúng là hoàng tử phải sánh đôi với công chúa!

Thế nhưng, mọi người đã quên mất một điều là hoàng tử chưa chắc đã là người giàu có nhất, anh tuấn nhất, mà chỉ là người có dòng máu cao quý nhất. Trong thực tế cuộc sống hiện thực, một thanh niên tài năng tuấn tú nhưng nếu chỉ tay trắng khởi nghiệp thì

có thể làm phò mã, nhưng vĩnh viễn không bao giờ trở thành hoàng tử.

Đáng tiếc hơn nữa là, bố mẹ của Tướng Mạn Ngọc cũng không thích dạng “phò mã” này.

Quản Đồng mãi mãi không bao giờ quên, năm anh tốt nghiệp xong, lần đầu tiên đến nhà Tướng Mạn Ngọc, bà Tướng nói gần nói xa: “Ngọc Ngọc nhà tôi từ nhỏ tới giờ chưa bao giờ phải chịu khổ. Chúng tôi là những người làm cha làm mẹ, cũng chẳng qua chỉ mong con mình gả về cho người ta, không phải chịu ảm ức, sống vui vẻ thành thoi.”

Quản Đồng thành thật: “Bác gái cứ yên tâm, nhất định cháu Ngọc Ngọc phải chịu khổ đâu.”

Mẹ Tướng Mạn Ngọc cười, nụ cười đó như ẩn chứa sự thương hại: “Quản Đồng, bác biết cháu là người tốt, nhưng môi trường trưởng thành, gia đình, thói quen chi tiêu, thói quen sống khác biệt... tất cả những thứ đó là hiện thực. Bây giờ thì đầu óc của Ngọc Ngọc chỉ toàn là tình yêu, nên bác có nói nó cũng không nghe, nhưng cháu thì khác, cháu là đàn ông. Cháu thực sự có thể đảm bảo sau này Ngọc Ngọc sẽ không chịu thiệt thòi, không bực bội vì những thứ đó không? Nếu cháu làm được, bác có thể quyết định gả Ngọc Ngọc cho cháu”.

Quản Đồng im lặng.

Một Quán Đồng có thể phẫn đấu đến ngày hôm nay, đương nhiên không phải là người ngốc nghếch. Anh không thể không biết đằng sau những lời nói khéo này là cái lý do rất thường gặp: những thanh niên xuất thân từ nông thôn, nói dễ nghe một chút là “con nhà nghèo có chí”, nói khó nghe hơn một chút thì chính là những “thằng nhà quê” trong mắt những người thành phố.

Dựa vào đâu mà anh có thể mang đến cho Tường Mạn Ngọc tất cả những điều này?

Đến bản thân anh còn hiểu rằng, nếu nói về trình độ văn hóa, thói quen chi tiêu, thậm chí cả thói quen vệ sinh...thì nhà mình còn lâu mới đạt đến tiêu chuẩn của mẹ Tường Mạn Ngọc. Hơn nữa, đã về sống với nhau thì làm sao mà không có một chút thiệt thòi, một lần cãi vã, một chút bực mình?

Thế nhưng, Quán Đồng vốn không phải là người con trai tự ti.

Anh mỉm cười, đứng thẳng người lên nói với bà Tường: “Thưa bác gái, nếu Ngọc Ngọc nói chia tay cháu sẽ không bao giờ quấy rầy cô ấy; nhưng, chỉ cần Ngọc Ngọc sẵn lòng muốn sống với cháu, cháu sẽ làm tất cả để cô ấy được sống hạnh phúc suốt đời.”

Anh lại trịnh trọng nói: “Thưa bác gái, chuyện sinh ra trong một gia đình như thế nào, cháu không có quyền lựa chọn. Hai mươi sáu năm nay, điều cháu có thể làm được chỉ là cố gắng làm đến mức tốt nhất những việc mà cháu có quyền lựa chọn và quyết định.”

Trong căn phòng khách rộng mênh mông của nhà họ Tưởng, bà Tưởng im lặng không nói gì.

Quản Đồng đứng trước mặt bà và mỉm cười, nhưng anh tự hiểu với lòng mình, tận đáy sâu của nụ cười này là sự chua chát xót xa.

Quả thực lúc đó Quản Đồng cũng đã dự liệu được rằng, kết cục của “hoàng tử” và “công chúa” sẽ là bi kịch đau lòng. Một tháng sau, cuối cùng thì Tưởng Mạn Ngọc cũng không chịu nổi áp lực gia đình, đã chủ động nói chia tay. Khi đó, Quản Đồng chỉ gật gật đầu, nói: “Anh đồng ý”.

Hai năm sau, Tưởng Mạn Ngọc lấy chồng. Chồng cô là con trai của phó tỉnh trưởng, hiện đang giữ chức tại phòng chính trị công an tỉnh.

Lại sau hai năm nữa, Tưởng Mạn Ngọc lúc đó 30 tuổi, trở thành nhân viên trẻ nhất của phòng nhân sự. Tuy chỉ là chức vụ hờ, nhưng khi người ta gặp, vẫn phải lịch sự chào một câu: “trưởng phòng Tưởng”.

Trước việc này, người anh em Giang Nhạc Dương vô cùng bất mãn, anh thường kêu ca, nói những câu đại loại như: “qua đen bay qua ngọn cây cũng có thể làm phượng hoàng”. Nhưng mỗi lần nghe vậy, Quản Đồng cũng đều im lặng không bình luận gì.

Bởi vì anh biết, Giang Nhạc Dương nói thế là vì tức giận thay cho mình, và anh cũng thừa biết rằng Tường Mạn Ngọc không phải là quạ đen.

Tường Mạn Ngọc luôn là một con chim phượng hoàng có chính kiến, có tài năng, có năng lực, một con chim như thế luôn dũng mãnh bay về phía trước, chẳng bao giờ lùi bước.

Giờ thì anh đã hiểu vì sao mà anh với Tường Mạn Ngọc tương như rất đẹp đôi, đó là vì họ đều xuất sắc, nhưng họ lại phải chia tay chính là vì hai người cùng xuất sắc ở bên cạnh nhau thì e rằng sẽ chẳng có ai muốn hi sinh hay thỏa hiệp với ai hết.

Vì thế, Quán Đồng bây giờ tuy thường xuyên được giới thiệu với bạn gái, nhưng anh chẳng hề để ý đến cái gọi là “duyên phận”.

chăm chỉ làm việc, chăm chỉ phấn đấu, chăm chỉ tự động viên mình: chỗ nào cũng cần những người làm việc thực sự, việc này chẳng có liên quan gì đến hoàn cảnh gia đình. Nếu mình không thể trở thành một người làm việc tốt nhất, vậy thì khi cơ hội tuột khỏi tay, không thể trách cứ xã hội không công bằng.

Anh nghĩ như vậy, và cũng làm theo như vậy.

Tốt nghiệp đã năm năm nay, nhưng cuộc sống của anh vẫn đơn giản đến mức nhạt nhẽo: đi làm, làm thêm giờ, thỉnh thoảng rỗi rãi thì chăm chỉ đọc sách, viết lách, nghiền ngẫm văn chương. Phòng

anh không có tivi, chỉ có một sợi dây nối internet, trang chủ mỗi khi lên mạng là tờ báo mạng Nhân dân.

Trời đã không phụ người có tâm, năm anh 31 tuổi, Quán Đồng, người chẳng có chút thế lực gì, đã trở thành thư ký cấp phó phòng trẻ nhất, mà không lâu nữa, cũng sẽ là trưởng phòng trẻ nhất của Văn phòng tỉnh ủy.

Quán Đồng đương nhiên là không tin tất cả những thứ gọi là “tiếng sét ái tình” trên đời này.

Vì thế, lúc đó Quán Đồng chỉ cảm thấy cô gái có tên là Cố Tiểu Ảnh này rất thú vị.

Nhưng đúng là có duyên phận, không lâu sau, Quán Đồng lại gặp Cố Tiểu Ảnh.

Hôm đó, hai anh chàng đọc thân Giang Nhạc Dương và Quán Đồng cùng hẹn nhau đến Học viện nghệ thuật đánh bóng rổ. Chơi xong, hai người đến văn phòng của Giang Nhạc Dương thay đồ. Lúc đi đến cửa thang máy tầng hai, ngay từ xa hai người đã nghe thấy tiếng ồn trong một phòng học. Với nhạy cảm nghề nghiệp, Giang Nhạc Dương đi đến cửa dưới phòng học nhìn vào, giật mình suýt ngất khi thấy Cố Tiểu Ảnh đang ngồi thẳng lưng trên chiếc bàn đầu, hai chân để lên chiếc ghế phía trước mặt, hai đùi khép lại nghiêng về phía bên trái một góc 45 độ, một tay đặt trên đầu gối, một tay đang vung vẩy trong khi nói?!

Quản Đồng đứng phía sau lưng Giang Nhạc Dương nhìn theo ánh mắt anh và cũng giật mình đánh thót: đúng là quá kỳ lạ, ở một nơi giản dị như thế này, tại sao Cố Tiểu Ảnh lại thẳng lưng ra chiều nghiêm nghị như đang trong một nghi lễ ngoại giao lịch sự vậy

Giang Nhạc Dương quay đầu nhìn Quản Đồng, đau khổ vô trán: “Cái cô Cố Tiểu Ảnh này, tại sao chẳng bao giờ có ý thức gương mẫu một chút nhỉ!”

Vừa nói anh vừa đi ra cửa trước, nhưng bị Quản Đồng kéo lại, nói nhỏ “Nghe xem họ nói chuyện gì”.

Vậy là hai người đàn ông trên dưới 30 tuổi bắt đầu nghe trộm.

Cô nữ sinh ở hàng ghế phía trước đang than thở: “Thưa cô, nếu chúng em không thi lên cử nhân được, cứ thế này tốt nghiệp thôi thì tiếc quá, em còn chưa kịp yêu đương gì cả.”

Cố Tiểu Ảnh gật gật đầu theo, vẻ rất cảm thông: “Thế thì quá đáng tiếc”.

Giang Nhạc Dương đứng ngoài cửa bắt đầu trợn mắt, nhắc chân định đi vào, lại bị Quản Đồng kéo lại.

Cố Tiểu Ảnh không hề nhận ra có người đứng ở cửa sau- lớp cao đẳng ít sinh viên, chỉ ngồi hết hai phần ba phòng học.

Cô từ trên bàn bước xuống, vỗ vỗ tay, cười rất tươi nhìn sinh viên phía dưới: “Các cô các cậu, có phải các em đều muốn có một cuộc tình khi đang học đại học không?”

Các sinh viên gật đầu.

“Nói đến vấn đề này, thì cô giáo của các em là chuyên gia rồi. Cô của các em đây, đã tận mắt chứng kiến bao nhiêu kiểu yêu đương trong sân Học viện nghệ thuật này trong suốt sáu năm, và rút ra kết luận thế này...”

Cô đằng hắng lấy giọng, một tay ấn vào bàn học của một nam sinh, một tay giơ ra, ngón tay thon dài vạch thành những vòng tròn trong không khí: “Các em đang ngồi đây đều biết nguyên lý kinh tế ‘giá trị quyết định giá cả’ phải không nào? Nhưng các em đều chưa bao giờ nghĩ đến, chỉ khi các ông cao giá trị của mình, thì mới chọn được một người ngang bằng trong số những người khác giới có cùng mức giá trị. Không nên nghĩ rằng đàn ông chỉ thích phụ nữ xinh, phụ nữ chỉ thích đàn ông đẹp. Tuy các bạn nữ trong lớp chúng ta đều xinh, các bạn nam đều đẹp trai, nhưng cô nghĩ rằng, chỉ có tài sắc vẹn toàn mới có nhiều cơ hội. Các em có thấy ai đi mua hàng chỉ nhìn xem bao bì, mà chẳng quan tâm giá trị thứ đựng bên trong không.”

Cô nháy nháy mắt: “Người xưa gọi hành vi đó là “lấy tráp bỏ ngọc[2]”, quả là ngu ngốc phải không nào? Theo cô như thế gọi là nào bị úng thủy”

[2] Lấy tráp bỏ ngọc: là câu thành ngữ của Trung Quốc, bắt nguồn từ tích truyện một người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp đựng đầy trang sức quý, nhưng người nước Trịnh chỉ mua tráp mà trả lại ngọc, ví với người thiên cận không biết nhìn xa trông rộng.

Các sinh viên phía dưới cười rộ lên, có nam sinh bắt đầu hét: “Thưa cô, vậy bạn trai của cô có bị nào úng thủy không ạ?”

Cố Tiểu Ảnh cũng cười, quay người với viên phấn trên mặt bàn ném vào trán cậu sinh viên, hài lòng nghe tiếng kêu đau đớn “Ái chà” rồi bĩu môi nói: “Cô giáo của các em đây vừa xinh đẹp vừa thông minh, lại dịu dàng lương thiện, đương nhiên là cần chọn lựa kỹ, nhất định không thể chỉ yêu vì yêu đâu, không đáng chút nào!”

Các nam sinh đồng loạt suýt xoa, các nữ sinh lại cười ầm lên nhao nhao: “Vậy cô bắt đầu yêu từ bao giờ ạ?”

Cố Tiểu Ảnh xoa xoa cằm, nghĩ ngợi: “Năm thứ tư đại học, bạn bè đều nói là tình già...”

Cậu nam sinh ban nãy bị ném phấn nhe răng cười: “Cô ơi, năm thứ tư mới yêu, cô nói ra mà không xấu hổ à!”

Chưa nói hết câu, cậu lại bị một viên phấn nữa ném trúng đích. Cậu nam sinh bực bội trách: “Cô đúng là bà già cười chối, cô phạt học sinh không đúng nguyên tắc gì cả!”

Cố Tiểu Ảnh chìa chìa môi: “Tất nhiên là cô không phạt học sinh đúng nguyên tắc, nhưng mà cô là bà già cười chối cơ mà, có phải tuân theo quy định đó đâu.”

Xung quanh rộ lên tiếng cười, Cố Tiểu Ảnh cũng đắc ý cười.

Nữ sinh lại bám dính lấy Cố Tiểu Ảnh, bắt đầu truy hỏi tiếp: “Thưa cô, vậy cô đang ở giai đoạn nào rồi?”

“Chủ đề nóng hổi đây!” - Cố Tiểu Ảnh mỉm cười - “Chúng tôi đi từ giai đoạn thử nghiệm sang say đắm, giờ cuối cùng đã chia tay”.

“À...” , cô bé thất vọng thở dài.

Cố Tiểu Ảnh khua khua tay, vẻ nghiêm túc hiêm thấy: “Nhưng mà, cô lại chưa bao giờ thấy hối hận, vì tình yêu khi đi học rất trong sáng, đẹp đẽ, không so đo tính toán, chỉ có yêu đơn thuần thôi. Vì thực sự thích nhau, thì ở bên nhau. Thứ tình cảm này, cả đời có được một lần cũng là đủ rồi”.

“Nhưng”, cô tiếp tục, “tương lai còn rất dài, chúng ta không thể biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra, cũng không biết rồi mình sẽ trở thành người thế nào. Chúng ta chẳng thể tác động được đến tương lai của người khác, mà chỉ có thể tác động vào tương lai của chính mình, chỉ có thể tự làm cho mình đẹp hơn, thanh lịch, trí tuệ phong phú thêm một chút.”

Dưới ánh đèn, nhìn từ chỗ Quán Đồng đang đứng, khuôn mặt nghiêng của cô sáng bừng lên, cổ áo khoác hình chữ V của cô không hiểu vì sao mà cứ sáng lấp lánh.

Trong mắt cô có sự tự tin, cô đến bên một nữ sinh, tiện tay vịn vào vai một em, mỉm cười với tất cả các học sinh trẻ tuổi: “Các em thân mến, được quen biết các em là hạnh phúc của cô. Cô may mắn hơn các em một chút là thi đỗ ngay đại học, rồi lại thi đỗ nghiên cứu sinh, có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Vì thế, từ các em, cô mới nhìn thấy thế nào là không bỏ cuộc. Các em đã tham dự kỳ thi đại học, có thể có đôi chút thất vọng, nhưng các em không chịu thua, tiếp tục lao vào kỳ thi cao đẳng không hề kém kỳ thi đại học chút nào về độ khó. Các em đã khiến cho cô nhận ra rằng, không có sự thất bại nào là mãi mãi, về mặt này, các em là thầy của cô”.

Dưới lớp im phăng phắc, không ai nói gì đều đang im lặng nhìn lên cô chủ nhiệm lớp, chỉ lớn hơn mình ba bốn tuổi, đang đứng trước mặt. Phòng học lúc trước còn ồn ào, trong phút chốc im lặng như tờ.

“Vì thế, trong buổi họp động viên ngày hôm nay, cô biết là cô không cần phải nói” - cô lại nhón chân ngồi lên một chiếc bàn trống,

tay đút trong túi áo, miệng mỉm cười, “bởi vì mọi người đều thừa hiểu, sinh viên chính quy chưa chắc đã giỏi hơn sinh viên cao đẳng, nhưng hai năm học đại học thừa ra, lại có thể giúp các em hoàn thành thêm nhiều mong muốn mà bây giờ có lẽ không kịp thực hiện, ví dụ như, có một cuộc “tình già” trong sáng chẳng hạn”.

.....

Nghe đến đây, Quán Đồng và Giang Nhạc Dương quaysang nhìn nhau, không thể hiểu nổi:đây vốn là một cuộc họp động viên tinh thần trước kỳ thi chuyển tiếp của các sinh viên cao đẳng năm thứ hai. Là giáo viên chủ nhiệm, cô Cố đã thực hiện đúng nhiệm vụ của mình. Nhưng các học sinh cao đẳng năm thứ hai không còn mới nữa, lại rất thân thiết vớiCốTiểu Ảnh, nên chỉ ngồi dưới cười hì hì buồn chuyện.

Dần dần, người này một câu người kia một câu làm khung cảnh bắt đầu hỗn loạn, cuối cùng thì thành một người ngồi bên trên cười, đám người ngồi dưới cũng cười, một cuộc họp lớp nghiêm túc bỗng biến thành cuộc tán gẫu của cô và trò, ồn ào khủng khiếp. Rồi bắt đầu có nữ sinh mang quà ra ăn, vỏ hoa quả bừa bãi khắp phòng, sau đó lại chuyển thành hội trà. Từ chủ đề tình yêu của thời đại học đến tiếng Anh trình độ 4, rồi đến chuyện ăn mặc của một giáo viên nào đó, và cuối cùng là Cố Tiểu Ảnh vừa cắn hạt dưa vừa buồn chuyện.

Giang Nhạc Dương quay đầu nhìn Quán Đồng, định nói gì, nhưng vừa há miệng ra rồi lại thôi.

Quản Đồng thấy Giang Nhạc Dương muốn nói gì đó liền hỏi thẳng: “Anh định nói gì?”

Giang Nhạc Dương liếc một cái vào phòng, rồi nhìn nhìn Quản Đồng, nghi ngờ nói: “Không có gì, tôi chỉ nghĩ đến Tường Mạn Ngọc.”

Quản Đồng nhú mày, cười nhẹ: “Anh nghĩ cô ấy giống Tường Mạn Ngọc?”

“Anh thấy có giống không?” - Giang Nhạc Dương thở dài: “Rất thông minh, rất có tài ăn nói, xem ra cũng mạnh mẽ không kém”.

“Thực ra là không giống”, Quản Đồng nhìn nhìn đám học sinh đang cười nghiêng ngả trong phòng, suy tư: “so với Tường Mạn Ngọc, cô ấy biết cách thể hiện sự yếu đuối hơn, tâm hồn cũng trong sáng hơn. Trên đời này có quá nhiều người tự cho là mình thông minh, thực ra người thực sự thông minh lại là những người biết mình không thông minh, và sống thật với mình”.

Giang Nhạc Dương nghi ngờ nhìn Quản Đồng: “Người anh em, ý anh là gì?”

Quản Đồng không nói gì, chỉ nhìn nụ cười của cô gái trong lớp.

Giang Nhạc Dương chăm chú nhìn Quản Đồng, ướm thử: “Nếu lấy cô gái này về nhà làm vợ, e rằng anh chịu đựng không nổi mất.”

“Cần gì phải chịu đựng nhỉ?” - Quán Đồng nhìn Giang Nhạc Dương một cái, mỉm cười: “Tìm vợ chứ có phải tìm người hầu đâu”.

Giang Nhạc Dương nói to: “Người anh em, anh không điên đấy chứ? Sao người ta lại có thể trượt ngã hai lần ở cùng một chỗ nhỉ?”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Giang Nhạc Dương, Quán Đồng cười, không nói gì. Anh biết, dù có nói gì lúc này, Giang Nhạc Dương cũng không thể hiểu nổi. Người anh em nhỏ tuổi hơn anh này, theo nguyên tắc yêu thương bạn, vẫn còn đầy bụng căm ghét con người tham vàng bỏ ngãi Tượng Mạn Ngọc. Thực ra Quán Đồng cũng chưa nói cho Giang Nhạc Dương biết, cho đến lúc này, anh vẫn chưa bị “tiếng sét ái tình”. Một con người lý trí như anh, chẳng qua chỉ thấy cái cô gái Cố Tiểu Ảnh hôm ở hội trường rất thú vị, còn Cố Tiểu Ảnh hôm nay khiến anh cảm thấy hơi rung động.

Lần gặp thứ ba, Quán Đồng thừa nhận, hành động nghe trộm không đàng hoàng của anh lại khiến anh nhận ra được một Cố Tiểu Ảnh hoàn toàn khác trước, thay vào sự sắc sảo hôm trước, hóa ra ở con người này còn có cả sự thánh thiện

Hơn nữa, trong mắt cô gái này, anh đã nhìn thấy một nụ cười thuần khiết nhất trên đời.

Bởi thế, anh không phủ nhận, anh có cảm tình với cái cô Cố Tiểu Ảnh bỗng dưng đâm sầm vào cuộc đời anh.

Nhưng “cảm tình”, với một người đã thành đạt như Quán Đổng, cũng là tiền đề của tình yêu.

(4)

Nhờ sự giúp đỡ của “sợi dây nối” Giang Nhạc Dương, Quán Đồng đã tìm thấy blog của Cố Tiểu Ảnh trên internet.

Vào một buổi tối không phải làm thêm giờ, anh ngồi trước màn hình vitính văn phòng, hiếu kỳ lật từng trang từng trang, thăm dò cuộc sống của cô gái này. Đây là một trải nghiệm thú vị, hoặc là cho đến lúc này anh mới phát hiện ra, mỗi con người đều tồn tại sự tò mò về đời tư người khác ở mức độ khác nhau.

Rồi, anh cũng phát hiện ra, Cố Tiểu Ảnh còn có tài văn chương hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Ngày 18 tháng 10

Không bao giờ thay đổi

Hôm nay đọc được câu này của một nữ tác gia: tình yêu giống như một con dao, đâm sâu vào tim tôi trong nhiều năm, sau đó, khiến tôi chìm đắm, không thoát ra được.

Không bao giờ thay đổi - đây quả là một cụm từ hoa mỹ, khi nữ tác gia này già đi, nhớ lại cuộc tình này, chắc cô cũng cảm động.

Cô yêu anh, nhưng lại không có cách nào để được sống bên anh.

Tình yêu của cô không có lối thoát, vì thế cả đời cô không lấy ai. Tôi nghĩ lại, trong đám cưới, mọi người thường thích nói: tôi xin thề: dù bệnh tật, nghèo khó, tai nạn cũng không gì có thể chia tách chúng tôi; tôi sẽ mãi mãi yêu vợ/chồng tôi, không bao giờ thay đổi.

Biết bao nhiêu người mới bước vào hôn nhân, đều đã thề bằng tuổi xuân của mình. Nhưng, nhiều năm trôi qua, cũng đã có bao nhiêu người chia tay.

Khi họ chia tay nhau, “không bao giờ thay đổi” giống như ngọn lửa đang dần tàn, vẻ đẹp của nó, chỉ có thể dùng để châm biếm sự ngắn ngủi của bản thân sự “vĩnh viễn”.

Vì thế, tôi nghĩ, “không bao giờ thay đổi” vốn là một trải nghiệm luân hồi của tuổi tác - từ này, câu nói này, vốn không thể do một người 20 tuổi nói ra, mà lại nói một cách có trải nghiệm thực sự.

Cũng giống như nữ tác gia kia, khi còn trẻ, không có người nào tin vào sự “vĩnh viễn” mà bà nói. Mãi cho đến khi già đi, những người năm xưa cười nhạo bà, chềgiếu bà mới tin vào sự tồn tại của “vĩnh viễn”.

Hóa ra, ý nghĩa của “không bao giờ thay đổi”, phải được chứng thực bằng thời gian.

Hóa ra, người nói “không bao giờ thay đổi” kia, nhất định đã phải tóc trắng như tôi.

Hóa ra, không bao giờ thay đổi, không phải chỉ là một lời hứa yêu đương, mà là một lời hứa cả cuộc đời.

Ngày 2 tháng 10

Anh chàng bánh Muss và anh chàng bánh mì hấp

Thành phố này đã có nhà hàng “Bánh muss gia truyền” thứ ba được

Ba giờ chiều, chân tôi như bị chôn trong cửa hàng, muốn quay người đi ra, nhưng không thể chiến thắng nổi mùi thơm nhức mũi tràn ngập khắp mọi nơi.

Cuối cùng thì cũng bấm bụng, mua hai miếng, nhỏ xíu thôi mà cũng mất 25 đồng.

Nhấm nháp từng miếng một, vị ngọt mát lạnh chua chua ngọt ngọt, đem đến một niềm vui khoan khoái.

Nửa tiếng đồng hồ sau, khi đi ra khỏi cửa hàng, nhìn từng đám người qua lại đây trên đường, tôi đột nhiên nghĩ: phải chăng có một loại đàn ông, rất giống bánh muss?

Loại đàn ông bánh muss này, nhất định phải có các điều kiện bên ngoài rất cuốn hút, ví dụ như nhà, xe, ngoại hình đẹp, nghề nghiệp sáng giá... Để khi bạn đứng trước họ, giống như tôi vừa nãy, là không thể bước đi nổi. Vì thế cuối cùng là sa chân vào, đến lúc không thể cứu vãn được, vẫn nức nở về vị ngon của bánh muss. Đàn ông bánh muss có bản lĩnh đến mức: khi bạn bị họ bán đi, bạn vẫn còn đếm tiền hộ anh ta.

Cho đến khi bạn hiểu ra loại đàn ông này không xứng đáng với tình yêu của mình, nhưng quay đầu nhìn lại, anh ta cũng từng mang đến cho bạn những khoảnh khắc ấm áp, những khung cảnh lãng mạn, dường như lúc ăn bánh muss, rằng tôi cần ngập trong hương thơm, vì thế hương thơm này trở thành một thứ thần dược tinh thần khó giữ lâu nhất, nhưng lại có khả năng vỗ về mình cao nhất. Lúc nuốt vào, ít nhất có thể giảm đau tạm thời.

Nhưng lúc cần giảm đau, nghĩa là lúc yêu, nó đã kịp để lại cho chúng ta vết thương lòng.

Nói một cách đơn giản, có một loại đàn ông chỉ hợp để nhìn mà không hợp để dùng, họ có thể quyến rũ chúng ta trả tiền hóa đơn, mua xong rồi mới thấy hối hận xót hết ruột gan.

Hiện tại còn tốt hơn, khi tôi ăn hết miếng bánh muss ngon tuyệt rồi, tôi hiểu rõ hơn ai hết, cảm giác và hương vị này chỉ có thể thỉnh thoảng thoảng qua thôi, chỉ là cái cảm giác phù phiếm để thỏa mãn khẩu vị, một thứ gia vị thêm thắt cho cuộc sống; còn trong thực tế, loại tốt nhất là bánh bao chay loại hai lạng một chiếc, hai hào rươi, có thể giúp ta vượt qua cơn đói.

Rốt cuộc, hứng thú là hứng thú, cuộc sống là cuộc sống, cuộc sống không thể không có hứng thú, nhưng nếu toàn hứng thú thì chưa làm nên cuộc sống, cuộc sống có nghĩa là tìm được hứng thú khi sống những ngày thực tế.

Vì thế, giá trị cao nhất là anh chàng bánh mì hấp, cũng có giá hai hào rươi, nhưng hình thức đẹp hơn bánh bao chay, mà lại rẻ hơn bánh muss.

Ngày 13 tháng 9

Tôi có từng muốn chết không?

Hôm nay có học sinh nói: thưa cô, cô từng muốn chết bao giờ chưa?

Tôi gật đầu, tôi thừa nhận, tôi từng muốn chết.

Lúc tuyệt vọng nhất, lúc cô đơn nhất, lúc con đường trước mặt tối tăm nhất, tôi mười bốn tuổi, thành tích học trung bình, hơi tự ti, không có nhiều lựa chọn, bố mẹ rất thất vọng về tôi, tôi còn thất vọng hơn về chính mình.

Lúc đó tôi nghĩ, nếu nhắm mắt lại, không cần nghĩ gì hết, không cần phải có trách nhiệm gì cả, như thế sẽ sung sướng biết bao?

Thậm chí, tôi còn lên nhìn từ trên ban công tầng bốn xuống dưới. Bên dưới có cây ô-rô, còn có sàn bê tông cứng ngắt. Tôi đoán rằng, nếu ngã vào cây ô-rô, khả năng lớn là mặt mũi bị hủy hoại, nếu ngã vào sàn bê tông, chết thì đã đành, nhưng nếu thành người thực vật thì sao?

Tôi không sợ chết, mà chỉ sợ sống không ra sống.

Vì thế, tôi, lúc đó 14 tuổi, vào lúc tuyệt vọng nhất, thường đứng một mình trên nóc nhà cao tầng, nhìn x dưới. Ban đầu còn sợ độ cao, nhìn một lúc là thấy chóng mặt, chân mềm nhũn, vô ý thức lùi lại một bước, chính giây phút đó, tôi biết, mình không muốn chết.

Nếu đã không muốn chết, thì phải sống thật tốt. Con đường quan trọng để kiên cường sống tiếp là: dán mặt trái vào mặt phải, mặt trái không cần giữ thể diện, mặt phải thì da mặt dày gấp đôi.

Vì thế, với những người không thích tôi, tôi coi họ như không khí. Với những người yêu quý tôi, tôi dành cho họ nhiều sự yêu quý hơn nữa, và phấn đấu nhiều hơn nữa.

Dần dần, thời gian trôi đi, chúng ta đều đã trưởng thành. Cuộc sống cũng tốt dần lên, mọi người không còn nhắc nhở chuyện năm đó tôi thi điểm thấp nữa. Bố mẹ đã từng thất vọng vì tôi cũng bắt đầu tự hào vì tôi... Sự kỳ lạ của số phận thường đến vào lúc chúng ta không ngờ đến.

Năm ngoài hộp lớp cũ, các bạn học đều kinh ngạc: bạn học nghiên cứu sinh rồi? Chẳng phải hồi đầu điểm thi của bạn cũng lẹt đẹt như bọn mình sao?

Tôi cười- đến lúc này, tất cả những gì đã qua chỉ như chuyện cười chuyện tếu.

Thực ra, khi tôi bước ra từ những ngày không vui nhất, từng chút từng chút một căn kén chui ra khỏi cái vỏ của chính mình, chính tôi cũng rất ngạc nhiên: tại sao từng có lúc, tôi lại muốn chết nhỉ?

Tôi thật may mắn, cuối cùng tôi đã không tìm đến cái chết, tôi đã không chết thật.

Nhớ lại hồi nhỏ xem một bộ phim tên là: “Một gia đình Thượng Hải”, bài hát trong phim có một câu: “Hãy cứ bước tiếp, phía trước là bầu trời”.

Hóa ra là như vậy.

Vì thế, các em biết không, các học sinh thân yêu của cô, các em hỏi cô câu này, là vì các em chưa trưởng thành. Vì vẫn còn trẻ, con đường đi qua chưa đủ dài, tương lai tươi đẹp vẫn còn mơ hồ quá, nên các em cho rằng sự khốn tạm thời sẽ là mãi mãi. Bởi vậy, sự tuyệt vọng này càng khiến các em nghĩ đến cái chết.

Vì các em đã quên mất rằng, ý nghĩa lớn nhất của sống, thực ra nằm ở chỗ mình không chết đi. Các em còn nhiều thời gian thế kia mà, hãy dùng niềm tin vững vàng, trái tim lương thiện, ý chí phấn đấu không mệt mỏi để có một tương lai khiến người khác phải kinh ngạc.

Bởi vì vẫn còn đang sống, tất cả mọi việc muốn làm đều vẫn còn kịp.

Ngày 29 tháng 8

Ba năm một chủ đề

Đột nhiên phát hiện ra: ưu điểm lớn nhất của việc học nghiên cứu sinh là tôi có thể dùng ba năm, bằng cách học hành, để nhận ra mình chẳng biết gì cả.

Kết quả nghiên cứu khoa học tương ứng là: sơ bộ nắm bắt được hướng hành động “nghiêm túc”, cơ bản trang bị tố chất nghiệp vụ “nghiên cứu khoa học”, đại khái hiểu được con đường nghiên cứu là rất “gian nan”.

Nhớ lại thời đại học, tôi là một nữ sinh ngây thơ lãng mạn, được thầy cô yêu mến, bạn bè cùng trường ngưỡng mộ, tham gia nhiều cuộc thi, giành được nhiều giải thưởng, đăng nhiều bài viết, rất nhiều người khen ngợi, nên thấy có được danh tiếng không quá khó, mà việc học hành cũng thật thuận lợi.

Đương nhiên phải cảm ơn sự thuận lợi của những năm đó, sau khi khiến tôi có được biết bao niềm vui bất ngờ, đã giúp tôi học được sự thản nhiên nhờ sự đầy đủ mà mình có. Tôi biết mình may mắn- giống như Newton ngồi dưới gốc cây táo, dù thực sự có suy nghĩ, thì vẫn còn cần quả táo từ cây rơi xuống nữa.

Tuy nhiên, tốt nghiệp xong thi đỗ nghiên cứu sinh thuận chèo mát mái, lại phát hiện kể từ đó, con đường phía trước sao mà lầy lội. Giờ là nghiên cứu sinh rồi, tiêu chuẩn đánh giá giáo viên đối với mình tự nhiên cũng khắt khe hơn

Rõ ràng hồi đại học luôn được các thầy cô mang ra biểu dương là sinh viên tích cực nghiên cứu khoa học, thế mà bây giờ luôn bị tra hỏi: Em trích dẫn câu này từ đâu vậy? Nguyên tác đã đọc chưa? Ý nghĩa của nguyên văn là gì? Trích từ sách nào, trang bao nhiêu...

Chẳng dám khôn lỏi nữa, bắt đầu nghiêm chỉnh đọc sách, luận cứ trích dẫn nào cũng đọc nguyên tác trước, không hiểu thấu đáo thì có mà chết với giáo viên hướng dẫn!

Nếu giáo viên hướng dẫn là Lệnh Hồ Xung, thì tôi chính là tiểu ni cô phái Nga My- dưới tay giáo viên hướng dẫn là bao nhiêu nữ tướng, cùng

một quyết tâm không đỗ tiến sỹ thì không lấy chồng.

Muốn không nghiêm chỉnh cũng không được.

Cứ như thế, tôi rất vui mừng rằng mình có thể dùng ba năm để học hành cẩn thận những chủ đề liên quan đến “ô tri” và “khiêm tốn”, dùng tất cả thời gian sau đó để học bộ sách lớn của đời người, xin người yêu tôi hãy tin rằng, tôi là một học sinh giỏi.

Ba năm để chỉ học một bài học; tôi biết tốt nghiệp xong, kiến thức sách vở rồi cũng trả lại thầy cô, nhưng những logic trong tâm hồn thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, những phương pháp tư duy và quan điểm sống học được trên ghế nhà trường, là tài sản mà cả đời tôi dùng không cạn.

.....

Đêm đã khuya, từng ngọn đèn trong khu văn phòng tỉnh ủy đang tắt dần. Nhưng Quán Đồng vẫn đang ngồi ngay ngắn trước màn hình máy vi tính, dường như đang suy tư gì đó trong khi đọc những dòng chữ lúc nghịch ngợm, lúc thâm trầm này, và không thể không thừa nhận: văn của Cố Tiểu Ảnh, cùng với thế giới nội tâm phong phú tỏa ra từ đó đã khiến anh ngỡ ngàng!

Anh đọc dần từng trang một, càng đọc, càng cảm thấy cô gái này là một bảo bối không thể để tuột mất. Anh thích nụ cười của cô, lại càng thích sự lương thiện và tài năng trong sâu thẳm trái tim

Lúc mới gặp cô, Quán Đồng thấy cô chỉ là một cô gái vui tươi, hoạt bát, nhưng giờ đây, anh nhìn thấy ở người con gái này ánh sáng trí tuệ không giống như nhiều người. Anh biết, trái tim anh đang rung động.

(5)

Khi tim đã rung động, thì các sự việc sau đó bắt đầu cứ thế tiếp diễn.

Một tuần sau, Cố Tiểu Ảnh đang khốn đốn ở nhà giáo viên hướng dẫn, do luận văn không đạt, thì bất ngờ nhận được tin nhắn của Giang Nhạc Dương: Nhanh đến văn phòng cấp cứu!

Cấp cứu? Cố Tiểu Ảnh thắc mắc: bị cháy hay bị ăn cắp nhỉ, mình thì cứu được việc gì chứ?

Nhưng vào lúc này, tin nhắn đó chẳng khác nào thần dược cứu mệnh. Cố Tiểu Ảnh nhìn máy di động rồi vội vàng nói với giáo viên hướng dẫn: “Thưa thầy, trong khoa có chuyện gấp, bảo em về ngay”.

Người thầy tóc đã hoa râu, ngẩng đầu nhìn cô học trò cùng trường, khua khua cuốn luận văn trong tay mà thấy đau cả đầu, nói: “Cố Tiểu Ảnh, em phải chăm chỉ lên, nếu không thì làm sao mà thi tiến sỹ được!”

Cố Tiểu Ảnh vừa thu dọn đồ đạc vừa dõng dạc trả lời: “Em sẽ chuẩn bị ngay bây giờ ạ!”

Giáo viên hướng dẫn đã quá quen với sự lười biếng của học trò, chỉ chán nản xua xua tay: “Sửa luận văn cho cẩn thận, tranh thủ đúng thời gian mà bảo vệ”.

“Em biết rồi ạ.” - Cố Tiểu Ảnh đứng lên, cúi chào ra chiều lễ phép lắm: “Em chào thầy ạ.”

Quay người đi ra cửa, cô cười thầm: Thầy Giang ơi, thầy đúng là ân nhân cứu mạng em

Cố Tiểu Ảnh phóng như bay về văn phòng khoa, vừa đẩy cửa đã thấy cảnh tượng bừa bộn: Giang Nhạc Dương ngồi trước máy tính, đang hối hả gõ bàn phím, Quán Đồng đứng cạnh cầm máy ghi âm, lúc phát lúc dừng, lại phải nhìn màn hình để chỉ cho Giang Nhạc Dương những chữ gõ sai... Nghe tiếng mở cửa, hai người cùng quay đầu lại, thấy Cố Tiểu Ảnh Giang Nhạc Dương mừng như bắt được vàng.

“Cố Tiểu Ảnh cứu tôi với!”- Giọng Giang Nhạc Dương nghe thảm hại quá thể, “chủ nhiệm bảo tôi chỉnh sửa phần ghi âm của hội nghị, tôi đánh máy chậm quá không theo kịp gọi bạn tới đây nhưng phát hiện ra anh ấy cũng chẳng nhanh hơn bao nhiêu... Ai trong khoa mình cũng bảo cô đánh máy nhanh, cô giúp tôi với”.

“Chao ôi, tưởng việc gì chứ”, Cố Tiểu Ảnh bỏ túi xuống rồi ngồi trước máy tính: “Thế mà em tưởng khoa bị cháy, thế mà bảo là cấp cứu!”

Vừa nói vừa quay sang Quán Đồng: “Chào lãnh đạo ạ.”

Quán Đồng cười đau khổ: “Cô cứ gọi tôi là Quán Đồng thôi, tôi có phải lãnh đạo đâu”.

“Như thế không được, lớn nhỏ phải có tôn ti trật tự, đây là truyền thống tốt đẹp của nhân dân Trung Hoa”, Cố Tiểu Ảnh lắc đầu, rồi quay sang nhìn Giang Nhạc Dương: “Máy ghi âm đâu, đưa em”

Giang Nhạc Dương vội vàng đưa máy ghi âm cho Cố Tiểu Ảnh, rồi hỏi lấy lòng: “Để tôi giúp cô mở máy ghi âm nhé!”

“Không cần”, Cố Tiểu Ảnh cầm lấy máy ghi âm, không quay đầu lại, buông một câu: “Các anh đi đâu ngồi chơi đi, tôi làm xong sẽ nhắn tin, tối nay nhớ mời tôi ăn cơm đấy”.

“Không vấn đề gì!” Giang Nhạc Dương nhìn Quán Đồng, vừa cười rất gian vừa trả lời: “Mời mười bữa cũng được”

Cố Tiểu Ảnh chẳng thèm để ý đến sự hớn hờ của Giang Nhạc Dương mà chăm chú tập trung vào cô

Làm việc một mạch, đã một tiếng rưỡi đồng hồ qua đi.

Trong một tiếng rưỡi đó, Giang Nhạc Dương lên mạng, uống trà, đọc báo, đánh điện tử..., còn Quán Đồng thì dường như chỉ làm có mỗi một việc, đó là ngồi phía sau Cố Tiểu Ảnh, vừa hiểu kỳ vừa khâm phục nhìn mười ngón tay cô như múa trên bàn phím, nhanh chóng ghi thành từng chữ lời nói trong máy ghi âm.

Quán Đồng phát hiện ra thái độ vừa nghiêm túc vừa hứng thú của Cố Tiểu Ảnh khi làm việc. Mắt cô không nhìn vào bàn phím máy tính, cũng không nhìn vào màn hình, mà nhìn vào một điểm nào đó phía trên màn hình, chỉ có đôi tay lướt trên bàn phím mới làm người khác nhận thức được không phải cô đang thả hồn vào đâu đó, mà đang làm việc. Đáng nể nhất là tốc độ đánh máy nhanh như vậy, mà lại không phải dùng cách đánh 5 nét, mà bằng phiên âm Microsoft.

Quán Đồng thực sự kinh ngạc trước tốc độ đánh máy siêu đẳng của cô!

Kết quả đương nhiên là rất đáng phấn khởi, vì có sự hỗ trợ của Cố Tiểu Ảnh, tốc độ đã cải thiện được ít nhất một nửa. Đến năm rưỡi chiều, toàn bộ phần ghi âm đã được biên tập.

Để cảm ơn Cố Tiểu Ảnh, Giang Nhạc Dương đã mời Cố Tiểu Ảnh và Quán Đồng đến quán ăn Hồ Nam ở công trường ăn com, nhưng khi chưa kịp gọi món thì điện thoại của Giang Nhạc Dương đã bị khoa gọi về. Trước khi đi anh chỉ kịp dặn lại: “Cố Tiểu Ảnh thích ăn gì thì cứ gọi, anh bạn tôi trả tiền, lần sau quay lại tôi sẽ trả tiền anh”.

Cố Tiểu Ảnh chỉ kịp kêu trời, rồi quay lại nhìn Quán Đồng, cười bối rối: “Lãnh đạo, tôi làm sao dám để lãnh đạo trả tiền, hay là để tôi mời nhé?”

“Một bữa cơm thì tôi mời thôi.” - Quán Đồng vừa rót trà cho Cố Tiểu Ảnh vừa nói, “buổi trưa cô đi đâu vậy? Gọi điện thoại không được, Nhạc Dương chỉ còn nước nhắn tin”.

“Đừng nói đến làm gì”, Cố Tiểu Ảnh vừa gọi món vừa rầu rĩ, “Tôi ở chỗ giáo viên hướng dẫn. Ông già đó một mực bắt tôi bảo vệ luận văn. Anh nói xem, luận văn có dễ viết dễ bảo vệ vậy không? Lại còn Cassirer nữa, tôi đọc mà không thể hiểu nổi, đang định chuyên qua Susan Lange, dù sao hai thầy trò họ cũng cùng một trường phái”.

“Cô học mỹ học à?” - Quán Đồng ngạc nhiên hỏi, “Chẳng phải các cô học chuyên ngành nghệ thuật học sao?”

“Nghệ thuật học thì lại càng bắt rể từ mỹ học, nắm chắc lý luận mới có thể nghiên cứu các hình thức cụ thể”, Cố Tiểu Ảnh bắt chước khẩu khí của giáo viên hướng dẫn, và vẫn không quên tức tối: “Kỳ lạ nhất là bảo vệ luận văn mà vẫn phải tốn tiền?! Rõ ràng là tôi viết bài thì người khác trả tôi tiền, vậy tại sao bây giờ tự nhiên bắt tôi trả tiền cho người khác? Sao lại phá vỡ quy luật như vậy? Tạp chí học thuật không biết có còn muốn làm ăn nghiêm chỉnh nữa không đây?!”

Quản Đồng giúp Cố Tiểu Ảnh rót thêm trà, tò mò nhìn cô hỏi: “Cô chưa từng đăng bài viết liên quan đến luận văn à?”

Cố Tiểu Ảnh cứng họng, tưởng như sắp phát khóc đến nơi. Dường như bây giờ cô mới phát hiện ra, tại sao đến một việc mất mặt như vậy mà mình cũng nói ra được?!

Đáng ghét là Quản Đồng lại không nhận thấy suy nghĩ của Cố Tiểu Ảnh, vẫn kinh ngạc hỏi: “Học nghiên cứu sinh đến năm thứ hai rồi mà vẫn chưa đăng báo luận văn?!”

Cố Tiểu Ảnh bắt đầu phật ý, nghĩ thầm: “Trưởng phòng Quản, anh không biết thế nào gọi là “nghe lời nói, nhìn nét mặt” à? Sao anh lại còn nỡ xát muối vào vết thương của tôi vậy?”

Nhưng không ngờ rằng, đúng lúc đó, cô bỗng nghe thấy một câu hỏi như nắng hạn gặp mưa rào: “Có cần tôi giúp không?”

“Gì cơ?” – Cố Tiểu Ảnh tưởng mình nghe nhầm.

Cô ngẩn người nhìn Quản Đồng đang ngồi trước mặt, rồi thấy anh nhắc lại một lần nữa: “Có cần tôi giúp không? Tôi cũng học mỹ học, luận văn của tôi chính là về việc Cassirer đã kế thừa và phát triển triết học của Kant như thế này

“A!” -Cố Tiểu Ảnh trợn tròn mắt, dường như trong nháy mắt cô thấy Quản Đồng trước mặt cao lớn hẳn lên!

Một giây sau, chỉ thấy cô ném tập luận văn bị giáo viên hướng dẫn gạch chằng chịt xuống trước mặt Quán Đồng, rưng rưng cảm động nói: “Ân nhân, anh đã cứu giúp tôi trong nước sôi lửa bỏng, tôi phải trả ơn thế nào đây?”

Vừa lúc đó người phục vụ mang thức ăn đến, Quán Đồng húng hắng ho để che giấu cơn buồn cười. Anh cầm luận văn lên, rồi chỉ vào com canh đang bốc khói nghi ngút: “Ăn com trước đi đã, ăn no rồi mới có sức viết luận văn chứ”.

Cố Tiểu Ảnh cúi đầu nhìn: trước mặt có đầu cá hai màu, đậu phụ sốt, táo đỏ bách hợp hấp bí đao...Rõ ràng toàn những món cô thích, mà lại do đích thân Quán Đồng gọi!

Trời đất ơi! Cô cảm động không sao kể xiết, nghĩ bụng: sao đại học tỉnh mà lại đào tạo được một sinh viên biết thấu hiểu lòng người như Quán Đồng thế nhỉ? Đúng là hiếm có khó tìm!

Sau khi giao luận văn cho Quán Đồng, Cố Tiểu Ảnh trút hẳn được gánh nặng tâm lý, càng lúc càng trở nên thoải mái trong bữa ăn tối. Cô hào hứng kể cho Quán Đồng nghe những chuyện cười hồi học đại học. mấy lần Quán Đồng suýt phun com trước cách kể chuyện của Cố Tiểu Ảnh. Trời tối dần, khi ngoài cửa sổ sáng bừng ánh đèn ne-on, Quán Đồng mỉm cười nhìn cô gái kỳ lạ trước mặt, đột nhiên nhận ra: đây chính là niềm vui từ trước đến nay anh muốn có, mà mãi chưa tìm thấy.

Năm năm nay, cuộc sống của anh quá trầm lặng. Gần như anh chưa bao giờ nghĩ rằng trên đời này lại có một cô gái giống như vậy, không khuôn mẫu như Tường Mạn Ngọc, không nhân nhện như mẹ mình, mà hoạt bát thông minh, bao trùm mọi người xung quanh bằng chính sự vui tươi xuất phát từ con tim mình.

Chỉ cần cô ấy ở bên, chỉ cần cô ấy chọt nở nụ cười, cả thế giới như bừng sáng.

(6)

Khi Cố Tiểu Ảnh liên lạc lại với Quán Đồng thì đã cuối tháng mười, thời tiết mát mẻ hơn, thời tiết đẹp không gì tả xiết.

Bầu trời trong vắt, những đám mây tựa như món kẹo bông bị xé nhỏ, gió thu thổi tới, mang theo hương cỏ thơm nồng.

Status QQ của Cố Tiểu Ảnh cũng được thay bằng câu: Thu sang, chim bay đi, để lại phân chim...

Hứa Tân châm chọc: “Nhìn status là biết chủ nhân của nó là người chẳng có phẩm chất gì”.

Cố Tiểu Ảnh đang chơi pikachu, bận rộn thế mà vẫn tranh thủ phản bác: “Thế cậu thì có phẩm chất? Cậu nhìn status của mình đi, đúng là giọng điệu tiểu tư sản, có giống như người giao ban cách mạng không?”

Status của Hứa Tân bây giờ không đổi: Cuộc đời ngắn lắm, cố gắng mà ăn, cố gắng mà ngủ...

Không thể không thừa nhận, đây quả là một châm ngôn đúng đắn!

Khi biểu tượng nick chat của Quán Đồng vừa sáng lên, Cố Tiểu Ảnh sung sướng hét lên: “Ôi! Luận văn của tôi!”

Hứa Tân ghé vào, thấy trên QQ có biểu tượng một con ếch xanh đang nhảy nhót, nhìn xem tên ai: Bậc thầy mỹ học dấu hiệu!

Cô nhin không nổi, cười ha ha vỗ vai Cố Tiểu Ảnh: “Suýt nữa thì nhìn không ra, trường phòng Quán lại hài hước thế à?”

Cố Tiểu Ảnh cười hì hì: “Nhìn tên là có thể chắc chắn, luận văn anh ấy viết sẽ hay hơn luận văn tớ viết”.

Vừa nói vừa nhận tài liệu, làm xong mở ra xem, và ngỡ ngàng

Cố Tiểu Ảnh chưa bao giờ được thấy một luận văn nào mẫu mực và công phu đến như vậy.

Về font chữ: thứ tự font Khải thể, Tống thể, Hắc thể rõ ràng, chú thích 1,2,3,4 chuẩn mực. Kết cấu lúc song song lúc tăng tiến, rất phù hợp, các tiêu đề nhỏ được đặt tên chặt chẽ...Đây đây đây nữa, choáng quá!

Cố Tiểu Ảnh trợn mắt kinh ngạc nhìn tên luận văn: “Nghệ thuật là một quá trình kết cấu có tính siêu việt”, trời đất ơi, quả là có trình độ!

Xem tiếp đến tóm tắt nội dung: Lý luận mỹ học dấu hiệu của nhà học giả người Đức Cassirer, là một bộ phận quan trọng của triết học dấu hiệu độc đáo, đã có ảnh hưởng sâu rộng đến mỹ học phương Tây thế kỷ XX. Luận văn này đề cập đến lý luận thuyết của ông, nghiên cứu sâu thêm các giới định cơ bản của nó đối với nghệ thuật: nghệ thuật là một quá trình kết cấu có tính siêu việt. Trong đó bao gồm quy định trong ba phương diện: nghệ thuật là một quá trình phát hiện hình thức thực tại, một quá trình kết cấu có tính sáng tạo, quá trình giải phóng thực tại siêu việt...

Cố Tiểu Ảnh lại tròn mắt há mồm.

Hứa Tân lại một lần nữa phục sát đất.

Một phút sau, Cố Tiểu Ảnh không nén nổi kích động trả lời Quản Đồng: Ân nhân, tôi thực sự không biết phải đền ơn anh thế nào...

Bậc thầy mỹ thuật dấu hiệu: Đừng khách sáo, có gì to tát đâu.

Cố Tiểu Ảnh: Tôi lại mời anh ăn cơm nhé.

Bậc thầy mỹ thuật dấu hiệu: Không cần đâu, cũng có gì ghê gớm đâu. Thực ra, nội dung luận văn cô viết cơ bản đều dùng được, nhưng kết cấu không rõ ràng lắm, tôi điều chỉnh một chút, đưa đề mục mới thôi.

Cố Tiểu Ảnh khẳng khẳng: Không được, uống nước nhớ nguồn, có ơn phải trả, anh phải cho tôi cơ hội trả ơn chứ.

Bậc thầy mỹ thuật dấu hiệu:...

Cố Tiểu Ảnh giục: Anh nói gì đi chứ!

Bậc thầy mỹ thuật dấu hiệu: Tối nay tôi cũng đang định đi đo kính ở phố đi bộ, hay là cùng đi ra đó ăn các món quà vặt?

Cố Tiểu Ảnh ngạc nhiên: Anh bị cận thị à? Sao tôi không nhận ra nhỉ?

Bậc thầy mỹ thuật dấu hiệu: Không cận thị, nhưng đeo kính trông cho có học thức.

Cố Tiểu Ảnh cười lớn: So với tôi, anh đã đủ có học thức rồi... vậy tối nay nhé!

Bậc thầy mỹ thuật dấu hiệu: được, hết giờ làm việc tôi gọi điện cho cô.

Cố Tiểu Ảnh đánh nhanh hai chữ: OK

.....

Hứa Tân đứng sau lưng Cố Tiểu Ảnh theo dõi, ngạc nhiên hỏi:
“Sao anh ấy lại giúp cậu?”

“Vì thấy tôi xinh ấy mà”, Cố Tiểu Ảnh không ngượng đầu, vừa đánh máy vừa trả lời, “Ai bảo tôi ai nhìn cũng yêu, hoa nhìn hoa cũng phải nở, xe thấy lớp xe phải nổ!”

“Theo mình”, Hứa Tân nghiêm mặt, nói một cách chắc chắn,
“anh ta có ý với cậu?”

Cố Tiểu Ảnh quay đầu lại, nhìn Hứa Tân, nghĩ ngợi, gật gật đầu:
“Cũng có thể”.

Hứa Tân cười đầy thâm ý: “Vậy cậu có đến chỗ hẹn nữa không?
Hay cậu cũng có ý gì với người ta đây?”

Cố Tiểu Ảnh xua xua tay: “Không đời nào”.

Hứa Tân thắc mắc: “Tại sao chứ?”

Đúng vậy, tại sao chứ?

Buổi tối, khi Quán Đồng cũng hỏi câu này, Cố Tiểu Ảnh cảm thấy không thể nào cười nổi nữa - Quán Đồng không phải là Hứa Tân,

không thể đùa cợt được.

Anh đứng ngay trước mặt cô, ánh mắt ấm áp nhưng cương quyết không ngần ngại hỏi cô: “Tại sao em không thể làm bạn gái của tôi chứ?”

Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, Cố Tiểu Ảnh có phần lúng túng.

Cô bắt đầu nhớ lại, chuyện này bắt đầu như thế nào nhỉ?

Hình như vào buổi chiều tối, hai người gặp nhau ở phố đi bộ, cùng đi ăn tối. Quán Đồng đưa cô qua rất nhiều ngã rẽ mới tìm thấy cái quán nhỏ tồi tàn này trong một con ngõ tồi tàn nào đó trên phố đi bộ. Tên quán rất lạ: “Cá”. Quán bán cá kho dưa, cá hấp, lẩu cá... Họ gọi món cá kho dưa, một nồi to, chỉ có 28 đồng, rất phải chăng. Ăn xong, họ xoa bụng no nê và đi dạo trên phố đi bộ, nói với nhau những chuyện linh tinh, nói gì thì cô không nhớ nữa, vì cô vốn là một người rất hoạt náo, không bao giờ để không khí lắng xuống... Rồi tiếp sau đó họ đến một cửa hàng kính rất lâu năm, cô giúp Quán Đồng chọn gọng kính, một cặp mắt kính K13, hình như mất đến hơn 600 đồng, đắt quá đi, kinh doanh kính đúng là siêu lợi nhuận...

Rồi họ cầm cặp kính đã lắp xong đi ra tản bộ ở quảng trường gần đó, nghe nhạc nước, bài: “Khúc giao hưởng vận mệnh”, rất hay, nhưng trong âm thanh trong trẻo đó, Quán Đồng lại nghiêm nghị nói: “Cố Tiểu Ảnh, em có thể làm bạn gái tôi được không?” ...

Tất cả mọi chuyện đang rồi hết cả lên.

Cố Tiểu Ảnh ngẩn người đứng giữa ánh sáng rực rỡ của màn nhạc nước lặng lẽ nhìn người con gái khiến anh thấy thú vị ngay từ ngày đầu tiên gặp mặt, nhìn ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt to đang chớp chớp.

Rất lâu sau, anh mới nghe thấy tiếng cô nói: “Không thể được.”

Quản Đồng hỏi: “Tại sao lại không thể được?”

Cố Tiểu Ảnh khẽ nhú mày, dường như đang lựa chọn từ ngữ, cuối cùng ập úng nói thật: “Tôi không thích công chức nhà nước.”

“Tại sao vậy?” - Quản Đồng thắc mắc.

“Bố tôi là công chức nhà nước, ngay từ nhỏ tôi đã nhìn thấy quá nhiều người thuộc cái giới đó rồi”, Cố Tiểu Ảnh bĩu môi, “đây người ngoài uống trà đọc báo ra thì chẳng biết làm gì cả, nếu có ngày bị đuổi việc thì chết đói là cái chắc. Cũng chẳng có chút văn hóa nào, mà cứ muốn bám chặt lấy cái ghế không chịu buông tay, mở mồm nói chuyện là thấy ăn với uống. À mà đúng rồi, còn có những kẻ bọ đờ, nịnh hót, không thể hiểu họ có giá trị tồn tại gì không. Anh nói xem, loại người đó có làm lãng phí tiền của người nộp thuế không?”

Quản Đồng dờ khóc dờ cười, một lúc sau mới hỏi: “Cô có nghĩ tôi là dạng người đó không?”

Cố Tiểu Ảnh nghĩ ngợi, lắc đầu: “Có lẽ không phải”.

“Vậy tại sao lại không được?” Quán Đồng nhăn nạy hỏi.

“Vì rồi sẽ đến một ngày anh trở thành loại người đó”, trí tưởng tượng của Cố Tiểu Ảnh đột nhiên trở nên phong phú, thái độ phớt chốc trở nên xót xa, “ở lâu trong môi trường này, rồi sẽ đến một ngày anh cũng có bụng bia, đầu óc thì chỉ nghĩ đến ăn, chủ nghĩa quan liêu, không học hành gì và không tiến bộ, rồi biến thành một con mối khổng lồ...”

“Thôi mà!”- Quán Đồng cuối cùng cũng không muốn nghe tiếp nữa, cười đau khổ: “Cố Tiểu Ảnh xem nhiều phim quá thì phải ?”

“Gì cơ?” -Cố Tiểu Ảnh nhìn Quán Đồng như vừa tỉnh khỏi giấc mộng.

“Những con mối trong phim thường là vẻ ngoài của mặt nạ”, Quán Đồng thở dài, “nhưng các cơ quan nhà nước giờ không như vậy nữa. Đặc biệt là các cơ quan trực thuộc tỉnh, tỷ lệ thạc sỹ tiến sỹ ngày càng cao. Như ở chỗ chúng tôi, cứ sáu người thì một người là tiến sỹ, ba người là thạc sỹ, hai người còn lại đều là sinh viên đại học các ngành danh tiếng, tuổi trung bình chỉ 35 thôi. Chúng tôi làm việc nghiêm túc, không ngừng học tập và tiến bộ... Bạn Cố Tiểu Ảnh, bạn không thể nhìn chúng tôi qua cặp kính màu”.

Cố Tiểu Ảnh ngạc nhiên nhìn Quán Đồng, bán tín bán nghi.

Quán Đồng lại bắt đầu dĩ thử dài, đến trước mặt Cố Tiểu Ảnh, cúi đầu, nhìn vào mắt Cố Tiểu Ảnh nói: “Cố Tiểu Ảnh, em có muốn đến chỗ tôi làm việc để tham quan một chút không?”

Cố Tiểu Ảnh sững sờ nhìn Quán Đồng. Cô nhìn thấy, dưới ánh đèn đang thay đổi liên tục, ánh sáng trên gương mặt anh cũng đang thay đổi liên tục, phác qua những đường nét trên khuôn mặt anh, gương mặt trẻ thơ thật đáng yêu...

Đột nhiên, Cố Tiểu Ảnh như sực tỉnh: “Tôi biết vì sao anh muốn đi mua kính rồi”.

Chủ đề câu chuyện thay đổi quá nhanh, Quán Đồng một lúc mới phản ứng kịp, bất giác hỏi: “Vì sao?”

“Vì anh chẳng giống người 31 tuổi chút nào”, Cố Tiểu Ảnh “chẹp chẹp” mấy tiếng, tiếp tục ngắm kỹ người Quán Đồng. “Anh đeo kính là để che giấu khuôn mặt trẻ con này phải không?”

Quán Đồng buồn bã cúi đầu, không nói gì.

Cứ như thế, buổi tối hôm đó, Quán Đồng cuối cùng cũng không đủ kiên nhẫn để hỏi: Cố Tiểu Ảnh có phải em từ hành tinh khác đến không?

A quả thực... quả thực đã hoàn toàn chịu thua trước cô!

(7)

Lần đầu thổ lộ, tình cảnh của Quán Đồng thê thảm như vậy. Cố Tiểu Ảnh thề là không phải cô cố tình chuyển chủ đề nói chuyện. Cô thực sự rung động trước sự trẻ trung lâu dài của một người nào đó, nên chỉ chân thành thể hiện ý kiến của mình mà thôi.

Huống hồ, chính cô cũng biết, cũng không phải cô không có cảm tình gì với Quán Đồng.

Nhưng cô vẫn còn có chút sợ hãi. Trước đây, Trần Diệp cũng đã từng nói thích cô chân thành, từng nói từ giờ trở đi sẽ chăm sóc cô, nhưng rồi cũng vẫn rời xa cô đấy thôi?

Lúc đó, Trần Diệp là “cây violon hàng đầu” nổi tiếng của học viện nghệ thuật, đẹp trai, dịu dàng, tài năng xuất chúng. Cái ngày anh mở lời nói yêu cô, tuy rất bất ngờ, nhưng cô không hề ngần ngại mà đồng ý ngay.

Đây mới chính là tính cách của cô: đã thích là không cần che giấu, đã yêu thì cứ thẳng thắn đối diện.

Trong hai năm bên nhau, anh đã đi cùng cô những năm tháng vất vả của kỳ thi năm thứ tư, cùng cô đi qua giai đoạn khủng khiếp nhất khi dịch SARS bắt đầu, thậm chí còn cùng cô trải qua những

đêm ho trong phòng cách ly, hay sự bi ai vào những lúc tuyệt vọng yếu ớt nhất... Lúc đó, họ thật sự yêu nhau.

Thậm chí cô còn nghĩ đến việc, đợi cô tốt nghiệp nghiên cứu sinh xong, họ sẽ kết hôn.

Với mong muốn đó, kỳ nghỉ hè sau khi nhận được giấy báo đỗ nghiên cứu sinh, lần đầu tiên cô đưa anh về nhà mình ở thành phố F. Bố mẹ cô dù hoàn toàn không tán thành việc cô yêu một bạn trai học nghệ thuật, nhưng cuối cùng cũng khoan dung chấp nhận sự tồn tại của Trần Diệp. Ông bà đã nói chuyện với anh một chút về chuyện gia đình, cha mẹ, tương lai. Được biết anh đã ký hợp đồng làm việc với nhà hát tỉnh, họ đã chân thành chúc mừng

Mùa hè năm đó, cô cùng anh bên nhau ở thành phố biển, cùng ngắm thủy triều lên xuống, cùng nghe tiếng chim hải âu. Anh đứng sau lưng ôm lấy cô, thì thầm bên tai cô: “Tiểu Ảnh, anh yêu em, suốt đời này anh sẽ yêu em”.

Lúc đó, cô nhắm mắt, ngẩng đầu mỉm cười. Cô cảm nhận thấy gió biển hôn lên trán, rồi hít thật sâu không khí đầy vị biển nồng nồng, cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Ba ngày sau, cô tiễn anh lên đường.

Anh đứng trên sân ga, ôm cô, nhìn vào mắt cô và nói: “Tiểu Ảnh, anh yêu em, suốt đời”.

Đây là lần cuối cùng anh nói với cô câu đó. Cô còn nhớ ánh mắt anh, nghiêm trang, đăm đăm, trong sáng.

Cô nhìn vào mắt anh, thấy thế giới sáng bừng.

Lúc đó, cô là một con bé ngốc nghếch. Cô không biết rằng, có những lúc, đàn ông nói: “Anh yêu em”, là vì họ chẳng thể nào yêu mình thêm nữa.

Trong thời gian còn lại của kỳ nghỉ hè năm đó, cô nhắn tin, gọi điện cho anh, anh luôn trả lời lạnh nhạt. Cô cho rằng anh bận, nên cũng không quấy rầy nhiều nữa. Ngày 2 tháng chín, khai giảng cho sinh viên mới, cô vui sướng quay về thành phố G, nhưng nhận được tin nhắn của anh: Tiểu Ảnh, anh phải đến học tại Học viện âm nhạc Mozart, không biết bao giờ mới quay về, đừng đợi anh. Chúc em hạnh phúc.

Thậm chí cô còn không kịp gặp anh lần cuối, đành tạm biệt mỗi tình đầu trong tâm trạng mơ hồ và choáng váng.

Đêm đó, cô leo lên ngọn núi không cao lắm ở phía nam trường học, ngẩng đầu nhìn chiếc máy bay đêm. Trong đêm tĩnh mịch không ai biết, cô khóc thảm thiết!

Cô bắt đầu quãng đời nghiên cứu sinh như vậy, và kết thúc mỗi tình cũng như vậy

Sau ngày hôm đó cô hiểu ra, thứ không đáng tin nhất trên đời, chính là lời hứa hẹn.

Có điều, sở dĩ Cố Tiểu Ảnh vẫn là Cố Tiểu Ảnh chính là vì cô có một sức sống bền bỉ, giống như con tắc kè, cứ đứt đuôi lại mọc đuôi mới.

Năm thứ nhất nghiên cứu sinh, sáu môn học chung, giáo viên hướng dẫn yêu cầu mỗi tuần một tiểu luận chuyên môn, yêu cầu đọc kỹ xong, mỗi người phải viết thu hoạch thành một chuyên đề. Ai cũng oán thán, chỉ có Cố Tiểu Ảnh là cần mẫn, ngày nào cũng vật lộn ngoan cường với Arnheim Marcuse, Gadamer trong biển học mênh mông.

Lúc đó, trong đêm khuya yên tĩnh, tại tầng năm ký túc xá nghiên cứu sinh, thường thấy có một “bóng ma” mặc bộ đồ ngủ màu trắng, tóc tai buông xõa, cầm sách nghiền ngẫm rồi thỉnh thoảng miệng lại ngâm nga vài câu diễn cảm: “Dưới ánh sáng, thế giới bắt đầu trở thành tình yêu đầu tiên và là cuối cùng của chúng ta! Những người anh em của chúng ta cùng hít thở bầu không khí giống chúng ta, và chính nghĩa hiện hữu rõ ràng! Vì thế, đã có niềm vui đặc sắc của sự sống và của cái chết, nhưng chúng ta từ chối mà đẩy nó về phía sau. Trên mặt đất đau khổ, nó là thứ cỏ lau không biết mệt mỏi, thứ thực phẩm cay đắng, là cơn gió lạnh thổi đến từ đại dương, là buổi hoàng hôn vừa cũ kỹ vừa mới mẻ!”.

Sau một đoạn ngâm nga cao hứng, thường sẽ thấy nào thìa, nào đũa hay những thứ dụng cụ ăn uống từ trên trời rơi xuống, kèm theo là tiếng cằn nhằn bực dọc của Hứa Tân: “Cố Tiểu Ảnh có đi ngủ hay không đấy! Nửa đêm rồi còn làm ma nữ đa tình hả? Camus Izumishita mà còn sống thì cũng phát điên vì cậu!”

.....

Cứ như vậy, năm học nghiên cứu sinh thứ nhất, tuy Cố Tiểu Ảnh không đăng bài nghiên cứu khoa học nào, nhưng trời có thể chứng giám, gần như tất cả thời gian ngoài giờ học cô đều dành để đọc sách.

Năm thứ nhất trôi qua, cô gái cao 1m65, cân nặng giảm thẳng đến mốc 50kg.

Nhưng cô vẫn là Cố Tiểu Ảnh lúc nào cũng

Cô vẫn kiếm tiền không mệt mỏi, lượn phố mua đồ không mệt mỏi, đi du lịch ba-lô ở những thành phố lạ, hẹn hò với bạn trai, thưởng thức hết tình yêu đẹp này đến tình yêu đẹp khác.

Xem ra, cô vẫn là một người cảm tính và tùy tiện. Tuy thế, chỉ có những người thân thiết mới biết: cô gái này có một trái tim hiểu biết, nhạy cảm và sâu lắng.

Bạn biết không, trên đời này, thật sự có những người, có những niềm vui ngang bướng xuất phát từ nội tâm. Mà niềm vui này đa phần lại nảy sinh tại giao điểm giữa hạnh phúc và bất hạnh - sau khi từng lên đến đỉnh cao hạnh phúc, rồi lại trượt xuống đáy sâu bất hạnh, thì mới có thể hiểu ra. Vì đời này vốn chẳng có gì vĩnh cửu bằng sự mất mát.

Bởi vậy, khi bản thân mình còn có thể vui vẻ, thì hãy tận dụng từng giây từng phút.

Cũng vào lúc đó, những tiểu thuyết tình cảm mà cô yêu thích lại được đọc nhiều như vậy, là vì những nhân vật được xây dựng trong đó đều coi tình yêu là chuyện của cả cuộc đời, bởi si tình, họ không thể cắt đứt, nên mới cảm động.

Nhưng trong cuộc sống hiện thực, không phải tất cả mọi người đều si tình như thế. Cùng với sự chia tay của Trần Diệp, tình yêu Cố Tiểu Ảnh dành cho anh cũng dần chuyển thành sự khinh bỉ lạnh lùng. Cô thừa nhận trong xương tủy mình có chút gì đó thanh cao không thể chối bỏ; cô không phải thượng đế, nên sẽ không khoan dung bỏ qua, bởi thế, cô chỉ yêu những người yêu mình.

Cô chưa bao giờ phủ nhận mình lý trí, cũng không cảm thấy như vậy có gì không tốt. Tuy nếu nói về cách sống, cô vẫn sống một cách mơ hồ, lộn xộn, bừa bãi, nhưng cô cười vô tư khi nhìn thế giới xung quanh, rồi nghĩ thầm: người thực sự lạc quan, thực ra phải là người vô cùng lý trí.

Bởi vì từ trước đến nay, cái có thể chi phối linh hồn con người, chính là nội tâm của chính người đó.

Vậy thì, Cố Tiểu Ảnh, hãy hỏi nội tâm mình, cô có thích Quán Đồng không

Cố Tiểu Ảnh do dự.

Cô phải thừa nhận: Quán Đồng dũng cảm, học rộng, nho nhã, đương nhiên cũng có thể coi là khỏe mạnh, trẻ trung... Ngoài con số 6 là tuổi anh hơn cô ra, cô đều hài lòng với các *điều kiện cần* này của anh.

Còn về *điều kiện đủ*, cô nhận thấy mắt mình cũng không đến nỗi mờ lắm, cô nhìn thấy rất rõ tình cảm chân thành đó là xuất phát từ tình yêu.

Dù vậy, cô hoàn toàn không cho rằng anh có thể mang đến cho cô hạnh phúc và sự chăm sóc suốt đời; nhưng dù sao thì chẳng có gì là “không bao giờ”, những gì hiện có trước mắt cũng đã đủ làm cô rung động.

Tháng 11, khi có trận tuyết đầu tiên, Cố Tiểu Ảnh tự hỏi mình đến lần thứ N rằng: dù chỉ là phúc trước mắt, mình có thực sự coi như không có được không?

(8)

Cứ như vậy, Cố Tiểu Ảnh đã dùng dằng trong nửa năm sau đó. Hai con người một nam một nữ “không danh không phận” bắt đầu sự tiếp xúc không phải là tình yêu, nhưng rõ ràng là rất hữu ý: Quán Đồng bắt đầu giảm bớt số buổi làm thêm giờ theo nghĩa vụ, để thường xuyên xuất hiện tại các quán có giá phải chăng nhưng đồ ăn ngon ở xung quanh học viện mỹ thuật hơn.

Dưới làn khói nghi ngút của những món ăn như thịt hấp cách thủy, thịt nạc nấu hành, gà hầm nấm, cá hấp..., Cố Tiểu Ảnh như bộc phát, hết lần này đến lần khác, bằng hành động của mình mà không hề che giấu, khi thể hiện với Quán Đồng rằng: thế nào gọi là “thà ở không có giường, chứ không thể bữa ăn không có thịt!”

Trước thái độ đó, Hứa Tân chỉ còn biết lắc đầu than thở: “Cố Tiểu Ảnh, cậu không thể cố gắng xây dựng hình tượng thực nữ cho mình được sao?”

Cố Tiểu Ảnh cười khì khì: “Có sao thì thể hiện vậy, để sau này người ta không cảm thấy mình bị lừa”.

Hứa Tân lườm Cố Tiểu Ảnh một cái rồi bĩu môi: “Cậu còn tự bao biện à?”

Cố Tiểu Ảnh gật đầu như không: “Chúng ta luôn có trách nhiệm không thể rũ bỏ trước hạnh phúc của người khác”.

Hứa Tân thấy buồn nôn.

Cố Tiểu Ảnh cười thầm.

Cho đến một hôm, Cố Tiểu Ảnh đã tự đẩy mình đến nước phải vào bệnh viện, nguyên nhân cũng là từ việc “ăn”.

Lúc đó cũng sắp đến kỳ nghỉ đông, sau khi Cố Tiểu Ảnh ăn một bữa tối no nê xong, lại ăn thêm một suất kem rán, một miếng dưa hấu, một xâu kẹo hồ lô, một túi bắp rang bơ nhỏ...Mười hai giờ đêm, bụng cô đau quằn quại, khiến Hứa Tân sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, vội gọi xe cấp cứu hú còi inh ỏi đưa cô vào bệnh viện tỉnh cấp cứu.

Nhưng, đến phòng cấp cứu mới phát hiện ra, vét cạn cả túi hai người, cũng chỉ có 52 đồng tám hào?!

Đêm hôm khuya khoắt, đứng ở nơi thu viện phí, Hứa Tân suýt khóc, cô mới chỉ nghe nói đến chuyện ăn thùng uống vại, chứ đã bao giờ chứng kiến chuyện bệnh thập tử nhất sinh đâu!

Khi đến bước đường cùng, Hứa Tân bấm máy gọi cho Quản Đồng, cô lý giải thế này: Thứ nhất, Cố Tiểu Ảnh sau khi có hẹn với anh mới bị viêm dạ dày cấp tính, anh phải có trách nhiệm về mọi

hậu quả từ hành động này; thứ hai, nếu thực sự phải giao Cố Tiểu Ảnh vào tay một người nào đó, Hứa Tân thấy Quán Đồng là một ứng cử viên mà cô khá tin tưởng.

Hứa Tân thấy phục sự sáng suốt của mình quá!

Hai mươi phút sau, Quán Đồng hốt hoảng lao vào phòng cấp cứu bệnh viện tỉnh. Vừa vào cửa, anh thấy mặt Cố Tiểu Ảnh xám ngoét, rũ rượi

Quán Đồng giật mình, vội đến bên giường bệnh.

Nghe có tiếng bước chân, Cố Tiểu Ảnh mở to mắt, kinh ngạc há miệng: “Sao anh lại đến đây?”

Quán Đồng xót xa: “Cố Tiểu Ảnh, anh đã bảo em đừng ăn lung tung mà!”

Cố Tiểu Ảnh có vẻ buồn bã và tủi thân: “Em có ăn gì đâu, anh nói xem, em ăn có thứ gì kỳ nhau? Là kẹo hồ lô hay là bánh nhân quả hồng?”

Quán Đồng vừa bực vừa thương, cũng chẳng nói được gì, đành bắt đắc dĩ ngồi xuống bên giường, đưa tay nắm lấy bàn tay trái đang truyền dịch của Cố Tiểu Ảnh, dùng hơi ấm trong lòng bàn tay để sưởi ấm cho làn da vì truyền dịch mà lạnh đi của Cố Tiểu Ảnh.

Trong khoảnh khắc, hơi ấm từng chút từng chút truyền vào da thịt, Cố Tiểu Ảnh có phần cảm kích nhìn Quán Đồng, do dự rất lâu, mới nói tiếng: “Cảm ơn.”

Quán Đồng ngược mắt nhìn Cố Tiểu Ảnh, lại than thở: “Hứa Tân quay về rồi, đêm nay anh ở đây trông em, em ngủ một chút đi”.

Cố Tiểu Ảnh tròn tròn mắt, bực bội: “Cái đồ vô lương tâm, sao lại bỏ rơi người ta như thế chứ!”

Quán Đồng nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Cô ấy nói ngày mai có giờ”.

“Quá đáng!” - Cố Tiểu Ảnh nhắm mắt: “Sáng mai rõ ràng là không có giờ!”

“Văn minh một chút đi nào, cô giáo Cố”, Quán Đồng tròn mắt nhìn Cố Tiểu Ảnh, đưa tay nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc rối trên trán Cố Tiểu Ảnh, “cô có biết mấy chữ “ gương mẫu” viết thế nào không?”

Cố Tiểu Ảnh cười nhạt: “Nhõ mồm, nhõ mồm

“Vẫn còn nói bậy được, chứng tỏ bệnh không nặng.” - Quán Đồng nhìn Cố Tiểu Ảnh, mỉm cười.

Dưới ánh đèn sáng rực, chính nụ cười này đột nhiên làm Cố Tiểu Ảnh bàng hoàng. Nụ cười ấm áp, kèm theo sự bao dung và yêu thương đã đánh một cú nặng nề trúng tim cô!

Đến lúc đó, Cố Tiểu Ảnh đã không thể không thừa nhận: cô thích được ở bên Quán Đồng.

Ánh mắt anh, giọng nói của anh, những động tác nhỏ cẩn thận của anh, cô luôn cảm thấy thật ấm áp và gần gũi.

Hai mươi lăm tuổi, tình yêu không còn là món bánh muss điểm tâm hấp dẫn, mà thực sự là món bánh vuông vắn, phải ăn thật no, mới có đủ sức mà yêu!

Vì thế, con người mà luôn khiến người khác cảm thấy thoải mái đó, đã dần dần chinh phục được Cố Tiểu Ảnh.

Cho dù, con người cô lúc đó, vẫn còn đầy nghi ngờ, vẫn chưa có một câu trả lời cho người con trai, mà rõ ràng là tốt hơn người cũ rất nhiều kia.

Tuy nhiên, nhiều năm về sau, mỗi khi Cố Tiểu Ảnh nhớ lại sự chăm sóc của anh đêm hôm đó, không ngủ một phút, không nghỉ một giây, nhớ lúc anh dìu cô vào buồng vệ sinh nữ, mặt đỏ bừng vì xấu hổ mà vẫn không buông tay... thì cô lại mỉm cười sung sướng.

Cô vẫn còn nhớ đêm đó, mình yết ớt, xanh xao, tóc tai rũ rượi chẳng ra hồn người. Cả đêm, phản ứng truyền dịch thông thường cộng với bệnh viêm dạ dày cấp chưa giảm, nên ít nhất cô phải ra nhà vệ sinh nữ năm lần. Cuối cùng, cô nhăn nhó than thở: “Mông em sắp tê cứng đến nơi rồi!”

Anh vừa bực vừa buồn cười: “Giữ sức một chút, đừng nói nhiều!”

Một tay anh giơ cao bình dịch truyền gluco, một tay dịu cô đi dọc hành lang vắng vẻ. Vòng tay anh ấm áp, khiến cô sung sướng.

Ngày hôm đó, trước khi chìm vào giấc ngủ, cô tự nhủ: xem ra, thượng đế đúng là công bằng, người tước đi của mi một người đàn ông, thì lại bù cho mi một người đàn ông khác.

Cứ thế, trải qua một đêm mệt mỏi, rồi đến chính cô cũng nhận ra: cô không thể quay về như trước, thản nhiên như một người ngoài cuộc nữa.

Thực ra, cô quả là người may mắn, mới có được một người như vậy, đã nhìn thấy cô vào lúc cô xấu xí nhất, mà vẫn yêu cô.

(9)

Cứ thế, thoáng chốc đã sang mùa xuân. Vào tháng tư, giáo viên hướng dẫn cử Cố Tiểu Ảnh đi Vân Nam một tháng để khảo sát văn hóa. Cơ hội ngàn năm có một này đã khiến cô mừng như bắt được vàng, cô hối hả thu dọn hành lý, chuẩn bị đi. Trước lúc đi, lương tâm cô nhắc nhở là cần nói với Quán Đồng mấy câu, nhưng gọi điện thoại mấy lần, điện thoại của anh đều “không nằm trong vùng phủ sóng”.

Cố Tiểu Ảnh cũng buồn đôi chút, nhưng nhanh chóng quên ngay chuyện này. Lúc đó cô đang bận rộn chuẩn bị đồ mang theo, rồi còn phải đặt vé máy bay, phải liên hệ khách sạn, và tham gia các buổi tiệc tiễn đưa - sư huynh sư tỷ sư muội sư đệ, lại còn thêm giáo viên hướng dẫn và bao nhiêu bạn bè, tuy “không phải là tiệc lớn” nhưng “tiệc nhỏ liên miên”.

Và thế là, trong những ngày Quán Đồng “bặt vô âm tín”, Cố Tiểu Ảnh bận rộn hối hả lên máy bay đi Vân Nam.

Thực ra mà nói, kiểu khảo sát văn hóa này cũng chỉ là làm vài lần tọa đàm cho các sinh viên và các trường, học viện kết nghĩa trong một khoảng thời gian ngắn, nếu điều kiện cho phép thì cùng lên mấy tiết chuyên đề, thời gian còn lại hầu như đều là du lịch. Cố Tiểu Ảnh không biết có phải là do sự chăm chỉ chuyên tâm đột xuất của mình, cùng bài báo cáo luận văn mới đăng, đã làm vị giáo viên hướng dẫn kính yêu của cô cảm động, mà lại trao cho cô cơ hội quý

giá này. Để bỏ tiền vé máy bay đắt đỏ, cả ngày cô không quản ngại đi len lỏi vào từng con phố có những quán đặc sắc, quyết tâm ghi nhớ sự phồn vinh trên vùng đất Vân Nam của Tổ quốc bằng hành động thực tế của mình.

Đã thế cô lại có một thói quen rất kỳ lạ, đó là hề cứ nhìn thấy thứ đồ ăn gì ngon, là không quên lấy điện thoại di động chụp lại, rồi từ rất xa xôi gửi về cho nhân dân Hoa Đông “thưởng thức”. Sau khi cô gửi cho Hứa Tân, đang giao lưu học thuật tại học viện nghệ thuật Tân Cương, một tấm hình chụp món cháo lạ, thì bị Hứa Tân không chịu thua kém gửi lại ngay một tấm hình chụp món cơm ăn bốc. Không cam tâm, cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định cũng gửi cho Quán Đồng một tấm, nhưng gửi đi đã lâu mà chẳng thấy có hồi âm.

Cuối cùng, với đầu óc chứa đầy tình tiết tiểu thuyết của mình, Cố Tiểu Ảnh bắt đầu liên tưởng và suy diễn: Quán Đồng cuối cùng cũng không chịu nổi thái độ chẳng mặn mà cũng chẳng lạnh nhạt của bạn Cố Tiểu Ảnh, nên quyết định bỏ cuộc. Từ nay trở đi, anh sẽ không bao giờ xuất hiện trong thế giới của cô nữa. Họ vốn chỉ là những người xa lạ, quen nhau nhờ cơ duyên ngẫu nhiên, về sau sẽ lại là những người xa lạ...

Nghĩ đến đây, tự nhiên Cố Tiểu Ảnh thấy có chút đau xót lạ lùng.

Khi Quán Đồng nhắn tin trả lời, Cố Tiểu Ảnh đang được một toán các giáo viên đồng trang lứa của học viện kết nghĩa kéo đi quán

bar chơi. Trong quán bar rất ồn, Cố Tiểu Ảnh cúi đầu nhìn vào màn hình điện thoại di động, vui hẳn lên.

Tin nhắn của Quán Đồng rất đơn giản: Em đang ở đâu?

Cố Tiểu Ảnh đắc ý chơi khó: Anh đoán thử đi!

Tất nhiên Quán Đồng không có thời gian chơi trò giải đố với cô trên bàn phím điện thoại, liền gọi thẳng một cuộc, cô thích thú nhận ngay, mới phát hiện ra máy mình roaming[3], hấp tấp kêu: “Anh cúp máy đi cúp máy đi, muộn một chút gọi về khách sạn cho em, di động của em roaming mà!”

[3] *Tạm dịch: chuyển vùng*

Quán Đồng nghe thấy âm thanh ồn ào, lại thắc mắc: “Thế rốt cục em đang ở đâu?”

“Em ở Côn Minh, cuối tuần này đi Thạch Lâm cuối tuần sau đi Đại Lý cuối tuần sau nữa đi Lệ Giang, Shangri-La” - Cố Tiểu Ảnh nói liền một mạch không có dấu chấm dấu phẩy, “lát anh gọi vào điện thoại cố định cho em nhé, di động của em sắp hết tiền rồi, không nói chuyện nữa nhé!”

Quán Đồng chưa kịp trả lời, Cố Tiểu Ảnh đã ngắt máy không khách khí.

Ở phía bên này, Quán Đồng nín thở, anh thấy ức chế và khó chịu, trong lòng hơi bực mình: Cố Tiểu Ảnh, dù em có vô tâm nữa, thì cũng phải có giới hạn thôi chứ? Em chẳng nói chẳng rằng đi luôn, giờ đến một lời giải thích cũng không có? Tôi là gì của em, mà em cũng coi tôi là ai chứ?!

Đêm đã khuya, Quán Đồng đứng bên cửa sổ văn phòng, nói rộng cà-vạt một cách bực bội, vợ lấy bao thuốc lá ở bàn làm việc đối diện, rút một điếu châm lửa, nghĩ ngợi, rồi cuối cùng lại bỏ xuống. Anh đứng lên kéo rèm cửa, để làn gió đêm xuân lùa vào căn phòng bực bối. Gió xuân đem theo một lớp bụi vào phòng, Quán Đồng nhàu mày, chán nản hạ rèm xuống.

Cứ như thế, lặp đi lặp lại, mười mấy phút trôi qua, anh nhìn bài phát biểu của lãnh đạo mới viết được một nửa trên máy tính, cuối cùng thờ dãi, nhắc điện thoại gọi vào một số máy di động.

Ngoài cửa sổ là ánh trăng sáng ngời, còn trong phòng là ánh đèn rạng rỡ; trong văn phòng im phăng phắc, Quán Đồng thậm chí nghe thấy cả tiếng hơi thở của mình.

Anh nói: “Thưa trưởng phòng, hội nghị cuối tháng này có phải tổ chức ở Côn Minh không ạ?”

Cùng thời gian đó, Cố Tiểu Ảnh đang ăn chơi nhảy múa ở Vân Nam.

Côn Minh, Đại Lý, Lệ Giang chơi hết một lượt, toàn là hát hò, say sưa suốt đêm. Quan hệ của cô với các thầy giáo của học viện kết nghĩa thân thiện đến mức không thể thân thiện hơn. Cả ngày họ tụm năm tụm ba chơi ở công viên, vào quán, đi bar ngắm trai xinh gái đẹp; chuyến du hành của Cố Tiểu Ảnh xuống Vân Nam vui nỏ trời.

Tuy nhiên, cô nhân chẳng đã dạy rồi sao: vui quá hóa buồn!

Đầu tiên là trên đường đến Shangri-La, Cố Tiểu Ảnh bắt đầu say xe.

Đường đi Shangri-La không đẹp, phải vượt qua vài ngọn núi lớn. Chiếc xe ô tô đường dài xóc lên xóc xuống giữa con đường núi gập ghềnh khúc khuỷu. Một mình Cố Tiểu Ảnh co ro trong góc hàng ghế sau, mặt trắng bệch, người run lên. Vì sáng nay không ăn sáng, nên chẳng nôn được gì, chỉ đành nhìn ra ngoài cửa sổ trong tình trạng đầu óc quay cuồng, mong rằng cảnh tượng rừng cây và sông suối đang lướt qua trước mắt có thể đánh lạc hướng sự chú ý của mình.

Thế nhưng, chẳng đợi cô nhìn thấy gì khác, đột nhiên có tiếng “âm”, chiếc xe đâm mạnh, quán tính xe rất lớn đã hất Cố Tiểu Ảnh đang mềm nhũn vào lưng ghế phía trước rồi lại giật mạnh về phía sau!

Khoảnh khắc đó, Cố Tiểu Ảnh chỉ cảm thấy có khối khí nở ra trong ngực mình, rồi lại nhanh chóng nén lại thành một cái bánh! Toàn thân cô đâm vào lưng ghế, trời đất đột nhiên tối sầm, mũi tê đến mức mất cảm giác, hai dòng nước mắt tự dưng trào ra không

kìm nổi. Lúc cô chống tay vào lưng ghế phía trước, nó phát ra âm thanh gãy gọn “rắc rắc” ...

Dồn dập, vẫn còn nhiều cảm giác như thế, chứng tỏ cô vẫn chưa chết?!

Trong đám bụi bay mù mịt, Cố Tiểu Ảnh cố gắng mở to mắt, bò lên khỏi gầm ghế. Cùng lúc đó, trong xe bắt đầu vang lên những tiếng kêu la khóc lóc!

Tai nạn rồi!

Trên con đường núi nhỏ hẹp, chiếc xe bus cỡ lớn Cố Tiểu Ảnh ngồi, đã đâm phải một chiếc xe bus cỡ trung ngược chiều, không có người chết, nhưng hiện trường vụ đâm nhau thì tan tát, thê thảm đến mức chẳng dám nhìn.

Cửa kính của xe bus cỡ trung vỡ nát, xe bus cỡ lớn cũng bị đâm lõm mặt. Trong đám bụi bay mù mịt, chỗ nào cũng thấy những hành khách mặt mũi thất thần, có người bị vỡ đầu, chảy má phải tự lấy tay lau, chỗ nào cũng thấy máu me bê bết. Bọn trẻ con ngồi trên chiếc xe bus cỡ trung sợ đến nỗi khóc lóc thảm thiết. Trong tiếng người ồn ào, Cố Tiểu Ảnh bước xuống xe dưới sự giúp đỡ của một hành khách tốt bụng ngồi hàng ghế trước, lúc xuống mặt đất, chân cô mềm nhũn, khuỵu xuống.

Mọi người xung quanh hét lên: “Có người bị ngất có người bị ngất...”

Trong tiếng bước chân hỗn loạn, không biết có bao nhiêu cái đầu đang quay cuồng trước mắt Cố Tiểu Ảnh. Cô nằm phục trên mặt đất, vừa yếu ớt nghiêng rặng, vừa nghĩ bụng chẳng lẽ mọi người không nhìn thấy mình vẫn còn mở mắt hay sao? Ngất cái quái gì, chỉ là bị hạ đường huyết thôi!

Nửa tiếng sau, Cố Tiểu Ảnh “bị thương” lão đảo được uống một bình nước chanh tươi đã hồi phục lại một phần thể lực, sắp ngửa lần ra một quãng đường. Vì là đi du lịch, nên rất nhiều người mang theo thuốc và các đồ cấp cứu như băng gạc. Thế là mọi người bắt đầu sơ cứu, băng bó cho nhau. Cả chiếc xe bus lớn có mười đôi vợ chồng đi nghỉ tuần trăng mật, hai đôi vợ chồng già, một người lái xe, một hướng dẫn viên du lịch, và một người đi lẻ, chính là Cố Tiểu Ảnh.

Hơn 10h sáng, Cố Tiểu Ảnh đơn độc ngồi trên một hòn đá lớn bên vệ đường, chán nản nhìn những cô gái tuổi tác bằng mình nhưng đã lấy chồng, nhìn họ nũng nịu, trách móc bên cạnh sự vô về của chồng, hay đang khóc lóc kêu ca... Thật kỳ lạ, trước đây cô luôn thấy như thế thật sến, nhưng lúc này, sao cô lại thấy rất hâm mộ.

Hóa ra, đúng là phải vào những lúc cô đơn thì mới biết, có được một người bên cạnh là rất ấm áp.

Thế nhưng, người có thể mang đến cho mình sự ấm áp ấy, đang ở đâu vậy?

Buồn bã hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng thì xe cứu thương và cảnh sát cũng lần lượt tới, đưa Cố Tiểu Ảnh cùng đám hành khách đang kêu ca phàn nàn vào bệnh viện Nhân dân thành phố Lệ Giang. Trên xe cứu thương, Cố Tiểu Ảnh hiếu kỳ nhìn ra ngoài cửa, buồn bã than thở chuyến du hành Vân Nam của mình quả là phong phú nhiều màu sắc, không chỉ được chơi quán bar, ăn nhà hàng, mà còn được tham quan cả bệnh viện!

Do vết thương tương đối nhẹ, nên việc băng bó cho Cố Tiểu Ảnh mất rất ít thời gian. Cô buồn đến phát khóc, bèn lên ra khỏi trung tâm cấp cứu, đi thẳng đến phòng chẩn đoán bên cạnh, rồi đi tiếp ra khu nội trú phía sau. Trên quảng trường nhỏ trước khu nội trú, Cố Tiểu Ảnh tìm chỗ ngồi xuống, đờ đẫn nhìn bức tường trắng và lớp ngói xám.

Dưới làn gió nhẹ, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên nền trời xanh, mây trắng, ánh mặt trời rực rỡ. Mọi người đi qua đi lại, họ dựa vào nhau, hoặc dìu nhau. Cô hoang mang nhìn tất cả những thứ đó, đột nhiên thấy thật bi quan.

Suốt dọc đường say xe khó chịu, người mềm nhũn hết sức lực, bàn tay bị thương, trán thì bị xây xát, cả người chỗ tím chỗ xanh, nhưng cô chưa khóc lần nào; thế mà thật kỳ lạ, vào một buổi chiều ấm áp thế này, cô lại thấy mũi cay cay.

Có lẽ, đây là lần đầu tiên trong tình cảnh xa nhà, Cố Tiểu Ảnh cảm nhận thấy sự cô đơn buồn thảm.

(10)

Đúng lúc đó, tiếng điện thoại di động vang lên. Ánh nắng chói chang khiến tên người trên màn hình nhìn không rõ, Cố Tiểu Ảnh theo quán tính nhận cuộc gọi, vừa nói “alo”, liền nghe thấy giọng nói thân quen, một giọng nói giống như ánh mặt trời khô ráo ấm áp, nhẹ nhàng hỏi cô: “Cố Tiểu Ảnh, em đang ở đâu vậy?”

Trong khoảnh khắc đó, Cố Tiểu Ảnh dường như không thể kiềm chế những giọt nước mắt tủi thân trong đáy mắt. Cô mở miệng, nhưng cổ họng như có cái gì chặn lại, không nói được câu nào.

Những mệt mỏi, nguy nan, thập tử nhất sinh trên đường dường như đang tranh nhau trào ra vào giây phút đó, nhưng cổ họng lại quá nhỏ, những điều muốn nói lại quá nhiều, nên chúng cứ chen lẫn nhau, không cái nào thoát ra được.

Quản Đồng hơi ngạc nhiên, có lẽ cũng có linh cảm không lành, bèn Cố Tiểu Ảnh, em đang ở đâu? Em sao vậy?”

Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng lên tiếng: “Em đang ở trong bệnh viện”.

Quản Đồng như bị dội một gáo nước lạnh, hỏi dồn: “Có chuyện gì vậy? Em làm sao? Ở bệnh viện nào thế?”

“Tai nạn giao thông, chúng em chưa đi khỏi Lệ Giang bao xa thì bị tai nạn”, những giọt nước mắt lớn bắt đầu lăn xuống, “em đang ở bệnh viện Nhân dân Lệ Giang”.

“Em đợi ở đó, đừng đi đâu, có nghe rõ không, cứ ở đó chờ anh nhé, anh đến ngay đây.” Quán Đồng nói xong cúp máy. Cố Tiểu Ảnh kinh ngạc đến nỗi ngừng khóc. Anh đến ngay ư? Định dùng tên lửa hay sao vậy?

Thế mà, chưa đầy 10 phút sau, điện thoại của Cố Tiểu Ảnh lại vang lên, cô ngạc nhiên nghe Quán Đồng hỏi: “Anh đang ở trung tâm cấp cứu, em đang ở đâu vậy?”

“Em đang ở trong sân phía sau phòng chẩn đoán.” -Cố Tiểu Ảnh xịt mũi hai lần.

“Đừng đi đâu, đợi anh nhé!” - Vẫn là giọng điệu gấp gáp và ra lệnh, nhưng Cố Tiểu Ảnh ngoài ngỡ ngàng ra thì còn cảm thấy một sự ấm áp không thể miêu tả bằng lời - anh ấy nói sẽ đến, mà đã đến thật rồi. Tốt quá, đúng vậy không?

Cố Tiểu Ảnh sẽ mãi mãi ghi nhớ khung cảnh ngày hôm ấy: dưới ánh mặt trời vùng cao nguyên, cây cỏ như được dát vàng, người con trai mặc áo sơ mi trắng, đeo kính đang nhanh chân chạy về phía cô, cuối cùng cô không thể kiềm chế nổi nước mắt, cứ để nước mắt rơi giàn rụa.

Trong làn gió nhẹ, khi cô đang vừa tủi thân vừa run rẩy từ từ đứng lên; chiếc áo T-shirt trên người cô bị dính vết máu của hành khách nào đó, dưới ánh mắt trời có màu nâu tím đập vào mắt anh, khiến Quán Đồng nghệt thờ!

Anh hấp tấp đi đến trước mặt Cố Tiểu Ảnh, chẳng kịp hỏi han dài dòng, chỉ hối hả hỏi liên tiếp: “Bị thương ở đâu? Có nghiêm trọng không?”

Chỉ thấy Cố Tiểu Ảnh nhìn anh không nói với bộ dạng đáng thương. Anh khẽ cúi xuống, một tay nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay băng bó của Cố Tiểu Ảnh, tay kia khẽ vén tóc cô, xót xa nhìn vết xây xước lớn trên trán hỏi: “Có đau không? Em nói đi Cố Tiểu Ảnh, em khó chịu ở đâu?”

Bàn tay ấm áp của anh đặt trên trán cô, nhìn vào mắt cô, giọng nói nhẹ nhàng dỗ dành: “Ngoan nào, anh đến đây rồi, không phải sợ, anh đây mà”.

Cố Tiểu Ảnh nhìn vào mắt anh, thấy sự lo lắng và cả sự mạnh mẽ tự kiềm chế nữa trong ánh mắt. Tim cô thổn thức, nước mắt rơi lã chã.

Với Quán Đồng, những giọt nước mắt này khiến anh xót xa vô cùng. Anh lấy tay xoa xoa những vết bẩn trên mặt Cố Tiểu Ảnh, chỉ

mong được ôm cô vào lòng, dùng nhịp đập đang gấp gáp của trái tim mình để nói với cô rằng: có anh ở đây, em không phải sợ gì nữa!

Nhưng anh vẫn phải kìm chế, vì e làm cô sợ.

Nhưng điều anh không ngờ đến, là chỉ một giây sau đó, Cổ Tiểu Ảnh nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh mà khóc nức nở!

Tiếng khóc khiến Quán Đồng hoảng sợ đờ đẫn cả người!

Anh lúng túng cứ đứng ngây ra, mãi mới nhớ là phải ôm lấy cô. Anh nhẹ nhàng vuốt lưng cô, rồi nói với cô: “Tiểu Ảnh, đừng sợ, anh đến đây rồi, không phải sợ gì nữa...”

Nhưng nghe xong câu nói này của anh, cô còn khóc ghê hơn!

Cổ Tiểu Ảnh khóc rất lâu.

Khóc cho đến khi lạc cả giọng, mắt đỏ hoe, tiếng nọ lạc vào tiếng kia, cô mới dần ngừng lại. Khóc xong cô mới nhận ra, nước mắt nước mũi của cô đã làm bẩn hết cả chiếc áo sơ mi trắng của Quán Đồng, nhưng anh chẳng hề để ý, chỉ ôm chặt cô, giọng lo lắng: “Tốt rồi tốt rồi, khóc được là tốt rồi...”

Cổ Tiểu Ảnh ngẩng đầu, thấy mắt Quán Đồng tràn ngập sự căng thẳng, ghen ngào hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Quản Đồng thấy cô không sao, cuối cùng thở phào yên tâm, mỉm cười nhìn vào mắt cô: “Giờ mới nhớ ra để hỏi hả?”

Cố Tiểu Ảnh bĩu môi: “Anh không nói với em là anh sẽ đến đây”.

Quản Đồng không nén nổi tiếng thở dài: “Cố Tiểu Ảnh, em cũng có nói với anh là em sẽ đến đây đâu!”

Cố Tiểu Ảnh gân cổ lên không phục, bô lô ba la: “Em định nói với anh, nhưng di động của anh cứ mãi không liên lạc được, nên em còn chưa thèm hỏi anh đi ăn chơi nhảy múa ở đâu đấy, anh còn định tính số với em à!”

Quản Đồng ngẩn người, mãi mới trả lời: “À... là chuyện hôm nọ à? Anh bị cử đi làm giám khảo cuộc thi tuyển công chức, nên phải tắt điện thoại”.

Cố Tiểu Ảnh bĩu môi, giọng như sắp khóc: “Em tìm anh, anh chẳng thèm quan tâm, giờ còn trách em...hức hức...”

Quản Đồng luống cuống an ủi: “Anh sai rồi anh sai rồi, đều là lỗi của anh, đừng khóc nữa, Tiểu Ảnh, là anh không tốt...”

Đúng lúc đó, phía sau lưng có tiếng ho, Quản Đồng như nhớ ra điều gì, quay đầu lại lúng túng: “Chào chủ nhiệm ạ”.

Cố Tiểu Ảnh nghe tiếng, cũng ngẩng đầu nhìn qua làn nước mắt, chỉ thấy bóng người loáng thoáng. Cô ngẩng mặt khỏi áo Quân Đồng, dụi mắt, lại ngẩng đầu, cuối cùng thấy một người khoảng 50 tuổi, có vẻ là lãnh đạo đang đứng cười nhìn cô cách không xa lắm, rồi hỏi với giọng quan tâm: “Anh Quân, đây chính là lý do anh chủ động xin đến đây dự hội nghị phải không?”

Quản Đồng đi

Và thế là chuyến đi Shangri-la của Cố Tiểu Ảnh tan thành mây khói.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, hành trình của cô dính với hành trình của Quản Đồng. Cũng đến lúc đó cô mới biết, “chủ nhiệm” mà Quản Đồng nói đến là chủ nhiệm văn phòng tỉnh ủy, là cấp trên của cấp trên Quản Đồng. Họ đến Côn Minh dự họp, họp xong thì đến Lệ Giang tham quan một ngày, và cũng chính một ngày tự do đó, vì Cố Tiểu Ảnh mà chuyển ngay thành tour du lịch nửa ngày tại bệnh viện Nhân dân Lệ Giang.

Khi quay về Côn Minh, đồng nghiệp ở đó giúp Quản Đồng mua thêm một vé tàu nằm, thế là Cố Tiểu Ảnh biến thành hành lý mang theo của Quản Đồng, đi đâu cũng như hình với bóng. Chủ nhiệm nhìn vẻ ngoan ngoãn của Cố Tiểu Ảnh, rất hài lòng.

Ông khẽ nói với Quản Đồng: “Cô gái này tốt đấy, rất thanh lịch”.

Quản Đồng cười đau khổ: “Chủ nhiệm ạ, thực ra... bản chất cô ấy là người rất hoạt bát”.

Chủ nhiệm nghi ngờ nhìn Cố Tiểu Ảnh đang ngủ thiếp đi ở chiếc bàn nhỏ trên tàu, lại quay ra nhìn Quản Đồng, thở dài “chà chà” hai tiếng, lắc lắc đầu rồi đi lên phía trước tìm người nói chuyện.

Quản Đồng biết chủ nhiệm muốn tạo điều kiện cho mình, nhưng đâu nhìn Cố Tiểu Ảnh đang ngủ trong trạng lắc lư, Quản Đồng lại thấy thương quá. Anh đến bên cô, cúi xuống gọi: “Tiểu Ảnh, đừng ngồi ở đây, dễ bị cảm lạnh, ra đây nằm mà ngủ này”.

Cố Tiểu Ảnh lơ mơ mở mắt, nhìn thấy Quản Đồng, lí nhí trả lời anh, rồi cởi giày nằm xuống. Cô để kệ anh cẩn thận đắp chăn cho mình, ngồi xuống bên cạnh cô và cứ thế nhìn cô ngủ suốt dọc đường...

Giữa chừng dường như Cố Tiểu Ảnh gặp ác mộng, giật mình tỉnh dậy, mở mắt gọi “Quản Đồng Quản Đồng”. Quản Đồng cúi người lau mồ hôi trên trán cô, ôm chặt lấy cô, và nói: “Anh ở ngay đây, đừng sợ”. Cô lại yên tâm ngủ thiếp đi, không nhìn thấy nụ cười trên gương mặt Quản Đồng

Vào lúc giữa trưa, tàu vẫn rầm rầm lao đi, ánh mặt trời lọt vào qua khe rèm cửa, chiếu xuống làn mi dài của Cố Tiểu Ảnh, khẽ nháy nhót theo nhịp tàu chạy. Quản Đồng vẫn lặng lẽ nhìn cô gái bên

cạnh mình, và một cảm giác ấm áp như ánh nắng mặt trời cứ dâng lên không dứt. Anh không nén nổi đưa tay ra, nắm chặt lấy bàn tay không bị thương của Cố Tiểu Ảnh.

Một cảm giác mềm mại, ấm áp, dễ chịu, ở trong tim.

Lần này, anh và cô không còn lẩn tránh, Lệ Giang là nơi tình yêu của họ bắt đầu, mặc dù ở một nơi không đẹp đẽ gì lắm là bệnh viện, và bối cảnh là tai nạn giao thông đáng sợ dường nào.

(11)

Sau khi từ Vân Nam trở về, cuối cùng thì Cố Tiểu Ảnh và Quản Đồng cũng xác nhận mối quan hệ yêu đương. Một khi lớp giấy dán ngoài đã bị chọc thủng, hai bên đương sự đã vào vị trí chiến đấu, thì sẽ bước ngay tới thời kỳ một ngày không gặp mà như xa cách ba thu.

Hứa Tân tỏ rõ thái độ bất bình đối với việc này; cứ nhìn thấy ngày nào Cố Tiểu Ảnh cũng trang điểm rồi hối hả đến chỗ hẹn là cô lại lắc đầu: “Tiền Trung Thư từng nói thế nào nhỉ? Căn phòng cũ của tôi, một khi đã bắt lửa, thì có dập cũng không tắt được!”

Cố Tiểu Ảnh đứng trước gương, vừa thử một chiếc váy hai dây mới mua vừa cười khì khì: “Làm sao lại phải dập, phòng cũ của người ta có phải dễ bị bắt lửa đâu.”

Hứa Tân kéo ngăn tủ, lục lọi một hồi mới cầm lên một bao giấy thiếc ném qua, rơi đúng lên giường Cố Tiểu Ảnh.

Cố Tiểu Ảnh tò mò đưa tay nhặt: “Cái gì đây?”

“Người ta phát trên đường đấy, mỗi người một túi. Mình dùng không nổi, tặng cậu đấy”, Hứa Tân đắc ý ngâm nga: “Hãy trân cuộc sống, tránh xa khỏi AIDS!”

Cũng đúng lúc đó, Cố Tiểu Ảnh mới nhìn kỹ thứ cầm trên tay, cô ngẩn ra một giây, rồi mặt đỏ bừng như cà chua chín, nghiêng răng nghiêng lợi: “Hứa Tân!”

Hứa Tân vừa chạy ra khỏi phòng vừa cười to: “Mình chỉ muốn tốt cho cậu, kế hoạch hóa gia đình, trách nhiệm thuộc về tất cả mọi người mà!”

Phía sau lưng cô, Cố Tiểu Ảnh cầm một chiếc gối to, đuổi theo sát sát!

Khi ra ngoài ăn vào buổi tối, Cố Tiểu Ảnh nghĩ lại chuyện này, không nhịn nổi cười.

Quản Đồng thanh toán tiền xong quay lại, nhìn thấy cô cười, tò mò hỏi: “Cười gì thế?”

Cố Tiểu Ảnh lắc đầu, rồi đột nhiên lại ngẩng đầu cười khì khì hỏi: “Em có thể đến chỗ anh tham quan một chút không?”

Quản Đồng sững người, mãi không định thần lại được.

Cố Tiểu Ảnh thấy vẻ sững sờ của anh, trong lòng thầm nghĩ: đúng là chẳng ra làm sao, mình thẳng thừng quá, sao lại dọa cho cậu bé thật thà sợ đến thế chứ?

Đến lúc này Quán Đồng mới phản ứng kịp, cười cười đáp: “Tất nhiên là được rồi”. Khi đó, Quán Đồng vẫn chưa biết Cố Tiểu Ảnh chỉ là tò mò bất chợt, muốn đến kiểm tra một chút xem mức độ sạch sẽ nơi anh ở đến đâu, và Cố Tiểu Ảnh cũng không nghĩ đến, có những chuyển biến, thực ra chỉ cần một cơ hội. Hay nói cách khác, giây phút căn nhà cũ bị ngọn lửa thiêu rụi, đã không còn xa nữa.

Vậy là, ăn uống xong, hai người tay trong tay về nhà Quán Đồng.

Kết quả là, cũng chính tối hôm đó, Cố Tiểu Ảnh tự nhiên có ba điều “không ngờ”.

“Điều không ngờ”hứ nhất là: không ngờ nơi ở của một người đàn ông độc thân lại sạch sẽ đến thế!

Lúc mới bước vào phòng khách nhà Quán Đồng, Cố Tiểu Ảnh rùng mình. Căn phòng cũ đoán chừng được xây vào cuối những năm 70 của thế kỷ XX được anh chàng này dọn dẹp sạch bong, bàn ghế gọn gàng, đồ đạc ngăn nắp, đến ga trải giường cũng không có nếp nhăn!

Suy nghĩ đầu tiên của Cố Tiểu Ảnh là: Đây có đúng là một người đàn ông không nhỉ?

Cô giả vờ nhìn bốn phía, trong lòng tính toán rất gian: nếu kết hôn với người đàn ông này, mình sẽ không còn bị mẹ la mắng nữa

nhì? Chà chà, có khi mẹ còn ngạc nhiên đến phát khóc lên nữa ấy chứ, rồi sẽ ấp úng hỏi mình: “Con chăm chỉ thế này từ bao giờ vậy, lại còn biết thu dọn nhà nữa” ...

Tốt lắm- Cố Tiểu Ảnh thầm nghĩ và gật đầu, “điều không ngờ” đầu tiên mang đến nhiều lợi ích quá.

“Điều không ngờ” thứ hai: không ngờ Quán Đồng lại có một kho tàng sách đồ sộ đến như vậy!

Khi vừa bước vào phòng khách kiêm phòng đọc của Quán Đồng, Cố Tiểu Ảnh rùng mình lần thứ hai. Trên giá sách đơn giản chiếm trọn một bức tường là gần một vạn cuốn sách được phân loại cụ thể, từ Nietzsche Russell Vương Quốc Vĩ đến Tư bản luận của Marx và Engels. Phía sau có cả một hàng sách loại các lãnh đạo buộc phải đọc?!

Đã thế, điều đáng ngưỡng mộ nhất nhất nhất là: bên trong còn rất nhiều sách, đều là sách quý hiếm, mà Cố Tiểu Ảnh muốn mua từ lâu, nhưng không thể mua được.

Dưới ánh đèn sáng chói ban đêm, Cố Tiểu Ảnh mắt sáng rực nhìn không chớp cái giá sách, thiếu nước lao vào ôm hết vào lòng. Ảnh mắt như hồ đối vồ mồi đến suýt làm Quán Đồng hoảng sợ.

Mãi một lúc, anh mới thấy Cố Tiểu Ảnh quay đầu lại, nhìn anh với khuôn mặt đỏ bừng, hỏi: “Nếu em kết hôn với anh, thì toàn bộ

sổ sách này sẽ thuộc về em đúng không?”

Tư duy của Quán Đồng không nhanh bằng Cố Tiểu Ảnh, ngay lập tức bị hai chữ “kết hôn” làm cho tê liệt một nửa bên não.

Một lúc lâu sau, anh mới buồn bã đáp: “Anh không bán thân!”

Cố Tiểu Ảnh lại phẫn khích nhìn anh, nói như đinh đóng cột: “Em mua!”

Trong lúc Quán Đồng mắt chữ A mồm chữ O không nói được lời nào...

Tốt quá rồi- Cố Tiểu Ảnh nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Quán Đồng, lại một lần nữa gật đầu hài lòng.

“Điều không ngờ” thứ hai cũng lại mang đến một đồng lợi ích.

“Điều không ngờ” thứ ba: không ngờ Quán Đồng cũng từng là một anh chàng một sách ngô nghê.

Ha ha ha ha ha ha...khi Cố Tiểu Ảnh bước vào phòng ngủ của Quán Đồng, nhìn thấy tấm ảnh trong cuốn sổ lưu niệm đặt trên tủ đầu giường, cô không nén nổi cười phá lên!

Trong bức ảnh lưu niệm các sinh viên tốt nghiệp lớp ngữ văn khoa Trung văn của đại học tỉnh, bức ảnh của Quán Đồng... quả thật là... một anh chàng học nghệ thuật của thập niên 80.

Cố Tiểu Ảnh hoàn toàn không còn để ý gì đến cách hành xử của mình nữa, cô ngồi xồm trên nền nhà ôm lấy cuốn sổ lưu niệm, lật đến trang của Quán Đồng, tay chỉ vào tấm ảnh, cười ngặt nghẽo!

Cô vừa lật cuốn album vừa nhìn Quán Đồng mặc áo somi kẻ caro, cài đến tận cúc trên cùng, tay cầm cuốn “Sống ở nơi đất lạ”, đứng dựa vào gốc cây cổ thụ làm ra vẻ đang chăm chú đọc sách mà cười chảy cả nước mắt, cười rũ cười rươi, ngồi bệt xuống đất, tay gạt nước mắt và ho sặc sụa.

Quán Đồng ngượng đến mức cổ cũng đỏ bừng, lòng thầm tự mắng mình: hôm qua tìm xong số điện thoại của người bạn cũ sao lại quên không cất cuốn sổ lưu niệm đi.

Thấy Cố Tiểu Ảnh vẫn ngồi đó cười như nắc nẻ, cuối cùng Quán Đồng không chịu nổi liền sai bước đi tới, đầu tiên là giật cuốn sổ lưu niệm vứt sang một bên, rồi bố Cố Tiểu Ảnh đã cười đến mức hết hơi hết sức như bố một con gà nhỏ, ném lên trên giường, cúi đầu, hối hả hôn!

Có lẽ hôm đó có bốn “điều không ngờ”- vì không ngờ Cố Tiểu Ảnh lúc nào cũng tự cho là mình vững vàng, lại bị đốt cháy bởi một

tấm ảnh?!

Một khi căn nhà cũ đã cháy, thì quả nhiên là có đập cũng không
tắt nổi lửa...

Kể từ lúc đó, nơi ở của trưởng phòng Quán trở thành “hành cung” ngoài giờ lên lớp của Cố Tiểu Ảnh. Đầu tiên là cô đọc chiếm đường dây nối mạng của Quán Đồng, rồi đến phòng đọc sách có thể phơi nắng, tiếp nữa là bếp, phòng khách... và kết quả là cô thường xuyên vắng mặt tại ký túc xá nghiên cứu sinh nữ, hại Hứa Tân tìm đủ mọi cách mà không ra.

Cuối cùng thì đến một ngày, thật hiếm hoi Cố Tiểu Ảnh lại ngồi viết luận văn trong ký túc xá, Hứa Tân không nén được nên hỏi thăm dò: “Nhà anh ta có gì hay ho không vậy?”

Cố Tiểu Ảnh trợn mắt: “Ngoài chính bản thân anh ấy ra, chẳng có gì hay ho cả”.

“À”, Hứa Tân mở to mắt, lạnh lạnh: “Cố Tiểu Ảnh, cậu đúng là lưu manh!”

“Chẳng phải đó là điều cậu muốn nghe sao”, Cố Tiểu Ảnh quay đầu lườm Hứa Tân, cười ranh mãnh: “Mình nói bọn mình đắp chăn bông nói chuyện suông, cậu có tin không

“Không tin!” - Hứa Tân lắc đầu quày quật.

“Thế thì được rồi còn gì”, Cố Tiểu Ảnh đánh máy rào rào, chẳng thèm quay đầu lại, “nếu một ngày nào đó bất ngờ mình nhận giấy đăng ký kết hôn, mọi người đừng quá ngỡ ngàng, cứ đưa thẳng phong bì là được rồi”.

“Giấy đăng ký kết hôn!” - Trí tưởng tượng của Hứa Tân cũng rất phong phú, trong ánh mắt mơ hồ dường như đã tưởng tượng ra một đứa trẻ chạy đến trước mặt mình nhảy nhót. Cô tưởng tượng ra mọi phiền phức mà một đứa nhóc có thể mang lại, đột nhiên rên lên, sợ hãi nhìn Cố Tiểu Ảnh.

“Không phải thế chứ”, cô thăm dò Cố Tiểu Ảnh, “hai người không áp dụng biện pháp phòng hộ nào à?”

Cố Tiểu Ảnh đánh xong dấu chấm cuối cùng, đứng lên vươn vai, quay đầu nhìn Hứa Tân, không chịu nổi nữa nên cốc vào đầu cô bạn một cái: “Cậu nghĩ cái gì vậy? Hôn một cái thì có sinh ra trẻ con được không?”

“A, thế là không có hả...” - Hứa Tân cảm thấy đầu óc mình như xẹp xuống.

Rốt cuộc là có hay là không có nhỉ? Quả là một vấn đề bí hiểm...

Thực ra, nhiều năm sau đó, mỗi lần nghĩ đến đoạn hội thoại này, Cố Tiểu Ảnh không nhịn nổi cười.

Lúc đó, cô và Quán Đồng, giống như mọi cặp tình nhân khác, từng bước trải qua quá trình từ quen biết đến tìm hiểu, từ thăm dò đến tiếp xúc, từ nắm tay cho đến hôn môi. Trong thời gian hai năm, họ đã lần lượt đi qua các bước của sự rung động. Ngày đó năm đó, họ thực sự yêu nhau, thực sự muốn được sống cùng nhau, và tay nắm tay bước vào hôn nhân.

Cô mãi mãi còn ghi nhớ, tháng chạp mùa đông, mỗi người ngồi một bàn, một người đọc sách, một người lên mạng, một thì nói chuyện, uống một tách trà buổi nóng. Lò sưởi trong tập thể tình ủy thật ấm áp, Cố Tiểu Ảnh lơ mơ buồn ngủ không muốn về. Quán Đồng cũng không nỡ để cô đội gió đội tuyết quay về, nhiều lần bảo cô: “Hay em vào phòng ngủ đi, anh ngủ trong phòng sách”.

Cố Tiểu Ảnh do dự một chút, rồi không đành, trả lời: “Em về thì hơn, nếu không người ta lại xì xào anh chưa cưới đã sống chung, ảnh hưởng không tốt đến anh”.

Cô than thở: “Ai bảo đây là tập thể cơ quan, lắm kẻ dòm ngó. Từ nhỏ em đã sống trong khu tập thể cơ quan, ngán đến tận cổ cái kiểu nhà ở này rồi”.

Quản Đồng mừng rơn trong lòng, vội hỏi: “Hay là chúng mình kết hôn đi?”

Con buồn ngủ của Cố Tiểu Ảnh bỗng chốc tan biến, cô mở to mắt nhìn Quản Đồng nghi hoặc. Đúng lúc Quản Đồng tưởng thành ý của mình đã khiến Cố Tiểu Ảnh không nói nên lời, thì đột nhiên anh nghe cô la lớn: “Anh chỉ cầu hôn thế này thôi sao?! Không có hoa hồng, không có nhẫn kim cương, cũng không quỳ gối, không đánh đàn dưới trăng, Quản Đồng anh có chút thành ý nào không vậy hả?!”

Quản Đồng đó người.

Nhưng mà, dù cho Quản Đồng không có hoa hồng, nhẫn kim cương, quỳ gối, đánh đàn dưới trăng, thì một bước quan trọng mà nhất định anh phải thực hiện, đó là Quản Đồng phải đi gặp ông Cố bà Cố, còn cô con dâu “xịn” Cố Tiểu Ảnh này cũng cần đến gặp bố mẹ chồng tương lai.

Nói đến bố mẹ Quản Đồng, khi gặp mặt lần đầu tiên, Cố Tiểu Ảnh thừa nhận, cô đến thành phố R “ra mắt” với tâm trạng phấp phỏng.

Đó là vào cuối tháng tư, lần đầu tiên Quản Đồng đưa Cố Tiểu Ảnh về nhà. Suốt quãng đường năm tiếng ngồi xe đường dài, Quản Đồng kể cho Cố Tiểu Ảnh nghe câu chuyện về bố mẹ mình, khiến cô nước mắt đầm đìa, trái tim yếu đuối rõ ràng là đang cảm động!

Thậm chí cô còn nghĩ thầm: “Câu bố mẹ Quán Đồng có thể hình dung giống như “Em gái khốn khổ ơi, để anh đánh đổi tiền đồ của mình cho em một mái nhà” trong “Tri âm”.

Thực ra, bản chất câu chuyện rất đơn giản: Cụ ngoại của Quán Đồng là Tạ Trường Phát là một nhà tư bản giàu cự phách, một nhân vật lẫy lừng khắp vùng Đông Bắc. Mà những nhân vật cự phách như vậy thì thường năm thê bảy thiếp, ông ngoại của Quán Đồng đương nhiên cũng không ngoại lệ. Vợ cả của ông ở căn nhà cũ tại thành phố R, vợ hai xinh đẹp theo ông đến căn nhà mới ở Đông Bắc. Nhưng dù gì thì vợ cả cũng là vợ cả, cũng là người vợ được mai mối cưới xin đàng hoàng, con của vợ cả là con trưởng, chính là ông ngoại Tạ Minh Giám của Quán Đồng. Tạ Trường Phát muốn con trai kế thừa sự nghiệp của mình, nên đã để con ra nước ngoài học từ sớm. Ai ngờ Tạ Minh Giám học hành xong lại hoàn toàn không hào hứng với việc kinh doanh, mà đi theo chính phủ quốc dân, tràn trề hoài bão muốn cứu nguy cho hàng triệu đồng bào thoát tình cảnh nước sôi lửa bỏng. Nhìn chấy viển cảnh liên kết giữa kinh doanh và chính trị trước mắt, Tạ Trường Phát cũng ngầm ủng hộ lựa chọn của con trai, để dọn đường, ông cũng qua lại không ít với các quan chức. Đáng tiếc là, chính phủ quốc dân cũng đã không cứu nổi hàng triệu đồng bào, mà còn phải rút lui liên tiếp, cho đến khi phải rút về một hòn đảo nhỏ cách xa đại lục, tất nhiên, trên con tàu thoát thân đó có cả Tạ Minh Giám.

Thế là, đầu năm 1949, không còn đường nào để đi, Tạ phu nhân đang mang thai 6 tháng đành phải đến trú ngụ ở nhà Tạ lão thái thái đang ở một mình tại thành phố R. Nhưng kể từ ngày mẹ của Quán Đồng là Tạ Gia Dung ra đời đã phải lớn lên trong cái danh “hậu duệ của Quý trắng”.

Cô bé đương nhiên không có bạn bè, mà vào thời điểm đó, cho đến con bão cách mạng sau này, Tạ Gia Dung đã quen với việc lang thang đầu đường xó chợ, bị chửi, bị đánh, mới mấy tuổi đã ra bờ biển vót rong biển như con trai. Núi đá sắc nhọn và những hạt muối mặn chát đã vùi lấp tuổi thanh xuân của một cô gái như hoa như ngọc. Hay cũng có thể nói, Tạ Gia Dung lúc đó đã chẳng còn gì khác biệt so với những thiếu nữ nông thôn. Cuộc sống của thư hương môn đệ hoặc những gia đình giàu có, cô chưa từng được hưởng, lại càng không thể nói đến việc được học hành. Trình độ văn hóa của cô chỉ dừng lại ở vài từ ít ỏi trong sách giáo khoa tiểu học, và mong muốn cả cuộc đời chỉ đơn giản là lấy chồng và sinh con.

Thế nhưng, chẳng ai muốn lấy c

Đó là quãng thời gian tuyệt vọng đến tê dại. Lúc đó, cô gái được coi là xinh đẹp nhất thôn, đã nghĩ, con người quả là phải biết chấp nhận số phận. Cha mẹ cô đã nợ người ta, giờ cô phải trả, hoặc giả cũng là một kiểu chuộc tội.

Khi đó, cô đã định cứ ở một mình như vậy, suốt đời.

Vậy mà, ngoài sự tưởng tượng của cô, đâu những năm 70, khi một trận bão còn chưa kết thúc, lại có người không sợ trời không sợ đất vẫn lấy cô làm vợ?!

Người đó chính là Quán Lợi Minh, bố của Quán Đồng, bần nông chính gốc.

Đó là một trận phong ba trong cả huyện thành nhỏ bé. Nhưng dù bão tố có dữ dội đến đâu, Quán Lợi Minh vẫn để ngoài tai mọi lời dị nghị để làm đám cưới với Tạ Gia Dung. Kể từ đó, Quán Lợi Minh bắt đầu “cùng hưởng” những nỗi thống khổ và khó khăn của Tạ Gia Dung, thậm chí vì thế mà mất đi cơ hội được tuyển đi làm công nhân, cả đời chỉ có thể làm nông dân mà thôi.

Vậy là, một năm sau đám cưới, Quán Đồng ra đời, hai năm sau là Quán Hoa. Tuy rồi Quán Hoa mất sớm khi mới lên 5, nhưng dù gì, cuộc sống của Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung cũng dần bình ổn. Lại hai năm nữa trôi qua, khi tiếng kèn cải cách mở cửa càng ngày càng vang dội, xương cốt của Tạ Minh Giám được mang về quê hương. Chính là Quán Lợi Minh đã an táng hài cốt của Tạ Minh Giám và Tạ phu nhân đã qua đời trước đó ở cùng một nơi, mà trong suốt quá trình an táng đó, Tạ Gia Dung không rơi một giọt lệ.

Năm đó Quán Đồng 10 tuổi. Dường như cậu không thể nào quên, vào ngày chôn cất, mẹ mình đứng bên mộ, đờ đẫn, không nói một lời nào.

Trong ký ức của Quán Đồng, người cha Quán Lợi Minh luôn có một vai trò như có như không trong cuộc sống của anh.

Quán Lợi Minh có một thói quen đã thâm căn cố đế không thể nào cải tạo được, đó là: bần thiú, ăn nói thô lỗ, tự cho mình là đúng, cố chấp, hay khoác lác, lại cũng không siêng năng. Vào những lúc nông nhàn mùa đông, ông thà ngồi phơi nắng tán chuyện trên trời dưới bể với người ta, chứ không chịu đi làm thuê. Ông còn thích uống rượu, uống say rồi là chửi bới lung tung, chửi Quán Đồng, chửi cả Tạ Gia Dung. Ông cho rằng trên đời này người ghê gớm nhất là “người có tiền”, nên ông khinh bỉ người học hành, luôn tin rằng lãng phí thời gian đọc sách không kiếm được nhiều tiền bằng đi ra công trường làm việc.

Vì thế, năm Quán Đồng thi đỗ nghiên cứu sinh, Quán Lợi Minh đã vuốt râu trợn mắt nhấn giọng: “Tôi sẽ không bỏ ra một cắc nào cho anh đi học đâu, nhà không có tiền, anh cũng biết rồi đấy!”

Quán Đồng thản nhiên gạt đầu: “Con biết ạ”.

Quán Lợi Minh mất hứng, lại càng tức tối: “Anh không cần tiền của gia đình, thì tự kiếm tiền mà đi học! Hai mươi mấy tuổi đâu rồi chẳng nhẽ không tự nuôi thân được hay sao?”

Quản Đồng vẫn chẳng có thái độ gì, bình tĩnh đáp: “Được ạ”.

Mấy lời giáo huấn trong bụng Quán Lợi Minh chẳng nói ra được, ông sốt ruột vừa trợn mắt vừa dậm chân, quay người đi ra khỏi cửa. Chỉ còn lại một mình, Quản Đồng đứng trong sân nhà ngẩng đầu nhìn trời, thấy cảm xúc trong lòng hỗn độn.

Vậy mà người mẹ Tạ Gia Dung lại dấm dúi đưa cho con trai 2000 đồng trước khi con vào học.

Bà thấp giọng dặn dò: “Con cầm lấy đi”.

Quản Đồng cay mắt, đẩy lại: “Con không dùng đến đâu, mẹ, trên tinh nhiều việc làm thêm, con kiếm được tiền nuôi sống mình mà

“Không phải tiền này để con tiêu vào việc ăn uống”, Tạ Gia Dung cúi đầu, cố hết sức nhét tiền vào túi con trai, “mà là để những lúc cần kíp, nhớ đâu khi trái gió trở trời, còn có tiền chữa bệnh”.

Nhét được tiền vào rồi, bà mới ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt Quản Đồng, cười: “Đừng nói với bố con nhé”.

Quản Đồng “Vâng” một tiếng, mũi cay xè, hấp tấp bước lên một bước, ôm chặt lấy mẹ, vùi mặt vào sau lưng mẹ. Anh không dám để mẹ nhìn thấy giọt nước mắt trên khóe mắt mình.

Cũng gần như vào lúc đó, Quản Đồng thầm thề với lòng mình, nếu có một ngày thành công nên người, nhất định anh sẽ đón mẹ lên thành phố để sống những ngày nhàn nhã...

Thế đấy, như thế cũng là một kiểu “vợ chồng”, hai con người đó, Quản Lợi Minh và Tạ Gia Dung, ban đầu không phải lấy nhau vì tình yêu, vậy mà lại dựa vào nhau sống cả một đời.

Về điểm này, Quản Đồng thường không hiểu nổi.

Tuy rằng, không chỉ một lần anh nghe mẹ nói: “làm người phải biết chịu ơn”, nhưng khi nhìn người cha mình, anh vẫn cảm thấy cuộc đời này quả giống như trong sách đã nói, là một sự ngu xuẩn lớn.

Câu chuyện này, trong suốt chuyến đi khiến Cố Tiểu Ảnh ngỡ ngàng. Cô bắt đầu thực sự tò mò về mẹ của Quản Đồng, và đương nhiên cũng thực sự có sự ác cảm ngay từ trước khi gặp gỡ với bố Quản Đồng.

Trước lúc đó, không phải cô chưa từng suy nghĩ về cuộc sống sau đám cưới, thậm chí có thể nói, kể từ ngày cô quyết định chọn Quán Đồng, dù gia đình anh có nghèo hơn cũng không thể ngăn cản việc cô lấy anh. Tuy nhiên, cô thực sự không ngờ rằng nhà anh lại trải qua sự thăng trầm ghê gớm như vậy. Trời đất ơi, đây quả là một bộ phim truyền hình dài đến 20 tập!

Với cảm xúc như vậy, khi trời chập choạng tối, chiếc xe đường dài của Cố Tiểu Ảnh và Quán Đồng vào đến huyện thành, sau đó lại bắt “taxi dù” vào thôn, sau nửa tiếng, chiếc xe dừng lại trước sân một nông gia bình thường đến không thể bình thường hơn, lần đầu tiên cô nghe thấy tiếng gọi mang đậm chất giọng nhà quê của Quán Đồng: “Mẹ, con về rồi đây!”

Cố Tiểu Ảnh không nhịn nổi bật cười...

Quán Đồng quay đầu nhìn bộ dạng lấy tay bụm miệng của Cố Tiểu Ảnh, cũng cười theo. Một tay anh xách hành lý, một tay dắt Cố Tiểu Ảnh, đổi sang giọng bình thường: “Về đến nhà rồi, vào đi em”.

Về đến nhà rồi... Cố Tiểu Ảnh vừa bước theo Quán Đồng vừa ngẫm nghĩ về mấy chữ đó. Không thể không thừa nhận mấy chữ này đã mang lại cảm giác rất ám áp, rất đẹp đẽ, dù là trong một ngôi nhà rộn rã tiếng gà kêu chó sủa.

Vừa đi vào sân, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tạ Gia Dung đang vội bước ra đón, bà mừng rỡ nhìn con nói: “Sao nhanh thế? Chẳng phải con nói tối mới về đến nơi hay sao?”

Quản Đồng kéo tay mẹ cười: “Xe chạy nhanh nên về sớm”.

Anh giới thiệu Cố Tiểu Ảnh với mẹ: “Mẹ, đây là Cố Tiểu Ảnh, bạn gái con”.

Tạ Gia Dung cười rạng rỡ, kéo chặt Cố Tiểu Ảnh không buông tay, nhìn đi nhìn lại khen: “Cố tiểu thư xinh quá”.

Cố Tiểu Ảnh từ nhỏ lớn lên bên ông bà, đương nhiên rất biết lấy lòng người già, liền cười ngọt ngào: “Cháu chào bác ạ!”

“Tốt, tốt”, Tạ Gia Dung hồi hả kéo tay Cố Tiểu Ảnh vào nhà: “Vào nhà ngồi, vào nhà ngồi”.

Quản Đồng theo sau, mỉm cười nhìn họ, thuận miệng hỏi: “Cha con đâu?”

“Ông ấy đi mua con cá để tối nay nướng cá cho các con ăn”. Tạ Gia Dung vui sướng rót nước cho Cố Tiểu Ảnh, Cố Tiểu Ảnh cười tươi nhận lấy, Quản Đồng đứng một bên khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Không bao lâu sau, Quán Lợi Minh tay xách mấy cái túi đi vào. Tạ Gia Dung đón lấy túi, giới thiệu Cố Tiểu Ảnh cho ông, rồi quay người đi xuống bếp.

Quán Lợi Minh vui vẻ nhìn Cố Tiểu Ảnh, rồi quay sang nói với con trai: “Bố đi mua cá, gặp trưởng thôn, ông ấy nói muốn mời con sang nhà ăn cơm. Bố nói như thế sao được, con trai về nhà đương nhiên phải ăn cơm ở nhà, đã thế còn đưa cả con dâu tương lai về nữa”.

Ông hài lòng nhìn Cố Tiểu Ảnh, lại nói thêm với Quán Đồng: “Bí thư nói trưởng trấn gì gì đó đều biết con về, còn đang đợi để mời con ăn cơm, bố nói con bận, còn chưa biết ở nhà mấy ngày”.

Ông cười đắc ý: ‘Cũng không thể cứ mời là đi ngay, quan trên tinh về, dù gì cũng phải ra dáng chứ. Bố nói luôn với họ rồi, chuyện đó con trai tôi khi nào có thời gian thì mới tính được...’

Ông vẫn còn kể lể, Cố Tiểu Ảnh quay đầu nhìn Quán Đồng, thấy anh nhú mày, càng lúc càng khó chịu.

“Quán Đồng”, Cố Tiểu Ảnh biết Quán Đồng sắp nói gì, liền nói trước: “Em đói rồi!”

Vẻ mặt cô thật đáng thương, Quán Đồng mềm lòng, những lời chưa nói ra miệng lại nuốt trong lòng. Anh thở dài, nói với Quán Lợi Minh: “Chuyện ăn cơm thì nói sau. Thực ra con cũng chỉ là chân loong toong thôi, làm sao mà gọi là làm quan được

Nghe anh nói thế, mặt Quán Lợi Minh xịu hẳn xuống, mặt mũi sa sầm “hừm” một tiếng: “Có loong toong nữa thì cũng không to hơn họ hay sao? Chúng tôi nuôi anh ăn học bao nhiêu năm nay, chỉ là để nhìn anh làm chân loong toong thôi à?”

Quán Đồng chẳng muốn nói tiếp nữa, kéo tay Cố Tiểu Ảnh đi xuống bếp, Quán Lợi Minh ở lại một mình vuốt râu trợn mắt tức tối.

Cố Tiểu Ảnh vừa đi theo Quán Đồng, vừa bất giác quay lại nhìn Quán Lợi Minh, tự nhiên bắt đầu thấy đồng cảm với Quán Đồng.

Đến cửa bếp, thấy Tạ Gia Dung cầm một rổ rau đi ra ngoài, Cố Tiểu Ảnh nhìn theo với vẻ rất tò mò, hỏi Quán Đồng: “Mẹ anh đi đâu vậy?”

Quán Đồng vừa đi vào bếp vừa nói: “Rửa rau”.

Cố Tiểu Ảnh nhìn vòi nước trong sân, thắc mắc: “Sao không dùng nước máy?”

Quán Đồng đã lấy một củ hành bắt đầu bóc, vừa bóc vừa ngẩng đầu nhìn cô: “Quen rồi mà. Phía sau nhà có một con sông, mọi người

thấy rửa ở đó tiện hơn”.

“Có sông à?” - mắt Cố Tiểu Ảnh sáng rực, “VẬY em cũng đi!”

Vừa nói cô vừa quay người chạy như bay đuổi theo Tạ Gia Dung. Quán Đồng không kịp gọi lại, nghĩ đi nghĩ lại, lắc đầu cười, rồi lại ngồi xuống bóc hành.

Nói thực lòng, đây là lần đầu tiên Cố Tiểu Ảnh thực sự được tận mắt chứng kiến cuộc sống nông thôn.

Bây giờ phải giới thiệu một chút vị trí địa lý nhà Quán Đồng: đây là một sơn thôn nào đó thuộc một thị trấn nào đó, thuộc một huyện nào đó thuộc thành phố R ven biển. Vì là vùng núi, nên nơi đây không có sự giàu có của ngư dân, cũng như không có sự trù phú của những cánh đồng, nhà nào cũng chỉ trồng ít cây ăn quả. May mà vùng này nước sông cũng khá dồi dào, nên việc tưới tiêu gì khó khăn. Những người nông dân ở đây cũng đã quen với việc rửa rau, đãi gạo, giặt quần áo, thậm chí giặt tã lót ở sông.

Kết quả là vào lúc chiều tối, Cố Tiểu Ảnh đã may mắn được nhìn thấy cảnh tượng rửa ráy sôi động bên bờ sông: trên bờ có người đang giặt quần áo, bọt xà phòng trôi theo dòng nước, nhanh chóng chảy đến gần chỗ rau Tạ Gia Dung đang rửa. Tạ Gia Dung chẳng thấy có gì lạ, lấy tay gạt đi, làm nước bắn tung lên đánh tan đám bọt

xà phòng, rồi thản nhiên rửa đám rau xanh giữa dòng nước vẫn còn đầy bọt xà phòng giạt đờ lớt. Hết rửa rau lại rửa sang cá, lúc này ở phía trên không xa, cùng ở phía bờ sông ấy, có một người phụ nữ bắt đầu ra sức rửa cái ống nhổ...

Cố Tiểu Ảnh trợn tròn mắt!

Nửa phút sau, Cố Tiểu Ảnh cố gắng kìm nén cảm giác khó chịu đang cuồn cuộn trong dạ dày, cố nặn ra một nụ cười, lại tiến về phía trước một bước, ngoan ngoãn hỏi: “Bác gái, để cháu giúp bác...”

Dù có không thích đi nữa, không quen đi nữa, thì tư thế cũng phải đoàng hoàng.

Tạ Gia Dung quay đầu cười hiền hậu: “Không cần đâu con, sắp xong rồi”.

Bà vừa nói vừa cầm con cá đã rửa xong đứng lên, để vào chậu, rồi vẫy Cố Tiểu Ảnh: “Về thôi”.

Cố Tiểu Ảnh do dự, không nói gì, đi theo bước Tạ Gia Dung.

Trước giờ ăn tối, Tạ Gia Dung bận rộn trong bếp, Quản Lợi Minh cũng đang nôi lửa một bên.

Trên chiếc bàn ăn bên cạnh, thịt đã thái xong xếp thành đĩa lớn, mấy chú ruồi bay qua bay lại, thỉnh thoảng lại đỗ xuống nghỉ. Cố Tiểu Ảnh nép vào bên cửa thò cổ nhòm vào, rồi lại vội vàng rút cổ lại.

Quản Đồng từ phía sau đi ra, nhìn theo ánh mắt Cố Tiểu Ảnh vào trong bếp, thắc mắc hi: “Nhìn gì thế?”

Cố Tiểu Ảnh giật mình, nhe răng cười: “Nhìn xem tối nay ăn gì?”

“Đói rồi hả?” Quản Đồng cười xoa xoa đầu Cố Tiểu Ảnh, kéo tay cô đi vào chái nhà phía đông: “Đến đây xem, em ngủ phòng này được không?”

Trong căn phòng sáng ánh đèn, chiếc giường đơn giản kê sát tường, vừa nhìn đã biết là được trải ga mới, có hình hoa trên nền trắng, Cố Tiểu Ảnh nhìn rồi mỉm cười, quay người ôm lấy Quản Đồng. Quản Đồng thoáng sửng người, rồi cũng vòng tay ôm chặt cô.

Cô vùi đầu vào lòng anh, dường như thì thầm câu gì đó, anh không nghe thấy.

Nhưng khi hỏi lại, cô ngẩng đầu cười ranh mãnh: “Không nói lần thứ hai!”

Quản Đồng cười, bất giác nhìn ra ngoài cửa: khói bếp mù mịt trong căn bếp cách một khoảng sân, khiến cửa bếp trở nên mờ ảo, anh quay đầu lại, một tay ôm chặt cô gái trước mặt, cúi đầu hôn.

Cố Tiểu Ảnh nhắm mắt mỉm cười, đáp lại nụ hôn rõ ràng là mang tính chất chủ nhà của anh.

Cô nhớ lại câu nói lúc nãy mà anh không nghe thấy.

Thực ra cô đã nói: Quản Đồng, em yêu anh.

“Em yêu anh” không phải chỉ là câu bột phát do hoàn cảnh, mà xuất phát từ trái tim cô, bởi anh lớn lên trong một gia đình như thế này, những ngày sống nghèo đói, bần cùng, cô đơn nhưng Quản Đồng vẫn kiên trì, kiên cường phấn đấu để có ngày hôm nay; đã khiến Cố Tiểu Ảnh cảm thấy không có lý do gì để không yêu. Hoặc giả, ngoài tình yêu, còn có sự kính nể và tình thương xuất phát từ đáy lòng.

(13)

Buổi tối, nằm trên chiếc giường chái nhà phía đông, Cố Tiểu Ảnh hồi tưởng lại bữa ăn tối vừa kết thúc, mỉm cười đau khổ.

Lúc ăn tối, Tạ Gia Dung nấu cả một bàn lớn toàn thịt là thịt: ột xào thịt, tôm xào tỏi tây, nấm xào thịt... Cố Tiểu Ảnh kinh ngạc nghĩ bụng: nông thôn bây giờ khấm khá quá, cả mâm chỉ toàn thịt, rau xanh chỉ loáng thoáng.

Rồi cô chợt nghĩ ra: rõ ràng là hai bác Quản Lợi Minh và Tạ Gia Dung coi mình là khách quý mới nấu nhiều thịt thế này!

Nghĩ thế, Cố Tiểu Ảnh thấy lòng thật ấm áp. Vừa lúc đó Quản Lợi Minh đi vào phòng, cố tình để một bát thịt kho tàu trước mặt Cố Tiểu Ảnh, lại càng làm Cố Tiểu Ảnh cảm động... nhưng nhìn kỹ lại, đây chẳng phải bát thịt kho tàu lúc nãy làm chỗ nghỉ ngơi của lũ rười sao?

Cố Tiểu Ảnh khẽ thở dài chép chép miệng, tự an ủi mình: thôi ăn đi ăn đi, đằng nào cũng rán trong chảo mỡ rồi, vi khuẩn bị đun chết hết rồi.

Nghĩ rồi, cô gấp một miếng thịt cho vào miệng, cố sức nhai, cũng phải thừa nhận hương vị khá ngon. Nhìn cô ăn vui vẻ, Quán Lợi Minh hài lòng lấy đầu đũa xĩa xĩa răng, rồi gấp mấy miếng thịt vào bát Cố Tiểu Ảnh, bảo cô: “Ăn nhiều một chút, con bé này gầy gò quá”.

Cố Tiểu Ảnh sững sờ nhìn đôi đũa vừa mới dùng xĩa răng, lại nhìn mấy miếng thịt toàn mỡ trong bát mình, tư duy tưởng tượng phong phú lại bắt đầu làm dạ dày của cô lộn nhộn. Quán Đồng hơi thắc mắc về việc cô đột ngột giảm tốc độ, nghĩ ngợi, rồi sẻ một nửa chỗ cơm trong bát cô sang bát mình. Anh làm việc đó một cách rất tự nhiên, nhìn từ chỗ Cố Tiểu Ảnh, khuôn mặt không đeo kính của Quán Đồng trông thật hiền lành đẹp trai dưới ánh đèn.

Dạ dày Cố Tiểu Ảnh lại dần dần trở lại bình thường.

Quán Lợi Minh lại không vui, gắt con trai: “Nó đã ăn ít thế rồi, con lại làm người ta nghĩ nhà mình không muốn cho khách ăn cơm hả?”

Quán Đồng ngẩng đầu giải thích: “Cô ấy ăn ít cơm, bát cơm nhà mình to, cô ấy ăn không hết, để lại bát sẽ cảm thấy áp lực quá”.

“Áp lực?” Quán Lợi Minh bật cười, “Ăn cơm mà cũng có áp lực à, hồi trước khi nhà mình ăn không đủ no thì thấy có cơm ăn là việc hạnh phúc nhất đời, con người nai lưng làm việc chẳng phải chỉ vì miếng ăn hay sao!”

Quản Đồng nhú mảy: “Con người không phải chỉ sống để ăn”.

“Con người không sống để ăn, thì sống vì cái gì ?” - Quản Lợi Minh trợn mắt, cảm thấy thằng con mình càng ngày càng khó hiểu.

“Còn ai ăn canh nữa không?” - Tạ Gia Dung đi ra dàn hòa, vừa múc canh vừa nói với Cố Tiểu Ảnh: “Đây là mướp nhà trồng đấy”.

Cố Tiểu Ảnh phải cố gắng lắm mới hiểu bà nói gì, “à” một tiếng trả lời, rồi giơ tay nhận lấy bát canh. Sau đó, nhân lúc mọi người không để ý, luồn một tay xuống dưới gầm bàn, nhẹ véo Quản Đồng. Quản Đồng dường như cũng ý thức ra điều gì đó, cuối cùng bỏ cuộc buồn bực ngồi ăn cơm, không nói gì nữa.

Bữa ăn đầu tiên sau khi về nhà, kết thúc trong tình trạng bằng mặt nhưng không hề bằng lòng như vậy. Buổi tối, Cố Tiểu Ảnh nằm trên giường, trong lòng cảm thấy những cảm xúc khó miêu tả bằng lời, không ra khó chịu, nhưng cũng chẳng hẳn dễ chịu.

Vài ngày sau đó hầu như cũng trôi qua trong sự tranh cãi và bực bội vô vị như vậy. Trong khoảng thời gian đó, Quản Đồng cũng được mời ăn chiêu đãi với các vị lãnh đạo địa phương, anh không muốn cũng khó từ chối những chuyện quan hệ xóm giềng này. Với tư cách là một “thanh niên kiệt xuất” duy nhất ở địa phương đang làm việc tại cơ quan quyền lực cao nhất tỉnh, sau một bữa tiệc trưa,

Quản Đồng bị chuốc đầy một bụng rượu trắng 52 độ, còn Cố Tiểu Ảnh nhờ lập trường cứng rắn vững vàng mới may mắn thoát nạn. Ăn xong trưởng thôn cho xe đưa Quản Đồng và Cố Tiểu Ảnh về nhà, suốt đường về Quản Đồng chỉ nhú mày im lặng, đến khi về đến cửa nhà thì không chịu nổi, đã nôn một trận tối tăm mặt mũi.

Lẽ dĩ nhiên là việc này làm Tạ Gia Dung rất xót ruột chạy ra chạy vào nấu canh giã rượu cho con, còn Quản Lợi Minh thì giữ đúng phong cách “bố chồng tương lai”, hỏi han Cố Tiểu Ảnh về chuyện bữa tiệc có những người nào, là quan chức to đến đâu. Cố Tiểu Ảnh biết tông ông hỏi là để đi kể lể với các ông bạn, nên cái gì cũng đáp “không biết” “không nhớ nổi”, khiến Quản Lợi Minh tiếc nuối thờ dài sườn sượt.

Thực ra đến lúc này, Cố Tiểu Ảnh đã bắt đầu có tư tưởng không nhìn nổi muốn bùng nổ: Quản Đồng say đến không còn biết trời đất gì nữa, ngủ rồi mà vẫn còn nhú mày nhăn mặt, chắc chắn là đang khó chịu ở đâu. Cô muốn lấy chậu nước rửa mặt cho Quản Đồng, nhưng cứ phải tiếp chuyện Quản Lợi Minh lái nhái; toàn những chuyện như các con ở trên đây không có người thân thích, phải chăm sóc Quản Đồng chu đáo; nào là con gái, lấy chồng rồi thì phải chăm lo việc nhà, không được nghĩ ngợi lung tung; nào là cuộc đời con gái quan trọng nhất vẫn là lấy chồng sinh con; nào là xem ở thôn bên cạnh con gái nhà ai đó cũng học tiến sỹ, cũng có bao nhiêu là kiến thức đấy chứ, cuối cùng vẫn là một cô gái già, chẳng lấy nổi chồng...

Cố Tiểu Ảnh âm ừ nghe, trong lòng muốn bốc hỏa. Đến mẹ mình còn chẳng yêu cầu mình phải tam tòng tứ đức, mà ông lại còn phải lên lớp tôi? Hơn nữa, có chắc là tôi sẽ làm con dâu ông không? Dù gì tôi cũng đang ở tuổi thanh xuân, chưa muốn đâm đầu vào lấy chồng đâu nhé!

Mãi rồi đến lúc không thể chịu được, cô đứng phắt dậy, nở một nụ cười: “Cháu đi lấy cho Quán Đồng chút nước nóng rửa mặt.”

Không đợi Quán Lợi Minh nói gì, Cố Tiểu Ảnh chạy khỏi phòng như thoát thân, hướng thẳng vào bếp. Quán Lợi Minh đứng phía sau há hốc mồm, nghĩ bụng không biết con trai mình có cần rửa mặt không, rồi cũng không nói gì thêo một tiếng quay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng ông đi ra khỏi sân nhà, Cố Tiểu Ảnh vừa lấy nước trong bếp vừa thở dài.

Tình hình cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Cố Tiểu Ảnh và bố mẹ chồng tương lai diễn ra như thế đấy. Lần đó, cô đã nhìn thấy nụ cười chất phác của bố mẹ Quán Đồng, nghe được những giọng điệu líu lo như chim hót của người nhà quê, và cô biết, họ là người tốt.

Tâm hồn họ giản đơn, tình cảm mộc mạc, tuy có hố sâu ngăn cách với thế hệ sau, nhưng tình cảm huyết thống thì chẳng bao giờ thay đổi được.

Trước ngày về một hôm, Cố Tiểu Ảnh đứng trong nhìn Tạ Gia Dung ngồi khâu vá dưới ánh mặt trời, hình dung ra những dấu vết nhan sắc hồi còn trẻ của bà, và cả nét mặt khắc khổ nhẫn nhịn của bà bây giờ nữa. Bà ngồi đó lặng lẽ khâu vá, khiến Cố Tiểu Ảnh xót xa.

Bà chỉ già hơn mẹ Cố Tiểu Ảnh hai tuổi, nhưng nhìn thì như già hơn đến cả chục tuổi.

Người phụ nữ này, từ lúc sinh ra cho đến lúc lớn lên, đều không có tuổi thanh xuân, ngoảnh đi ngoảnh lại đã về già. Bà rất ít nói, đôi mắt bà luôn tràn ngập sự bình thản mơ hồ. Khi bà nắm chặt tay Cố Tiểu Ảnh, cô có thể cảm nhận được làm da già nua, thô ráp của bà lướt qua bàn tay trẻ trung của Cố Tiểu Ảnh.

Nhưng Tạ Gia Dung, chỉ đơn giản là nắm chặt tay Cố Tiểu Ảnh, dùng hơi ấm của nó, sự dứt khoát của nó, sự hoan hỉ của nó, thậm chí kèm theo đó là ánh mắt có phần e dè và lo sợ, dặn dò cô: “Lần sau con lại đến chơi nhé!”

Cố Tiểu Ảnh gật đầu, cũng nắm chặt tay Tạ Gia Dung.

Thế là, trong chuyến đi đến thành phố R, Cố Tiểu Ảnh không chỉ ấn tượng với đám ruồi muỗi dày đặc, mà còn nhớ đến ánh mắt da diết của một người mẹ, dù phương ngôn ở đó sao mà khó hiểu, nhưng Cố Tiểu Ảnh đã hiểu ra tất cả qua ánh mắt của Tạ Gia Dung.

Có điều cô thực sự không dám nói với Tạ Gia Dung, tuy cô thích Quán Đồng, nhưng cũng vẫn chưa có cách nào tự thuyết phục mình bước vào một cuộc hôn nhân ở cái tuổi còn quá trẻ này.

“Hôn nhân”- từ này sao mà nặng nề, sao mà nghiêm túc, cô cảm thấy hiện tại mình không đủ sức gánh lấy. Cô mới có 25 tuổi, còn có bao nhiêu những năm tháng thanh xuân để tận hưởng. Trong cuộc sống của cô có những chàng trai muốn hẹn hò, có sự nghịch ngợm của các nữ sinh, có sự tin tưởng bạn bè, sự lười nhác của học sinh, thậm chí còn có cả sự hâm mộ của độc giả. Thế giới của cô quá phong phú đa dạng, cô không cam tâm không tình nguyện tự trói mình vào một cuộc hôn nhân.

Hơn nữa, nói một cách hơi ích kỷ, cô cũng không dám chắc sau này có gặp được một người tốt hơn, yêu cô hơn không, giờ đã quyết định ngay cho cả cuộc đời mình, liệu cô có thiệt thòi không?

.....

Lúc đó, những suy nghĩ, toan tính không thể nói với ai thực sự là một rào cản đặt trước mắt Cố Tiểu Ảnh.

Nói cách khác, rào cản lớn nhất đối với cô, không phải là sự nghèo nàn vật chất, không phải vì Quán Đồng không đủ tốt, mà vì cô chưa chuẩn bị đủ tâm lý để lấy chồng. Sâu thẳm trong tim, cô tò mò, mong muốn, chờ đợi, nhưng lại không hề có cảm giác khao khát mạnh mẽ đối với chuyện hôn nhân.

Cho đến tận cuối năm.

Những ngày cuối năm, hoạt động đào tạo Đảng viên toàn tỉnh bước vào giai đoạn cao trào. Quán Đồng được điều động về văn phòng nhóm lãnh đạo, từ đó bắt đầu quãng thời gian làm thêm liên miên tối tăm mặt mũi. Khoảng thời gian đó, Quán Đồng không chỉ không có thời gian yêu đương, mà thậm chí buổi tối còn ngủ lại ở văn phòng.

Cố Tiểu Ảnh tuy không thừa nhận ra miệng, nhưng nỗi nhớ Quán Đồng càng ngày càng da diết, da diết đến mức cô bắt đầu bị hoang tưởng, luôn cảm thấy có tiếng chuông điện thoại, tiếng chuông báo tin nhắn của anh, nhưng mở ra xem thì chẳng thấy có gì

Khoảng thời gian đó sao mà dài thê thảm, dài đến mức cô không thể nào không thừa nhận, hóa ra, trong quãng thời gian vừa rồi, anh thực sự đã trở thành một phần quan trọng nhất trong cuộc đời cô, dù cô vẫn đi hát Karaoke với các học sinh nam, đi mua sắm với các bạn gái, tán gẫu với sinh viên trong giờ học... Nhịp điệu sống của cô không có gì thay đổi, nhưng vì sự thiếu vắng anh, thế giới của cô như thiếu đi mất gì đó!

Cuối cùng cô cũng không thể không thừa nhận: hóa ra, cuộc sống của cô có phong phú thêm bao nhiêu đi nữa, cũng không bằng được lúc anh đứng trước mặt cô và mỉm cười hiền lành với cô.

Cứ như vậy, đã không thể kìm nén được nữa, thì cần gì phải kìm nén. Một buổi tối trước tết, Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng tốn hết 14 cuộc “điện thoại truy tìm” để tìm ra Quán Đồng, rồi lại trải qua sự kiểm tra nghiêm ngặt của bảo vệ mới đến được văn phòng anh. Vừa mở cửa, làn khói thuốc dày đặc đã khiến cô hết hồn!

Khi xua hết khói thuốc lá, cô thấy mấy người đàn ông mắt đỏ ngầu, hút thuốc như ống khói để giữ tinh thần cho tỉnh táo. Cô thấy xót xa. Rồi ánh mắt cô lướt qua lần lượt các khuôn mặt trong phòng để cuối cùng tìm ra được khuôn mặt gầy ốm của Quán Đồng, cô càng thấy muốn khóc. Sao anh có thể mệt mỏi đến mức này chứ?

Quán Đồng không hút thuốc, nhưng xem ra tinh thần cũng rất khá, vẫn còn đùa được: “Chà, Tiểu Ảnh, em xem, chúng tôi không làm lãng phí tiền của người nộp thuế đấy chứ?”

Cố Tiểu Ảnh nhìn đồng hồ: mười một giờ đêm, thế mà năm sáu người đàn ông tầm hơn 30 tuổi trước mặt cô vẫn còn đang làm thêm giờ sao?!

Cuối cùng thì cô cũng mềm lòng, những lời chia tay cuối cùng cũng không thể nói ra được nữa.

Đêm đó, Quán Đồng tiễn cô xuống dưới tầng. Dưới bóng cây tùng xum xuê, anh hôn cô nồng nàn. Cô gần như nghẹt thở, còn anh thì mệt mỏi ngã vào lưng cô thì thầm: “Anh nhớ em vô cùng, Tiểu Ảnh, nhưng giờ thì anh chẳng thể nào cầu hôn em được, vì đến bản

thân mình anh còn chẳng chăm lo được, thì làm sao chăm lo được cho em?”

Có lẽ, chính là câu nói này đã khơi gợi tình yêu thương của người mẹ trong trái tim một cô gái. Đột nhiên cô nghĩ, có lẽ, điều mà một cuộc hôn nhân mang đến, không phải là ai chăm lo cho ai, mà là cùng giúp đỡ, nương tựa vào nhau.

Cô biết, điều cần nhất khi khốn khó, chẳng qua chỉ là đôi vai, bàn tay của một người, một ánh đèn ấm áp, một ly nước ấm, một cái ôm. Họ vẫn còn trẻ thế, cuộc đời này sẽ vẫn còn rất nhiều hoàn cảnh khốn khó, vậy thì, tại sao không ở bên nhau, giúp đỡ nhau, dựa vào nhau, dành cho nhau một bờ vai, một đôi tay mạnh mẽ, một ngọn đèn ấm áp, một cốc nước ấm, hay một cái ôm thật là bình yên nhỉ ?

Huống hồ, ở cái thành phố này, họ đều là người ngoại tỉnh, họ không có người thân ở đây, nên chỉ có thể làm người thân của nhau mà thôi.

Cứ như thế, lần này, vẫn không có hoa hồng lãng mạn, nhẫn kim cương, quỳ gối, đánh đàn trong đêm, nhưng Cố Tiểu Ảnh vẫn đồng ý lấy anh.

Có lúc, sự run rẩy của hôn nhân, ngoài tình yêu, có lẽ còn có sự nương tựa vào nhau rất thực tế.

Chương 2: Bố mẹ anh, bố mẹ em

Đến lúc này, Cỗ Tiểu Ảnh đã ý thức được, nếu trong hôn nhân nhất định cần một khoảng thời gian thích nghi, thì ngoài Quán Đồng, cô còn cần thích nghi với bố mẹ chồng nữa. Đúng thế, “bố mẹ anh” tuyệt đối không thể nào giống với “bố mẹ em”.

(1)

Mùa hè năm sau, cuối cùng thì đám cưới của Cố Tiểu Ảnh và Quán Đồng cũng được định vào một ngày nóng như thiêu như đốt. Sở dĩ ngày này được chọn, là vì anh chàng Quán Đồng bận trăm công ngàn việc, đến xin nghỉ lấy vợ cũng không xin nổi, đành tận dụng dịp cuối tuần để hối hả thực hiện xong cái nghi thức quan trọng nhất đời người này.

Đó cũng là ngày thứ ba sau ngày Cố Tiểu Ảnh nhận tấm bằng thạc sỹ. Là cô gái thuộc lớp nghiên cứu sinh nghệ thuật khóa 3 đầu tiên lấy chồng, có thể coi như Cố Tiểu Ảnh vừa cởi bộ quần áo cử nhân ra đã mặc ngay áo cưới, việc gì cũng dám đi đầu!

Theo trình tự đã chuẩn bị trước, sau khi Cố Tiểu Ảnh dự xong lễ tốt nghiệp, cô về thành phố F gặp bố mẹ, rồi đưa theo bố mẹ, toàn bộ áo váy cưới đã chuẩn bị xong cùng bánh kẹo cưới đến thành phố R; còn Quán Đồng sau khi tan sở chiều ngày thứ sáu, anh về đi thẳng từ thành phố G về thành phố R, hai bên hẹn nhau gặp tại một khách sạn ở huyện, rồi Quán Đồng sẽ dẫn tất cả về nhà mình, thu xếp hai bên cha mẹ nói chuyện cụ thể về chuyện đám cưới.

Đến hôm tổ chức, ngay từ sáng sớm, mẹ Cố Tiểu Ảnh đã lục tục dậy, khê gõ cửa phòng Cố Tiểu Ảnh. Thấy con gái đang ngủ say như chết, lòng bà rất buồn rầu: cái con bé này, sắp gả cho người ta đến nơi rồi còn ngủ phoi bụng ra thế kia sao?

Bà Cố liền ngồi bên giường ngắm con gái đang say ngủ, ngắm đến hơn một tiếng đồng hồ, Cố Tiểu Ảnh mới ấ ứ ra chiều tỉnh ngủ. Vừa mở mắt ra nhìn thấy bà Cố, cô giật mình, trách mẹ: “Mẹ, mẹ định dọa con sợ chết đấy à?”.

Cô liền bị bà Cố phát cho một cái vào mông: “Dậy ngay, đi mua đồ!”.

“Mua gì cơ ạ? Váy cưới? Giày? Áo dài? Chẳng phải đều mua hết rồi hay sao?”, Cố Tiểu Ảnh hết kiên nhẫn, giật lại chăn, trùm lên đầu: “Con chẳng cần mua thêm cái gì cả, mẹ đừng làm ồn nữa, con muốn ngủ nữa”.

“Ngủ cái gì mà ngủ?!” - Bà Cố đột ngột cao giọng, “Con lấy chồng hay mẹ lấy chồng đấy hả? Sao con chẳng có chút lo lắng gì vậy?! Con nói con đã 26 tuổi, thế mà tính cách vẫn trẻ con quá đấy, bao giờ mới lớn được đây? Con thế này thì làm sao mẹ yên tâm đưa con về nhà chồng được? Con nói xem, con có thể có chút trách nhiệm và ý thức gì không?”

Tương tượng đến đại lễ định đoạt cả đời mình đang hiện ra trước mắt, Cố Tiểu Ảnh hoảng hốt tung chăn, ngồi dậy: “Vâng vâng, được rồi, con dậy rồi đây, mẹ bảo mẹ cần mua gì nào? Mẹ mua gì để con đưa mẹ đi, được không nào?”

Bởi thế, mới bảy giờ sáng, Cố Tiểu Ảnh đã phải vừa ngáp ngán ngáp dài vừa theo sau bà Cố đi mua đồ. Đến khi xe dừng lại mới để ý, hóa ra họ đến chợ hải sản?

Cố Tiểu Ảnh thắc mắc nhìn ông Cố bà Cố, chỉ thấy hai ông bà già, tạm coi là có chút địa vị xã hội, mặc đồ thể thao theo kiểu đôi tình nhân, đi vào một cửa hàng hải sản. Cố Tiểu Ảnh lập cập theo sau, vừa đi vừa tò mò nhìn khắp xung quanh.

Vừa đi vào cửa, bà Cố quay đầu lại hỏi Cố Tiểu Ảnh: “Đã định được số người đến dự đám cưới chưa?”

Cố Tiểu Ảnh trả lời nhát gừng: “Quản Đồng nói khoảng sáu bảy mươi người thôi, cũng toàn là họ hàng người thân với hàng xóm.”

Ông Cố đứng bên kia đã rút ngay ví tiền chỉ trỏ: Tám mươi con tôm, chọn loại to nhất. Mười con cá chình, hôm nọ tôi đặt trước rồi, mang ra cho tôi chọn; còn thêm tám mươi con hải sâm, lấy loại hải sâm ngon nhất. Cho tôi xem nào, nếu không có vấn đề gì thì cho thẳng vào thùng...”

Cố Tiểu Ảnh đứng sững một chỗ, không biết nên nói gì, mấy lần định nói, nhưng rồi lại thôi.

Mãi cho đến khi mua xong đồ quay về, Cố Tiểu Ảnh ngồi ở hàng ghế sau, mới nhìn ông Cố đang ngồi sau tay lái, ngập ngừng nói: “Bố ơi, thực ra thì không cần phải làm như vậy, chỗ nhà họ cũng là thành phố ven biển... tuy không phải là cá chình, thì ít nhất cũng lo được cá mực... mà chắc cũng sẽ có tôm, không phải loại to thì nhỏ hơn một chút, còn về hải sâm thì... loại đồ này rất đắt, bỏ đi cũng được mà”.

Cô vừa nói dứt lời, không khí trong xe đột nhiên trầm hẳn mất mấy giây.

Một lúc sau, bà Cố ngồi ở ghế phụ bên cạnh chồng mới thở dài: “Thực ra bố mẹ đều hiểu Quán Đồng, đều biết nó là một chàng trai tốt hiếm thấy. Con lấy nó, bố mẹ cũng yên lòng. Chỉ có điều với hoàn cảnh gia đình nó, sẽ có những thứ không lo được. Mà việc đó cũng không sao hết, rốt cuộc hôn lễ cũng chỉ là hình thức, hưởng hồ cũng phải nghĩ đến chuyện nhà người ta cảm thấy thế nào, không thể làm hoành tráng được. Có điều là, bố mẹ chỉ có mỗi một cô con gái, nếu đến mức trung bình ở đây mà còn không lo được, thì bố mẹ cứ nghĩ đến là lại thấy buồn...”

Trong khoang xe yên lặng, Cố Tiểu Ảnh mở miệng định nói, rồi đột nhiên lại chẳng biết phải nói gì cho phải.

Khoảng cách từ thành phố F sang thành phố G không hề xa, chỉ mất khoảng hơn sáu tiếng đi đường cao tốc, buổi trưa xuất phát, đến

chiều tối là tới. Ngày hôm đó đúng vào thứ sáu, buổi chiều Quán Đồng xin nghỉ nửa buổi, ăn trưa xong xuất phát về quê cùng với phù rể Giang Nhạc Dương. Hai bên đã hẹn nhau trước ở cửa khách sạn huyện thuộc thành phố R. Quán Đồng vừa đến, đã nhìn thấy hai chiếc ô tô đang chạy lại, vội vã chạy ra. Cửa xe mở ra, Cố Tiểu Ảnh là người đầu tiên bước ra, nhìn thấy Giang Nhạc Dương đứng bên cạnh Quán Đồng, nụ cười của cô đột nhiên trở nên khó hiểu.

Giang Nhạc Dương lúng túng một chút, trong bụng nghĩ: không hiểu cái con bé tinh quái này đang giở trò đùa ác độc nào đây?

Về mặt đầu óc nhanh nhạy, Giang Nhạc Dương thừa nhận dù mình có tu luyện thêm mười năm cũng không thể đuổi kịp tốc độ của Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân. Về chuyện này, anh từng than thở với Quán Đồng: tư duy của bọn trẻ học viện nghệ thuật đúng là quá kỳ quái, sư huynh ơi anh tiêu rồi.

Lúc đó, Quán Đồng chẳng để tâm đến lời than thở của Giang Nhạc Dương, anh cũng không nói gì nhiều phí lời, chỉ vui vẻ chờ đợi hài kịch của Quán Đồng. Mà cũng kỳ lạ thật, tại sao một người lạc quan như anh, lại luôn có dự cảm không mấy lạc quan rằng: “Quán Đồng rồi” nhỉ?

Trong khi còn đang sững sờ, Quán Đồng đã kịp lôi Giang Nhạc Dương đến trước mặt ông Cố, kính cẩn giới thiệu: “Thưa bố, đây là bạn cùng đại học của con - Giang Nhạc Dương, giờ đang là đồng nghiệp của Tiểu Ảnh, cùng làm việc ở Học viện nghệ thuật”.

Giang Nhạc Dương vẫn chưa có bạn gái, nghe thấy tiếng “Bố” mà trong tích tắc như tiếng sấm nổ bên tai, tê liệt đến một nửa số tế bào não.

Nhưng đương nhiên ông Cố rất hài lòng với cách xưng hô này. Ông có vẻ nghiêm nghị, nhưng nụ cười lại rất thân thiện, dù đã cố gắng tỏ vẻ nghiêm nghị gặt đầu, mong muốn tiếp tục xây dựng hình tượng nhạc phụ uy nghiêm. Thế nhưng kịch chưa diễn xong thì đã bị tiếng hét của bà Cố phá hỏng không thương tiếc.

Bà Cố đứng cách đó không xa, gọi: “Cố Giới Tuyền, ông nhét cái túi màu đen của tôi vào đâu rồi? Giờ phải làm thủ tục đăng ký phòng, đồ đạc của tôi đều ở trong ấy!”

Lập tức ông Cố hốt hoảng chạy lại, trong lúc luống cuống vẫn không quên nhìn về phía cậu con rể với ánh mắt cảm thông: “Quản Đồng à, Cố Tiểu Ảnh nhà mình với mẹ nó có tính cách nóng nảy giống nhau, con phải bao dung đấy nhé...”

Quản Đồng mở to mắt, Giang Nhạc Dương đứng bên cạnh cuối cùng không nhịn nổi buột miệng cười.

Trong lúc đó, nhân vật chính đã chạy đến, chưa cần rào đón gì đã giơ tay bắt tay Giang Nhạc Dương, cười cười: “Chào thầy Giang, thầy Giang vất vả quá! Thầy Giang trọng nghĩa khinh tài, đức cao vọng trọng, miệt mài phấn đấu!”

Giang Nhạc Dương cũng cười hì hì phản công: “Chào cô Cố, cô Cố cũng đích thân đến kết hôn à?”

Chẳng đợi Cố Tiểu Ảnh phản bác, Quán Đồng đã vỗ lưng: “Anh nói thế là ý gì hả Giang Nhạc Dương?”

Cố Tiểu Ảnh lại nở một nụ cười tươi như hoa hướng dương, đưa ngón tay cái về phía Giang Nhạc Dương dứ dứ, nói: “Thầy Giang tiến bộ quá, tốc độ phản ứng càng ngày càng nhanh đấy. Tôi đã chẳng từng nói thầy rất có tiềm năng là gì, chỉ có điều là thiếu sự dẫn dắt của ân sư như tôi đây thôi.”

Giang Nhạc Dương tức đến mức tưởng như nổ cả con người.

Nhưng tâm trạng vui vẻ của Cố Tiểu Ảnh không giữ được lâu. Buổi tối ngày hôm đó, sau khi cô bước vào cổng nhà Quán Đồng lần thứ hai, sự hào hứng trước đó đã ra đi không còn dấu vết.

Cô kinh ngạc nhìn căn phòng không có một chút gì thay đổi. Trong lúc bố mẹ đẻ cô hàn huyên cùng bố mẹ chồng, cô tưởng như có một gáo nước lạnh vừa tạt cô ướt đẫm từ đầu đến chân: những thùng vỡ, những chậu vỡ lăn trước cô thấy vẫn chất đống trong nhà, tất cả các ô kính cửa sổ vẫn được phủ một lớp bụi dày, bức tường

trát ximăng vẫn không được quét vôi, ở giữa phòng có một chiếc xe đạp bần đến mức chẳng ra hồn xe, mấy cái ghế băng gãy chân nằm rải rác giữa nhà, một đàn ruồi đang vo ve bay quanh những cái đĩa để đồ ăn trên bàn.

Lòng Cố Tiểu Ảnh như chùng xuống.

Phía bên kia, Quán Lợi Minh và Cố Thiệu Tuyên bắt đầu chúc rượu nhau. Quán Đồng và Giang Nhạc Dương bận rộn giúp bà Cố dỡ các thứ đồ ăn, đồ uống đã chuẩn bị sẵn từ sau xe xuống. Cô em họ đi cùng hào hứng vì lần đầu tiên được làm phù dâu, chạy trước chạy sau quan sát, cuối cùng ngỡ ngác quay lại hỏi: “Chị, anh chị định tổ chức đám cưới ở đây à?”

Cố Tiểu Ảnh thở dài, nói tránh: “Mông Mông, em dán chú “Hỉ” mình mang theo đi, để chị sang phòng anh rể em xem thế nào.”

Nói xong, cô quay người đi về phía phòng Quán Đồng.

Nhưng cô em họ chưa chịu y Cố Tiểu Ảnh buột miệng: “Chị, dù gì thì đây cũng là hôn lễ, cả đời chỉ có mỗi một lần, sao lại chẳng chuẩn bị gì thế nhỉ?”

Cố Tiểu Ảnh quay đầu lại, điềm nhiên như không có vấn đề gì, cười với cô em: “Đám cưới chỉ là hình thức, sau này sống với nhau

hạnh phúc mới là điều quan trọng. Chuẩn bị ít thì tổn kém ít, hiểu không nào?”

Cô em họ mở to mắt: “Chị quả là dễ tính.”

Cố Tiểu Ảnh cười cười, không trả lời.

Cô nghĩ thầm, có lẽ đến hôm nay cô mới biết, trên đời này có rất nhiều người dễ tính, mà sự dễ tính của họ chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ. Vì không kịp sửa chữa nữa rồi, nên chỉ còn có cách phô ra trước mặt người khác một khuôn mặt tươi cười vờ như mình không để ý mà thôi.

Nhưng khi đối diện với chính mình, Cố Tiểu Ảnh không chịu nổi nữa, cô muốn bùng nổ.

Nguyên nhân là buổi tối khi quay lại khách sạn huyện, bà Cố mới phát hiện ra trên cả người con gái mình, ngoài cái nhẫn cưới ra, chẳng có một chút đồ trang sức nào. Váy cưới may kiểu hở ngực, một chiếc cổ không đeo dây chuyền thì coi sao được?

Bà Cố thở dài, không nói gì, chỉ quay người gọi lái xe rồi lặng lẽ rời đi. Lúc đó đã là tám giờ tối, họ vẫn quyết tâm đi hơn một tiếng đồng hồ lên thành phố, rồi may mắn tìm ra một cửa hàng vẫn đang mở cửa.

Vừa vào cửa là bà Cố nhìn thấy ngay một sợi dây chuyền đánh rất tinh tế và sang trọng. Bà Cố tưởng tượng ra con gái mình đeo sẽ đẹp thế nào, nên không suy nghĩ gì nữa trả tiền ngay.

Trở về khách sạn thì đã nửa đêm. Khi bà Cố lấy sợi dây chuyền đưa cho Cố Tiểu Ảnh, cô đờ đẫn cả người.

Vào giây phút đó, bất giác cô nhớ đến những thứ đồ đám cưới mà bố mẹ đã bận rộn giúp cô lựa chọn. Họ còn mua cho cô bánh kẹo thuốc lá, ông Cố thậm chí còn tận dụng ngày cuối tuần đến giám sát việc sửa chữa căn hộ chung cư của Quán Đồng, còn bà Cố thì bận rộn chọn đồ gia dụng, và các thứ đồ sinh hoạt hàng ngày... Dù Cố Tiểu Ảnh đã ra ngoài ở một mình nhiều năm, đủ có khả năng sống độc lập, nhưng họ vẫn cảm thấy tiếc là không thể thay cô mua hết mọi thứ từ to đến nhỏ.

Với tình cảnh hai bố mẹ lo hết cả chuyện lớn chuyện nhỏ thế này, Cố Tiểu Ảnh chỉ nhìn thôi cũng thấy mệt. Đã mấy lần cô nói với bố mẹ: “Tạm tạm thôi là được rồi”, nhưng bố mẹ Cố Tiểu Ảnh chỉ thờ dài mà rằng: “Dù gì thì từ giờ trở đi con sẽ phải sống tự lực cánh sinh, lại cách xa thế này, không muốn tạm tạm cũng không được. Vấn đề về tinh thần của con, làm cha mẹ đương nhiên là không quản được rồi, nhưng còn về mặt vật chất, chỉ cần điều kiện kinh tế của bố mẹ cho phép, thì làm sao mà nỡ để con chịu một nửa ly ảm ức được? Ít nhất, cũng không thể kém hơn lúc con còn ở nhà với bố mẹ chứ?”

Cố Tiểu Ảnh nghe mà muốn khóc...

Cứ như thế, trong hành lang khách sạn huyện, nhìn thái độ muốn nói mà lại không nói nên lời của bố mẹ, nghĩ lại tất cả những điều trước đây, lòng Cố Tiểu Ảnh đau như cắt. Khi bà Cố cuối cùng vì không nén nổi, đã quay đầu đi để giấu những giọt nước mắt sắp trào ra, thì trong đáy sâu tâm hồn Cố Tiểu Ảnh như có một luồng khí lạnh đang chầm chậm trôi dạt.

Trong khoảnh khắc đó, một nỗi sợ hãi đột ngột bao trùm lấy cô. Dường như có một giọng nói cất lên với cô: Cố Tiểu Ảnh, mi đã nhìn thấy chưa, đây mới chính là cha mẹ đã sinh ra và nuôi nấng mi, họ đã dành cho mi một vị trí quan trọng nhất trong tim mình, sợ mi tủi thân, sợ mi khó xử, sợ mi thiếu bất cứ một thứ gì cần có; còn cha mẹ người khác rốt cuộc cũng chỉ thân thiết với con cái họ, dù họ có yêu thương mi đến đâu, cũng không thể giống như bố mẹ ruột của mi, tận tụy thay mi để ý đến những thứ nhỏ nhất mà mi không thể để ý đến...

Huống hồ, cô cũng biết, ngay từ nhỏ mình đã sống trong sung sướng, trong sự nghiêm khắc của bố mẹ là sự thương yêu, còn bố mẹ Quán Đồng không chỉ cách cô 26 năm tuổi, mà thậm chí còn có khoảng cách “thành thị và nông thôn”. Có lẽ không phải họ không muốn quan tâm, nhưng căn bản không biết phải dành sự quan tâm vào việc nào nữa.

Họ yêu thương Quán Đồng, đương nhiên cũng yêu thương Cố Tiểu Ảnh cô, nhưng sự yêu thương đó xa cách nên thành ra khách sáo, lại mang theo sự lạnh nhạt không thể né tránh.

Họ là những người xa lạ sống trong hai thế giới khác nhau, vì thế không biết người kia suy nghĩ gì, mong muốn gì, quan tâm điều gì... hoặc là trong một khoảng thời gian rất dài, tình trạng này đều không thay đổi.

Cứ suy nghĩ miên man như vậy, dần dần Cố Tiểu Ảnh cảm thấy bế tắc.

Dường như đến lúc này, Cố Tiểu Ảnh mới ý thức rõ ràng được rằng: sống chung với một chàng trai tài năng, tuấn tú nhưng xuất thân bản hàn, thì những gì cô sẽ phải đối mặt không đơn thuần chỉ là chính người đàn ông đó, mà còn cả hậu phương của anh ta, một gia đình hoàn toàn khác biệt, một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, một nhóm người hoàn toàn thuộc về một thế giới khác thế giới cô đang sống.

Đây là trách nhiệm của anh, cũng là trách nhiệm của cô.

Vậy thì phải chăng cũng cần nói rằng, cái đầu đũa mà Quán Lợi Minh dùng để xía răng, những khẩu âm địa phương rất khó hiểu của Tạ Gia Dung, cho đến tất cả những chủ đề mà hai thế hệ khi nói chuyện sẽ chẳng khác nào ông nói gà bà nói vịt, những tiêu chuẩn vệ

sinh quá cách xa nhau, những thói quen sống không thể dung hòa... sẽ trở thành một phần trong cuộc sống của Cố Tiểu Ảnh sao?!

Cố Tiểu Ảnh vẫn chưa hề quên, Quán Đồng từng nói: sau khi lập gia đình và có công việc ổn định, sẽ đón bố mẹ lên thành phố sống cùng.

Trời ơi... Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng không kìm nổi cảm xúc.

Mới đầu chỉ là cay cay mắt, nhưng sự tủi thân thì càng ngày càng phình to lên, dần dần bắt đầu có nước mắt rơi xuống. Một mình cô ngồi đờ đẫn trên chiếc giường trong khách sạn, tay mân mê chiếc dây chuyền mà ngày chắc chắn bố mẹ sẽ không mua cho cô, và bật khóc.

Cuối cùng cũng đến lúc Quán Đồng bước vào cửa, đúng giây phút Cố Tiểu Ảnh ngẩng đầu nhìn thấy Quán Đồng, trong ánh mắt ngạc nhiên của Quán Đồng, sự tủi thân này bỗng phình lên cực đại.

Cố Tiểu Ảnh cuối cùng không nén nổi òa khóc.

Quán Đồng hơi lúng túng.

Anh vội vàng ngồi xuống cạnh Cố Tiểu Ảnh, muốn giơ tay lau nước mắt cho cô. Nhưng không đợi tay anh chạm vào, Cố Tiểu Ảnh đã dứt khoát né tránh.

Quản Đồng hỏi: “Sao thế em? Xảy ra chuyện gì à?”

“Anh còn dám hỏi à?!” Cố Tiểu Ảnh vừa nghĩ đến những chuyện đang rối như tơ vò, vừa khóc to: “Tại anh cả đấy!”

“Anh làm gì chứ?” - Đến nước này thì Quản Đồng cũng không hiểu chuyện gì.

Cố Tiểu Ảnh khóc nức lên, vừa lau nước mắt vừa nói: “Để tiết kiệm tiền cho nhà anh, lễ đính hôn đã hủy rồi, đến một đồng tiền lễ cũng không cần, phòng tân hôn ở thành phố G do bố mẹ em lo việc sửa sang, tất cả những đồ dùng cho tân hôn đều do em mua, công việc của anh bận đến nỗi không thể lo nổi những việc đó, em hiểu, nhưng tại sao bố mẹ anh không quan tâm một chút gì thế? Sao lại có kiểu cưới con dâu về thế này?!”

Quản Đồng sững người lại.

Cố Tiểu Ảnh tủi thân đến đỉnh điểm: “Quản Đồng, có cô dâu nào lại không muốn có một đám cưới lãng mạn đến mức cả đời không thể nào quên chứ? Nhưng em biết không thể thay cơm ăn, vì thế nghe theo ý của gia đình anh, mọi thứ đều đơn giản. Chỉ có điều em không nghĩ lại đơn giản đến mức cái gì cũng không có! Đến nước ngay cả dây chuyền cũng là do mẹ em mua! Quản Đồng anh có biết những thứ này đều phải do nhà trai lo không? Mà anh có thấy nhà nào làm đám cưới mà lại tự đánh xe đưa cô dâu về nhà chồng không? Được rồi, coi như nhà em không nói trước những vấn đề đó, nhưng cũng phải dọn dẹp nhà cửa một chút chứ! Anh là người sạch sẽ đến thế, mẹ anh ít nhiều cũng là con nhà khuê các, nhưng anh thử nhìn quang cảnh trong nhà bây giờ xem, sao nhà anh lại giản tiện đến mức không còn một chút thiện chí nào vậy?”

Quản Đồng cuối cùng cũng thở dài, ngồi xuống bên cạnh Cố Tiểu Ảnh, muốn làm dịu bớt tình hình: “Anh xin lỗi, đây cũng là lần đầu tiên lấy vợ, không biết là cần phải chú ý những việc gì.”

Cố Tiểu Ảnh bực tức: “Quản Đồng anh nghiêm túc một chút được không? Bây giờ có phải là lúc đùa cợt không?”

Quản Đồng lại thở dài, giang tay kéo Cố Tiểu Ảnh vào lòng, ôm thật chặt, lấy tay lau nước mắt cho cô, anh nhìn đôi mắt sưng mọng của cô, thấy lòng đau nhói.

Nhưng, ngoài câu “Xin lỗi”, anh còn biết nói gì nữa đây?

Trong căn phòng tĩnh lặng, Quán Đồng cảm thấy bất lực.

Anh ôm chặt người vợ bé nhỏ trong lòng, đến lúc này mới nhận ra khoảng cách sáu tuổi giữa hai người thực sự không nhỏ.

Mà dù anh có cố gắng thêm nữa, cũng không thể trong một lúc xoa dịu tâm hồn cô. Cô là một cô gái vui tươi, không lo nghĩ, từ nhỏ đã đầy đủ mọi thứ, lại thêm lãng mạn đầy đủ. Dù thế nào, cô cũng không thể hiểu được những năm tháng ăn đói mặc rách của anh, cũng không thể hiểu nổi nhiều sự chọn lựa

Đúng là Quán Đồng anh rất thích sạch sẽ, bởi vì ngay từ khi bắt đầu học cấp 2, anh đã ở trong trường, đến khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cuộc đời ở ký túc xá của anh đã kéo dài đến 13 năm. Là một học sinh giỏi toàn diện từ đạo đức, trí tuệ, thể chất, mỹ thuật, lao động trong mắt các thầy cô, đương nhiên từ nhỏ anh đã tự yêu cầu mình phải biết thu xếp mọi thứ xung quanh gọn gàng ngăn nắp. Còn Tạ Gia Dung, từ nhỏ bà chưa từng được hưởng cuộc sống sung sướng của một gia đình giàu có. Từ khi biết suy nghĩ, những gì chờ đợi bà chỉ có kho chứa cỏ, bùn lầy, những ánh mắt ghê lạnh. Lúc hai

tuổi, mẹ bà đã ngã bệnh nằm liệt giường, thậm chí bà chưa từng được mặc một bộ quần áo sạch sẽ. Còn Quán Lợi Minh, tư tưởng gia trưởng thâm căn cố đế trong con người ông đã khiến ông không có thói quen làm việc nhà, nhà cửa dọn sạch xong rồi sẽ lại bẩn, dù sao thì vẫn ở trong đó, sạch hay không sạch thì có gì khác đâu?

Thậm chí anh còn chẳng biết làm thế nào để nói với Cố Tiểu Ảnh, khi anh nhìn thấy không khí lạnh đăm lúc bước vào nhà, lòng anh như bốc hỏa! Nhưng, anh làm sao có thể bực bội với hai khuôn mặt bố mẹ đang vui vẻ hào hứng đến thế?

Anh phải làm thế nào mới được?

...

Đêm dài dằng dặc, hai người một nam một nữ đang ôm nhau, một đôi vợ chồng về mặt pháp luật, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ, đều cùng thấy rầu rĩ trăm mối tơ vò.

Không biết đã bao nhiêu lâu trôi qua.

Có thể là một tiếng đồng hồ, có thể là hai, tóm lại là cho đến khi Cố Tiểu Ảnh khóc đã mệt, rã rời buồn ngủ, cô mới ngẩng đầu lên, đầm đìa nước mắt nhìn Quán Đồng: một khuôn mặt đã quá mệt

mỏi, khuôn mặt trẻ trung đẹp trai có quầng thâm và những tia máu đỏ vằn trong mắt... Cố Tiểu Ảnh bất giác bắt đầu mềm lòng.

Tự nhiên cô Quán Đồng đã liên tục làm thêm giờ mấy ngày rồi? Đã bao lâu anh chưa được ngủ một đêm ngon giấc?

Lòng se lại, cô bất giác đưa tay vuốt mặt Quán Đồng, rồi lại lấy đầu ngón tay khẽ ấn ấn vào bọng mắt anh hỏi: “Anh lại làm thêm giờ đấy à?”

Quán Đồng giật mình, anh kéo cánh tay, để cô ngả vào lòng mình, rồi cúi đầu hôn lên mắt cô.

Cố Tiểu Ảnh nhắm mắt để mặc anh nhẹ nhàng hôn mình, cơn bức tức bắt đầu nguôi ngoai, tâm trạng cũng cân bằng lại nhiều. Sự tuyệt vọng lúc này vừa dâng trào dữ dội đang dần lắng xuống, tình thương yêu lại dâng lên. Cô vốn là người không nhớ lâu, hoặc chẳng qua chỉ là vài giây ngắn ngủi, cô đã tự động giúp Quán Đồng đưa ra sự giải thích thế này: dù không nói đến chuyện phong tục mỗi nơi một khác, mà phong tục có giống nhau đi nữa, Quán Đồng đã bận rộn đến mức quên ăn quên ngủ, anh không có thời gian chuẩn bị đám cưới cũng là chuyện dễ hiểu; bố mẹ anh tiết kiệm chi tiêu cũng đã thành quen, tiết kiệm được đồng nào hay đồng ấy, càng không

muốn lãng phí tiêu xài chỉ vì một lần muốn sĩ diện; còn về chuyện vệ sinh, thôi thì nhà nào ở đây cũng thế, cần gì phải đòi hỏi nhà mình phải sạch sẽ sáng trưng lên...

Đúng vậy, Cố Tiểu Ảnh thừa nhận, đúng là cô đang dùng tinh thần AQ để tự an ủi mình. Nhưng cũng nhờ đó, ít nhất tạm thời cũng làm cô quên đi những tủi thân và uất ức, chìm đắm vào sự dịu dàng anh dành cho, không khóc nữa.

Cũng đến lúc đó, Cố Tiểu Ảnh mới nhớ mục đích cuối cùng của hôn nhân, nhớ ra tờ “Giấy đăng ký kết hôn” hai tháng trước: mặt ngoài màu đỏ tươi, dưới quốc huy nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa là dòng tuyên bố đơn giản mà trịnh trọng: Cô Cố Tiểu Ảnh và anh Quán Đồng đã là vợ chồng hợp pháp, dù bệnh tật, tai nạn, nghèo đói cũng không thể chia tách hai người!

Đây là điều mà đến chết họ cũng không từ bỏ?

<

Vậy thì, kể từ bây giờ, mọi khổ đau, họ sẽ cùng gánh vác, mọi vui buồn, họ sẽ đều chia sẻ. Ai đó từng nói: chia sẻ nỗi buồn với nửa kia của mình, bạn sẽ chỉ phải chịu đựng một nửa, chia sẻ niềm vui với nửa kia, bạn sẽ có niềm vui nhân đôi.

Cần biết rằng, Cố Tiểu Ảnh, từ xưa đến nay cô chưa từng chịu thua!

Thói quen vệ sinh, hoàn cảnh gia đình, cách biệt lối sống, bất đồng ngôn ngữ..., chỉ cần cô để ý, xe đến trước núi tất có đường, chẳng có chuyện gì là cô không khắc phục được!

Nghĩ xong, Cố Tiểu Ảnh trong tích tắc đã cảm thấy mình như biến thành thủy thủ lực sỹ Popeye vừa ăn xong món rau chân vịt! Cô bất ngờ tròn mắt, làm Quán Đồng giật mình!

Quán Đồng dò dẫm ngẩng đầu nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Sao tự nhiên em tròn mắt thế? Giống y hệt trong phim ma ấy!”.

Cố Tiểu Ảnh vui ngay: “Anh cũng xem phim kinh dị à?”

Quán Đồng quả thực nghĩ không ra: làm thế nào mà trong một đêm Cố Tiểu Ảnh lúc khóc lúc cười, chỉ bất đắc dĩ trả lời: “Lúc người ta xem, tình cờ anh cũng xem một đoạn.”

“À”, Cố Tiểu Ảnh gật gật đầu, tiện tay đưa mái tóc dài về phía trước. Quán Đồng đang buồn bã, chỉ thấy Cố Tiểu Ảnh đột ngột hát đầu lên, lấy tay túm mó tóc dài trước mặt thành một túm, rồi tròn

tròn mắt, nhìn xuống dưới, lộn tròn mắt trắng dã lên nhìn Quán Đồng, khiến anh giật thót mình lần nữa!

Quán Đồng bất giác lùi lại, mở to mắt nhìn Cố Tiểu Ảnh hỏi: “Cố Tiểu Ảnh em làm gì vậy?!”

“Ôi, chán quá, thất bại rồi, anh không làm ra vẻ sợ hãi một chút được hay sao?” - Cố Tiểu Ảnh bĩu môi, quỳ trên giường bên cạnh Quán Đồng, vươn thẳng lưng, ôm chiếc gối ngồi xuống nhìn Quán Đồng, “Anh thiếu ngủ quá, thôi về đi anh. Sáng sớm mai em còn phải dậy sớm trang điểm nữa”.

Quán Đồng cười nhẹ, giơ tay kéo Cố Tiểu Ảnh lại, nhìn cô hỏi: “Không giận nữa chứ?”

Cố Tiểu Ảnh cúi đầu khẽ nói, “Giận thì làm được gì, đảng nào cũng gả cho anh rồi, kệ chẳng quan tâm, nhập gia tùy tục thôi”.

Quán Đồng nhìn đôi má ửng hồng con gái, lòng ấm lại, giang tay kéo mạnh Cố Tiểu Ảnh xuống cạnh mình, rồi quay người, không ngại ngần hôn tới tấp. Cố Tiểu Ảnh nhắm mắt lại, tay ôm chặt cổ Quán Đồng, cảm nhận được anh đang hôn vào môi, vào cổ cô, rồi cứ thế đi xuống. Căn phòng bật điều hòa, nhiệt độ vừa phải, thậm chí

cô còn nghe thấy hơi thở đang dần trở nên gấp gáp của anh, khuôn mặt anh đang nóng dần lên.

Cũng đúng lúc đó, cô chợt nghe tiếng anh thảng thốt: “Cố Tiểu Ảnh em thật là ác ý”.

Cố Tiểu Ảnh mở to mắt, ngơ ngác nhìn Quán Đồng cười: “Em làm sao chứ? Tự dưng lại luận tội em.”

“Em ăn mặc thế này, rõ ràng là xúi giục anh phạm tội.” Quán Đồng lườm Cố Tiểu Ảnh, giờ tay móc móc dây đeo chiếc váy ngủ cô đang mặc, dưới ánh đèn vàng ấm áp, chính Cố Tiểu Ảnh cũng có thể nhìn ra phía trong lần váy ngủ không thấy có nội y.

Cố Tiểu Ảnh cúi đầu nhìn mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn Quán Đồng, thắc mắc: “Làm sao trước khi khóc em lại còn thay quần áo nhỉ? Vói lại ai mà biết là đêm nay anh còn qua, theo lý mà nói: trước đám cưới, chú rể và cô dâu không được gặp mặt nhau, anh có biết không

Cô giờ tay đẩy đẩy Quán Đồng: “Nhanh về đi anh, sáng sớm mai còn phải qua đón em nữa đấy!”

Theo phong tục, sáng sớm ngày hôm sau, Quán Đồng phải bắt đầu đi từ nhà mình, đến khách sạn huyện đón cô dâu, rồi sau đó quay về nhà tổ chức tiệc cưới.

Cuối cùng thì Quán Đồng cũng thở dài thườn thượt, nhóm dậy khỏi giường, tiện tay tăng nhiệt độ điều hòa lên cao một chút, kéo cho Cố Tiểu Ảnh một chiếc chăn bông, cẩn thận đắp cho cô, rồi hôn lên trán, quay người bước đi.

Cố Tiểu Ảnh nhìn theo bóng anh, không nhin nổi mỉm cười.

Đúng thế, trong Cố Tiểu Ảnh lúc đó đang tràn ngập một sự dửng dâm đơn độc. Cô không biết rằng hôn nhân thực ra là những chuyện vụn vặt đến mức không thể vụn vặt hơn. Sở dĩ hôn nhân xuất phát từ tình yêu, mà lại không dễ chịu bằng tình yêu, có lẽ chính là vì không có loại tình yêu nào có thể chống chọi nổi trước sự mệt mỏi từ những điều vụn vặt trong cuộc sống, kéo triền miên từ ngày này qua ngày khác.

Hoặc giả đây đúng thực là một sự phải nhắm mắt bịt tai, nhưng cô đã chấp nhận.

Bởi vì cô nghĩ: người cô yêu là Quán Đồng, mà Quán Đồng thì không có cách nào để lựa chọn được cha mẹ cho mình. Thế thì rõ

ràng là cô không thể vì chuyện này mà phủ nhận con người Quán
Đông. Vì thế, có những lúc nên làm người ngốc nghếch, cuộc sống sẽ
an nhàn, hạnh phúc hơn...

Với tinh thần tự an ủi mình như vậy, Cố Tiểu Ảnh thả lỏng mình
chui vào chăn, ngủ thiếp đi...

(2">

Giờ đây, câu chuyện lại quay về phần đầu cuốn sách, với khung cảnh đám cưới trong cái nóng như thiêu như đốt.

Mặt trời sau buổi trưa nắng gay gắt, Cố Tiểu Ảnh vừa đi theo Quán Đồng chúc rượu từng bàn, vừa đau khổ nghĩ: tại sao mình nhớ trang điểm bao nhiêu thứ lên mặt, mà lại quên mỗi thoa kem chống nắng nhỉ?

Đúng là quá thiếu kinh nghiệm chiến đấu!

Nhưng kinh khủng hơn, ánh nắng mặt trời không chỉ khiến không khí nóng hơn, mà còn mang đến những dòng mồ hôi nhớp nháp. Bạn đã nhìn thấy một cô gái sau khi hóa trang trở thành khủng khiếp thế nào không: ngoài lớp phấn nền bị mồ hôi làm loang lổ, những lỗ chân lông trên mặt dường như to lên gấp mấy lần!

Nhưng Cố Tiểu Ảnh không tự nhìn thấy được, nếu không có cô em họ nhắc, chắc cô cũng không bao giờ hình dung ra rằng có lúc mình lại xấu ma chê quỷ hờn như thế này.

Đến nước này thì Cố Tiểu Ảnh không thể chịu nổi nữa, dứt khoát đặt ly xuống đi vào phòng, rửa sạch mặt, chỉ bôi một lớp kem giữ ẩm, thay một chiếc váy đỏ mát hơn áo dài một chút, rồi mới quay trở ra. Cũng lạ lùng thật, ngày hôm đó không những mặt trời nóng như đổ lửa, mà đến một gợn gió cũng không.

Trong cái ngày nóng nực đó, Cố Tiểu Ảnh dường như cảm nhận được làn da không có kem chống nắng của mình đang dần bị

cháy xém, cho đến khi cảm thấy bỏng rát.

Đã thế, vùng này lại có một phong tục rất kỳ cục, đó là khách khứa không được nhanh chóng uống cạn rượu cô dâu mời, mà phải dạy dỗ vài câu, nhắc nhở mấy tiếng. Kết quả là thủ tục chúc rượu sáu bàn tiệc mãi mới hoàn thành. Thế là trong lúc những lời nói, đầy thổ âm địa phương, mà cô không hiểu chút nào cứ thao thao rót vào tai, thì cô chỉ biết cố gắng nhếch môi ra bộ một nụ cười, chứ chẳng nghĩ ngợi được gì khác.

Cứ như thế, cuối cùng thì cũng đến chạng vạng tối, hôn lễ kết thúc, mọi người tản về, ông bà Cố cũng quay trở về thành phố F, sau bao nhiêu lời dặn dò. Lúc này Cố Tiểu Ảnh mới thở phào nhẹ nhõm, giơ tay xoa xoa đôi gò má đã sắp tê cứng, với điệu bộ vừa hối hả vừa đáng thương, chặn ngay Quán Đồng lại: “Ông xã ơi, chúng mình đi ngủ đi!”

Kỳ lạ thật, nếu như bình thường, câu nói đầy ẩn ý này chắc hẳn sẽ khiến Quán Đồng đồng tình ngay, cũng sẽ khiến Giang Nhạc Dương đứng phía sau anh cười thích thú, nhưng vào ngày hôm nay, hai người bất giác nhìn Cố Tiểu Ảnh với ánh mắt thông cảm và thờ dài.

Quán Đồng nhìn nhìn khuôn mặt Cố Tiểu Ảnh đã bị nắng cháy đỏ ửng, trả lời: “Anh đi lấy nước cho em tắm đã, tắm xong rồi ngủ.”

Giang Nhạc Dương nhìn đôi mắt Cố Tiểu Ảnh sắp sụp xuống, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói: “Cố Tiểu Ảnh, trước đây tôi không nhận ra, cô quả là cừ đấy”.

Cố Tiểu Ảnh nheo mắt nhìn Giang Nhạc Dương, không hiểu: “Tôi á? Anh định nói tôi phải không?” - Giang Nhạc Dương gật gật đầu, nhìn Quán Đồng đang hấp tấp đi vào bếp múc nước nóng, nói

với Cố Tiểu Ảnh: “Tôi thành tâm chúc hai vợ chồng bách niên giai lão”.

Cố Tiểu Ảnh cười “khì” một tiếng, rồi vội ngừng lại, nhìn Giang Nhạc Dương, đưa tay ra, nghiêm sắc mặt nói: “Thầy Giang, hôm nay thầy vất vả quá!”

“Vất vả gì đâu, vì dân phục vụ mà” - Giang Nhạc Dương gật đầu, bắt lấy tay Cố Tiểu Ảnh.

Vậy là, khi Quán Đồng bước từ trong bếp ra, anh được chứng kiến một cảnh tượng kỳ cục như thế này: cô vợ mình và anh bạn thân của mình đang bắt tay nhau như hai nguyên thủ quốc gia, đồng thời hàn huyên rôm rả. Lắng tai nghe, bạn thân nói: “Anh bạn tôi là người tốt, cô đừng ngược đãi anh ấy nhé”, vợ nói: “Anh yên tâm, tôi còn có cơm ăn thì anh ấy cũng không bị đói đâu” - bạn thân nói: “Cô kém tôi bốn tuổi, thật không đành lòng gọi cô là chị dâu”, vợ gật đầu lia lịa, bắt chặt tay bạn thân rung rung hai phát,

trả lời đầy tình cảm: “Không sao đâu, dù gì thì với tôi, anh mãi mãi là chú trẻ...”

Quản Đồng nghe đến mức bắt đầu thấy không chịu nổi, nghĩ bụng không biết câu chuyện này là giữa ai với ai nữa rồi!

Nước đã đun sôi, Cố Tiểu Ảnh sung sướng đi tắm.

Bên cạnh bếp có một cái lán nhỏ, tường bên trong không quét vôi, vẫn còn trơ gạch vữa. Cố Tiểu Ảnh hiếu kỳ ngắm nghía mãi mà vẫn không hiểu nổi: vậy quần áo treo vào đâu đây? Nếu tắm ở đây vào ngày có tuyết, không biết có biến thành thịt người đông lạnh không nhỉ? Còn tắm vào ngày mưa chắc không cần đến nước lạnh để pha; nóc lều để thông gió thoát khí đã đủ có tác dụng làm vôi hoa sen chưa nhỉ?

Vậy là Cố Tiểu Ảnh được tắm trong tình trạng rất gần với thiên nhiên. Tắm được gần nửa tiếng đồng hồ mới phát hiện ra trong lán có vô số những chú muỗi vô cùng nhanh nhẹn, chỉ cần trên người có chỗ nào không bị nước xả vào là chúng lao vào đốt ngay! Những con muỗi to đen sì! Có thể nhìn thấy rõ những cái vòi dài trên miệng chúng, để châm vào da thịt không một chút tình thương nào! Có lấy tay đuổi, chúng cũng không bay đi, nên chỉ còn cách đập đánh “tạch” một phát cho bẹp dí con muỗi. Nhưng điều đáng sợ nhất là, khi đang đánh muỗi ở cánh tay phải, bọn muỗi chẳng ngại ngần vẫn tiếp tục tấn công vào cánh tay trái đang khua khua của khổ chủ mà hút máu một cách thản nhiên?!

Đến nước đó thì Cố Tiểu Ảnh chẳng còn quan tâm đến chuyện xả nước, cô chỉ hoa chân múa tay đánh muỗi, vừa đánh vừa ức đến suýt

Mãi mới tắm xong, Cố Tiểu Ảnh hối hả túm lấy áo phông và quần thể thao mặc vội lên người. Lúc lao ra khỏi căn lều... trời đất oi... lần đầu tiên Cố Tiểu Ảnh cảm thấy thích ánh nắng. So với đoàn quân muối đông đảo kia, thì có bị nắng thiêu cháy, cô cũng còn thấy sung sướng hơn!

Lòng đầy chán chường, Cố Tiểu Ảnh đi về phòng Quán Đồng. Trên cửa sổ có dán chữ hỉ màu đỏ, nhìn từ ngoài vào tràn ngập không khí vui tươi. Quán Đồng kéo rèm trong phòng, qua khe cửa, chỉ thấy anh đang ngồi xồm trước cửa, không biết định làm gì.

Cố Tiểu Ảnh rầu rĩ đẩy cửa, nhưng cửa vừa mở, thì suýt nữa bị mùi hương nồng nặc trong phòng đánh gục. Cố Tiểu Ảnh gằn ngạt thở hét hỏi Quán Đồng: “Mùi gì mà ghê thế?”

Quán Đồng quay người nhìn thấy Cố Tiểu Ảnh, vội vã đến kéo Cố Tiểu Ảnh vào phòng, rồi đóng chặt cửa phòng, nhìn Cố Tiểu Ảnh đang bịt mũi trở mặt nhìn mình, chỉ vào góc tường nói: “Hương muối, anh còn xịt cả thuốc phun nữa. Nhà anh muối

nhieu, không làm thế này anh sợ vợ anh không ngủ nổi”.

Cố Tiểu Ảnh nhìn bốn vòng hương muỗi đang nghi ngút nhả khói ở bốn góc tường, nói: “Quản Đồng anh điên à? Em chưa chết vì bị muỗi đốt thì đã bị hương muỗi của anh làm chết ngạt”.

Nói xong, cô bị khói hương muỗi xộc vào họng, ho sặc sụa, Quản Đồng vội vã quay người dập tắt hai vòng hương, quay đầu hỏi: “Thế này đỡ hơn chưa?”

Cố Tiểu Ảnh nhăn nhó ngồi lên giường, rã rời xoa xoa tay: “Tùy anh tùy anh, giờ để em ngủ đã... Sáng tinh mơ đã dậy trang điểm, giờ em đang đau ê ẩm toàn thân đây này”.

Quản Đồng gật gật đầu, lấy cho Cố Tiểu Ảnh cái chăn, nói nhỏ: “Thế em không ăn tối à?”

“Em chẳng muốn ăn gì cả.” - Cố Tiểu Ảnh mệt mỏi nằm ra giường, cảm thấy Quản Đồng đang ngồi xuống bên cạnh, nhẹ

nhàng đắp chăn cho cô. Đúng là mệt thật, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ kéo dài đến tận sáng sớm ngày hôm sau, hay nói cách khác, đây 1 đêm động phòng hoa chúc không có “động phòng”!

Vì thế, Cố Tiểu Ảnh sẽ không bao giờ quên được, trong đời mình, cô đã viết không biết bao nhiêu câu chuyện hoa mỹ, nhưng đến lượt mình, số phận lại dành cho cô một trò đùa không thể nghiêm túc hơn.

(3)

Vì thế, trong ký ức của Cố Tiểu Ảnh, đám cưới này chỉ có vài từ quan trọng: mồ hôi chảy dọc sống lưng, bị cháy sém da, hương muối, đêm động phòng hoa chúc không có “động phòng”.

Đại khái là do những ký ức này quá đáng sợ, quá thảm thương, nên khi Hứa Tân và Đoàn Phi lần lượt gọi điện yêu cầu xem video quay đám cưới, Cố Tiểu Ảnh từ chối thẳng thừng!

Thế là, Hứa Tân và Đoàn Phi, hai đối tượng chưa đạt được mục đích thì chưa từ bỏ, nổi giận!

Hứa Tân thì khỏi phải nói, một cô gái cao to mắt to, “?” của Cố Tiểu Ảnh, tốt nghiệp nghiên cứu sinh xong là đến nhà xuất bản Thiếu nhi tỉnh làm, quyết tâm cống hiến suốt đời cho sự nghiệp biên tập xuất bản mà cô vô cùng yêu thích, cũng là phù dâu trong “bữa tiệc cảm ơn bạn bè đồng nghiệp” tổ chức tại hội trường nhà văn hóa thành phố G của Quận Đồng và Cố Tiểu Ảnh, mà trách nhiệm chính là giúp cô dâu ngăn chặn bất cứ yêu cầu chúc rượu nào từ các bạn học trong Học viện nghệ thuật.

Đây rõ ràng không phải là một nhiệm vụ dễ nhằn, nhưng tử lượng của Hứa Tân lại rất xuất chúng, nên đương nhiên không khó hoàn thành nhiệm vụ. Mà sự thực sau này đã chứng minh, Hứa Tân không chỉ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tổ chức giao phó, đồng thời còn tạo được khẩu hiệu: “Đừng dại dột tìm Hứa Tân uống rượu”.

Đoàn Phi là em họ của Hứa Tân, cũng học cùng khoa với hai cô, nhưng trên hai khóa, tốt nghiệp cử nhân xong làm việc tại đại học Bách Khoa, là phụ đạo viên chuyên trách. Làm việc được hai năm thì đúng dịp trường phân nhà tập thể, cô may mắn được phân một căn hộ nhỏ, năm thứ ba thì kết hôn với tiến sỹ Mạnh Húc hơn cô hai tuổi, năm thứ tư thì về trường thi thạc sỹ phê bình nghệ thuật, năm

thứ năm (tức là hiện tại) thì mang bầu... Nói theo lời Cố Tiểu Ảnh thì “đây đủ mọi thứ trên đời, chẳng có gì phải lo nghĩ”.

Chính là hai cô gái này, sau khi Cố Tiểu Ảnh quay về thành phố F, đã thi nhau gọi điện thoại buồn dưa lê.

Đầu tiên là Hứa Tân nhấc mồm: “Cái con ruồi đáng ghét kia! Thế ai đến tìm tôi hỏi han trước khi cưới đấy? Tôi còn chưa tìm cô tính số, cô lại không cho tôi xem bảng cưới là sao!”

Đoàn Phi thì có vẻ lịch sự: “Cô em nghĩ cho kỹ đi nhé, tôi chơi với cô từ nhỏ, bao nhiêu chuyện hay ho của cô, hà hà, cô không sợ tôi kể với chồng cô đấy chứ?”

Cố Tiểu Ảnh tái mặt.

Nhưng, quả thực là cô chẳng có cách nào cho họ xem được! Bởi vì... mấy đoạn băng ngắn ngủi đó đều do phù rể Giang Nhạc Dương tranh thủ quay, nối hết vào cũng chỉ được mười mấy phút, mà trình độ quay lại quá còi, khiến mặt mũi Cố Tiểu Ảnh trông khá ngô nghê, cô dâu lúc nào cũng như đang bực bội, đứng lấp ló sau lưng Quán Đồng, ngơ ngác nghe mọi người lên lớp, lại khép nép rót rượu cho khách, trông chẳng có gì giống cô dâu, mà rất giống một cô hầu.

Nhưng hai cô gái kia lại không cho Cố Tiểu Ảnh một chút ít cơ hội giải thích. Ngay sau kỳ nghỉ, đợi cô quay về thành phố G, là cô

đã bị triệu đến nhà Đoàn Phi để thăm vấn ba bên. Tất nhiên không khí cuộc thăm vấn rất thoải mái. Để dưỡng thai cho tốt, Đoàn Phi còn bật cả nhạc Mozart. Nhưng hai người lại trách móc gay gắt quá mức, vì lẽ không được chứng kiến tận mắt, nên cứ chăm chăm nhìn Cố Tiểu Ảnh đến hơn nửa tiếng đồng hồ mới vào chủ đề chính.

Người hỏi đầu tiên là Hứa Tân: “Con ruồi kia, mau kể đêm động phòng hoa chúc của cô đi.” Đoàn Phi vừa xoa cái bụng bầu sáu tháng vừa nhìn Cố Tiểu Ảnh với nụ cười gian ác: “Người nào lao vào người nào trước? Cố sư muội, có phải cô đã vật ngã trưởng phòng Quản đẹp trai lịch lãm trong đêm làm cô dâu không?”

“XCố Tiểu Ảnh phì nước bọt ra ngoài.

“Chẳng sạch sẽ chút nào cả!” - Hai cô gái đều nhìn Cố Tiểu Ảnh với ánh mắt chê trách, rồi cúi xuống kiểm tra quần áo mình. Cố Tiểu Ảnh tức đến nổi phát sặc, nhưng hai cô gái không vừa kia chẳng ai thèm rót giúp cho cốc nước.

Cố Tiểu Ảnh uất ức tự rót nước cho mình để hạ hỏa, rồi căm thù nhìn hai cô gái trước mặt, chỉ thấy họ đang cười thoải mái như hoa cúc mùa thu.

Đúng lúc đó thì điện thoại của Cố Tiểu Ảnh vang lên, số điện thoại lạ.

Tiện tay bấm phím nghe, mào đầu là cách xưng hô điển hình của Cố Tiểu Ảnh: “Alô, alố, alồ!”

“Cái gì?” - Giọng đàn ông trung tuổi, khẩu âm rất lạ, Cố Tiểu Ảnh phản ứng không kịp.

Bên kia hỏi lại vẻ ngạc nhiên: “Vợ Quán Đồng đấy à?”

Ôi, bố Quán Đồng sao?! Cố Tiểu Ảnh lúc này mới nhận thức được tình hình, đứng đờ ra mất mấy giây, ăm ứ trong cổ không nói nên lời, mãi mới lùng búng hỏi: “Bố ạ?”

“À... ” - Quán Lợi Minh cuối cùng cũng nhận ra Cố Tiểu Ảnh, bắt đầu oang oang hỏi: “Tiểu Ảnh hả? Quán Đồng đi đâu rồi, sao bố không tìm được nó? Gọi vào đi động cũng không có ai nhận, bố cũng không biết số điện thoại cơ quan nó thế nào.”

“Dạ, hay là anh ấy đang họp”, Cố Tiểu Ảnh thật thà hỏi: “Bố ơi, bố có chuyện gì ạ? Con có thể gửi tin nhắn cho anh ấy, như thế họp xong anh ấy sẽ đọc được.”

“Cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là mẹ con nhớ nó, muốn nó lúc nào có thời gian thì năng gọi điện về một chút.” - Quán Lợi Minh nói

to quá, Cố Tiểu Ảnh khẽ để di động xa ra một chút, rồi trả lời: “Dạ, được ạ, con sẽ bảo anh ấy, bố mẹ chú ý giữ gìn sức khỏe nhé

Vừa trả lời vừa ngẩng đầu, thấy hai cô bạn đang nhìn mình một cách hiếu kỳ. Quán Lợi Minh vẫn hùng hồn: “Được rồi, các con không phải lo, bố mẹ đều khỏe cả, trông cháu cho các con không thành vấn đề. Quán Đồng cũng lớn tuổi rồi, các con cũng phải gấp lên, tuổi nhiều rồi sinh con không tốt...”

Cố Tiểu Ảnh không biết phải nói gì.

Quán Lợi Minh không thấy Cố Tiểu Ảnh nói năng gì, lại tiếp tục: “Người trong thôn mình bằng tuổi các các con đã sinh con từ lâu rồi, các con cũng đã lấy nhau, đừng nấn ná thêm nữa...”

Cố Tiểu Ảnh không nhịn nổi ngắt lời: “Bố ơi, con đang ở ngoài, không tiện nói chuyện, bao giờ về nhà con báo Quán Đồng gọi điện cho bố nhé.”

“Hả? Đang ở ngoài à?” - Bố Quán Đồng kinh ngạc: “Con không phải đang ở nhà nấu cơm à? Đã năm giờ hơn rồi, chẳng phải là Quán Đồng sắp đi làm về rồi hay sao? Sao con chưa nấu sẵn cơm nước chờ nó à?”

Cố Tiểu Ảnh nghe đến đây, mồm há to, mắt chớp lia lịa, ngạc nhiên quá đổi.

Hứa Tân với Đoàn Phi cũng ngó người, cùng dỏng tai nghe tiếng nói trong điện thoại.

Quản Lợi Minh không nghe tiếng Cố Tiểu Ảnh trả lời, đành tự nói với mình: “Quản Đồng đi làm rất vất vả, bố mẹ lại không ở cùng. Dù sao con cũng không phải đi làm, nên ở nhà chăm sóc chu đáo cho nó, không nên suốt ngày ra ngoài chơi...”

Cuối cùng đợi đến lúc Quản Lợi Minh ngừng máy, mặt Cố Tiểu Ảnh xám lại.

Bởi vì ông nói quá to, Hứa Tân và Đoàn Phi nghe được đến tám chín phần, lúc này đang nhìn Cố Tiểu Ảnh với ánh mắt thông cảm.

Vừa ngẩng đầu lên, Cố Tiểu Ảnh đã thấy hai khuôn mặt đó, hết chịu nổi xua tay: “Nghe thấy chưa? Bố chồng em đã quyết tâm đào tạo em thành một nàng dâu tam tòng tứ đức thời đại mới đây. Giá trị của em, ngoài việc sinh con ra thì chỉ có giặt giũ, nấu cơm, dọn nhà chồng. Con trai ông ấy có sự nghiệp, rất vất vả, mà em lại là đứa không cần đi làm, rồi hơi đi chơi suốt ngày, bởi thế cần biết hết hơi hết sức cho gia đình, có chết cũng vui lòng”.

Càng nói càng tức, không nhịn được lại đập bàn, trợn mắt nói: “Hai người nói xem, em có rỗi rãi không?”.

Hứa Tân vừa uống một hớp trà sữa mà than thở: “Hôn nhân quá là con dao hai lưỡi”.

Đoàn Phi cũng uống một ngụm nước, cười hỏi: “Học kỳ này em có bao nhiêu giờ lên lớp?”.

Cố Tiểu Ảnh thở dài, nhăn nhó thả phịch người xuống ghế sofa: “Nói ra hai người lại không tin, học kỳ này cộng cả sinh viên chính quy và chuyên ngành là 24 tiết, còn phải giúp giáo viên hướng dẫn viết một chuyên đề, tham gia công trình nghiên cứu khoa học cấp tỉnh, rồi còn phải ôn thi tiến sỹ nữa”.

Cô cười đau khổ: “Ai bảo giảng viên đại học là rỗi rãi? Để ông ấy thử làm xem. Nhìn thì cứ tưởng hàng ngày không phải đi làm, nhưng thử cộng các thứ chuẩn bị bài, viết luận án, nghiên cứu khoa học, soạn giáo trình, thi tiến sỹ, thi PET vào với nhau xem, 24 tiếng cũng không đủ ấy chứ! Có ngày em dạy liên tục 12 tiết, buổi tối ra khỏi lớp học mà như hồn lìa khỏi xác, chân tay rã rời không còn cảm giác, đến ngồi cũng không còn sức nữa, chứ đừng nói đến chuyện tiếp tục đọc sách! Thế mà còn bao nhiêu người bốn mươi, năm mươi tuổi vẫn chưa được phong phó giáo sư, mặt nhàu nhĩ đến mức có thể vắt thành nước mướp đắng được!”.

Cô than trời than đất: “Mệt chết mất mệt chết mất... Giờ thì em đã hiểu ra, tiền vận của Cố Tiểu Ảnh em sẽ là vật lộn trên con đường học tiến sỹ, hậu vận sẽ là lặn lộn trên con đường phong danh hiệu... sống thế nào được đây! Em chẳng muốn sống nữa!”

Hứa Tân chẳng có chút nào thông cảm, vừa uống cà phê vừa trợn ngược mắt: “Đừng có kể nghèo kể khổ để mong được sự cảm thông nữa đi! Cậu còn được nghỉ hè, nghỉ đông, mỗi năm ít nhất được nghỉ ba tháng nguyên lương, cậu còn muốn gì nữa?”

Cố Tiểu Ảnh trợn mắt nhìn Hứa Tân: “Nghỉ hè nghỉ đông cái quái gì! Đừng có nói đến nghỉ hè, năm nay nghỉ đông cũng đừng có hòng nhé, trường còn bị thanh tra chết người đấy!”

Vừa nghe đến chữ “trường bị thanh tra” là mắt Đoàn Phi sáng rực: “Đến lượt các em chưa?”

“Đừng có mà sung sướng như thế”, Cố Tiểu Ảnh lườm Đoàn Phi, “em biết các chị đã thoát rồi, chứ em thì đang trong nước sôi lửa bỏng đây”.

“Sắp tiêu rồi đấy” Đoàn Phi lắc đầu - “năm ngoái trường chị cũng thanh tra, giáo viên cứ là bị một trận toi bời. Em không biết thì thôi, bài thi bao nhiêu năm đều được xem lại, cách chấm điểm trên bài thi đều có yêu cầu nghiêm ngặt, phải ghi rõ mỗi câu bị trừ bao nhiêu điểm, được bao nhiêu điểm, điểm cuối cùng là bao nhiêu; ai không có giáo án thì phải bổ sung, ai không có bảng điểm danh phải điền lại, môn nào không có bài kiểm tra, dù ban đầu đã làm bài khảo sát, cũng phải tổ chức một nhóm cán bộ lớp suốt ngày đêm làm bổ sung bài kiểm tra bằng bút đủ các loại mực khác nhau, để đề phòng

bị kiểm tra xác suất... Chỉ cần người của đoàn thanh tra muốn xem, thì chỉ trong một đêm là bọn chị có thể nặn ra cho họ xem!”

“Thế chẳng phải là giả tạo bịa đặt sao?” - Hứa Tân không tin nổi mở to mắt: “Thanh tra như thế còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Thế còn chưa là gì đâu nhé”, Đoàn Phi cười, “em còn chưa nhìn thấy thư viện trường chị đâu, bắt đầu xây dựng trước khi thanh tra chưa lâu, một thời gian ngắn đã mọc lên rồi! Đáng sợ nhất là, rõ ràng là một đêm trước còn đầy rác xây dựng, thế mà sáng sớm hôm sau, trước khi đoàn thanh tra đến trường ba tiếng đồng hồ, chị đi qua nhìn lại, chẳng còn thấy bóng rác rưởi đâu cả, chỉ thấy cây cối xanh tươi! Chị phục lăn đấy, phục sát đất luôn! Lúc đó chị thấy lãnh đạo trường chị còn giỏi hơn cả người ngoài hành tinh!”

Cố Tiểu Ảnh không nhin nổi, cười bò trên ghế sofa, cười xong lại ôm đầu đau khổ: “Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Học kỳ này mình có một chuyên đề, một cuốn giáo trình, hai cuốn luận văn, còn nhận cả một bộ tiểu thuyết nhiều tập về dịch, nếu không được nghỉ hè, nghỉ đông thì chết là cái chắc rồi?!”

Hứa Tân đảo mắt: “Làm gì mà phải lo? Chẳng phải cậu có một thư ký viết luận văn vụn vặt sao? Hãy để anh Quán Đồng viết hộ!”

“Anh Quán Đồng á?” - Cố Tiểu Ảnh cười lạnh nhạt, “Anh Quán Đồng của cậu đã từ lâu rồi chẳng còn biết cửa nhà mình quay về hướng nào. Từ sau khi cưới, tớ có gặp được anh ấy đâu”.

“Hà?!” - Hai cô gái trước mặt đồng thanh thốt lên.

Mặt Cố Tiểu Ảnh vẫn lạnh tanh, cứ như thể vừa kể một chuyện chẳng liên quan gì đến mình: “Dù gì thì sau khi kết hôn 3 ngày mình cũng quay trở về thành phố F, anh ấy đi công tác. Mình được nghỉ hè ba tuần ở thành phố F, khoa yêu cầu giáo viên mới quay về trường điểm danh, mình mới quay về. Nhưng từ lúc mình về đến hôm nay đã ba ngày, anh ấy vẫn chưa về nhà. Các cậu nói xem, cứ cho là chúng mình làm gì đó đi, thì cũng chẳng có chủ thể phạm tội!”

“Ồi...”, Hứa Tân cứng họng, “ cuộc sống như... như thế là rất mất cân bằng”.

Đoàn Phi cũng ngỡ ngàng, mãi mới thốt lên: “Đáng thương quá đi, con ruồi nhỏ chưa kịp nếm mùi đàn ông thì đã bị bỏ rơi rồi...”

“Chú ý dưỡng thai,” Cố Tiểu Ảnh lườm cái bụng bầu của Đoàn Phi, “sự tỷ tốt xấu gì thì cũng là nhà giáo nhân dân, đừng có làm gương xấu cho con”.

“Bảo bối nhà tôi ngoan cố lắm”, Đoàn Phi cúi đầu vỗ vỗ bụng, cười tươi mãn nguyện, sến đến mức làm Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân suýt ngất.

Cố Tiểu Ảnh nhìn Đoàn Phi, không nén nổi thở dài: “Su ty, chị thật là tốt số, muốn gì là được nấy. Anh rể học vấn cao, có tiền đồ, tính cách hiền lành, lại còn biết chăm sóc gia đình nữa. Không biết kiếp trước chị tu thế nào mà lại lấy được người tốt

Đoàn Phi tròn tròn mắt: “Em đang nói đến Mạnh Húc đấy à?”

Thấy Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân có vẻ nghi rằng mình đang giả bộ, Đoàn Phi cười: “Nói thế chứng tỏ các cậu chưa từng được thấy Mạnh Húc năm năm trước rồi? Nhớ lại đi, hồi đó anh ấy thế nào?”

Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân quay sang nhìn nhau, cố gắng lục trí nhớ, sau mười mấy giây, không nhìn được cười phá lên.

Đoàn Phi cũng cười: “Có đúng không? Lúc đó chẳng phải Mạnh Húc đã khiến người khác rất sợ sao, lúc đó anh ấy ra sao nào? Thế mà đã được năm năm, tuy không nói là thay đổi hoàn toàn, nhưng tốt xấu gì thì cũng có không ít thay đổi. Câu chuyện này nói cho các cô một điều rằng, đàn ông cũng có thể cải tạo được, một người vợ tốt là một trường học tốt, hiểu chưa?”

Lần này, thật hiếm hoi là cũng có lúc Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân không xung khắc, mà lại cùng gật gật đầu, đồng thanh: “Hiểu rồi”.

Đoàn Phi không ngờ hai người này lại giống nhau thế, ngần ra một lúc mới cười phá lên. Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân cũng cười, là những người bàng quan, họ hiểu quá rõ kiểu cải tạo này thành công đến mức độ nào. Mạnh Húc năm nay 30 tuổi, trẻ trung anh tuấn, nho nhã, sau khi tốt nghiệp tiến sỹ đại học tỉnh đến Học viện nghệ thuật giảng dạy, chỉ trong có hai năm đã có nhiều bài viết giành giải thưởng, nếu không có gì thay đổi, mùa thu năm sau, anh sẽ là giáo viên hướng dẫn thực tập trẻ nhất học viện.

Đúng là: “Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến”, khi ba cô gái đang tán chuyện, Mạnh Húc quay về nhà. Cố Tiểu Ảnh thính tai, vừa nghe thấy tiếng mở cửa liền vui vẻ chào: “Anh về về ạ!”

Đoàn Phi và Hứa Tân quay đầu lại nhìn, thấy Mạnh Húc vừa tươi cười bước vào phòng vừa nói: “Chưa kịp chúc mừng cô đấy, cô Cố, tân hôn vui vẻ nhé!”

Cố Tiểu Ảnh kêu ca, nhìn Mạnh Húc trách móc: “Anh về cứ gọi em là sư muội như sư tỷ là được rồi, cô Cố... xưng hô thế nghe già qu

Mạnh Húc nhìn vẻ nhăn nhó đau khổ của Cố Tiểu Ảnh, không nhịn nổi bật cười ha rồi ha ngồi xuống bên cạnh Đoàn Phi. Khi cười trông anh rất đẹp trai, Cố Tiểu Ảnh hâm mộ nhìn khuôn mặt anh ở góc nghiêng, lại hâm mộ nhìn vẻ hiền thê lương mẫu của Đoàn Phi ngồi bên cạnh anh, nghĩ bụng: đây phải chăng chính là “châu liên bích hợp” theo cách nói truyền thống?

(4)

Buổi tối, Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân theo lẽ tự nhiên ở lại nhà Đoàn Phi ăn tối. Đoàn Phi không chỉ có tay nghề nấu ăn ngon, mà còn có sở thích nấu nướng rất nhiệt tình. Đây là một đức tính hiếm thấy trong thời đại “thục nữ chẳng bao giờ vào bếp” này. Có điều, Mạnh Húc thấy ngứa mắt khi bà xã mình mang bầu đến tháng thứ sáu mà vẫn phải nấu cơm cho hai cô gái thích ăn thích chơi này, liền nói ngay là mình sẽ đích thân vào bếp. Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân chưa bao giờ thấy Mạnh Húc vào bếp, nên mỗi người một bên cửa bếp chăm chăm nhìn Mạnh Húc nấu nướng, thỉnh thoảng lại nhắc: “Bếp mở rồi đấy”, “Anh cẩn thận”, “Ồi ời ời trứng cháy rồi”.

Mạnh Húc phát hoảng vì tiếng hét của hai cô gái, không chịu nổi, phải ngoái cổ ra phía phòng khách gọi: “Bà xã ơi, em nhanh lôi hai cái đồ này ra ngoài đi!Ồn ào quá!”

Đoàn Phi vừa cười vừa đi từ phòng khách sang, vỗ vai hai người bạn: “Vào đi vào đi, sao hai người giống mẹ chồng quá vậy?”

Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân nuốt tiếc quay người đi vào phòng, trước khi đi còn kịp vớ điện thoại chụp một tấm ảnh Mạnh Húc đang khoác tạp dề nấu nướng, vừa đi và cảm khái: “Mình phải post lên blog của trường mình mới được, tiến sỹ Mạnh vào bếp, chà chà, tình tứ thật!”

Đoàn Phi “Xi” một tiếng, rồi thuận tay vỗ vào lưng Cố Tiểu Ảnh:
“Đúng là chẳng ra làm sao! Nấu cơm thì có gì mà tình tứ?”

“Su ty chị đừng nói chuyện không đau lưng” - Cố Tiểu Ảnh than thở, “Nếu Quán Đồng nhà em mà cũng nấu được một bữa cơm cho em, thì đừng nói sinh con, mà sinh luôn mười đứa em cũng cam lòng!”

“Mười đứa?”, Hứa Tân cười to, “không phải tó đùa cậu đâu, con ruồi nhỏ ạ, cậu thì làm gì có khả năng đó?”

Cố Tiểu Ảnh trợn mắt, thuận tay túm cái gối trên ghế sofa rồi một lần nữa đuổi đánh. Đoàn Phi ngồi ở đó một tay xoa bụng nhìn hai cô gái đang đùa giỡn, cảm thấy rằng: hạnh phúc thực ra chỉ đơn giản là chuyện khiến người ta thấy ấm áp.

Từ ngày Đoàn Phi quen Mạnh Húc đến nay đã năm năm. Đoàn Phi vẫn còn nhớ Mạnh Húc lúc mới gặp tại quán cà phê, trong tiếng nhạc êm dịu, anh đã kể cho cô nghe lịch sử mỹ thuật Trung Quốc bằng thứ tiếng phổ thông đậm đặc khẩu âm Chiết Giang.

Trước đó, Đoàn Phi chưa từng nghĩ đến việc có ngày mình lại phải cần đến việc “giới thiệu”.

Các cô gái tốt nghiệp Học viện Mỹ thuật không xinh đẹp lắm, mà thường là cũng không biết trang điểm. Có câu “người đẹp vì lụa”, nên cô giáo Đoàn vì biết cách trang điểm mà chỉ trong vòng nửa năm đã được bầu là một trong “bốn cô giáo xinh nhất” trường đại học Công nghệ.

Hồi đó đang có trào lưu blog, các sinh viên lên blog bình luận sôi nổi:

Tầng 1: Cô Đoàn hôm nay quàng một chiếc khăn lụa đẹp quá, chắc là đắt lắm nhỉ?

<

Tầng 2: Mình phát hiện ra cô Đoàn chưa bao giờ mặc trùng quần áo, chắc nhà cô ấy giàu lắm?

Tầng 3: Này người hoa mắt tầng trên, đó là do cô Đoàn là người biết phối đồ, một chiếc áo somi trắng mà cô có thể kết hợp rất nhiều kiểu.

Tầng 4: Cô Đoàn chưa có bạn trai hay sao ấy. Các anh em gặp may rồi, tiến lên!

Tầng 5: Chúng ta là đồ sâu bọ, chúng ta là đồ sâu bọ!

Tầng 6: Tầng 4 đúng là cái đồ không ra gì, chẳng biết xấu hổ! Cảnh cáo các cậu không được ngắt đi những bông hoa hiếm hoi trong trường, làm người phải có đức độ, muốn trường thọ phải biết thâm mỹ.

Tầng 7: Khi chim đã lớn thì rừng nào cũng có...

Tầng 8: Tôi yêu cô Đoàn Tôi yêu cô Đoàn Tôi yêu cô Đoàn Tôi yêu cô Đoàn Tôi yêu cô Đoàn!

.....

Đúng là rồi hoi. Những entry này Đoàn Phi có thể tự mình xem, thỉnh thoảng còn để lại lời nhắn: "Tôi là Đoàn Phi, người nào không tin thì chỉ là con cún". Đương nhiên chẳng có người nào tin cả, nhưng từ đó có thể thấy cô gái này thực sự cá tính.

Những ngày vô vị đó kéo dài không lâu, bởi rất hay có người nghe ngóng các chủ đề kiểu như “cô Đoàn đã có người yêu chưa”, khi biết là chưa thì liền hớn hờ khoe: “tôi quen một anh chàng rất khá, cô Đoàn có muốn gặp mặt không” - làm Đoàn Phi tức lộn ruột.

Lúc đầu cô còn từ chối khéo, nhưng từ chối mãi cũng không tiện, cho đến khi chủ nhiệm khoa phải ra tay, ông cười hà hà bảo: “Cô Đoàn này, người bạn học của tôi có một anh con trai, rất khá, cô xem lúc nào có thời gian, đi gặp mặt một chút được không?”

Nhìn chủ nhiệm khoa tóc bạc trắng, tính tình hiền hậu, Đoàn Phi đành thở dài, bước chân vào con đường “coi mắt”.

Con đường này cũng không dài lắm, nên đến đối tượng thứ ba thì cô gặp được Mạnh Húc.

Cô còn nhớ, đó là vào mùa đông, Mạnh Húc mặc một chiếc sơ mi trắng, áo gilê màu đỏ hồng, kết hợp vào quần xám nhạt và áo jacket màu xanh lam đậm, ngoài cũng khoác chiếc áo lông dày xụ, mà sau này Đoàn Phi gọi đùa là “áo hotdog”, người thì gày gò, nhưng trông phải to ít nhất gấp hai lần. Anh ta ăn mặc lòe loẹt đứng trước mặt Đoàn Phi, suýt nữa khiến Đoàn Phi, vốn là người cầu kỳ về ăn mặc, ngất xỉu!

Được cái Đoàn Phi cũng là người nhân từ, kiên nhẫn nên cô không bỏ đi mà ngồi lại nói chuyện. Lúc đó Mạnh Húc mới học năm thứ nhất tiến sỹ, chuyên ngành lịch sử mỹ thuật đại học tỉnh, có chút kiến thức, nên cứ mở mồm là nói về chuyên môn. Cũng có thể coi là anh chàng may mắn, vì khi còn học đại học, Đoàn Phi rất yêu môn lịch sử mỹ thuật, mê mẩn trường phái tranh nhân văn Tống Nguyên và trường phái tiêu họa hoa sen. Càng nói chuyện, cô càng có nhiều ấn tượng tốt với Mạnh Húc học rộng biết nhiều. Thỉnh thoảng anh chàng miền Nam này lại nói ngọng, khiến Đoàn Phi phải phì cười, nhưng cô cũng kịp nhận thấy vẻ chân thành và quan tâm trên gương mặt anh, nên thầm có cảm giác gì đó thật an toàn.

Vì thế mới nói, duyên số là một thứ thật kỳ lạ, Đoàn Phi hoạt bát bắt đầu tình yêu với Mạnh Húc quê mùa như thế, và tình yêu của hai người kéo dài trong ba năm.

Trong khoảng thời gian không ngắn cũng không dài đó, Đoàn Phi đã cải tạo anh chàng của mình một cách rất tinh tế, cô nói cho anh biết người dân ở đây có những quy tắc gì trong bữa ăn, khách chính, khách phụ phải ngồi ở đâu, lúc chúc rượu có điều kiêng kỵ nào; nói cho anh biết lúc mặc đồ, đội mũ cần theo quy luật nào, mỗi màu sắc cần kết hợp thế nào mới được coi là đẹp; lúc nói chuyện với người khác cũng cần biết cách nhìn vào mắt họ; khi ăn cơm nếu có gì

cần nói, phải nuốt thức ăn xong mới được mở miệng; khi không tán đồng ý kiến của người thì phải biểu đạt ý kiến của mình một cách khéo léo; lúc xưng hô với bề trên phải dùng từ “ông” chứ không dùng từ “anh”... giống hệt như đang dạy dỗ một đứa trẻ con. Có điều, sau này Đoàn Phi cũng phát hiện ra: con gái đi lấy chồng rồi, về danh nghĩa là có thêm một người chồng, nhưng thực tế là thêm một đứa con.

Kể cũng hay, năm Mạnh Húc tốt nghiệp, cũng chính Đoàn Phi là người sắp ngửa đi tìm hiểu thông tin tuyển dụng của các trường, rồi tự lựa chọn ba trường trong số đó để anh đến giảng thử. Trước khi giảng thử, Đoàn Phi uốn nắn từng ly từng tý cho tiến sỹ Mạnh Húc hay đồ mặt khi nói chuyện, rằng: lúc giảng bài cần làm gì, làm thế nào để thu hút sự chú ý của học sinh, làm thế nào để vừa hài hước lại vẫn thể hiện được sự học rộng biết nhiều... Cô luôn tham dự vào sự trưởng thành của anh giống như một người mẹ, không vội vàng hấp tấp.

Lúc đầu Mạnh Húc còn cười, nói Đoàn Phi thiên vị trường mình, đến đâu cũng thấy trường mình là nhất. Đoàn Phi lắc đầu, chậm rãi phân tích: thứ nhất, ở lại đại học tỉnh, người nào cũng từng là thầy cô của anh, đến đời kiếp nào anh mới có một mảnh trời riêng cho mình? Thứ hai, ở lại đại học tỉnh, ai cũng có tấm bằng tiến sỹ của trường nổi tiếng, đều đi học nước ngoài về, liệu mảnh bằng tiến sỹ trong nước quê mùa của anh có đất dụng võ không? Thứ ba, ở lại

đại học tinh, một nơi đặng đâu cũng thấy các học giả đại học Harvard, đại học Yale, thì anh sẽ bị nấu chín thành một cây thịt, chứ chắc chẳng được trở thành rồng phượng đâu. Tục ngữ có câu: “thằng chột làm vua xứ mù”, làm sao anh biết học viện hạng hai không có đất dụng võ chứ?

Hôm đó, Mạnh Húc nhìn Đoàn Phỉ thản nhiên phân tích rõ ràng rành mạch, mà thấy thực sự ngỡ ngàng.

Một lúc sau anh mới nói nên lời: “Bà xã ơi, em quả là... Gia Cát Lượng phiên bản nữ!”

Đoàn Phỉ cười.

Và sự thực cũng đã chứng minh, cứ coi như Gia Cát Lượng phiên bản nữ đi, thì cũng không phải người tầm thường!

Tháng năm năm đó, Mạnh Húc ký hợp đồng với Học viện nghệ thuật, với chức danh “Phó giáo sư”, lại được thêm một căn hộ mới rộng 130m² trên tầng 16, trường phân cho giáo viên, cộng thêm 100 nghìn tệ kinh phí nghiên cứu khoa học khởi điểm. Hai năm sau, với thành tích nghiên cứu khoa học xuất sắc, Mạnh Húc trở thành tấm gương điển hình có tiếng nói trong số giáo viên trẻ của học viện Nghệ thuật, và trong danh sách nghiên cứu sinh cao học năm sau của học viện, cột họ tên giáo viên hướng dẫn, đã xuất hiện cái tên Mạnh Húc.

Nói một câu mộc mạc: đến lúc này, mấy người bạn học trước đây của Mạnh Húc ở lại trường vẫn chỉ có cái chức danh “giảng viên”, ở trong mấy căn hộ cho thuê tồi tàn gần trường, ngày ngày bán cháo phôi dùi mài học vấn. Đương nhiên, họ cũng đang miệt mài cho chức danh, cho nhà ở, cho địa vị và những phúc lợi liên quan của mình trong tương lai.

Thực ra Mạnh Húc cũng biết, mặt bằng của đại học tinh vẫn tốt hơn, dù gì cũng là trường có bề dày trăm năm tuổi. Buổi ban đầu các bạn anh bước chân vào trường sẽ nhiều gian nan, nhưng sau khi sôi kinh nấu sử nhất định cũng sẽ có thành quả, thậm chí có thể cả đời còn sáng lạn hơn Mạnh Húc. Thế nhưng, cuộc sống của họ quả thật là khổ sở, từ vật chất đến tinh thần đều như đang phải vác trên mình một cái mai quá nặng, không dám thành thoi một ly một tý. Nhìn lại mình, anh là tiến sỹ duy nhất của phòng nghiên cứu đào tạo mỹ thuật học của Học viện nghệ thuật nên không chỉ có cơ hội tham gia rất nhiều hoạt động nghiên cứu khoa học cấp cao, mà còn không có áp lực gì, cứ việc yên tâm vô tư vui đầu nghiên cứu. Có thể coi cuộc sống của anh như thế là quá thoải mái.

Chính vì những lẽ đó, anh không thể không cảm ơn Đoàn Phi.

Tuy nhiên, cũng có lúc anh ngấm ngấm ưu tư, nghĩ mình là một trang nam tử, tại sao lại dựa dẫm vào vợ như thế; tại sao anh luôn đưa ra quyết định dựa theo ý kiến của cô? Tại sao vợ mình lại chỉ ra cho mình thấy mình nhiều nhược điểm đến thế? Ngoài học hành ra, tại sao mình chẳng thể làm tốt được một việc nào khác?

Thế nhưng, không đợi cho đến khi nỗi ưu tư của anh được tìm hiểu đầu đuôi, thì có một sự kiện lớn xảy ra trong cuộc sống của anh, vào năm anh tròn 30 tuổi, Đoàn Phi mang thai. Niềm vui được làm bố cổ vũ anh rất nhiều, khiến anh lao vào công cuộc phấn đấu cho tương lai của vợ con, tuy mệt mỏi mà vinh quang.

Có câu “tam thập nhi lập”, Mạnh Húc vừa xào rau vừa nghĩ: mình như thế này, đã coi là “lập” được chưa nhỉ?

(5)

Ăn tối xong thì đã hơn tám giờ, Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân hài lòng thả người trên ghế sofa nhà Đoàn Phi nghỉ ngơi, trông điệu bộ giống hệt con mèo say món mỳ Ý.

Mạnh Húc đang rửa bát trong bếp, Đoàn Phi tức tối nhìn hai con mèo lười trách móc: “Hai đứa các cô, không có ai chịu đi giúp anh rửa bát sao?”

“Em là khách” - Cố Tiểu Ảnh cướp lời nói trước.

“Em không phải là khách”, Hứa Tân bò dậy uống ngụm nước, lười biếng mở miệng, “Nhưng, chị ơi, chị nữ để em rửa bát thật sao?”

“Đương nhiên là chị sẽ không để em rửa bát, nhưng gì thì gì em cũng phải được câu nói chứ!” - Đoàn Phi chống nạnh, đứng trợn mắt nhìn Hứa Tân giữa phòng khách: “Trông ục ịch giống hệt một bình trà, hai lăm hai sáu tuổi rồi, sao có lớn mà không có khôn vậy hả?”

“Ôi chị, chị nói giống hệt mẹ em”, Hứa Tân ôm đầu than thở, “chị xem chị mất công mất sức như vậy để làm gì chứ? Nếu chắc

chấn là chị sẽ không để em rửa bát, em chủ động xin rửa bát làm gì chứ, mất thời gian ra?”

“Ha ha ha ha”, Cố Tiểu Ảnh cười bò ra trên ghế sofa, vẻ mặt gian ác: “Hứa Tân ơi cậu càng ngày càng thô đấy!”

“Đừng có cười, học cả từ em chứ đâu!” - Đoàn Phi phật ý trừng mắt nhìn Cố Tiểu Ảnh, “Cố Tiểu Ảnh, em không về nhà nấu cơm cho chồng ăn thì thôi, cũng không định về sớm hơn người ta một chút để bật ngon đèn cho ấm áp à?”

“Chua ngoa quá đấy...” Cố Tiểu Ảnh bĩu môi, nhìn Đoàn Phi từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên, “sư tử ơi chị quả nhiên là một người bà nội trợ kiểu mẫu”.

“Nội trợ cũng là một nghề vĩ đại giàu đức hi sinh đấy”, Đoàn Phi đá đá vào chân Cố Tiểu Ảnh, “đứng lên đi, đứng lên đi! Vừa ăn xong đã nằm bò ra thế này, không sợ bị xệ cơ bụng sao?”

“Em không sợ”, Cố Tiểu Ảnh ngúng nguây, “Em đã lấy chồng rồi, chị hãy quan tâm đến em gái chị hơn một chút đi.”

Đoàn Phi vừa mở miệng định nói thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động của Cố Tiểu Ảnh vang lên bài hát: Anh nguyện biến thành thiên thần em yêu trong câu chuyện cổ tích, giang hai tay biến thành đôi cánh bảo vệ em, xin em hãy tin, tin rằng chúng mình sẽ có một kết cục hạnh phúc và vui tươi như trong chuyện cổ tích...

Đoàn Phi bĩu môi: “Cố Tiểu Ảnh, em mới đúng là..., đặt cái bài sến đặc này làm nhạc chuông”.

“A, ông xã gọi!” - Nghe tiếng chuông điện thoại, Cố Tiểu Ảnh luống cuống nhòm khỏi ghế sofa, vội lấy chiếc điện thoại đặt trên bàn trà, ngay giây đầu tiên người nghe máy đã biến thành một cô nhân viên quỳ tư vấn, cất giọng thỏ thẻ: “Anh à...”

Nghe cái giọng thỏ non thẽ thọt đó, Đoàn Phi và Hứa Tân quay sang nhìn nhau, muốn ngất xỉu.

Quản Đồng ở đầu bên kia chắc cũng quá quen với giọng điệu của Cố Tiểu Ảnh, chỉ khẽ cười hỏi: “Em đang ở đâu đấy?”

“Em đang ở nhà sư tử, anh rể nấu cơm, anh ấy lại còn biết nấu món Cung bảo kê đinh nữa chứ!” - Cố Tiểu Ảnh suýt xoa: “Ông xã ơi anh phải học tập đi, đều là đàn ông cả, sao mà khác nhau thế cơ chứ?”

“Anh biết ngay mà, lâu lắm mới có ngày được về m mà chẳng thấy bóng dáng em đâu cả”, Quản Đồng thở dài, “Cố Tiểu Ảnh, cuộc sống của em phong phú đa dạng quá nhỉ?”

“Về sớm à?” - Cố Tiểu Ảnh vắn vẹo, giọng bực tức: “Trưởng phòng Quản, anh xem lại xem bây giờ là mấy giờ rồi? Thế này mà gọi là “về sớm” hả?”

“Kêu ca ít thôi, về nhà ngay đi, đừng có quấy rầy sự tở của em nữa, để cho chị ấy nghỉ ngơi đi, mà chị ấy đang có bầu phải không?” - Quản Đồng nói.

“Thôi, nhớ vợ thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải lấy sự tở em ra làm gì”, Cố Tiểu Ảnh thễ thọt “đợi chút, em về ngay”.

Ngắt máy xong, ngẩng đầu lên, nhìn hai cô gái một lớn một nhỏ, một gầy một béo ngồi trên ghế sofa, nửa cười nửa mếu nhìn mình, độ cảnh giác của Cố Tiểu Ảnh tăng lên: “Hai người định làm gì thế hả?”

“Ha ha, ha ha” - Hứa Tân cười to hết cỡ.

“Ruồi con ơi”, Đoàn Phi nháy nháy mắt, “tối nay phải nhớ cho thật rõ ai vật ai xuống trước, mai đến báo cáo, nghe rõ chưa?”

“Hai người thật là hư hỏng!” - Cố Tiểu Ảnh nghiêng răng.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Cố Tiểu Ảnh về đến nhà. Đi đến tầng một ngẩng đầu lên, thấy cửa sổ phòng ngủ hắt ra ánh đèn vàng ấm áp, không hiểu sao cũng thấy ấm lòng hẳn; và cũng đến bây giờ mới biết tại sau Đoàn Phi lại nhấn mạnh ý nghĩa của một ngọn đèn ấm.

Vì đằng sau ánh sáng ấm áp của ngọn đèn đó, là một người của mình, một gia đình ấm áp, một cảm giác sở hữu rõ rệt... Chỉ cần nghĩ đến bấy nhiêu đó thôi, cũng đã thấy rất hạnh phúc rồi.

Với niềm vui đột nhiên nhen lên trong tim đó, Cố Tiểu Ảnh lao nhanh lên gác như một ánh chớp, vui vẻ mở mạnh cửa phòng và nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh.

Cố Tiểu Ảnh quay người đóng cửa, nghe tiếng Quán Đồng vọng ra: “Bà xã về rồi đấy

“Vâng, em về rồi đây?” - Cố Tiểu Ảnh treo áo khoác lên giá, đứng bên cạnh cửa phòng vệ sinh nói chuyện với Quán Đồng: “Hôm nay anh không phải thức đêm làm việc à?”

“Trưởng phòng nói anh mới kết hôn, cũng nên về nhà sớm một chút”. Tiếng nước im hẳn, Quán Đồng mặc quần áo, Cố Tiểu Ảnh bắt đầu nổi cơn thịnh nộ.

“Giờ mới nhớ ra là anh mới kết hôn hay sao?” - Cô hàm hàm tức tối đứng trong bếp, nhìn chằm chằm vào cửa nhà vệ sinh, bực bội “Hai tháng rồi đấy! Cô dâu mới sắp thành bà lão đến nơi rồi, mới nhớ ra người ta vừa lấy vợ?!”

Lúc này cửa phòng vệ sinh mới mở ra, Quán Đồng mặc bộ đồ ngủ Cố Tiểu Ảnh mua cho, vừa đi vừa trách cứ: “Bà xã ơi, em mua cho anh bộ đồ ngủ size bao nhiêu thế? Hình như hơi rộng quá thì phải?”

“Rộng một tý cũng tốt, anh cũng còn lớn nữa mà” - Cố Tiểu Ảnh ác ý lườm Quán Đồng một cái, phát hiện anh đã bỏ kính ra, lại mặc bộ đồ ngủ caro nhỏ này, trông quả là giống một cậu học sinh non nớt!

Cố Tiểu Ảnh bắt đầu vui lên, khuôn mặt giãn ra thành một nụ cười, nhìn chăm chăm vào Quán Đồng.

Quán Đồng không để ý, vẫn đang cúi đầu ngắm nghía bộ quần áo: “Anh đã 30 tuổi rồi còn lớn gì nữa? Ôi em nhìn xem tay áo hơi dài, rõ ràng là bị rộng một số mà”.

“Không rộng đâu” - Cố Tiểu Ảnh đến bên ngắm nghía - “thông thường đàn ông sau khi lấy vợ đều béo lên, em mua theo kích cỡ sau khi anh béo lên, đề phòng lúc đó quần áo chật quá không mặc được”.

Quán Đồng dở khóc dở cười: “Bộ quần áo ngủ này đáng bao nhiêu tiền chứ? Có đến 100 đồng không? Nhỡ có chật một tý thì mua bộ mới cũng được mà”.

“Dào ôi, anh thật chẳng hiểu thế là cần kiệm vì nước vì nhà”, Cố Tiểu Ảnh trừng mắt với Quán Đồng, “tuy loại quần áo này không đắt, nhưng lúc nào anh cũng phải giữ tác phong gương mẫu của người đảng viên, có như thế mới đảm đương được chức vụ anh đang có, hiểu chưa hả?”

“Người Đảng viên đảng cộng s chân chính đúng là cần giữ được đức tính đó”, Quán Đồng gật gật đầu, đưa tay kéo Cố Tiểu Ảnh vào

lòng, ngồi xuống ghế sofa, cười hỏi: “Thế thì tiền của tỉnh dùng vào việc gì chứ?”

“Thì mua quần áo cho em này! Cố Tiểu Ảnh cười khì khì rúc vào lòng Quán Đồng, ôm chặt cổ anh hôn một cái thật kêu: “Chồng em là tốt nhất, không dám mua quần áo cho mình, dành tiền mua hoa tặng vợ.”

“Ừm, vợ anh cũng rất tốt, lúc nào cũng yêu thương anh.” - Quán Đồng gật gật đầu, mỉm cười nhìn cô gái trong lòng mình, trông thật giống một chú cún con đang hít hít ngửi ngửi thật nghịch ngợm.

Một lúc, thấy cô ngẩng đầu trách: “Anh chẳng dùng sữa tắm gì cả.”

“Làm sao em biết?” - Quán Đồng kinh ngạc, “Đúng là mũi cún nhi?”

“Không có mùi thơm thì rõ ràng là không dùng sữa tắm rồi. Nhưng chỉ dùng mỗi nước thì làm sao mà sạch được?” Cố Tiểu Ảnh ôm chặt Quán Đồng, sữa cho mình một tư thế thoải mái, tựa vào lòng anh hạ lệnh: “Lần này cho qua, lần sau mà không dùng sữa tắm thì không cho lên giường của em!”

“Giường của em?” - Quán Đồng tức cười nhìn Cố Tiểu Ảnh, “hình như đó cũng là giường của anh thì phải”.

“Xi, đừng có giả bộ, giường này là mới mua cho đám cưới, anh tự đếm đi, tổng cộng anh nằm được mấy lần rồi? Anh nói nó thân thiết với anh hay thân thiết với em? Anh...” thấy Cố Tiểu Ảnh lại chuẩn bị gậy gõ, Quán Đồng cúi ngay xuống hôn, Cố Tiểu Ảnh hơi vùng vẫy một chút, nhưng rồi buông ra ngay.

Cho đến khi Cố Tiểu Ảnh sắp nghẹt thở, Quán Đồng mới ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Cố Tiểu Ảnh, giơ tay gõ gõ: “Đi tắm nhanh lên, rồi còn đi ngủ”.

“Giờ mới có mấy giờ?” - Cố Tiểu Ảnh thở hắt ra, nhìn đồng hồ treo tường: “Mới chưa đến mười giờ mà, sao ngủ sớm thế? Hồi trước khi còn ở trường...”

“Bảo em ngủ thì em cứ ngủ đi, anh buồn ngủ rồi!” - Quán Đồng đành ngắt mạch suy tư của Cố Tiểu Ảnh lần nữa, nghĩ bụng: sao cô bé này lách ôi lại chuyện cũ vậy, chẳng nhẽ lại chưa già đã lần?

“Anh buồn ngủ thì ngủ trước đi, em sang phòng sách lên mạng. Không cần phải đợi em đâu, em không có thói quen ngủ sớm.” - Cố Tiểu Ảnh cười thầm trong bụng, ngoài miệng giả vờ ngây ngô: “Mẹ em bảo, em sinh hoạt theo giờ của Mỹ”.

“Thế thì coi như anh xin em đẩy bà xã” - Quán Đồng than vãn - “Ngày mai anh còn phải đi làm mà”.

“Em ngủ luôn ở phòng sách cũng được, đảm bảo không làm ồn ảnh hưởng đến anh đâu!” - Cố Tiểu Ảnh giơ một ngón tay lên trời thề thốt.

“Cố Tiểu Ảnh!” - Quán Đồng hơi bực mình, nhú mày nhìn Cố Tiểu Ảnh.

“Chẳng biết đùa gì cả!” - Cố Tiểu Ảnh buông tay nhìn Quán Đồng, trề môi: “Tốt xấu gì thì cũng phải bỏ chút chất xám lừa cho vợ anh lên giường chứ? Làm gì mà đã phát cáu lên thế? Như thế là đi ngược lại quy tắc trò chơi đấy nhé!”

Quán Đồng dờ khóc dờ cười: “Bà nội ơi, đi ngủ mà cũng phải chất xám à? Anh thực sự mệt lắm rồi!”

Anh vừa nói vừa lắc đầu thở dài, để kệ Cố Tiểu Ảnh, quay lưng một mình đi vào buồng ngủ.

“Đùa một tý thôi mà, thế mà đã tưởng thật!” - Cố Tiểu Ảnh cúi đầu lẩm bẩm đi vào buồng ngủ, lúc quay người đi đâm vào Quán Đồng, kêu “ái” một tiếng.

Quán Đồng vội vã cúi xuống, nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Sao thế? Không sao chứ? Em đâm vào đâu vậy?”

Cố Tiểu Ảnh ôm mũi nhìn Quán Đồng: “Sao tự nhiên anh lại ngồi xuống vậy?”

“Anh lấy đồ ngủ cho em” , Quán Đồng không nén nổi thở dài, giơ tay đưa bộ đồ ngủ cho Cố Tiểu Ảnh - “Thưa phu nhân, anh phục vụ em đi tắm cũng không được à? Chẳng lẽ lại để anh phải nói: “đêm xuân một khắc đáng giá nghìn vàng” hay sao?” Cố Tiểu Ảnh sững người, rồi bật cười lớn.

Tất nhiên, rốt cuộc thì vẫn cứ phải tự mình tắm, nguyên nhân là nhà tắm của căn hộ quá chật, không đứng nổi hai người. Lúc tắm, Cố Tiểu Ảnh còn mơ tưởng: sau này nhất định phải có một căn nhà thật lớn, nhà tắm phải thật rộng, ít nhất cũng phải đủ để “tắm đôi”.

Tắm xong, Cố Tiểu Ảnh thoa kem dưỡng thể, thư thái đi vào phòng ngủ. Vừa vào đã thấy Quán Đồng đang ngồi tựa vào đầu giường đọc báo. Cố Tiểu Ảnh không nén được hỏi: “Anh đọc báo gì vậy?”

“Nhân dân nhật báo, loại em không thích ấy”. Quán Đồng ngẩng đầu nhìn Cố Tiểu Ảnh, khẽ cười, thuận tay bỏ tờ báo xuống, tò mò nhìn Cố Tiểu Ảnh ngồi xuống bên bàn trang điểm dốc các chất đựng trong đủ các loại chai lọ thoa lên mặt.

“Đọc loại báo này trước khi đi ngủ có thể giúp dễ ngủ hơn không?” - Cố Tiểu Ảnh vừa thoa nước hoa hồng vừa hỏi.

“Chủ yếu là do lúc đi làm không có thời gian đọc” - Quán Đồng nhìn Cố Tiểu Ảnh trong gương trả lời.

“Buồn cười nhỉ, công chức các anh đi làm đến thời gian đọc báo cũng không có, nói ra ai mà tin được?” Cố Tiểu Ảnh tức cười quay đầu nhìn Quán Đồng.

Quán Đồng thở thật dài: “Em đúng là có định kiến với bọn anh”.

“Định kiến à? Ôi... thế anh không có định kiến với bọn em chắc? Lần trước ai nói với em là giảng viên bọn em rồi rã, thích đi làm thì đi làm, không thích thì thôi khỏi phải đi làm còn gì?” - Cố Tiểu Ảnh nhớ lại buổi chiều nhận được cuộc điện thoại, tức đến nỗi không nói tiếp được: “Bố anh chiều nay gọi điện cho em, vừa mở miệng đã lên lớp em rằng, rồi rã không có việc gì làm không được ra ngoài lang thang, phải về nhà nấu cơm cho anh, giặt quần áo cho anh. Em cũng đủ vất vả rồi còn gì. Tuy em không phải lên lớp, nhưng em phải soạn bài, viết luận văn, viết bài nộp đúng hạn, vất vả lắm chứ! Vừa mới ra ngoài ăn bữa cơm cho thư giãn đã bị lên lớp thế rồi, cứ như em là osin của anh không bằng, đấy anh xem bố

“Đó cũng là bố của em!” - Quán Đồng cuối cùng không nén nổi thở dài: “Ông ấy là như vậy, em cố gắng nhịn một chút đi, anh cũng hết cách với ông rồi”.

“Bố em thì chẳng bao giờ như vậy đâu” - Cố Tiểu Ảnh khẽ nói, quay người lau nước mắt.

Mấy phút sau, cuối cùng thì Cố Tiểu Ảnh cũng làm xong các bước dưỡng da. Quán Đồng nhìn đầy lọ đủ các loại mà chóng cả mặt, đang định tắt đèn ngủ thì thấy Cố Tiểu Ảnh không lên giường mà vẫn ngồi trên ghế trang điểm, nhắm mắt xoa xoa mặt mình một

lúc lâu, mãi đến khi Quán Đồng thấy lạ, mới hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Cố Tiểu Ảnh không trả lời, hỏi lại: “Quán Đồng, em có đẹp không?”

Quán Đồng ngẩn ra một lúc: “Đẹp lắm, anh thấy rất đẹp”.

Cố Tiểu Ảnh cười khúc khích, vừa nhắm mắt vừa xoa xoa mặt nói: “Vừa rồi tự nhiên em nghĩ, nếu anh không còn nhìn thấy gì nữa, không nhìn thấy em, chỉ có thể sờ bằng tay, có lẽ sẽ thất vọng lắm”.

Suy nghĩ của cô lung tung quá, Quán Đồng không theo kịp, ngẩn ngơ ngồi trên giường nhìn Cố Tiểu Ảnh.

Cố Tiểu Ảnh vừa xoa vừa than thở: “Anh nhìn xem, da có nhiều mụn, mà hình như mắt có nếp nhăn rồi, môi quá khô, tróc da... Ôi, may thật là may, anh vẫn còn nhìn bằng mắt, chứ nếu nhìn bằng tay, thì chắc thấy em xấu lắm...”

Cô trợn mắt, quay đầu nhìn Quán Đồng: “May quá, anh không bị mù”.

Quán Đồng cuối cùng cũng tỉnh ra, tức cười nhìn Cố Tiểu Ảnh, dài giọng: “May quá, may mà anh chưa mù, chưa mù nên mới tìm được một người vợ đánh đá như em, nhờ có mù, thì có lẽ còn tìm được cả sư tử Hà Đông nhỉ?”

Cố Tiểu Ảnh sững người, rồi mắt mũi trợn tròn, đứng phắt dậy đến đứng bên giường, nhìn Quán Đồng chăm chăm nghiên rằng: “Quán Đồng, anh nói lại lần nữa em nghe xem nào...”

Quán Đồng nhìn Cố Tiểu Ảnh phùng mang trợn má, không nhịn nổi cười, giơ tay kéo Cố Tiểu Ảnh lên giường, rồi tiện tay tắt đèn đầu giường, vừa cười vừa nói khẽ vào tai Cố Tiểu Ảnh “Su tử Hà Đông thì su tử Hà Đông, dù gì thì cũng là vợ mình, có là Bạch Xà anh cũng chịu”.

Nói xong, anh cúi xuống hôn nồng nàn lên môi cô.

Cố Tiểu Ảnh chớp chớp mắt trong bóng tối, rồi cũng cười, ôm chặt Quán Đồng, cắn lên vai anh một cái.

Vừa cắn cô vừa nghĩ: Có lẽ, sau đám cưới hai tháng, đêm nay mới đúng là đêm động phòng hoa chúc.

(6)

Điều làm Cố Tiểu Ảnh vui mừng, là sau hôm đó, đúng là ngày nào Quán Đồng cũng về nhà ăn tối!

Hạnh phúc đến bất ngờ quá, Cố Tiểu Ảnh có phần chưa kịp thích ứng. Thói quen làm việc, nghỉ ngơi, ăn uống, thu xếp việc học hành, thời gian soạn bài... đột nhiên bất đắc dĩ phải điều chỉnh theo việc về nhà của Quán Đồng!

Thế là, Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng phải rút ra một kết luận: hôn nhân đúng là chuyện phải thu xếp giữa hai người.

Vậy nên, những ngày không có giờ lên lớp, Cố Tiểu Ảnh bắt đầu có một cuộc sống rất đúng quy luật: hằng ngày cô dậy lúc chín giờ, vệ sinh, đi chợ, xem sách, soạn bài, thỉnh thoảng cũng dẹp cuốn tiểu thuyết dài kỳ sang một bên để ra nhà ăn khu tập thể Tỉnh ủy mua ít mỳ vằn thắn hay bánh hấp, buổi chiều lại đọc sách, soạn bài, viết lách, đến bốn rưỡi bắt đầu rửa rau, thái thịt, vo gạo, cho đến khi các đồ sơ chế đã được chuẩn bị xong hết, cô lại quay vào bàn tĩnh tâm nghiên cứu.

Đến sáu giờ cô sẽ đứng dậy vào bếp, cho gạo đã vo vào nồi cơm điện, rửa mấy thứ hoa quả mang vào phòng thì đã khoảng sáu rưỡi. Lúc ấy sẽ có tiếng bước chân Quán Đồng vang lên trước cửa, Cố Tiểu Ảnh sẽ chạy ào ra mở cửa như một con bướm, rồi nở một nụ

cười rạng rỡ với Quán Đồng, có lúc còn lao vào lòng anh, kèm thêm là câu hỏi han nũng nịu vô cùng, kiểu như “Ông xã ông xã về rồi”. Mỗi lần như vậy, Quán Đồng đều mỉm cười xoa xoa đầu Cố Tiểu Ảnh, còn Cố Tiểu Ảnh thì dụi dụi đầu vào ngực anh mấy lần rồi kêu ca: “Trời lạnh quá, áo khoác của anh cũng lạnh nữa” - rồi ngáng đầu dận dò anh: “nhanh cởi áo khoác rửa tay ra ăn cơm nào!”

Quán Đồng sẽ ngoan ngoãn cởi áo khoác, rửa tay, dọn cơm, vừa kể cho Cố Tiểu Ảnh nghe những chuyện hay ho ở cơ quan vừa nhìn cô nấu nướng rất nhanh, cùng một lúc nấu hai bếp, chỉ mười phút sau là đã xong hai món mặn một món canh. Quán Đồng phục lăn vì tốc độ này, cũng đến lúc này mới hiểu tại sao hôm đi chọn đồ gia dụng, cô lại nhất quyết mua bếp hai ngăn. Anh thường say sưa nhìn Cố Tiểu Ảnh thoăn thoắt chạy qua chạy lại xào thịt, nấu canh, cảm thấy cuộc sống tuy vụn vặt, nhưng lại hạnh phúc ấm áp vô cùng.

Đây chính là cuộc sống mà anh mong muốn: có một người đợi mình, có một người yêu mình, có người nấu nướng cho anh, có người để đèn chờ anh về trong mùa đông giá rét, để anh mỗi khi tan làm về mới đến dưới nhà đã cảm thấy cái thế giới “gia đình” là nơi yên ổn nhất.

Giờ thì anh đã hiểu: cơm vợ nấu chưa chắc đã là cơm ngon nhất, nhưng là bữa cơm ấm áp nhất trên đời!

Nhưng Cố Tiểu Ảnh lại ngược lại với anh. Cô không ngờ rằng Quán Đồng, một người đàn ông có vẻ ngoài cao ráo, phong cách, có sự nghiệp, có tài cán, có đầu óc, có khí chất, lại thực sự hay gây bực mình đến thế!

Trước bữa tối, khi Cố Tiểu Ảnh nấu cơm trong bếp, Quán Đồng xem báo trong phòng sách, được một lúc thì nghe tiếng hét thất thanh của Cố Tiểu Ảnh: “Quán Đồng! Quán Đồng! Quán Đồng!”

Quán Đồng sững người, hấp tấp đứng lên chạy vào bếp, lo không biết cô bé vụng về này có bị bỏng hay không?

Vào bếp thì thấy Cố Tiểu Ảnh vừa xào rau vừa ra lệnh: “Hừ, hết tương rồi, anh lấy chai mới cho em, trong kho ấy, nhanh lên nhé!”

Quán Đồng gật gật đầu, quay người vào kho lấy chai tương. Bên này Cố Tiểu Ảnh đã bắt đầu nấu sang món khác: cho dầu lạc vào nồi, nóng đến tám phần thì cho tỏi vào, có mùi thơm, cho thịt vào, đợi thịt chuyển màu thì cho thêm một chút tương cho có màu. Ồ, tương đâu rồi?

Cố Tiểu Ảnh ngóng cổ bực bội hét: “Quán Đồng, tương đâu rồi? Không có là hỏng cả nồi bây giờ!”

“Đây rồi đây rồi!” - Quán Đồng thất thanh trả lời, tay trái xách chai tương, tay phải cầm cái kéo chạy ra, mồ hôi nhễ nhại hỏi: “Cái chai này lạ thật, em xem trên nắp chai có hai cái lỗ bịt kín, có phải là phải cắt hết cả hai thì mới đổ tương ra được không?”

Cố Tiểu Ảnh nhìn lại chai tương, rồi không tin nổi nhìn Quán Đồng: “Anh chưa nhìn thấy chai tương bao giờ à?”

“Nhìn thấy rồi chứ, nhưng tương quê anh thường có nắp giống như nắp chai bia, cạy vào mép bàn là ra ngay. Nhưng em xem cái nắp này bằng nhựa, bên trên lại có một cái lỗ nhỏ và một cái lỗ to, có vẻ như là hai đường ra? Anh không biết có cần cắt hết ra không...” - Quán Đồng thắc mắc nhìn chai tương trong tay, do dự.

Cố Tiểu Ảnh thờ dài, quay đầu nhìn chảo thịt sắp cháy, giơ tay tắt lửa, quyết định lên lớp cho Quán Đồng một “Bài học kiến thức bếp núc cơ bản” thật sinh động.

Thế là cô giáo Cố một tay cầm chai tương, một tay cầm kéo, nhân nại chỉ bảo cho bạn Quán Đồng: “Hồi nhỏ anh học môn vật lý rồi còn gì, bên trong chai tương nút chặt, phải đục hai cái lỗ thì nước tương mới chảy ra được, cho nên, anh phải cắt cả hai cái lỗ ra mới đổ tương ra được”.

“À, hóa ra là thế” - Anh bạn Quán Đồng gật gật đầu thụ giáo, vui vẻ cầm lấy chai tương và cái kéo, đang định cắt, lại dừng lại.

Cố Tiểu Ảnh thắc mắc nhìn Quán Đồng, thấy anh lại ngấm nghĩa hai cái lỗ, không nhịn được hỏi: “Anh còn vấn đề gì à?”

“Cái này, anh muốn hỏi một chút” - Quán Đồng hỏi tiếp, “hai cái lỗ này, cắt cái nào trước thì tốt hơn? Cái to hay cái nhỏ?”

“Trời ơi!” - Cô giáo Cố muốn đập đầu xuất!

Cô cố gắng kìm nén trong ba giây, nghĩ bụng: Đừng tức giận đừng tức giận, đây chính là kết cấu nhị nguyên giữa thành phố và nông thôn, người ta chưa từng nhìn thấy, cần phải học lại từ đầu, tuy hơi mọt sách, nhưng rõ ràng như thế là người ta cần thận...

Nhưng chưa kìm nén được mấy giây, cuối cùng cô vẫn gắt gọng với vẻ bực bội: “Tùy anh, ở đây không có yêu cầu về kỹ thuật gì đâu!”

“À, hiểu rồi!” - Quán Đồng thở phào, giơ tay cắt hai đường ra tương rồi đưa chai cho Cố Tiểu Ảnh, nhìn cô cười tít mắt.

Cố Tiểu Ảnh muốn khóc mà không khóc được, chỉ có cách quay lại bật bếp, đợi dầu nóng, rưới tương, cho rau thơm vào, đảo đều.

Mùi thơm lan tỏa, Quán Đồng hít hít mũi khen: “Thơm quá!”

Cố Tiểu Ảnh quay đầu nhìn Quán Đồng, nghiêng răng ra lệnh: “Đi xới cơm! Thức ăn xong rồi đây”.

Quán Đồng nhận lệnh quay đi, Cố Tiểu Ảnh cau mặt bực tức nhìn theo anh.

Quả thật cô không hiểu tại sao ban đầu mình lại nghĩ người đàn ông này có tố chất gia đình nhỉ? Chẳng lẽ là vì cái hôm cô đến thăm đột xuất, anh dọn dẹp nhà không một hạt bụi, vừa đúng với tiêu chuẩn thẩm mỹ của cô?

Xem ra Hứa Tân nói đúng, hai con mắt của Cố Tiểu Ảnh cô đúng là chỉ để làm cảnh thôi.

Sau bữa tối, theo lệ là trưởng phòng Quán rửa bát.

Về phân công việc nhà, trưởng phòng Quán khá tự giác, nhận công việc rửa bát và dọn dẹp. Cố Tiểu Ảnh thành thói ngồi xem tivi trên ghế sofa, ăn hoa quả, nghe tiếng nước chảy trong bếp, cảm thấy thật dễ chịu!

Xem tivi được mười phút, Cố Tiểu Ảnh vốn nhanh người giận, tự nhiên muốn xuống bếp tuần tra xem thế nào, thế là xỏ dép lê đi đến đứng ở cửa bếp. Cố Tiểu Ảnh tò mò nhìn Quán Đồng tay áo xắn đến khuỷu đang chăm chú rửa bát, phát hiện ra quả nhiên người đàn ông khi đang chăm chỉ là đẹp trai nhất, dù là đang rửa bát.

Dường như cảm thấy ánh mắt của Cố Tiểu Ảnh, Quán Đồng ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười: “Nhìn gì thế?”

“Nhìn chồng em”, Cố Tiểu Ảnh bước tới mấy bước, ngả vào lưng Quán Đồng, ôm lấy eo anh, nức nở: “Đẹp trai quá!”

Quán Đồng từ trước tới nay chẳng bao giờ cảm lòng được trước những lời ngọt ngào của Cố Tiểu Ảnh. Anh thấy lòng ấm lên, hơi duỗi lưng quay lại nhìn cô bé đang bám sau lưng mình như một con Koala, muốn nói gì đó, nhưng lại chưa nghĩ ra ngay là nên nói gì.

Nghĩ ngợi một lát, anh cười hỏi: “Em còn luận văn chưa viết xong thì phải?”

“Trời ơi!” - Cố Tiểu Ảnh la lên, trợn mắt nhìn Quán Đồng, “Anh đáng ghét quá! Nhắc cái gì không nhắc, toàn nhắc đến cái chủ đề mất hứng đó thôi!”

Tức tối đi hai vòng, cô quay lại chỉ vào mũi Quán Đồng: “Hôm nay anh ngủ ở phòng sách!”

Nói xong, đóng “sầm” cửa nhà bếp.

Quán Đồng mắt chữ A mồm chữ O nhìn cánh cửa bất hạnh. Trời xanh chứng giám! Mình chỉ nhắc đến từ “luận văn” thôi mà, sao mà phản ứng gay gắt thế chứ?

Đang thắc mắc thì lại thấy Cố Tiểu Ảnh thò cổ vào, nhìn chỗ thức ăn thừa đang đặt trên bệ bếp, hằm hằm nhắc: “Anh, chính anh đấy, đừng có quên cho thức ăn thừa vào tủ lạnh! Để nguội rồi mới cho vào! Hộp giữ thức ăn tươi để trong tủ bếp ấy!”

Nói xong, lại đóng “sầm” cửa vênh vác đi ra.

Quán Đồng quay đầu nhìn chỗ thức ăn thừa, cười đau khổ lắc lắc đầu, rửa bát tiếp.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Cố Tiểu Ảnh sực nhớ ra lại lay lay Quán Đồng bên cạnh: “Th thừa thế nào? Cho vào tủ lạnh chưa?”

“Rồi” - Quán Đồng nằm quay lưng lại Cố Tiểu Ảnh lơ mơ trả lời.

“Thế còn com nguội đã cho vào chưa? Đựng bằng gì vậy?” - Cố Tiểu Ảnh lại lay lay.

“Hộp giữ thức ăn tươi” - Quán Đồng lại lơ mơ.

“Là hộp giữ thức ăn tươi để trong tủ bếp hả? Loại đóng kín chứ?” - Cố Tiểu Ảnh vẫn tiếp tục lay.

Quán Đồng bị lay đến mức tỉnh cả ngủ, quay người lại ôm lấy eo Cố Tiểu Ảnh chậm chậm trả lời: “Vâng, thừa bà xã, loại hộp trong, một hộp đựng com, một hộp đựng thức ăn, để trong tủ lạnh”.

Nói xong anh trừng phạt Cố Tiểu Ảnh bằng một cái véo tai, trách: “Chỉ có mỗi tý thức ăn thừa, bỏ đi cũng chẳng tiếc, làm gì mà em nhớ thế?”

Cố Tiểu Ảnh chớp chớp mắt, nghĩ ngợi, nhận ra đúng là ngược đời, cái người sinh ra trong nghèo đói còn không tiếc tý com thừa canh cặn thì mình tiếc làm gì?

Nghĩ ngợi thế, sức nhớ ra, nhìn Quán Đồng bị mình đánh thức lúc đang ngủ dở, bộ dạng thật đáng thương, đột ngột giơ tay ra cầu véo.

Quán Đồng phản công, chộp lấy tay Cố Tiểu Ảnh giữ chặt, thở dài, lật người đè chặt lấy con quý con đang nghịch ngợm, rồi cứ thế cắn tai, cắn, cắn...

Ngoài cửa trăng tròn sáng trong.

(7)

Nhưng không ngờ Quán Đồng, người tự cho rằng chẳng có gì làm mình lung lạc được nữa, lại không thể chống đỡ nổi cơn thịnh nộ của “sư tử Hà Đông” vào bu hôm sau.

Nguyên nhân rất buồn cười: anh đã cho com vào hộp giữ tươi thực phẩm, và đã cho vào tủ lạnh, thế mà lại quên không đậy nắp hộp?!

Anh thấy mình đúng là đãng trí trong mấy việc này. Rõ ràng là ở cơ quan anh có tiếng là cẩn thận, lần nào chuẩn bị hội nghị cũng làm hết sức mình để không có một sơ suất nào, tài liệu không sai đến một dấu chấm dấu phẩy, vậy mà tại sao anh lại không biết là cần phải đậy nắp hộp thực phẩm trước khi cho vào tủ lạnh nhỉ?

Lần này thì đúng là anh chẳng còn lời nào để nói. Trong ba mươi hai năm cuộc đời anh, vốn chẳng bao giờ biết có một loại hộp gọi là hộp giữ tươi thực phẩm, mà lại cần phải đậy nắp...

Nhưng thực sự anh cũng không hiểu: chẳng phải chỉ là một chút com canh thừa thôi sao? Chẳng phải com đã khô cong rồi sao? Bỏ đi là xong, làm gì mà Cố Tiểu Ảnh phải bực tức đến thế? Xem ra bố vợ

nói rất chính xác, tính cách của Cố Tiểu Ảnh giống hệt mẹ vợ, có thể ngou giận rất nhanh, nhưng lại rất dễ cúi gấu bởi những việc vụn vặt!

Hôn nhân ời - mi quả là một thứ khiến người ta hết kiên nhẫn!

.....

10 giờ sáng, thật hiếm hoi có thời gian rỗi rãi, trưởng phòng Quản ngou trong văn phòng nghĩ ngou lan man. Anh nhớ lại lần đầu quen Cố Tiểu Ảnh, cái cô gái tinh quái nghịch ngoum kia, rồi lại nhớ đến con sư tử nhỏ đã gầm đến hai lần chỉ trong vòng 24 tiếng đồng hồ vừa qua, thấy sợ hãi quá đỗi.

Anh vẫn còn nhớ khi đó Giang Nhạc Dương tha thiết nói với anh: “Cố Tiểu Ảnh, cái con bé này tham lam lắm, nếu anh thích ứng được với cái đầu tinh ranh đó thì mọi việc sẽ tốt đẹp, tính cách cũng được, rất nhẫn nại, thân thiện, mồm mép trước học sinh rất ác”.

Quản Đồng buồn bã nghĩ: Là Cố Tiểu Ảnh giấu giếm quá kỹ hay là Giang Nhạc Dương quan sát không đúng? Hay là bản thân mình ngouc nghếch đến mức hết thuốc chữa, một kẻ lơ ngou trong đời thực?

Càng nghĩ càng không hiểu nổi.

Bên kia, Cố Tiểu Ảnh ngou trên ban công nhà mình, vừa phơi nắng vừa nghĩ: tại sao mình lại đi lấy một người ngou nghề thiếu kiến

thức sống, mà lại thích coi nhà mình như nhà trọ thế nhỉ? Ban đầu mình quyết định lấy anh ta, chính vì thấy anh ta rất tháo vát cơ mà! Nhưng tại sao sau khi kết hôn lại thấy hoàn toàn khác nhỉ?

Cố Tiểu Ảnh đau khổ nghĩ: nghe nói trong công việc thì rất tỉ mỉ, rất cẩn thận, nhưng tại sao trong đời sống thì lại ngốc nghếch thế nhỉ? Chẳng nhẽ loại đàn ông vừa giỏi việc nước vừa đảm việc nhà trong tiểu thuyết đều không có trong đời thực? Rốt cuộc là do mình chưa gặp, hay đúng như Quán Đồng nói: “Tiểu thuyết chỉ toàn viết ba lãng nhăng” ...

Nghĩ ngợi lan man phát buồn ngủ, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để nhớ mình còn rất nhiều việc phải làm, bèn mơ hồ tranh đấu, ngủ hay là đọc sách đây?

Đang lơ mơ thì chuông điện thoại vang lên, Cố Tiểu Ảnh định thần lại, nghe ra bài “Sweet Dream” đã làm con buồn ngủ chột tan biến, cô vội vàng chạy ra nghe điện thoại, cất giọng thật nũng nịu: “Mami...”

Nghe giọng thoải mái của cô, bà Cố mừng rỡ: “Hôm nay con không phải lên lớp à?”

“Không ạ”, Cố Tiểu Ảnh cười hi hí, “mẹ nhớ con phải không?”

“Bố con nhớ con, hỏi xem trung thu con có về nhà không?” - Bà Cố rõ ràng là đang ở văn phòng, nên ít nhiều vẫn phải giữ tư thế,

nói năng giữ ý: “Trung thu con có về không?”

“Có về chứ!” - Cố Tiểu Ảnh trả lời dứt khoát, “Không về nhà thì còn đi đâu?”

“Nhưng con không phải về nhà bố mẹ chồng sao?” - Bà Cố rất buồn bã: “Tết trung thu mà, con không về cùng Quán Đồng sao?”

“Trung thu thì làm sao”, Cố Tiểu Ảnh chẳng thèm quan tâm, “nhà nào cũng chỉ có một đứa con, nhất định là ai về nhà nấy, ai về với mẹ người đấy”.

“Nói năng linh tinh!” - Bà Cố đe dọa: “Đừng có ăn nói thiếu suy nghĩ như vậy, con lấy chồng rồi, sao vẫn không biết mình là ai thế hả?”

“Trời ơi mami ơi, con lấy chồng rồi thì vẫn là con gái mẹ!” - Cố Tiểu Ảnh dài giọng trách móc: “Con chỉ có mỗi mẹ là mẹ thôi, trung thu con không về với mẹ thì còn về với ai được chứ?”

Bà Cố lặng đi mất mấy giây, rồi mới trả lời: “Không được tùy tiện, tối nay con phải hỏi ý kiến của Quán Đồng. Về lý mà nói thì con phải cùng Quán Đồng về nhà bố mẹ chồng, nhưng tối qua bố con đột nhiên nghĩ ra ý lạ: hay là mọi người cùng về thành phố G. Hai vợ chồng con ở nhà con, bố mẹ ở khách sạn, chi phí bố mẹ tự chịu. Trung thu mà, là tết đoàn viên, hai nhà cùng vui, cũng là đại đoàn viên...”

“Như thế...” - Cố Tiểu Ảnh cắn môi, định nhõng nhẽo, “mami ơi, hay là bố mẹ ở với con, còn bố mẹ chồng ở khách sạn?”

Bà Cố lại không nói gì trong mấy giây, một lúc sau mới phản ứng kịp, hơi buồn cười, nhưng cũng hơi chua xót, đành chỉ nói: “Đừng có vớ vẩn, con đi bàn bạc với Quán Đồng đi, xem ý nó thế nào rồi tính tiếp. Với lại cũng còn vài ngày nữa cơ mà, không vội”.

Chỉ là những lời nói hết sức bình thường, thế mà không hiểu sao, trong sâu thẳm trái tim Cố Tiểu Ảnh, cô lại cảm thấy lòng buồn hẳn đi.

Nhưng nguyên nhân tại sao, cô lại không biết được. Nhưng cô mơ hồ dự cảm, hôn nhân hoàn toàn không đơn giản như cô tưởng, thậm chí, có lẽ nó cũng không phải chỉ là chuyện giữa hai người.

Chiều tối, Quán Đồng về nhà.

Cố Tiểu Ảnh như thường lệ vẫn đang nấu nướng trong bếp, Quán Đồng thay quần áo, ngồi trên sofa xem tin tức thời sự tĩnh. Cố Tiểu Ảnh trong lúc nấu nướng đi vào phòng liếc qua, rất coi thường cái kiểu sinh hoạt như thế, cô ước hỏi Quán Đồng: “Ông xã, chúng mình xem “đại phong xa” đi?”

Quán Đồng lườm Cố Tiểu Ảnh một cái: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Em lúc nào cũng ở tuổi thiếu nhi”, Cố Tiểu Ảnh cười khì khì, “có cả “truyền kỳ Na Tra” nữa đấy!”

Quản Đồng nhìn thái độ của Cố Tiểu Ảnh, dở khóc dở cười, gio tay kéo Cố Tiểu Ảnh vào lòng, chỉ vào màn hình rồi như dỗ trẻ con: “Em bé ngoan nào, xem thời sự đi, có thêm kiến thức”.

Cố Tiểu Ảnh gục đầu chán nản: “Chẳng hay chút nào cả”.

“Em cũng cần biết một số những tin quan trọng chứ.” - Quản Đồng xoa xoa đầu Cố Tiểu Ảnh, bóp cánh tay cô, lấy giọng nghiêm túc, “Là một cô giáo chuyên ngành văn hóa, em không hiểu tình hình chính trị quốc tế và chính sách kinh tế, thì lên lớp thế nào?”

“Nhưng mà thực sự là rất nhạt nhẽo.” - Cố Tiểu Ảnh mím môi, nhìn cô dẫn chương trình ngồi cứng đờ, rồi quay đầu nhìn Quản Đồng: “Anh nhìn xem, quay đi quay lại rồi cũng toàn chuyện các lãnh đạo đã tham gia cuộc họp nào, tỉnh nào đó phát triển kinh tế ra sao, nông thôn làm thế nào để tăng sản lượng... những thứ này có liên quan gì đến em đâu?”

Cô ngồi trên đùi Quản Đồng, ôm chặt lấy cổ anh, vẻ buồn bã : “Ông xã, hàng ngày anh bận rộn những gì? Anh thấy sự bận rộn có ý nghĩa gì không? Có tạo ra giá trị gì cho xã hội không?”

Quản Đồng ngẫm nghĩ, rồi chậm rãi trả lời: “Anh thấy anh cũng xứng đáng với mức lương được hưởng”.

“Lương?” - Nói đến vấn đề này, Cố Tiểu Ảnh càng buồn, “Em quen anh đã hơn hai năm nay rồi đúng không? Đến 70% các buổi tối là anh phải làm thêm giờ, nhưng có được đồng lương ngoài giờ nào đâu. Anh nói anh bận từ sáng cho đến tối, mỗi tháng kiếm được có một chút ít tiền đó, cứ coi như không phải nuôi vợ đi, nhưng có đủ nuôi con không?”

Quản Đồng hơi giật mình, cúi đầu liếc nhìn xuống bụng Cố Tiểu Ảnh: “Em... có rồi

“Em không có dũng khí như thế đâu!” - Cố Tiểu Ảnh trợn mắt: “Em thử so sánh một chút, này, trưởng phòng Quản, anh kiếm được ít tiền thế không tự ti sao?”

Quản Đồng suy nghĩ thật kỹ, trả lời vợ: “Thế cũng được rồi còn gì...”

Rồi thắc mắc dò hỏi: “Em thấy anh kiếm được quá ít à?”

Cố Tiểu Ảnh gật gật đầu rất thành thực: “Hình như lương tháng của anh cũng tương đương với khoản thu nhập hàng tháng của em hồi em học cao học”.

“Hả?” - Quản Đồng kinh ngạc nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Em học cao học mà kiếm được nhiều tiền thế sao?”

“Vâng!”, Cố Tiểu Ảnh gật gật đầu, “Anh không biết sao? Viết chuyên đề này, hướng dẫn khóa luận này, giảng chuyên đề này, giáo viên chủ nhiệm này... cũng rùng rình lắm”.

“Em đúng là con gà đẻ trứng vàng của nhà mình, bà xã ạ” - Quán Đồng không nén nổi thốt lên, “Xem ra anh đưa em lên làm chủ gia đình cũng là tìm đúng người đấy”.

“Đúng là quý hiếm thật!” - Cố Tiểu Ảnh nhảy xuống khỏi đùi Quán Đồng, vừa đi vào bếp vừa nói, “Em không cần xem thời sự, lát nữa anh đưa em đi mua đĩa DVD phim “Tổng Monster Inc”, nghe nói hay lắm!”

Quán Đồng đỏ mồm nhìn theo Cố Tiểu Ảnh, chỉ muốn đập đầu vào tường!

Lúc ăn cơm, Cố Tiểu Ảnh mới nhớ ra lời dặn của mẹ, liền hỏi Quán Đồng: “Trung thu mình đi đâu?”

“Về nhà!” - Quán Đồng vừa xem tivi vừa trả lời. Sau bao nhiêu tranh đấu kịch liệt của anh, cuối cùng Cố Tiểu Ảnh cũng thỏa hiệp, cùng anh xem chương trình: “Thời sự tổng hợp” mà với Cố Tiểu Ảnh thì chán như nhai gạch.

“Nhà anh hay nhà em?” - Cố Tiểu Ảnh nhìn chăm chăm Quán Đồng.

“Nhà anh thì không phải nhà em sao?” - Quán Đồng buồn bã nhìn Cố Tiểu Ảnh. “Anh đã nói trước với bố mẹ là sẽ về rồi. Bố mẹ dặn em mặc ấp một chút, gió biển rất mạnh. Anh nói em lớn lên ở vùng biển, chắc chắn là biết, nên không nói với em”.

“À”, Cố Tiểu Ảnh hiểu ra, “Vậy là về nhà anh phải không?”

“Có vấn đề gì à?” - Quán Đồng ngạc nhiên nhìn Cố Tiểu Ảnh.

“Thế bố mẹ em thì sao? Sau khi lên đại học, ngoại trừ năm phải học quân sự, năm nào em cũng về ăn trung thu với bố mẹ.” - Cố Tiểu Ảnh than thở: “Biết thế này thì đã chẳng lấy chồng sớm thế, nếu em không ở nhà, chắc bố mẹ em buồn lắm”.

“Thế thì phải làm thế nào?” - Quán Đồng cảm thấy vấn đề này đúng là khó xử.

“Anh nói xem?” - Cố Tiểu Ảnh nhìn Quán Đồng, quyết định phải kiểm tra một chút chỉ số IQ của người con trai này.

“Hay là, cùng về nhà anh?” - Quán Đồng đề nghị: “Hôm đám cưới gấp gáp quá, cũng chưa ngồi lại vui vẻ với nhau được. Lần này, anh đưa bố mẹ đi chơi chỗ nọ chỗ kia!”

“Hình như lần đầu anh đến nhà em, bố em nói từng đến nhận chức ở thành phố R ba năm” - Cố Tiểu Ảnh nhìn Quán Đồng, “anh định đưa bố em đi tham quan chỗ nào? Công trình nông thôn mới xã hội chủ nghĩa à?”

“Chắc, thật là hiếm có” - Quán Đồng không nhịn nổi bật cười. - “Bà xã à, hóa ra em cũng biết cái từ chuyên môn này sao?”

“Không thèm nói chuyện với anh!” - Cố Tiểu Ảnh uống ngụm cháo, một lúc sau mới nói: “Bố em bảo hay là hai nhà cùng ăn trung thu, coi như là đại đoàn viên”.

“Ý kiến hay”, Quán Đồng gật gật đầu, “vậy cứ làm thế đi”.

“Vậy anh gọi điện cho bố mẹ anh, bảo hai người mua vé xe nhé, đưa số xe trước để mình ra đón.” - Cố Tiểu Ảnh ăn xong cháo, đứng dậy thu dọn bàn.

Quán Đồng thở dài, cũng đứng lên dọn cùng, vừa dọn vừa nói: “Bà xã, anh lại phải nói thêm lần nữa, đó cũng là bố mẹ của em đấy”.

Cố Tiểu Ảnh giật mình, gật gật đầu: “À, xin lỗi, nói quen miệng rồi, không sửa ngay được”.

Nói câu này, trong mắt cô có chút ăn năn, kèm theo đó là chút tâm trạng, chút hoang mang.

Tối hôm đó, trước khi đi ngủ, Cố Tiểu Ảnh nằm trên giường, nhìn lên trần nhà tối om, nghĩ: trước đây, cô vốn không biết rằng, gọi bố mẹ người khác là “bố mẹ”, quả là một việc không hề dễ.

Trong 26 năm của cuộc đời cô, cách xưng hô này đại diện cho sự gắn bó máu thịt, là một sự tín nhiệm bẩm sinh, cũng là một sự nương tựa bản năng. Thế mà, kèm theo cuộc hôn nhân này, ngoài một người chồng, còn có thêm hai “bố mẹ” không cùng huyết thống, mà thậm chí ngôn ngữ còn bất đồng nữa.

Họ cũng là những người thân nhất của anh, thậm chí là những người mà anh thương yêu nhất. Cô hiểu rất rõ nếu không có sự chăm sóc nuôi dạy của họ, cũng sẽ không có Quán Đồng ngày hôm nay.

Nhưng, muốn bước qua cái hố sâu ngăn cách về tình cảm đó, cũng rất khó. Có lẽ chỉ sau khi kết hôn mới biết, chuyện tự nhiên thoải mái gọi bố mẹ người khác như bố mẹ mình, thực ra không phải là không được, nhưng cần có thời gian.

Ít nhất hiện tại, trong năm đầu của cuộc hôn nhân, cô vẫn chưa làm nổi.

Ví dụ như, khi gọi điện thoại cho bố mẹ đẻ, cô thích được gọi Cố Thiệu Tuyên là “chủ nhiệm Cố”, “đồng chí Cố”, “daddy”, gọi La Tâm Bình là “bà La”, “Hoa hậu”, “mami”. Cái cách gọi vui ngất trời

không phân biệt trên dưới, vừa là sự nũng nịu của cô con gái, cũng là niềm hạnh phúc xuất phát từ trong tim một cô tiểu thư từ nhỏ đã được yêu thương chiều chuộng. Cô thích đưa bà La đi mua quần áo, cũng thích đưa đồng chí Cố ra bờ biển câu cá. Tuy bà La đi hết 3 dãy phố chưa vừa mắt được một cái váy, hay ông Cố bóp mồm bóp miệng không dám ho một tiếng suốt 3 giờ đồng hồ cũng chẳng câu được con cá nào, nhưng cô thích được nhõng nhẽo bên họ, nói những chuyện vớ vẩn chẳng có đầu đuôi, được hít thở mùi khói thuốc lá man mác của ông Cố, hay mùi nước hoa Tresor của bà La, cùng phong cảnh trời xanh biển xanh, thấy cuộc đời sao mà yên ổn.

Thế mà, mỗi lần nhận điện thoại, nghe thấy giọng Quán Lợi Minh hay Tạ Gia Dung, cô lại bất giác gọi “con chào bố”, “con chào mẹ” với giọng cung kính nhưng xa cách. Cô cũng sẽ nói “Bố chú ý sức khỏe nhé”, “Mẹ đừng làm việc quá sức”, nhưng vẫn có cái gì đó gượng ép không thể phủ nhận.

Có lẽ, nghe kĩ thì sẽ phát hiện ra, tuy đều là “bố”, “mẹ”, nhưng ngữ khí không giống nhau, khái niệm không giống nhau, càng không thể có tình cảm giống nhau.

Cố Tiểu Ảnh nghĩ, mình thực sự cần một khoảng thời gian để thích ứng, để tìm được chút dũng khí, để hòa hợp, để tìm hiểu thêm, để bồi đắp thêm chút tình cảm. Cô biết, để có những thứ đó, không phải chỉ là chuyện ngày một ngày hai.

Bởi vì, trái tim không giống như sỏi đá, không thể ghè đập, mà chỉ có thể vỡ vụn.

(8)

Cứ như thế, theo đề nghị của đồng chí Cố, trước đêm trung thu một ngày, công dân thành phố R và công dân thành phố F cuối cùng cùng tề tựu đông đủ tại trung tâm thành phố G trong niềm yêu thương con trai con gái vô hạn.

Ý muốn được ở chung với bố mẹ của Cố Tiểu Ảnh đương nhiên là không được phê chuẩn. Cuối cùng thì vẫn là Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung ở chung với Quán Đồng và Cố Tiểu Ảnh, còn Cố Thiệu Tuyền và La Tâm Bình ở trong khách sạn gần chỗ Cố Tiểu Ảnh. Bữa tiệc tâtrần được tổ chức tại chính khách sạn đó. Ăn xong, Quán Đồng đưa Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung về nhà, Cố Tiểu Ảnh thì loanh quanh ở khách sạn với bố mẹ không muốn về.

Cố Thiệu Tuyền tựa vào thành giường vừa xem tivi vừa dạy con gái: “Giờ con đã là con dâu nhà người ta, đương nhiên là phải ở cùng bố mẹ chồng rồi”.

Cố Tiểu Ảnh tủi thân bĩu môi: “Nhưng có phải con dễ dàng được gặp bố mẹ đâu, con ở với bố mẹ đẻ mình thì có gì là không được chứ?”

La Tâm Bình thở dài: “Ảnh Ảnh, con buộc phải làm quen với cuộc sống như vậy. Lấy chồng rồi, không còn là trẻ con nữa, không

thể việc gì cũng tùy tiện thích gì làm nấy, không được làm khó cho Quán Đồng”.

Thấy Cố Tiểu Ảnh cúi đầu không vui, La Tâm Bình vội nhìn chồng ra hiệu. Cố Thiệu Tuyên hiểu ý, liền làm ra vẻ hào hứng nói tiếp: “Ảnh Ảnh, ngày mai chúng ta cùng đi câu cá đi! Quán Đồng nói nó dẫn đường, vùng núi phía nam có hồ cá, câu xong có thể nấu ăn luôn!”

La Tâm Bình cũng hào hứng phụ họa: “Đúng rồi, đúng rồi, chúng ta đi câu cá. Ảnh Ảnh con nhanh về nhà ngủ đi, ngày mai còn dậy sớm”.

Cố Tiểu Ảnh mặt mũi bí rị đứng lên, La Tâm Bình vừa mở cửa vừa dặn: “Hoàn cảnh sống không giống nhau, chắc chắn cũng sẽ có những khác biệt về thói quen, nếu không có trở ngại gì lớn, thì cứ coi như là không nhìn thấy nhé. Với bố mẹ chồng cần phải cung kính, cần khoan dung với Quán Đồng, biết chưa nào?”

Cố Tiểu Ảnh đứng ở cửa, ngoái đầu nhìn La Tâm Bình: “Mẹ, rốt cuộc là ai từ trong bụng mẹ chui ra chứ? Sao mẹ cứ phải đi lo lắng cho người ngoài thế nhỉ?”

La Tâm Bình thuận tay vỗ đầu con gái, than thở: “Cái con bé ngốc nghếch này, đến bao giờ thì con mới hiểu, dễ người dễ ta, phải biết đặt mình vào vị trí của người ta, mới hiểu được cái khó của họ con ạ”.

“Thôi con biết rồi, con biết rồi”, Cố Tiểu Ảnh lầu bầu đóng cửa, “bố mẹ ngủ sớm đi nhé, con không nghe giảng đạo nữa đâu

“Cái con bé này...” La Tâm Bình nhìn nhìn bóng Cố Tiểu Ảnh thất thểu ra về, không nén nổi thở dài.

Về đến nhà, Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung đang ngồi xem tivi trong phòng khách, thấy Cố Tiểu Ảnh đi vào, Quán Lợi Minh vui vẻ gọi: “Tiểu Ảnh, qua đây ăn hoa quả này”.

Cố Tiểu Ảnh nhìn chỗ dưa hấu trong đĩa, lại thấy nước dưa nhỏ trên sàn nhà, cười cười, chỉ vào phòng ngủ: “Bố mẹ ăn đi ạ, con đi thay quần áo đã”.

Quay người đi vào phòng, cô thấy Quán Đồng đang lục tìm đồ trong tủ quần áo, nghĩ ngợi, rồi đóng cửa phòng ngủ lại.

Quán Đồng nghe tiếng bước chân, quay đầu nhìn Cố Tiểu Ảnh, vẫy chiếc khăn mặt trong tay, cười hỏi: “Em về rồi hả?”

Cố Tiểu Ảnh nhú mày: “Sau lại bê thặng dưa hấu lên bàn vậy? Sao anh không bỏ ra miếng nhỏ rồi dùng đĩa mà ăn? Anh nhìn xem nước dưa hấu rơi đầy xuống sàn nhà rồi...”

Quán Đồng giật mình, rồi cười cười: “Vậy để lát nữa lau sàn lại”.

“Anh nói nghe thật nhẹ nhàng” - Cố Tiểu Ảnh hạ giọng, càng khó chịu: “Nhỡ bố mẹ anh dẫm phải nước dưa, rồi đi một vòng quanh nhà, chỗ nào cũng dẫm vết chân dính nhơm nhớp, anh còn không đi lau, cứ đứng nói chuyện mà không đau lưng à”.

Quản Đồng nhíu mày: “Đợi lát nữa rồi anh lau”.

Cố Tiểu Ảnh còn định nói thêm, nhưng nhớ lại lời mẹ nói: “không được làm khó cho Quản Đồng”, cuối cùng đành nhịn, quay người thay quần áo ngủ.

Quản Đồng cầm hai chiếc khăn rửa mặt đi ra khỏi phòng, Cố Tiểu Ảnh loáng thoáng nghe thấy anh nói: “Bố, đây là khăn rửa mặt, bố cầm lấy dùng... Ồi, bố cẩn thận, đừng dẫm vào nước dưa hấu...”

Không hiểu sao, Cố Tiểu Ảnh cảm thấy lòng thật nặng nề, như bị chặn bởi một hòn đá vô hình.

Mười phút sau, Quản Lợi Minh và Tạ Gia Dung tắm xong, vào phòng khách ngủ. Cố Tiểu Ảnh ngồi thẫn thờ trước bàn trang điểm, Quản Đồng lại đẩy cửa đi vào. Cố Tiểu Ảnh bất giác quay đầu lại, thấy anh sắp ném quần áo bẩn của Quản Lợi Minh và Tạ Gia Dung vừa thay ra vào giỏ đựng đồ bẩn. Ngồi cách cửa nửa mét, Cố Tiểu Ảnh loáng thoáng ngửi thấy mùi lạ... một giây sau, nhanh như ánh chớp, ngay lúc tay Quản Đồng thả chỗ quần áo bẩn đó vào giỏ, Cố Tiểu Ảnh đã cuống cuồng đứng dậy, lôi ngay quần áo lót của mình ra khỏi giỏ.

Quản Đồng ngạc nhiên nhìn Cố Tiểu Ảnh hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì”, Cố Tiểu Ảnh ôm quần áo cười gượng gạo, “quần áo bẩn trong giỏ đều phải giặt máy, nhưng quần áo lót giặt tay thì vệ sinh hơn”.

Quản Đồng gật gật đầu, quay người đi ra ngoài, thì thấy Cố Tiểu Ảnh cầm giỏ quần áo bẩn hấp tấp đi theo sau anh. Quản Đồng ngạc nhiên quá, hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Giặt quần áo!” - Cố Tiểu Ảnh chỉ vào cái giỏ nhựa trong tay mình, tỏ vẻ bình thường, “Rối rã thì làm thôi!”

“Giặt quần áo vào lúc này á?” - Quản Đồng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, “Đã chín giờ hơn rồi, ngày mai hăng giặt”.

“Việc hôm nay chớ để ngày mai”, Cố Tiểu Ảnh vừa đổ chỗ quần áo trong giỏ vào máy giặt vừa nói, “ngày mai còn đi chơi, lúc về rồi còn hơi sức đâu mà giặt quần áo nữa!”

Quản Đồng thấy cũng đúng, nên không phản đối nữa, quay người vào phòng đọc báo. Cố Tiểu Ảnh quay đầu nhìn theo bóng Quản Đồng, chẳng biết phải nói gì, chỉ thở dài, lại quay lại cẩn thận giặt chỗ đồ lót.

Vừa giặt cô vừa suy nghĩ, vừa rồi mình thực sự ngửi thấy mùi mồ hôi nồng nồng, chỉ có điều không biết là của Quản Lợi Minh hay

Tạ Gia Dung. Chỉ nghĩ đến chuyện bỏ quần áo của mình vào giặt chung, đã thấy buồn nôn. Thật xin lỗi, cô không hề muốn dùng từ đó, dù gì cô đã dưng cảm lấy Quán Đồng, nhưng khác biệt trong cuộc sống không phải là không dự đoán được trước, chỉ có điều cô chưa nghĩ đến: khi ngửi thấy mùi này, cô thực sự muốn buồn nôn.

Trong đêm yên tĩnh, cô vừa giặt vừa suy nghĩ lan man đến tận đâu tận đâu, còn lại đầu óc thì trống rỗng.

Buổi sáng ngày thứ hai, cả đoàn người bước lên xe đi về vùng núi phía nam. Quán Đồng, Quán Lợi Minh, Tạ Gia Dung ngồi taxi đi trước dẫn đường, La Tâm Bình lái xe theo phía sau, trong xe là Cố Thiệu Tuyên và Cố Tiểu Ảnh.

Cố Tiểu Ảnh ngồi ghế sau, suốt dọc đường nói không ngớt miệng, cuối cùng đến La Tâm Bình cũng phải hỏi: “Ảnh Ảnh, con không thấy mệt à?”

Cố Tiểu Ảnh cười hi hí, từ phía sau vói lên túm lấy vai La Tâm Bình: “Con chẳng thấy mệt gì cả, cứ ở bên cạnh bố mẹ là con thấy vui rồi! Nếu ba người chúng ta cứ được ở bên nhau mãi thế này thì tốt quá”.

Chưa nói hết đã bị La Tâm Bình mắng: “Bỏ tay ra đi, con không thấy mẹ đang lái xe à?”

Cố Tiểu Ảnh im bật, thu tay lại, im lặng một giây rồi như nhớ ra gì đó hỏi: “Mẹ, mẹ từng cùng sống với ông bà nội con bao giờ chưa?”

La Tâm Bình vừa lái xe vừa liếc vào gương chiếu hậu: “Sao con lại nghĩ đến vấn đề đó?”

Cố Tiểu Ảnh nhăn nhó khổ sở: “Con phát hiện ra, tuy bố mẹ chồng con bản tính rất tốt, cũng đối xử tốt với con, nhưng cũng không thể nào hợp nhau được, chẳng có một chút tiếng nói chung nào, rất khó sống cùng nhau”.

La Tâm Bình quay đầu nhìn Cố Thiệu Tuyền, Cố Thiệu Tuyền nhìn lại tỏ ý: “Em nói đi”. La Tâm Bình bèn trả lời: “Thời gian mẹ sống cùng bà nội con không nhiều, cũng chỉ hơn một năm thôi. Khi con tròn một tuổi, ông bà nội con sang nhà chú con ở”.

“Thế con sống với ông bà nội có vui vẻ không?” - Cố Tiểu Ảnh tựa đầu vào khoảng giữa hai chiếc ghế, tò mò hỏi.

“Nói đến chuyện này, thì mẹ quả là phục cô con”, La Tâm Bình thốt lên. “Cô con đã sống với bà nội mười năm, chưa bao giờ bực tức, chưa bao giờ cãi cọ. Dù rằng cô chỉ tốt nghiệp trung học, cũng chẳng được học hành gì nhiều, nhưng những lời cô nói lại rất có lý. Mẹ cũng học được ở cô rằng, những đạo lý chân thật hữu ích nhất, thường là chẳng có liên quan gì đến học vấn”.

“Cô con nói gì vậy ạ?” - Cố Tiểu Ảnh vươn cổ ra, mở to mắt nhìn nhìn La Tâm Bình .

“Chính là nói về quan hệ mẹ chồng nàng dâu đấy, đạo lý mà cô con nói ra đơn giản vô cùng.” - La Tâm Bình như đang suy tư: “Cô con nói giữa mẹ chồng và nàng dâu vốn chẳng có cái nút nào thực sự khó tháo, nếu không thích cơm mẹ chồng nấu, thì giả bộ ăn vài miếng, rồi đi mua thứ gì mình thích ăn cho no bụng là được rồi; nếu không thích nghe lời bà nói, thì coi như vào tai này ra tai kia, cứ coi như mình bị điếc tạm thời thôi; nếu không thích cách bà chăm sóc trẻ con, thì cứ nghĩ mà xem, nó rớt cuộc cũng là cháu ruột của bà, có mời mười bảo mẫu thì cũng chẳng yên tâm bằng để bà chăm cháu. Bởi thế chẳng cần phải tranh giành với bà chuyện chăm trẻ như thế nào, dù sao thì rồi bọn trẻ cùng đi mẫu giáo, đi học, rất nhiều kiến thức sớm muộn rồi cũng sẽ được thầy cô dạy bảo. Chỉ cần bà chăm sóc cháu chu đáo, khỏe mạnh, biết ăn biết ngủ đã là thành công lớn rồi. Thực ra thì người ta cũng đâu phải có nghĩa vụ chăm sóc con cho mình. Trên đời này rất nhiều việc đều như vậy, chỉ cần chính mình không coi đây là vấn đề, thì chuyện có to nữa, cũng chỉ như là chuyện nhỏ”.

“Cô con thật là vĩ đại”, Cố Tiểu Ảnh lẩm bẩm, “nhưng con không làm được. Mẹ ơi, con biết những đạo lý trên đều đúng, nhưng thực sự vẫn không thể làm nổi. Con không chịu nổi việc bố chồng con lấy đầu đĩa xia răng, cũng không chịu nổi việc mẹ chồng con hắt hơi vào giữa mâm cơm. Con chỉ nghĩ thấy mùi mồ hôi trên quần áo họ là đã thấy ruột gan đảo lộn... Con thực sự không thể tưởng tượng được nếu có một ngày phải sống chung trong một căn nhà, con sẽ phải làm thế nào?”

“Ảnh Ảnh!” - Cố Thiệu Tuyền cuối cùng cũng lên tiếng, “Khi con đã chọn việc lấy Quán Đồng, thì con phải hiểu, lấy chồng không có nghĩa là lấy một người đàn ông, mà là lấy cả một gia đình; còn con ở vào vị trí thế nào trong cái gia đình đó, thì còn xem con có thể động nào được không. ho cùng, hôn nhân không chỉ là một trạng thái, mà là một tri thức!”

“Bố, lời lẽ của bố cứ như một nhà văn chuyên nghiệp ấy”, Cố Tiểu Ảnh cười ngất, “không thể ngờ được một người ngày ngày viết công văn lại có thể nói những lời mặn chát như thế này”.

“Lượng muối bố ăn còn nhiều hơn lượng gạo con ăn đấy”, Cố Thiệu Tuyền quay đầu trừng mắt nhìn con gái, “nghiêm túc chút đi!”

“A, đổi chủ đề nào”, Cố Tiểu Ảnh vui vẻ dựa lưng vào ghế, “chủ đề này quá khó, con không hiểu nổi. Đợi đến lúc buộc phải sống chung thì tính tiếp vậy, giờ vẫn còn quá sớm. Mẹ chồng con đã nói rồi, bao giờ con sinh con sẽ khăn gói quả mướp lên sống cùng. Vì thế, con cứ để muộn thêm vài năm mới sinh con”.

“Con bé này sao càng ngày càng ăn nói văng mạng thế nhỉ?” - Cố Thiệu Tuyền trợn mắt nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Con không định trốn tránh trách nhiệm đấy chứ?”

La Tâm Bình thì nhú mày: “Thế hệ các con quả là ít trách nhiệm, chuyện gì cũng chỉ căn cứ vào cảm giác cá nhân, nói đến những vấn đề nghiêm trọng là lảng tránh, được ngày nào hay ngày ấy, chẳng

bao giờ suy nghĩ xa cả. Hai vấn đề này có nhất thiết phải liên quan không? Hơn nữa, một cô gái lớn tuổi rồi mới sinh con đều không tốt cho cả mình lẫn con, con có biết không hả?”

“Á, đau đầu quá!” - Cố Tiểu Ảnh ngồi bò ra ghế sau, lấy gối ôm chụp lên đầu kêu ca: “Mẹ lại giảng đạo rồi!”

La Tâm Bình chán nản nhìn sinh vật đang lăn lộn trên ghế sau, thở dài, chẳng nói gì nữa.

(9)

Nửa tiếng sau, cả đoàn người cuối cùng cũng hùng dũng đến được vùng núi phía nam, là một khu trang trại mà Quán Đồng đặt trước. Bên hồ cá, đã cắm sẵn cần câu. Ông Cố thấy mấy cái ghế bằng đặt sẵn, sượng quá vội chạy đi thuê cần, rồi cẩn thận mắc mồi vào lưỡi

Quán Lợi Minh vừa bước qua cổng đã kinh ngạc nhìn Quán Đồng: “Con đưa bố mẹ ra cái hồ cá này để câu cá sao?”

Quán Đồng gật gật đầu, giải thích cho Quán Lợi Minh: “Người thành phố muốn đổi gió, cuối tuần thường ra ngoại thành hái rau, câu cá, nghỉ ngơi, giở rất phổ biến”.

Quán Lợi Minh tròn tròn mắt: “Hay quá nhỉ, khó khăn lắm mới được làm người thành phố, lại còn phải tốn tiền để về nông thôn hái rau, câu cá? Sao người thành phố lại không biết hưởng thụ đến thế nhỉ? Có người đút com vào mồm cho không thích, lại còn thích tự mình động tay động chân? Người nông thôn chúng ta...”

“Bố”, Quán Đồng nhú mày, ngắt lời Quán Lợi Minh, “nếu bố không thích câu cá, thì phơi nắng, qua bên kia nằm nghỉ”.

“Phơi nắng á?” - Quán Lợi Minh lại càng thấy khó hiểu, “Phơi nắng thì cần gì tốn tiền tìm chỗ mà phơi? Bố thấy cái sân phía dưới nhà con cũng phơi được”.

Cố Tiểu Ảnh ngồi cạnh bố, vừa nhìn ông Cố câu cá vừa xem Quán Đồng nói chuyện với bố, không nhịn nổi cười. Đang vui thì bị bố đập cho một cái vào đầu: “Ảnh Ảnh, con đi hỏi Quán Đồng xem có nước uống không, ngày hôm nay nóng quá”.

Cố Tiểu Ảnh hiểu là ông Cố muốn cô đến giải vây cho Quán Đồng, trề môi nói: “Bố cần nước thì con đi lấy cho, hỏi Quán Đồng làm gì? Người ta là thư ký Tỉnh ủy, chứ có phải là thư ký của con đâu. Bố đừng có làm phiền bố con người ta đang tâm sự”.

Ông Cố không nhịn được bật cười, quay sang bà Cố đang nghịch máy ảnh nói: “Con gái bà nếu sinh vào thời chiến, thì chắc là loại thấy chết không cứu đấy nhỉ?”

Bà Cố lườm Cố Tiểu Ảnh một cái, tiếp tục chơi máy ảnh, tiện miệng trả lời: “Nó không sinh vào thời chiến thì cũng đã đủ thấy chết không cứu rồi”.

Cố Tiểu Ảnh chẳng cãi, chỉ ngồi một bên cười híc híc

Rất nhanh đã đến buổi trưa, mấy người câu lên được hơn chục con cá, thế cho nên bữa trưa đương nhiên chỉ có toàn cá là cá: cá chua ngọt, cá ngũ liễu, da cá trộn nộm, canh cá... một bàn tiệc vô

cùng phong phú. Cố Tiểu Ảnh mãi ăn quên cả nói chuyện, có lẽ cũng rất ít khi cô lại “kiệm lời” như thế, nên cuối cùng đến ông Cố cũng thấy bữa cơm này lặng lẽ quá, đành cố gắng gợi chuyện cho bữa ăn sôi nổi.

Vì ông Cố luôn quý Quán Đồng, Quán Đồng cũng khâm phục tài viết lách của ông Cố, nên hai người nói chuyện lúc nào cũng rất vui vẻ. Lại thêm bà Cố vừa tham gia một hội nghị của tỉnh, nên mấy người bắt đầu chuyện trò từ tình hình đại cục của tỉnh này, rồi dần chuyển sang tình hình kinh tế chính trị, thể thao văn hóa, càng nói càng hứng khởi.

Cố Tiểu Ảnh vừa nghe họ nói chuyện vừa cảm khái nhớ lại ba năm trước, lần đầu tiên cô đưa Trần Diệp về nhà gặp bố mẹ. Vì cô thích, nên ông Cố bà Cố không có bất cứ ý kiến gì về Trần Diệp. Họ tiếp đãi anh rất nhiệt tình, ông Cố còn ngày nào cũng xuống bếp tự làm món tử, nhưng cuộc nói chuyện giữa họ thì luôn giữ kẽ, người hỏi người đáp, lịch sự nhưng không nhiệt tình.

Cho đến lúc gặp Quán Đồng, khi đưa anh về nhà, Cố Tiểu Ảnh mới biết, thực ra không phải bố mẹ không thích Trần Diệp, mà là vì có khoảng cách rất lớn: họ không biết ai là Mendelssohn, ai là Brahms, cũng không biết thế nào là quăng, là nhíp; đến khi gặp Quán Đồng, cô mới nhìn thấy sự tán thưởng của bố mẹ đối với con rể là do họ hiểu biết lẫn nhau.

Trong cơn gió đầu thu vẫn còn mang chút nóng nực, Cố Tiểu Ảnh vừa ăn cá vừa quay đầu nhìn Quán Đồng, ánh mắt lấp lánh ấm áp mà chính cô không hề hay biết.

Cho đến khi có tiếng Quán Lợi Minh gọi, mới kéo Cố Tiểu Ảnh quay trở về thực tại.

“Tiểu Ảnh” - Quán Lợi Minh com no rượu say xong mới cười tít mắt gọi con dâu, “năm nay con hai mươi sáu tuổi rồi nhỉ?”

Cố Tiểu Ảnh vừa cắn một miếng cá to vừa mơ hồ nhìn Quán Lợi Minh

Quán Lợi Minh hài lòng nhìn Cố Tiểu Ảnh: “26 tuổi là được rồi, cũng vừa đẹp, mẹ con bằng tuổi con thì Quán Đồng đã ba tuổi rồi, các con cũng nhanh nhanh lên!”

Cố Tiểu Ảnh há mồm nhìn Quán Lợi Minh, giật mình, miếng cá gấp trên đĩa rơi đánh “tách” xuống bàn, bắn lên mấy giọt dầu. Quán Đồng với ông Cố đang nói chuyện vui vẻ, nghe thấy thế cũng ngạc nhiên quay lại nhìn.

Vừa đúng lúc thấy Quán Lợi Minh hài lòng dặn dò: “Quán Đồng 32 rồi, cũng không còn nhỏ nữa, các con cũng nhanh nhanh lên, giờ này năm sau là bố mẹ có cháu bé rồi!”

Cố Tiểu Ảnh nuốt nước bọt, lấy hết can đảm nói: “Bố, chúng con vẫn còn trẻ, cũng không vội gì”.

Không đợi nói hết câu, Quán Lợi Minh đã nói ngay: “Sao lại không vội, các con bao nhiêu tuổi rồi? Bố đã chả nói trước là học nghiên cứu sinh làm cái gì, chẳng có tác dụng, lại ảnh hưởng đến chuyện lấy vợ sinh con sao. Con xem trong thôn mình ấy, những người bằng tuổi bố, nhà nào cũng có cháu cả rồi, chỉ có bố là chưa có, mà cũng mới vừa có con dâu, thật là mất mặt quá”.

“Bố”, Quán Đồng xịu mặt: “Việc này chúng con có dự định riêng, bố đừng can thiệp”.

“Dự định á? Bọn trẻ các con thì có dự định gì chứ?” Quán Lợi Minh rất không vui, “Ba mươi mấy tuổi đầu rồi, sao lại chẳng sốt ruột gì thế? Nếu ai cũng giống các con, đều không muốn sinh con, thì đất nước chúng ta còn phát triển thế nào được? Tiến bộ thế nào được?”

Cố Tiểu Ảnh ho lên một tiếng, vừa ngẩng đầu thì thấy vẻ khá bình thản của ông Cố và bà Cố, vẫn thản nhiên ăn như bình thường. Cố Tiểu Ảnh nhìn là biết ngay bố mẹ mình cũng đang sắp chết nghẹn đến nơi, nhưng bản lĩnh thì rõ ràng là cao hơn cô nhiều, nên mới có thể làm ra bộ như không thế kia chứ?!

Cố Tiểu Ảnh không nén được nghĩ thầm: Đúng là gừng càng già càng cay..

Kết quả là người cuối cùng không tìm chế được là Quán Đồng, Cố Tiểu Ảnh lần đầu tiên thấy anh bực bội đến thế.

Nguyên nhân là câu nói châm ngòi của Quán Lợi Minh: “Bố không cần biết các con ở thành phố thế nào, ở nông thôn chúng ta, người đàn ông là phải nuôi gia đình, đàn bà thì sống chết gì cũng phải đẻ con! Mấy thứ các con nói bố nghe không hiểu, và cũng chẳng muốn nghe, nào là việc riêng, nào là bận rộn... trái đất này không có các con thì không quay được hay sao? Bố chỉ biết rằng: bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại [1]...”

[1] Trong ba tội bất hiếu, tội không có con nối dõi là nặng nhất. Chưa nghe hết, Quán Đồng không thể nhịn nổi nữa ngắt lời: “Bố!”

Anh còn định nói gì đó, nhưng đột nhiên như nhớ ra gì đó ngẩng đầu lên nhìn Cố Tiểu Ảnh đang vừa uống nước vừa nước mắt ngấn nước mắt dài, cuối cùng đành nén những lời định nói lại.

Ông Cố đến lúc này cũng nhận thấy nếu mình không ra mặt kết thúc câu chuyện thì quả thực là không được, bèn đứng cảm đứng lên, nói với Quán Lợi Minh: “Ông thông gia, không cần nói nhiều làm gì, chúng nó có suy nghĩ của mình, bậc cha mẹ chúng ta không cần lo nhiều làm gì, uống rượu uống rượu đi!”

Vừa nói ông vừa nâng chén rượu lên, bà Cố nhìn tình hình cũng vội phụ họa, nâng chén lên nói: “Đúng thế, đúng thế, các con nó cũng có suy nghĩ của mình, nói cho cùng, là chúng nó sống với

nhau, chúng nó thấy hợp là được, con cháu có cái phúc của con cháu mà”.

Quản Lợi Minh vò râu trợn mắt nhìn Quản Đồng, cũng không tiện nói thêm gì nữa. Tạ Gia Dung đã quen với việc ngồi một bên không nói gì, chỉ cười hiền lành chịu đựng nhìn con trai và con dâu. Ánh nắng mùa thu sáng rực rỡ, cả gia đình họ ngồi dưới một bóng cây ngoài trời, dường như đang trở nên một đám rất ồn ào.

Vậy mà lúc Cố Tiểu Ảnh quay đầu nhìn, thì thấy Quản Đồng hơi hơi nhú mày, ánh mắt tràn ngập sự bực bội không thể che giấu.

Thế là, sự hoà bì cố gắng duy trì đến lúc mặt trời lặn. Lúc chạng vạng, cả nhà quay về, cùng ăn tối ở khách sạn trung tâm thành phố xong, ai lại về chỗ ở của người ấy.

Cố Tiểu Ảnh theo thói quen vẫn ở lại khách sạn nhõng nhẽo với bố mẹ rất lâu rồi mới nuối tiếc ra về.

Không ngờ, vừa bước vào cửa đã giật cả mình: trong phòng khách, hai bố con Quản Lợi Minh và Quản Đồng đang xoắn râu trợn mắt nhìn nhau!

Cố Tiểu Ảnh khịt khịt mũi, ngửi thấy mùi chiến tranh, mắt trợn tròn, mạch máu bắt đầu chảy rần rật.

Cô treo áo khoác lên mắc, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh chồng, đầu tiên là ngẩng đầu nhìn thái độ của Quán Đồng, rồi lay lay tay anh, gọi khẽ: “Quán Đồng?”

Nhìn thấy cô, sắc mặt của Quán Lợi Minh hơi chuyển biến, nhưng giọng nói thì vẫn rất cứng rắn, mắng nhiếc Quán Đồng: “Con không cho bố nói thì bố cũng phải nói, chuyện sinh con là chuyện lớn nhất cả đời người, ở nông thôn chúng ta...”

“Bố” - Quán Đồng nhú mày, nói từng tiếng “đây không phải là nông thôn!”

Anh hít một hơi thật dài, giọng trầm xuống, trả lời: “Bố, đây là thành phố, không phải nông thôn. Dù có tình cảm sâu sắc hơn nữa đối với đồng ruộng, cũng chẳng có nhiều người nguyện cả đời làm nông dân! Chúng ta chăm chỉ lắm mới có thể cho con cái lên thành phố học, để được hưởng nền giáo dục tốt hơn, được nhìn thấy những thứ đẹp hơn, tại sao còn phải dùng những tiêu chuẩn của nông thôn để yêu cầu chính mình?!”

Anh ngẩng đầu lên, Cố Tiểu Ảnh hơi kinh ngạc nhìn Quán Đồng từ trước đến nay, luôn nhẹ nhàng, chẳng bao giờ cáu gắt, bất giác nắm chặt lấy tay anh.

Quán Lợi Minh há mồm, nhưng chẳng nói ra được lời nào, cuối cùng “hừm” một tiếng, vẫy tay đi thẳng.

Quản Đồng nhìn theo, anh thở dài, cũng không nói gì.

Cứ như thế, buổi tối hôm đó không khí trong nhà hạ xuống đến nhiệt độ đóng băng.

Đêm xuống, Cố Tiểu Ảnh vẫn theo thói quen cuộn tròn mình trong lòng Quản Đồng, nhưng lần đầu tiên nằm trong lòng anh mà cô vẫn cảm thấy có sự chua xót mơ hồ nào đó trong lòng.

Trong đêm yên tĩnh, Cố Tiểu Ảnh nghe thấy tiếng hơi thở đều đều của Quản Đồng, cô không ngủ nổi.

Cô ngắm kĩ khuôn mặt Quản Đồng trong ánh sáng mờ mờ, giơ tay ra, lướt ngón tay men theo lông mày xuống.

Anh ngủ lặng yên, ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Thực ra Quản Đồng rất ít khi kể cho Cố Tiểu Ảnh nghe về những nỗi khổ mà mình phải chịu khi còn nhỏ. Cố Tiểu Ảnh dường như cũng không ngờ rằng, với một người thiếu niên ở nông thôn như Quản Đồng, khổ nhất lại không phải là sự thiếu thốn về vật chất, mà là áp lực về tâm lý, là áp lực của tinh thần nhất quyết phải thoát khỏi nông thôn.

Có lẽ, Cố Tiểu Ảnh thực sự đã lớn lên trong nhung lụa. Trước đây, cô chưa từng biết, Quản Đồng tuy ít câu ít bực, nhưng nội tâm lại mẫn cảm đến thế.

Cố Tiểu Ảnh không thể hình dung nổi những cảm giác trong lòng mình lúc này, có lẽ cô nên mừng vì giữa sự mâu thuẫn giữa vợ và bố mẹ, anh vẫn đứng về phía cô. Nhưng thật kì lạ, lúc này, cô lại chẳng mừng chút nào.

Bởi vì, cô muốn anh được thoải mái, không có chút gánh nặng và áp lực nào để tiến lên phía trước, tiến theo con đường mà anh đã chọn. Nhưng thực tại thì, anh đang phải chống chọi với áp lực từ nhiều phía, mà đáng buồn là ở chỗ loại áp lực đó, anh không thể né tránh.

Đêm đã khuya, Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ với những suy nghĩ phức tạp. Trước lúc ngủ, cô nghĩ: cô mới suy nghĩ một chút thế mà đã mệt, thế thì những năm qua, Quán Đồng luôn trong tình trạng phải đấu tranh, phấn đấu, có mệt không nhỉ?

Thực ra, Cố Tiểu Ảnh lúc này mới chỉ định nghĩa “áp lực” là các phạm trù đơn giản như: cố gắng học hành, cố gắng làm việc, tạm thời chưa sinh con, mà cô vẫn chưa biết, từng ngày qua đi, còn có biết bao nhiêu áp lực khác đang chờ đợi Quán Đồng, và chờ đợi cả cô nữa.

Dù gì, cuộc sống không đơn giản là cái đầu đũa dùng làm tăm xỉa răng hay những cái áo đậm mùi mồ hôi, cũng không chỉ là bài thuyết giáo “bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại”. Cuộc sống rất cuộc, còn bao gồm những chuyện phiền lòng muôn hình vạn trạng, mà cứ phải bước từng bước một mới biết.

Nhưng dù nói thế nào thì đến lúc này, Cố Tiểu Ảnh cũng đã ý thức được, giả sử trong hôn nhân bắt buộc phải có một khoảng thời gian hòa hợp, thì quãng thời gian hòa hợp thuộc về cô đó, ngoài việc hòa hợp với Quán Đồng, còn có cả sự hòa hợp giữa cô với Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung.

Cô có thể tưởng tượng ra, đây chắc chắn sẽ là một nhiệm vụ vô cùng gian khổ. Khoảng cách thành thị nông thôn, ngăn cách về thế hệ, sẽ mài dũa ý chí của cô, san phẳng tâm hồn cô, trong một khoảng thời gian chưa biết là bao lâu mà bản thân cô, lại chẳng có chỗ nào ẩn trốn.

Bởi thế, chỉ có thể dừng cảm chờ đợi thôi.

Câu nói này đến từ đâu nhỉ?

Đường càng ngày càng dài, hạnh phúc đang ở nơi đâu...

Chương 3: Cuộc sống lật vật nhưng không nhạt nhẽo

Vào cái mùa đông của tuổi 20 Cỗ Tiếu Ảnh đã biết cuộc sống của mình thật sự giống như một vở kịch có buồn có vui, có cay có ngọt. Cuộc sống như thế không thể thiếu những điều lật vật, nhưng chắc chắn không nhạt nhẽo.

(1)

Hai ngày ngoạn đi ngoạn lại đã trôi cái vèo. Cố Tiểu Ảnh còn chưa kịp nhìn lại tình cảm của mình dành cho “bố mẹ mới” ra sao thì cái tết trung thu đã hết. Ông Cố, bà Cố phải quay về phố F làm việc, ông Quán với bà Tạ cũng lo lắng cho nào chim, nào heo nhà nuôi, thế là tất cả lên đường về quê. Cuộc sống của Cố Tiểu Ảnh lại trở về như những ngày tháng trước đây: lên lớp, soạn bài, viết luận văn, học tiếng Anh, viết tiểu thuyết, lòng bình thản và nhẹ tênh tênh.

Chiều thứ tư, Tiểu Ảnh có tiết 7 và 8. Tiểu Ảnh ngồi đọc báo trong phòng nghỉ của giáo viên trong khoa lúc chờ lên lớp. Giữa phòng là Giang Nhạc Dương đang rót nước uống, trông thấy Tiểu Ảnh thì vui mừng hơn hỏ chào hỏi:

- O... cô giáo Cố hôm nay trông tươi tỉnh nhỉ! – Rồi chớp chớp mắt: Sư huynh nhà em dạo này vẫn ngoan chứ hả?

Tiểu Ảnh ngẩng đầu ngó anh ta rồi đột nhiên cũng cười khì:

- Thầy Giang, nghe nói độ này đời sống tình cảm của thầy phong phú lắm?

Giang Nhạc Dương giật mình, vội xua:

- Đừng làm hỏng thanh danh của tôi, tôi thật thà lắm đấy.

- Vâng, thật thà lắm. – Tiểu Ảnh lật báo gật gật – Thế sao theo như tôi đếm thì mấy tháng nay cậu phải đi xem mặt những mười mấy lần rồi? Cứ thế này thì có khi các cơ quan chính phủ, đơn vị doanh nghiệp, giới truyền thông giải trí rồi là từ tiểu học đến đại học ở cái phố G này đi đâu cậu cũng gặp người quen đấy

- Thì quăng lưới to mới bắt nhiều cá mà. – Nhạc Dương dướn mắt nhìn Tiểu Ảnh.- Tôi gọi đây là đang làm tròn trách nhiệm với cuộc sống bản thân đấy chứ?

- Trách nhiệm á? – Tiểu Ảnh trông Nhạc Dương làm bộ mà không nhìn được cười. – Thầy Giang có biết là phong cách ăn mặc cũng thể hiện được trạng thái tâm lý của người ta không?

- Thế á? – Nhạc Dương quả nhiên lập tức cúi xuống nhìn lại trang phục của mình.

- Cậu tự trông đi! – Tiểu Ảnh chỉ chỉ, nói với vẻ thành khẩn. – Cậu mặc áo sơ mi kẻ sọc ngang, áo vest kẻ sọc dọc. Điều này tức là gì? Tức là cậu đang đứng giữa ngã tư cuộc đời đấy chú em ạ!

Nhạc Dương suýt thì ngất, anh vừa quay đầu lại thì nhìn thấy giáo viên hướng dẫn của Tiểu Ảnh đi tới, mắt liền sáng bừng lên và

chỉ tay hỏi:

- Chị nhìn kìa, giáo viên hướng dẫn của chị mặc áo sơ mi sọc dọc, vest cũng sọc dọc nốt, thế có nghĩa là gì?

- Thế tức là thầy của chị đây là một người có phẩm chất thật thà thẳng thắn, trong ngoài như một! – Tiểu Ảnh cười nghiêng cười ngả.

Vừa hay lúc đó thầy giáo đi qua cũng nghe thấy, không nhịn được cười, vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Ảnh:

- Cô nhóc này lại ba hoa gì ở đây thế, cậu Giang lại bị cô này lừa đúng không?

Nhạc Dương tỏ vẻ thật thà gật đầu khen ngợi:

- Giáo sư Lục à, học trò của thầy quả không phải là người thường, phản ứng nhanh nhẹn lắm... chẹp chẹp.

- Cô này ý à? – Vị giáo sư tóc bạc liếc nhìn Tiểu Ảnh đang dương dương tự đắc bên cạnh, vừa bước ra phía cửa vừa lắc đầu than thở. Tíc quá... cái đầu chỉ khôn vặt là giỏi còn kể lớn thì không.

Tiểu Ảnh bĩu môi vẻ không bằng lòng. Nhạc Dương đắc ý ha hả cười vừa đuổi theo giáo sư Lục vừa ngoái lại nheo mắt nhìn mày nhìn Tiểu Ảnh.

- Ừ thì khôn vặt, còn hơn là đại dốt nhé. – Tiểu Ảnh lầm bầm, ngồi phịch xuống ghế tiếp tục đọc báo.

Vừa đọc được hai dòng thì di động đổ chuông, nhạc chuông là bài “Hai con hổ”. Đây là nhạc chuông đặt riêng cho Hứa Tân và Đoàn Phi, cứ nhạc này vang lên thì không con hổ này thì phải là con hổ kia, quá dễ nhận ra.

Tiểu Ảnh lôi di động trong túi ra, nhìn vào màn hình: Hứa Tân, rồi thông dong nhắc máy:

- Cô gái à, đang làm gì thế?

- Cái con ruồi này! – Giọng điệu Hứa Tân hàm chứa một niềm vui dào dạt khó tả.

- Uống nhầm thuốc rồi à? – Tiểu Ảnh nhướn mày, ngả lưng vào ghế sofa.

- Hí hí, nói cho cậu nghe một tin mật. – Hứa Tân khó mà giấu nổi sự phấn khích, háo hức mời chào: giật gân, vô cùng giật gân.

- Bae Yong Jun bên Hàn sang đây gặp cậu à? – Tiểu Ảnh cũng hi hí cười theo hưởng ứng.

- Bae Yong Jun nào ở đây, nhưng cũng gần gần như thế đấy! – Giọng Hứa Tân bắt đầu va vào nhau vì quá phấn khích – Đố cậu biết tớ vừa mới gặp ai?

- Mỗi tình đầu của cậu à? – Tiểu Ảnh bắt đầu huy động mọi neuron thần kinh để suy nghĩ.

- Gần đúng – Hứa Tân cười hề hề, hạ giọng – Mỗi tình đầu của cậu chứ ai.

- Cái gì? – Tiểu Ảnh còn ngơ ngác – Ai c? Trần Diệp á?

- Xin chúc mừng bạn đã có câu trả lời đúng! – Hứa Tân phấn khích. Hôm nay tớ ra ngoài có việc, bỗng dừng đi ngang qua nhà hát vũ kịch và thấy poster của anh ta! Ừ, chờ chút, tớ đọc cho cậu nghe... “Nhân kỉ niệm 250 năm mất của nhà soạn nhạc Mozard, nhóm đàn 4-Seasons sẽ tổ chức chuyến lưu diễn trong nước. Bốn nhạc sĩ trẻ tuổi tài hoa sẽ đem đến cơn gió của thành phố Salzburg. Những tuyệt phẩm được biểu diễn của Mozard gồm có: String Quartet Number 10, đô trưởng; Dạ khúc số 13 Sol trưởng.

- K525, divertimento K136 Rê trưởng; 7 giờ tối ngày kia tại Sân âm nhạc học viện ca vũ kịch của tỉnh. Giá vé là 50 tệ, 80 tệ, 120 tệ, 180 tệ và 320 tệ...

- Ôi mẹ ơi, đắt thế! – Hứa Tân vừa đọc vừa thè lưỡi, những rồi lại lấy lại tinh thần. – Ruồi này, tớ muốn đi xem lắm, làm sao bây giờ?

- Có gì hay đâu mà xem! – Tiểu Ảnh chau mày – Hồi còn đi học cậu chưa xem à? Trần Diệp diễn bao nhiêu lần rồi còn gì.

- Nhưng mà bây giờ khác! – Hứa Tân nói như khích một cách ám chỉ - nhưng lần này có cơn gió của Salzburg cơ đấy – rồi lại sột soạt đọc poster – Chắc... trai thanh gái lịch, cao sang thế còn gì...

Tiểu Ảnh tỏ vẻ khinh khỉnh, đang định nói gì đó thì có tiếng người gọi ngoài cửa:

- Cô giáo Cố có ở đây không ạ? Chuyển phát nhanh đây!

- Có đây! – Tiểu Ảnh đáp, rồi cậu học sinh phụ trách hòm thư ôm đóng thư EMS miệng cười hỉ hả bước vào.

- Thưa cô, đây là thư chuyển phát nhanh của cô ạ, em vừa nhận thay.

Hóa ra là Tiết Lộ - cậu sinh viên từng học mình năm thứ tư. Từ sau khi học cử nhân chuyển tiếp hai năm, Tiểu Ảnh từ giáo viên chủ nhiệm giờ trở thành giáo viên chuyên ngành của cậu t

Vì cũng quen rồi nên Tiểu Ảnh cũng không cần giữ ý mà giao việc luôn:

- Xem hộ cô bên trong có gì.

Nói xong lại tiếp tục giáo huấn Hứa Tân:

- Hòa nhạc thì có gì mà xem? Kể cả có mua được vé rẻ hơn đi chẳng nữa thì 5 tệ vẫn cho cậu ăn một cái pizza 6 inch đấy.

Hứa Tân tỏ vẻ coi thường:

- Cậu đúng là cái thủ lợn nhạt nhẽo, đầu óc chỉ biết đến ăn. Thành phần tri thức như tớ là không qua lại được với cậu...

Chưa nghe hết, đã nghe thấy có giọng nam vang lên trong điện thoại đây ngạc nhiên:

- Cô ơi, có hai vé... lưu diễn trong nước của 4-Seasons...

Theo sau là giọng nói lạnh tanh của Tiểu Ảnh:

- Gì cơ? Đưa cô xem nào!

Hứa Tân tròn mắt:

- Trần Diệp?

Mãi một lúc sau mới nghe thấy giọng cười ngập ngừng của Tiểu Ảnh:

- Chúc mừng thành phần tri thức nhé, cậu có thể đi xem được rồi đấy.

Khác với tưởng tượng ban đầu của Tiểu Ảnh, Hứa Tân không gào thét phấn khích mà hỏi đầy nghi hoặc:

- Hấn ta có ý gì

- Sao tớ biết được! – Tiểu Ảnh đáp.

- Thế cậu có đi không? – Hứa Tân hỏi dò.

- Chắc là đi! – Tiểu Ảnh thờ dãi – Tớ phải lên lớp đã, có gì thay đổi tớ gọi lại sau.

- Được! – Hứa Tân đáp gọn rồi cúp máy, nhét di động vào túi, ngẩng đầu ngắm nghía tấm poster ở cửa nhà hát – trên hình là Trần

Diệp trong bộ lễ phục trắng, tay nâng chiếc violon mỉm cười bên cạnh ba người nam nữ trẻ tuổi.

Ba năm trôi qua, vẫn là Trần Diệp đầy tự tin và hào hoa như thế!

Nhưng anh ta có biết, cô gái ngây thơ trong sáng năm nào giờ đã là vợ người khác?

Hứa Tân thở dài: “Đó, cái gọi là duyên phận, chả ai đoán trước được điều gì.”

(2)

Thế là khi Tiểu Ảnh hồi tưởng lại một hồi câu chuyện thì cũng là lúc xong bữa ăn tối, nhưng mãi đến lúc Quán Đồng đang rửa bát dưới bếp, nghe tiếng bát đĩa va nhau, Tiểu Ảnh mới sực nhớ ra hai tấm vé hồi chiều. Cô lấy từ trong túi ra hai tấm vé thiết kế bắt mắt với dòng chữ vàng kim trên nền cà phê đậm: Chuyển lưu diễn của nhóm 4-Seasons – Trần Diệp, Lộ Giai Vũ, Lữ Thiêm, Vương Trung Nhân...

Nghĩ ngợi một hồi, cô quay lưng đi xuống bếp, giơ cặp vé hỏi Quán Đồng:

- Tối ngày kia anh rảnh chứ?

- Sao thế? Có vụ gì à? – Quán Đồng ngoảnh mặt lại nhìn.

- Ca nhạc ấy mà, nhóm 4-Seasons. – Tiểu Ảnh nói nh bơ. – Vé bạn em cho, tối ngày kia ở nhà hát ca vũ kịch.

- Ngày kia là thứ mấy? – Quán Đồng nghĩ ngợi. – Thứ năm à, có khi không được, sáng thứ sáu anh có cuộc họp, thứ năm phải chuẩn bị rồi.

- Thế em đi với Hứa Tây vậy! – Tiểu Ảnh lạnh nhạt nói! – Biết ngay sẽ thế này mà. Trưởng phòng Quán à, sự nghiệp chủ nghĩa cộng sản trông chờ hết vào ngài vậy.

Quản Đồng rửa xong cái đĩa cuối cùng, cất gọn vào chạn bát, lau khô tay rồi quay lại ôm chặt cô vợ bé nhỏ hay cần nhằn, dỗ dành:

- Chờ sau cuộc họp này, cuối tuần anh dẫn bà xã đi chơi được chưa?

- Thế cuối tuần này thì anh không phải làm thêm ca à? – Tiểu Ảnh nhướn mày hỏi.

- Tháp tùng lãnh đạo đi shopping cũng là nhiệm vụ cách mạng còn gì! – Quản Đồng cười. – Hơn nữa chúng ta phải đi sâu vào thực tiễn mới có thể khảo sát được tình hình phát triển của ngành bách hóa tinh nhà chứ!

Tiểu Ảnh cũng xuôi lòng, véo một cái vào bụng chàng, đắc ý nói:

- Thế em có được chọn trước cho mình một món quà sinh nhật không?

- Quà sinh nhật ai lại tự đi chọn? – Quản Đồng cười ngất. – Thế có gọi là “cướp ngày” không?

- Anh là đồ vô tâm! – Tiểu Ảnh gào ầm lên. – Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ tặng em quà sinh nhật, kỷ niệm 100 ngày quen nhau, kỷ niệm một tháng cưới nhau cũng không có quà, còn ngày phụ nữ mừng 8 tháng 3, ngày thanh niên mừng 4 tháng 5, tết nhi đồng mừng 1 tháng 6... chẳng hôm nào có quà! Anh chỉ cần tặng em một mớ cải thôi cũng là cả tấm lòng của anh rồi, hay viết cho em vài dòng thư tình thôi em cũng thấy vui cả ngày rồi! Thế mà anh chẳng làm gì cả là sao!

- O? – Quán Đồng giật mình rồi lại cười ha hả - Bà xã anh ghê gớm quá! Thế tết Trng Dương mừng 9 tháng 9 có phải quà cáp gì không? Hay anh tặng em luôn một đôi kính lão nhé!

Tiểu Ảnh phát cáu:

- Anh chả có tí gì gọi là chân thành!

Trút giận xong, cô lao thẳng vào phòng ngủ, cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm. Quán Đồng đứng sau lắc đầu cười rồi quay về phòng làm việc.

Lúc tắm, Tiểu Ảnh bỗng nhớ tới Trần Diệp với những suy nghĩ khác thường. Cô nhớ, lần đầu gặp anh, cũng là tại cái chốn không ai ngờ tới như nhà tắm công cộng trong trường học.

Vẫn nhớ rõ hôm ấy là thứ sáu, Tiểu Ảnh học xong thể dục quay về phòng nghỉ, xách túi đồ vào nhà tắm nữ. Ngay cửa nhà tắm cô

gặp một chàng sinh viên người cao cao cũng đang bê chậu nước rửa mặt đi vào phòng tắm.

Tiểu Ảnh ngạc nhiên, vò đầu nghĩ hôm nay là thứ mấy?

Nghĩ đi nghĩ lại mới dám khẳng định: hôm nay thứ sáu, ngày nhà tắm nữ mở cửa!

Vốn hay hóng chuyện, Tiểu Ảnh bước tới hỏi đối phương với giọng hết sức nhỏ nhẹ:

- Bạn gì ơi, đến tắm à?

Hỏi gì mà lạ, chàng sinh viên kia giật hết cả mình, anh nhìn cái giỏ đồ trong tay Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh cười, trở vào mấy nữ sinh đang xếp hàng ngoài cửa và trịnh thượng nói:

- Hôm nay là thứ sáu, nhà tắm nam không mở cửa đâu.

Anh chàng chờ người vài giây, mặt đỏ bừng lên, vội vã lập bập được câu: “Mình xin lỗi” rồi biến mất hút, chỉ còn Tiểu Ảnh đứng đàng sau ôm bụng cười. Lúc ấy, nàng ta thắc mắc ghê lắm, anh ta mặt mũi tuấn tú vậy mà đầu óc thì lẩn thần thế. Thế nhưng, sự hiếu kỳ của Tiểu Ảnh cũng tan mau, chẳng bao lâu đã quên sạch câu chuyện hôm

Mãi đến nửa tháng sau, khi Tiểu Ảnh làm phóng viên báo trường và được phái đi đưa tin ở buổi biểu diễn đêm tụ hội của các sinh viên ưu tú, cô chẳng thể tin vào mắt mình nữa: chàng trai hào hoa đang kéo violon trên sân khấu kia, chẳng nhẽ lại là gã khờ mấy hôm trước?

Tiểu Ảnh còn nhớ như in hôm đó anh ta tấu khúc: “Bốn mùa” – tác phẩm tiêu biểu nhất của Vivaldi. Cô trân trân đứng nhìn chàng trai trên sân khấu, chiêm ngưỡng đôi mắt khép hờ trong khi tay đang nhẹ nhàng kéo violin. Toàn bộ con người chàng trai như chìm vào âm nhạc, lôi cuốn thính giả đắm mình vào nghệ thuật khi anh ta chiếm lĩnh sân khấu.

Đó phải chăng là sức quyến rũ của âm nhạc, hay là sức quyến rũ của Trần Diệp?

Buổi diễn kết thúc, khán giả bao người chạy lên tặng hoa, chụp ảnh. Tiểu Ảnh đứng ngay giữa khán đài, hai tay đút gọn vào túi áo khoác, đôi mắt cứ nhìn mãi chàng trai trong bộ đồ diễn màu đen trên sân khấu. Cổ áo bằng lụa óng ánh dưới ánh đèn làm cô chú ý, và dáng vẻ nhã nhặn mỉm cười cảm ơn mấy cô bé lớp dưới lên tặng hoa cũng khiến cô không thể rời mắt.

Tiếng sét ái tình – đúng rồi, chính là cụm từ này đây. Từ đấy trở đi Tiểu Ảnh khắc khoải khôn nguôi. Cô thừa nhận mình là kẻ cộc đi tìm trâu, đã thế thì phải thể hiện sự thông minh, khôn khéo của mình để khiến: “trâu đi tìm lại cộc” vậy!

Cũng may, một tháng sau, Trần Diệp lại đạt giải trong cuộc thi toàn quốc, Tiểu Ảnh hồ hởi nhận nhiệm vụ đi phỏng vấn Trần Diệp, rồi tranh thủ việc công để tiếp xúc với chàng, thậm chí sau đó còn liên tục ghé thăm phòng đàn của Trần Diệp, đến nỗi cái cô trông 21 phòng đàn cũng quen mặt.

Cứ thế, vài tháng sau, cuối cùng cũng có một ngày chàng nói với nàng:

- Tiểu Ảnh, em làm người yêu anh nhé?

Khi câu nói ấy thốt ra, vẻ ung dung bình tĩnh của “hoàng tử violon” trên sân khấu đột nhiên biến mất mà thay vào là khuôn mặt căng thẳng và ngượng ngùng. Trong phút giây ấy, Tiểu Ảnh cũng ngạc nhiên không kém, nhưng trong 1 mừng như hoa nở...

Giờ nghĩ lại, đúng là câu chuyện của bao năm trước. Đối với cô, có những ký ức không muốn nhớ lại, không phải là vì khó quên, mà là chẳng vui về gì... Giống như việc cho đến tận bây giờ cô vẫn yêu khúc: “Bốn mùa”, nhưng sau khi Trần Diệp đi mất, cô mãi mãi không nghe lại bài này nữa.

Một sự thay đổi quá rõ rệt: sau khi Trần Diệp ra đi, mỗi khúc nhạc anh từng chơi, đều khiến cô có cảm giác đang nhìn thấy anh biểu diễn trên sân khấu, để rồi chau mày một cách vô thức mỗi khi

nghe thấy những khúc nhạc ấy... Đây không nên là một cảm giác của một người khoáng đạt như cô. Nhưng tiếc thay, chỉ khi đứng trước mặt mọi người, con người cô mới khoáng đạt, vui vẻ, còn những lúc ta với ta, mỗi câu chuyện liên quan đến Trần Diệp, đều không làm cô vui vẻ lên được. Thế nhưng tóm lại, tất cả có ý nghĩa gì đâu. Bây giờ cô với Trần Diệp chẳng còn gì nữa.

Tuy không hiểu Trần Diệp đem tặng vé ghế VIP với mục đích gì, nhưng cô đã làm vợ Quán Đồng rồi, tuy có nhiều điều chẳng biết nói ra sao, nhưng cô yêu chồng, tin tưởng chồng, coi chồng là chỗ dựa vững chắc. Những ngày tháng êm đềm ấm áp này là cuộc sống mà cô hằng mong, là cuộc sống thuộc về cô và Quán Đồng. Điều duy nhất khiến cô ngập ngừng, là có những điều mà cô luôn tránh né mặc dù sẽ có một ngày không thể tránh né được nữa – ví dụ như: cuộc sống chung một mái nhà với bố mẹ chồng, hay trách nhiệm nuôi phụng dưỡng đặt ra cho đôi vợ chồng trẻ sau này...

(3)

Tiếng nước máy trong nhà tắm chảy rào rào, Quán Đồng ngồi ngoài đếm thời gian trôi qua nhưng mãi vẫn chưa thấy Tiểu Ảnh đi ra. Nhà tắm yên ắng một cách bất thường, anh hơi lo lắng.

Anh gõ cửa phòng tắm:

- Tiểu Ảnh, em vẫn ổn chứ?

- Dạ? – Tiểu Ảnh như chợt tỉnh từ giấc mộng. – À ừ, không sao, chiều lên lớp mệt quá em muốn tắm nước nóng cho thư giãn.

- Tắm nhanh rồi còn ra kéo ngạt thở bây giờ! – Quán Đồng nói xong rồi quay về phòng làm việc.

Tiểu Ảnh thở dài, vói tay lấy chiếc khăn tắm lau khô người rồi mặc bộ quần áo ngủ. Đi qua phòng làm việc, cô thấy Quán Đồng vẫn đang cúi đầu vào cuốn sách dày cộp, nghĩ thế nào lại đi vào. Quán Đồng ngẩng đầu nhìn cô, cười âu yếm rồi dang rộng đôi tay ôm cô vào lòng, hỏi:

- Tắm xong rồi à?

- Ủ, Tiểu Ảnh khẽ đáp, ngồi lên lòng anh lật bìa sách ra xem. – Anh đọc gì thế... “Tuyển tập 16 nền văn hiến lớn” ... ôi trời!

- Sao thế? – Quán Đồng thấy Tiểu Ảnh thè lưỡi mà không nhận được cười. – Có gì mà ngạc nhiên?

- Máy thứ này có gì hấp dẫn mà xem? – Tiểu Ảnh lật vài trang rồi quay người bá lấy cổ chông, nép chặt vào lòng anh, ngẩng đầu nhìn anh với con mắt tròn xoe – Anh tốt nghiệp khoa văn cơ mà, cả ngày vùi đầu vào mấy thứ nhạt nhẽo này làm gì, chẳng nhẽ anh không thích đọc tiểu thuyết à?

Quán Đồng cúi đầu hít nhẹ mùi hương trên người Tiểu Ảnh, ngắm nghía làn da trắng nõn của nàng ứng hồng lên vì nước nóng mà cười:

- Em bây giờ giống y hệt con heo mini Hà Lan màu hồng hồng vậy.

Tiểu Ảnh vênh mặt, một lúc sau mới khẽ hỏi:

- Anh đọc cuốn: “Băng dính hai mặt” bao giờ chưa?

Quán Đồng nghĩ một lúc rồi đáp:

- Hồi đi công tác, có lần anh xem với bạn mấy tập phim rồi.

- Anh phải đọc sách cơ, sắc sảo hơn phim nhiều! – Tiểu Ảnh áp sát mặt vào cổ anh, thoang thoảng mùi nước hoa GF cô mua cho anh. – Đọc quyển đó anh sẽ thấy hôn nhân là một việc khiến cho con người tuyệt vọng. Lệ Quyên và Á Bình chẳng ai có lỗi, thế mà cuối cùng vẫn gia đình tan nát. Cuối cùng đó là lỗi của ai?

Quản Đồng trầm ngâm một lúc, hỏi:

- Cuốn sách này sao lại có cái tên lạ vậy?

- Bởi vì nhân vật nam bị kẹp giữa mẹ và vợ như một miếng băng dính hai mặt! – Tiểu Ảnh khẽ thở dài. – Phải chiều lòng cả hai bên, sống thế nào cũng phải nhẫn nhịn, kiên cường, nỗ lực gắn kết hai người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời mình. Thế nhưng mà có những mâu thuẫn không thể giải quyết. Dần dần, miếng băng dính hai mặt ấy bám đầy bụi bặm cuộc sống, mất đi chất dính. Thế mà vợ và mẹ anh ta vì những suy nghĩ không thể dung hòa mà cố chấp, để rồi mâu thuẫn đi đến đỉnh điểm, chiến tranh gia đình nổ ra một mất một còn...

- Anh hiểu rồi! – Quản Đồng gật gù. – Nói chung cuốn tiểu thuyết đó từ đầu đến cuối là cả quá trình làm khổ nhau, kết thúc là bi kịch gia đình.

Tiểu Ảnh lại thở dài, cúi đầu tự đếm ngón tay. Quản Đồng nâng cằm Tiểu Ảnh lên, bốn mắt nhìn nhau. Anh hỏi:

- Tiểu Ảnh, đã bao giờ em nghĩ, nếu chính anh không cảm thấy anh đang bị kìm kẹp, hay không nhận ra rằng anh sẽ biến thành một miếng băng dính hai mặt thì sẽ thế nào chưa?

Tiểu Ảnh chớp mắt nhìn Quán Đồng chăm chăm.

Quán Đồng mỉm cười, ôm cô chặt hơn và nói:

- Em này, em viết tiểu thuyết thì phải biết rằng, nếu muốn tác phẩm văn học được khắc ghi trong lòng của độc giả thì phải tập trung mọi mâu thuẫn lại, dùng những mâu thuẫn ấy để thu hút sự hiếu kì của độc giả, rồi kết bằng một bi kịch vĩnh viễn không thể nào quên, để rồi thành biểu tượng trong tim họ. Do đó về mặt bản một vở bi kịch mà bề ngoài trông có chân thực đến đâu, thì rốt cuộc cũng chỉ là những câu chuyện được thêm thắt vào mà thôi. Chúng được lấy ra từ một mảnh chân thực của đời sống, qua sự tôi luyện của tác giả mà hình thành nên một cuộc sống đầy tao đoạn, càng có tính kích thích nhiều hơn. Thế nhưng cái tính kích thích này lại khiến người ta thấy tuyệt vọng, cảm thấy cuộc sống thực thế nào rồi cũng đi đến kết cục là bi kịch. Đây cũng chính là cái khôn của tác giả và là cái ngu muội của độc giả.

- Thế tức là anh bảo em ngu muội à? – Tiểu Ảnh trừng mắt, phản ứng rất nhanh.

- Anh không bảo em ngu muội – Quán Đồng vuốt má Tiểu Ảnh – Nhưng nếu chỉ vì một cuốn sách mà em mất lòng tin thì đó là dấu hiệu của ngu muội.

Anh nhìn cô chân thành:

- Thật ra mọi cuộc hôn nhân đều có thử thách, nhưng rất ít khi lại gặp phải sóng gió bão bùng đến thế đâu. Phần nhiều không phải là những trận chiến của băng dính hai mặt, mà là những lật vật ở mỗi nhà thôi. Ví dụ như em cho rằng trong cuộc sống anh là một thằng ngốc, lại còn hay cáu kỉnh, nhưng anh có một đồng nghiệp, cô ấy cho rằng chồng cô ấy là người không có chí tiến thủ trong sự nghiệp, cứ nghĩ đến lại than vãn vài câu, lại có một cô khác sống với chồng, tuy không gặp những mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu, nhưng lại phát hiện ra giữa chồng và bố vợ lại có những xích mích khó điều hòa – nói như em, thì cô này cũng là miếng băng dính hai mặt, giữa cha và chồng đấy chứ...

Nghe thấy những ví dụ như vậy, Tiểu Ảnh phì cười. Cô nghĩ, cuối cùng mình cũng đã hiểu, chàng trai khoa văn này còn là một nhà nghiên cứu cái đẹp, tuy trong cuộc sống là một gã khờ nhưng luôn luôn có những phát hiện logic rất vĩ đại.

Tuy bây giờ cô chưa thể hoàn toàn thấu hiểu, hay chấp nhận những lý lẽ của Quán Đồng, nhưng ít ra nói về mặt lý thuyết thì cách nói của anh ta cũng có thể chấp nhận được, hoặc cũng có thể nói là không thể bóc mẽ được nữa.

Cứ như thế, trước lúc đi ngủ, Tiểu Ảnh lại nghĩ về Trần Diệp, những lúc ấy cô cảm thấy một hơi ấm lan tỏa đến tận đáy lòng, không còn là cảm giác bồi hồi bất an như trước nữa

Cô thở dài đầy tâm trạng, có lẽ cô nên cảm ơn Trần Diệp, cảm ơn sự tuyệt giao của anh ta. Vì nhờ đó mà cô có dũng khí ân đoạn nghĩa tuyệt, giúp cô có cơ hội gặp Quán Đồng. Nghĩ đến đây, Tiểu Ảnh quay đầu lại, ngắm đôi mắt đang lim dim trong giấc ngủ yên bình bên cạnh mình. Cô ngắm anh sau khi đã trút bỏ cái vỏ khô cứng nơi bàn giấy, không cần che giấu điều gì trong bóng đêm tĩnh mịch, dưới ánh trăng khẽ xuyên qua cửa kính, trông thật thuần khiết, bình lặng.

Cô mỉm cười, quay mình lại, rúc vào lòng anh. Quán Đồng mơ mơ tỉnh tỉnh, dang tay một cách vô thức ôm chặt cô rồi ghém kín chần sau lưng cô lại.

Trước lúc ngủ, Tiểu Ảnh nghĩ, có lẽ hạnh phúc là một thứ đơn giản vô cùng đơn giản đến mức ngay khi anh nửa mơ nửa tỉnh vẫn chỉnh lại góc chần cho cô.

(4)

Không thể phủ nhận rằng, lúc gặp lại Trần Diệp, trong lòng Tiểu Ảnh có một cảm giác rất kỳ lạ. Đêm tháng mười, giữa phòng nhạc lung linh ánh nến, giây phút Trần Diệp bước lên sân khấu, trái tim Tiểu Ảnh khẽ thổn thức với một cảm giác khó tả.

Ngay lúc ấy, giọng nói của người dẫn chương trình bỗng trở nên xa xăm mơ hồ, cô đắm đuối nhìn bộ bốn nam nữ trên sân khấu kia. Người dẫn chương trình giới thiệu lần lượt từng người, đến Trần Diệp, người dẫn chương trình còn đặc biệt nhấn mạnh anh tốt nghiệp tại học viện Mozard, từng thi đỗ vào trường Đại học âm nhạc Vienna và biểu diễn nghệ thuật, lấy hai bằng thạc sĩ. Trần Diệp nghiêng mình cúi chào khán giả, tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Trong lúc ấy, anh nhanh mắt liếc nhìn chỗ đứng của Tiểu Ảnh. Bốn mắt nhìn nhau, một nụ cười thầm kín nửa ẩn nửa hiện trên khóe môi anh.

Thính phòng yên ắng, Tiểu Ảnh biết là sẽ có bao nhiêu người con gái đã nghiêng ngả vì nụ cười ấy. Nhưng cô vẫn nhớ, năm ấy, tháng ấy, nụ cười này đã cho cô một mối tình thanh khiết nhất, đẹp đẽ nhất suốt cuộc đời. Cho dù bây giờ đã không còn gì, nhưng cô không thể phủ nhận rằng giây phút ấy dài như một quãng đời.

Cô nhìn anh, nhưng tay phải khẽ xoay chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út trái một cách vô thức. Thực ra Tiểu Ảnh không biết gì về biểu diễn violon cả, kể cả trong khoảng thời gian hai năm yêu Trần Diệp,

cô cũng chưa từng học một ngón biểu diễn nào, nhưng bảy năm kiểm miếng ăn trong học viện nghệ thuật, ít nhiều cũng rèn luyện cô trở thành một thính giả biết thưởng thức.

Nhờ đó, cô có thể nghe ra tiếng đàn của Trần Diệp đã khác một trời một vực so với ba năm trước. Điều ấy khiến cô vừa thấy xót lòng, vừa thấy khuây khỏa. Xót lòng là bởi vì thậm chí đến những người bạn đứng cạnh Trần Diệp cũng chưa thể thấu hiểu hết: để có một Trần Diệp như ngày hôm nay, hai người đã phải vứt bỏ những gì; khuây khỏa là vì: cho dù họ đã vứt bỏ điều gì thì vào ngày hôm nay, tất thảy đều đáng giá.

Chàng có thành công còn nàng có tổ ấm.

Chẳng còn gì hơn.

Buổi biểu diễn thành công hơn cả mong đợi, đến bản Divertimento K136, vô số thính giả đã thỏa mãn mỉm cười, có người còn khẽ gõ phách bằng ngón tay lên đầu gối vè đăm say. Nốt nhạc cuối cùng buông xuống, người ta đứng dậy tung hô với những tràng pháo tay nồng nhiệt. Bốn người nam nữ thanh tú, tay nâng đàn nghiêng mình chào khán giả. Tiếng vỗ tay mãi mà không dứt, Tiểu Ảnh cũng vừa vỗ tay vừa mỉm cười nhìn bốn tay đàn, vừa phảng phất nhìn xuyên thấu bốn bóng người kia mà thấy chính mình năm nao.

Tiếng vỗ tay ngớt dần, tiếng bước chân lạo rạo vang lên. Tiểu Ảnh quay về ghế ngồi của mình, Hứa Tân thấy phấn khởi vô cùng,

quay sang hỏi:

- Chúng mình chào hỏi một câu rồi hãy đi?

- Ừ dĩ nhiên! – Tiểu Ảnh không thay đổi vẻ mặt, liếc nhìn cô bạn.
– Lịch sự tí thôi, ít ra cũng phải tỏ ra cảm ơn người ta chứ!

Vừa dứt lời, cả hai đã nghe thấy có tiếng người gọi từ đằng xa:

-

Tiểu Ảnh và Hứa Tân cùng ngẩng đầu, vừa lúc chạm vào ánh mắt Trần Diệp. Cách đó ba hàng ghế, anh đứng dưới sân khấu, lạc lõng giữa dòng người vẻ mặt căng thẳng, trông thấy hai cô gái, ánh mắt anh sáng bừng.

Chờ người ta đi vãn, Tiểu Ảnh đứng dậy, nở một nụ cười ấm áp và lịch sự nhìn Trần Diệp bước tới:

- Chào Trần Diệp, lâu rồi không gặp.

Trần Diệp cười bắt tay, nhìn Tiểu Ảnh rồi nhìn Hứa Tân:

- Hai bạn đến tôi vui lắm.

- Được xem diễn miễn phí mà lại! – Hứa Tân cười híp cả mắt. Chúc mừng anh biểu diễn thành công.

- Cảm ơn các bạn đã có lòng thương thức! – Trần Diệp cười.

- Trần Diệp này, không thể phủ nhận là càng ngày trông anh càng tây đấy! – Hứa Tân lắc đầu than thở. – Nhưng mà này, tôi phải công nhận trên sân khấu anh là người nổi bật nhất.

- Cảm ơn! – Trần Diệp cảm ơn một cách chân thành, hơi nghiêng đầu ngó Tiểu Ảnh, chỉ thấy cô đứng bên cạnh mỉm cười vô cảm, dường như đây chỉ là một cuộc gặp gỡ giữa Hứa Tân và bạn học cũ chứ chẳng liên quan gì đến cô.

Trần Diệp thấy có chút không vui, nhưng vẫn nở nụ cười thản nhiên.

Lúc ấy, điện thoại của Tiểu Ảnh rung lên những tiếng ù ù, cô vội vàng rút di động ra, vừa nhắc máy đã nghe tiếng Quán Đồng với giọng sốt ruột:

- Bà xã ơi em sắp v

- Anh xong việc chưa? – Tiểu Ảnh cười

- Rồi, vừa xong! – Quán Đồng nhìn đồng hồ - Gần 10 giờ rồi, anh qua đón em nhé.

- Không cần đâu, em đang đi với bạn học, bọn nó đưa em về được mà, anh yên tâm! – Tiểu Ảnh như chợt nhớ ra điều gì. – Em tưởng anh phải đi họp, sao chưa gì đã về nhà?

- Bao nhiêu người ở đó được rồi, cấp trên đặc cách cho anh nghỉ sớm! – Quán Đồng đáp. – Thế em mau về đi không lại muộn.

- Vâng! – Tiểu Ảnh cúp máy, ngẩng đầu thấy hai người đang nhìn mình chằm chằm mà giật mình, ngượng ngùng nói: Chồng tớ ấy mà, kiểm soát ghê lắm.

- Con ruồi này tiến bộ ghê! – Hứa Tân cười. – Ra ngoài chơi mà cũng biết báo cáo cơ đấy.

Hứa Tân vừa nói vừa trộm liếc Trần Diệp, trông vẻ mặt anh ta vẫn rất bình thường, đành cười nhạt:

- Thôi không làm phiền hai người nữa, muộn lắm rồi, mau về nghỉ đi, tớ còn có việc muộn tí nữa mới về. – Rồi lại nhìn Tiểu Ảnh mà rằng: Có thời gian thì bọn mình lại tụ tập.

Tiểu Ảnh cười, vẫy tay:

- Tạm biệt, chúc anh thành công!

- Cảm ơn! – Trần Diệp gật đầu nói.

Ba người gặp gỡ nhau thế đó. Mãi đến khi lên taxi về nhà, Hứa Tân mới lờm Tiểu Ảnh:

- Không còn gì để nói, hai người nhạt nhẽo thật đấy.

Cô nhại lại giọng điệu của Tiểu Ảnh và Trần Diệp:

- Muộn rồi, về nghỉ sớm thôi. Chúc anh thành công. Cảm ơn.

Rồi lại bĩu môi:

- Cứ phải giả vờ.

Hứa Tân lại thở dài tặc lưỡi:

- Nhưng mà nói chung cậu cũng bình tĩnh ra phết đấy, bái phục!

Tiểu Ảnh “xí” một tiếng:

- Nói chuyện với người không liên quan thì không bình tĩnh sao được?

Hứa Tân gật đầu, vỗ vai bạn:

- Tốt! Lập trường kiên định! Bác Quán quả là một đồng chí tuyệt vời.

Tiểu Ảnh càng nghe càng thấy khó chịu, hỏi dò:

- Cứ như tối nay cậu đến đây không phải để nghe nhạc mà là để giám sát tớ hay sao ấy? Sợ tớ tình cũ không rủ cũng đến à?

Hứa Tân mừng rơn:

- Đó, cuối cùng cậu cũng phản ứng lại rồi đấy cưng à.

Tiểu Ảnh tức nghẹn, nghiến răng:

- Hứa Tân, chút nhân tính của cậu là đi vay mượn hết đúng không? – Hứa Tân vừa vỗ lên lưng Tiểu Ảnh vừa ha hả

(5)

Lúc về nhà đã là mười rưỡi, Quán Đồng nghe bước chân Tiểu Ảnh trên cầu thang liền ra mở cửa. Tiểu Ảnh bước lên chỗ rẽ cầu thang, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Quán Đồng trong bộ quần áo ngủ, to quá một cỡ so với người, đứng ở cửa, mỉm cười nhìn cô, trông thật đáng yêu. Tiểu Ảnh mừng rỡ, chạy vội hai bước lên cầu thang, dúi đầu vào lòng Quán Đồng, ôm chặt eo chàng, áp mặt vào ngực chàng mà phụng phịu:

- Mệt quá!

Quán Đồng vừa dẫn Tiểu Ảnh vào nhà vừa cười:

- Bà xã anh buông tay ra nào, chờ anh đóng cửa đã, đừng đứng ngoài ôm ấp còn gì là gia đình văn hóa.

Tiểu Ảnh mặc kệ, vẫn ôm chặt không rời tay. Quán Đồng mãi mới kéo được cửa lại, vào nhà, anh cúi đầu nhìn Tiểu Ảnh, nâng cằm nàng lên và hỏi:

- Sao thế?

Tiểu Ảnh nhắm mắt nũng nịu:

- Buồn ngủ...

Quản Đồng vỗ nhẹ:

- Thế thì đi tắm rồi đi nghỉ đi.

Tiểu Ảnh đi vào phòng ngủ, vừa cởi áo vừa lẩm bẩm:

- Khỏi tắm nữa, em đi ngủ đây.

Dứt lời, nàng đổ mình ngay lên giường. Quản Đồng nói theo:

- Tắm nước nóng cho thư giãn đã nào.

Quản Đồng vừa nói vừa giúp cô cởi áo. Tiểu Ảnh trong bụng rõ, nhưng vẫn cảm thấy có cảm giác gì đó bất thường nên không muốn nói nhiều. Cô mở to mắt nhìn chàng, vừa đúng lúc thấy chàng đang lặng lẽ giúp mình mặc đồ ngủ, bỗng dưng một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng.

Tiểu Ảnh nhìn chòng một lúc lâu, với tay làm nũng:

- Anh ơi, bế em đi tắm đi.

Quản Đồng nhìn cô rõ kĩ, không nói gì, ngay sau đó liền bế Tiểu Ảnh vào trong nhà tắm. Tiểu Ảnh ôm chặt cổ anh, áp sát mặt vào cổ Quản Đồng, tất cả đều nói với cô một điều rõ ràng rành rành: con người này, gia đình này, cuộc hôn nhân này, cuộc sống này, tất cả đều là thật. Tất cả đều là của cô, với tay thôi là có thể chạm tới. Cô cuộn tròn trong lòng anh, thở dài thoải mái, nụ cười khuây khỏa nở bung trên khuôn mặt.

Cô cũng chẳng biết tại sao lại nghĩ đến những thứ đó, phải chăng là do cuộc gặp gỡ với Trần Diệp? Phải chăng do nhìn thấy ánh mắt khách sáo che dấu chút tình tàn? Nhưng tất cả những thứ đó không quan trọng, bởi đối với Tiểu Ảnh, cuộc sống hiện tại đã quá tuyệt vời. Cô phải cố gắng hết mình để đạt tới những hạnh phúc, những ấm áp mà cô muốn, còn lại đều không cần nhớ, cũng không cần quên.

Nghĩ thế, cô lại thấy nhẹ nhõm hẳn. Cô trộm nhìn Quản Đồng đứng bên cạnh bật nước nóng cho cô, giúp cô cởi đồ ngủ, cẩn thận treo chúng lên giá treo để khỏi bị ướt... Tiểu Ảnh cười lém lỉnh, nhân lúc Quản Đồng không chú ý, cô vòng tay cởi tung một cái cúc trên áo anh... một cái cúc nữa...

Cho tới khi Quản Đồng nắm lấy tay cô, quay đầu lại:

- Cung à... ở đây không...

Chưa dứt lời, Tiểu Ảnh đã nhón gót tặng anh một nụ hôn, như nuốt ực luôn nửa câu nói còn lại.

Không gian chật hẹp thì đã làm sao? Cô nhân chẳng phải đã có câu: “thực sắc, tính dã” [1] hay sao. Trước lúc cảm xúc bùng nổ, Quán Đồng nghĩ một cách mẫn nguyện: hóa ra có những lúc, câu nói “nước chảy, bèo trôi” cũng có ý nghĩa khác...

[1] Đây là một câu nói của Khổng Tử, thể hiện nhân sinh quan tiến bộ của ngài. Đại ý là: Chuyện tình dục cũng quan trọng như chuyện ăn uống thường ngày.

Thế nhưng, con người ta một khi mệt mỏi quá thì giấc ngủ cũng sẽ sâu hơn bao giờ hết, điều ấy khiến cho sáng hôm sau Tiểu Ảnh lên lớp hơi muộn. Cũng thật là đen đui, có năm phút thôi mà cũng bị chủ nhiệm khoa tóm được. Ông già tinh thần còn tráng kiện đứng ngay ngoài cửa, thấy Tiểu Ảnh đang hồng hộc chạy đến, muốn phát câu lên, nhưng cuối cùng vẫn nhịn. Ông nói nghiêm nghị:

- Cô giáo Cố, cái gương của người thầy nó phản ánh đầu tiên ở việc đến đúng giờ.

Tay trái là một đồng giáo trình, tay phải là túi xách, tóc tai bị gió thổi cho rối lên, trông bơ phờ mệt mỏi, cô chạy tới rồi phanh gấp ngay cạnh chủ nhiệm khoa, đáp lại với giọng hết sức thành kính và ngoan ngoãn:

- Em xin lỗi thầy, quyết không có lần sau đâu ạ.

Câu này hẳn đã quá quen thuộc rồi, chủ nhiệm khoa cũng chỉ đành cười mà khẽ mắng:

- Câu này cô nói với tôi từ lúc còn học nghiên cứu sinh đến giờ không dưới mười lần!

Tiếng cười rúc rích của các học sinh vang lên từ phòng học phía xa. Đến Tiểu Ảnh cũng muốn cười, nhưng vẫn phải cố trợn mắt mà thề thốt với thầy chủ nhiệm:

- Thưa thầy, em xin thề sẽ không đến muộn nữa ạ!

Thầy chủ nhiệm từng trông thấy bộ dạng này của cô bảy năm rồi, đã quáen nên chỉ khoát tay:

- Thôi đi vào đi!

Tiểu Ảnh nhếch mép cười, vội chạy thụt vào lớp học, thầy chủ nhiệm quay lưng đi ra ngoài, đóng cửa phòng học. Hai cánh cửa khép vào, cả lớp đồng loạt “Ồ” lên. Tiểu Ảnh quay đầu lại thấy cả lớp đang rúc rích cười. Mấy nam sinh nghịch ngợm còn hắng giọng khẽ ho.

Tiểu Ảnh cũng cười, vừa bước lên bục giảng vừa nói lớn:

- Không được cười, tất cả nghiêm túc!

Thế mà càng nhiều người cười hơn.

Đứng trên bục giảng, Tiểu Ảnh lôi đĩa cứng ra chuẩn bị chiếu lên màn hình giảng bài, bỗng phát hiện ra mấy nữ sinh dưới giảng đường không ngừng ra dấu mắt với mình. Tiểu Ảnh hiếu kì nhìn theo, một cô bé mặt tròn ngồi ở bàn trên vươn tới hỏi nhỏ:

- Em thưa cô, cái thầy giáo đẹp trai ngồi dưới cùng kia đến dự giờ ạ?

Tiểu Ảnh thắc mắc ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy dáng người ngồi ở hàng dưới, cô đứng lặng một hồi: Trần Diệp?

Biết Tiểu Ảnh đã trông thấy mình, Trần Diệp khẽ cúi đầu, vẫn ngồi im ở phía xa, mỉm cười nhìn Tiểu Ảnh trên bục giảng. Nhìn từ phía Trần Diệp, khuôn mặt Tiểu Ảnh như cứng đờ lại. May mà có mấy cô nữ sinh ham hóng chuyện ngồi im thít nãy giờ khiến Tiểu Ảnh như tỉnh lại, mấy nàng ngồi ở hàng đầu khẽ hỏi:

- Cô ơi, cô, ai thế ạ?

Tiểu Ảnh như bưng bình, cười với mấy học sinh ngồi trước mặt, hăng giọng và dũng dạc giới thiệu:

- Cô xin giới thiệu với các em, thầyo tới dự giờ hôm nay là thầy Trần Diệp, nhạc sĩ vĩ cầm trẻ tuổi nổi tiếng tốt nghiệp tại học viện âm nhạc Mozard ở Salzburg. Thầy là đàn anh khóa trước của các em, tốt nghiệp khoa âm nhạc trường ta năm 2003, lần này thầy quay về là để cùng nhóm 4-Seasons đi lưu diễn. Xin mời cả lớp cho một tràng pháo tay!

- Oa...! – Cả lớp cùng thốt lên, vừa vỗ tay vừa quay đầu nhìn hàng cuối. Trần Diệp không ngờ Tiểu Ảnh lại tung ra ngón này, đành ngồi im thin thít. Tiểu Ảnh thấy vẻ mặt khó xử của Trần Diệp mà đắc ý cười. Giữa tiếng vỗ tay nhiệt liệt của học sinh, Tiểu Ảnh gõ nhẹ vào chiếc mic, chờ cho cả lớp trật tự mới lên tiếng:

- Bây giờ chúng ta vào bài.

Ngẩng lên vẫn thấy có học sinh ngửa ngáy quay ngang quay ngửa, các học sinh nữ thì lộ vẻ phấn khích. Tiểu Ảnh thở dài, đảo mắt nhìn cả lớp một vòng mà rằng:

- Tập trung nào tập trung nào, nhân vật chính của buổi học ở đây cơ mà.

Dưới lớp vang lên tiếng cười, Tiểu Ảnh cũng cười, cô khoát tay:

- Nhóm số một cử đại diện lên bảng trình bày kết quả điều tra của mình.

Cả lớp nháo nhác, cuối cùng cũng có một nam sinh bị chọn ra. Cậu đi lên bục giảng, nhìn Tiểu Ảnh hi hí cười, tay run run nắm chặt tờ giấy A4:

- Em nói trước ạ?

- Vâng, mời anh! – Tiểu Ảnh gật đầu, cúi mình nhường mic cho cậu học sinh to cao, lui về một bên, mỉm cười nhìn cậu.

Cậu học sinh cũng hắng giọng ra vẻ người dẫn chương trình, cất giọng:

- Sau đây tôi xin đại diện cho nhóm trình bày kết quả điều tra. Tên chủ đề của nhóm tôi là: “Giữa đỉnh cao và vực thẳm: điều tra và đánh giá về tình hình tiêu thụ sách ăn theo từ phim ảnh”. Đầu tiên bốn người nhóm tôi chia ra làm bốn hướng, điều tra thực tế nhà sách Tân Hoa, chợ bán buôn sách, trung tâm sách báo và các tiệm sách online...

(6)

Cậu nam sinh thao thao bất tuyệt, Trần Diệp ngồi ở hàng cuối nghe chùng chùng thấy hấp dẫn. Không khí trong lớp sôi nổi vô cùng, ai cũng hào hứng tham gia. Cậu nam sinh nói xong, cả lớp rào rào đặt câu hỏi, mỗi người một câu. Người thì đứng lên phát biểu mà không thềm giơ tay, thậm chí có người nói đến chỗ cao trào còn đập tay chan chát lên bàn. Điều này cho thấy Tiểu Ánh là một giáo viên không cứng nhắc, không những không cản các học sinh tranh luận mà còn ngồi im một chỗ, nhìn chăm chăm cậu học sinh đang trình bày mà say sưa đặt câu hỏi cho cậu. Có lẽ vì câu hỏi của cô sắc sảo quá mà cậu nam sinh bắt đầu như gà mắc tóc. Cả lớp cũng dần dần yên ắng trở lại, cuối cùng, còn hai người khí thế bất bằng đối đáp nhau. Tiểu Ánh nghiêm mặt hỏi:

- Thứ nhất, em vừa nói đến những cái biên khi tác phẩm được đưa lên màn ảnh, theo kt luận của em, sách ăn theo từ phim là những tác phẩm viết dựa trên kịch bản phim sau khi phim được công chiếu, trở thành một sản phẩm để làm tăng thêm giá trị cho tác phẩm điện ảnh. Vì nó xuất phát từ việc đơn giản hóa kịch bản cho nên tính văn học bị hạ thấp, từ đó mất đi sức sống của chính mình. Vậy tôi muốn hỏi, trên thị trường có bao nhiêu tác phẩm văn học như: “Lượng kiếm”, “Mãi không nhắm mắt”, đều là những tác phẩm nổi lên theo sau những bộ phim hot. Thế nhưng bản thân chúng đều là những nguyên tác bị cải biên, tính văn học vẫn cao, vẫn đáng đọc. Chúng hoàn toàn không phải là những đầu sách ăn theo sức hút của những bộ phim được chiếu ra để được bán chạy. Vậy chúng có thuộc sách phái sinh từ phim ảnh hay không?

Cậu nam sinh ấp úng:

- Chắc là cũng coi như...

- Không có “chắc là” – Tiểu Ảnh cứng giọng. – Không thể phán đoán mơ hồ như thế, có là có, không là không.

- Có ạ! – Cậu nam sinh trả lời ngắn gọn.

- Được – Tiểu Ảnh gật gù. – Nếu là có thì những định nghĩa em vừa nêu ra sẽ có vấn đề, rõ ràng là em chỉ điều tra về những cuốn sách phái sinh đơn giản hóa từ kịch bản và được thêm thắt, mà chưa chú ý đến những nguyên tác được cải biên lại.

Cậu nam sinh nghĩ một hồi, gật gù. Tiểu Ảnh nhìn cậu rồi nói tiếp:

- Thứ hai, em chưa khám phá một thể loại sách “ăn theo” khác, đó chính là kịch bản có trước, tác phẩm điện ảnh có sau, rồi trải qua một quá trình sáng tạo ở một trình độ tương đối cao mà thành, ví dụ như “Vô cực” của Quách Kính Minh, hay “Điện thoại di động” của Lưu Chấn Vân. Tôi nghĩ, người đọc hai cuốn sách này đều phát hiện ra rằng: “Vô Cực” của Quách Kính Minh rõ ràng không còn là “Vô cực” của đạo diễn Trần Khải Ca, “Điện thoại di động” bản tiểu thuyết cũng hoàn chỉnh hơn so với kịch bản phim. Vậy đó có được coi là sách “ăn theo” hay không? Nếu không, tại sao lượng tiêu thụ

của chúng lại sánh ngang được so với những bộ phim cùng tên? Nếu có, thì định nghĩa của em thuộc vào dạng nội hàm quá hẹp, dẫn đến kết quả điều tra của em có phần sai lệch, từ đó trực tiếp ảnh hưởng đến tính khả thi của mọi đề xuất em vừa đưa ra.

Trái ngược với những nụ cười hỉ hả vừa rồi, giờ đây Tiểu Ảnh trông nghiêm nghị hơn bao giờ hết. Cậu nam sinh thì toát cả mồ hôi hột.

Trần Diệp ngồi ngoài quan sát, cũng thấy hơi hoảng. Anh nhìn rõ thấy sự thay đổi một trời một vực của cô gái vô tâm vô tư, sôi nổi nhiệt huyết của ba năm trước mà không nói nên lời.

Lạnh lùng hơn, nghiêm nghị hơn, phải nói là nghiêm khắc hơn, trân trọng nghề hơn? Cũng chẳng biết nói sao cho cho đúng. Tiết học sau, đại diện bốn nhóm đi lên, người thì tự tin hiếu thắng, người thì căng thẳng lo sợ. Với loại thứ nhất thì Tiểu Ảnh tha hồ bắt thóp, hỏi vặn không tha, đối với loại thứ hai thì không ngừng cổ vũ và khẳng định. Trần Diệp cười thầm, nghĩ rằng những gì Tiểu Ảnh học được từ môn tâm lý quả là không bỏ phí, và trong lòng cũng khâm phục các chủ đề của học sinh quả nhiên đều rất có tầm nhìn. Trong đó có một nhóm nghiên cứu về số các show diễn của các ban nhạc nổi tiếng trong thành phố, rồi từ đó mạnh dạn đặt vấn đề về tính khả thi của những quán bar nghệ thuật, hay các phòng trà âm nhạc, tại những tỉnh thành phố lớn phát triển ven

Tiểu Ảnh cười lém lỉnh, liếc nhìn Trần Diệp rồi nói với học sinh đang diễn thuyết:

- Em có muốn lấy số liệu của tay đàn lưu diễn đệ nhất không? Hoặc có muốn tìm hiểu các ban nhạc nước ngoài hoạt động như thế nào không? Đừng bỏ qua chiếc ghế ở hàng cuối ngay cạnh thầy Trần Diệp, thầy là một chuyên gia không hơn không kém.

Trước sự hứng khởi của học sinh và sự kinh ngạc của Trần Diệp, cô còn tát nước theo mưa:

- Cả lớp có thể xin chữ kí thầy Trần, chữ kí này cũng bán được khá nhiều tiền đấy.

Nghe xong câu này, Trần Diệp tròn tròn mắt, lặng nhìn Tiểu Ảnh tinh nghịch trên bục giảng. Lúc ấy anh toát mồ hôi hột, nghĩ rằng mình thật sai lầm khi đến đây...

Chẳng cần phải nói, trong 15 phút giải lao có biết bao nhiêu nữ sinh ùa tới xin chữ kí thầy Trần. Trần Diệp bị cả một rừng ánh mắt hâm mộ của các cô gái bủa vây, mãi một lúc sau mới thoát ra được, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tiểu Ảnh đang đứng ngoài hành lang lớp học nhìn anh mỉm cười.

Trần Diệp gượng gạo đi tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn không nói gì, chỉ cùng tựa vai vào cửa sổ bên hành lang, ngập ngừng dõi theo dòng người qua lại ngoài cửa sổ.

Mãi một lúc sau anh mới hỏi:

- Đạo này em sống tốt chứ?

Tiểu Ảnh cười:

- Nói thật là cuộc sống vẫn rất ổn.

Nghĩ ngợi một lúc, cô bổ sung:

- Em lấy chồng rồi, chồng em thương em lắm. Em còn có một công việc ổn định, đồng nghiệp thì hòa hợp học sinh thì thân thiết, nói chung là rất hoàn mỹ.

Trông thấy nụ cười của cô, Trần Diệp hơi định thần lại, dường như bộ não đã trống rỗng trong vài giây. Anh không nhớ mình phải hỏi tương lại chuyện gì, và cũng không thể hỏi tương ra chuyện gì. Anh chỉ cảm thấy có những thứ sau ba năm vẫn tươi mới như thường, mà có những thứ... xa lắm rồi... không trông thấy nữa... không chạm vào được nữa. Nỗi hoảng loạn đó như từng đám mây mù, càng lúc càng choán lấy khoảng không gian giữa hai người.

Gắn ngay trước mắt mà như xa tận chân trời.

Vài giây sau Tiểu Ảnh mới hỏi:

- Anh thì sao? Những ngày ở nước ngoài tốt đẹp cả chứ?

Mãi một lúc lâu Trần Diệp mới gật đầu:

- Cũng tạm tạm.

Tiểu Ảnh cũng gật đầu:

- Em nghĩ là không thể tệ được.

Trần Diệp nhìn cô, thấy ánh mắt cô thản nhiên lạnh lùng, cứ như khẳng định một điều rằng: “Trần Diệp, anh là con người mà đi đâu cũng có thể sống tốt được”.

Tiểu Ảnh trêu:

- Cố gắng lên, đem vinh quang cho đất nước.

Trần Diệp cười nhăn nhó:

- Em vẫn chẳng khác trước là mấy, vẫn... đáo đê như thế - Anh cố chọn chữ nói cho đúng, cuối cùng cũng chọn được một từ khá khá mà nghe ra cũng hài hước ra trò

Tiểu Ảnh mỉm cười, chẳng phản đối gì, đột nhiên như nhớ ra cái gì mà “À” lên một tiếng. Trần Diệp giật mình, nhìn cô quay đầu lại hỏi:

- Bây giờ anh là người nước nào ấy nhỉ?

Anh hơi rối trí, đáp một cách vô thức:

- Dĩ nhiên là người Trung Quốc rồi.

- Được đấy, được đấy! – Tiểu Ảnh gật đầu hài lòng, nhìn anh cười. – Trần Diệp này, nếu mai một có một ngày anh nổi tiếng khắp nơi như Tư Mã Thông hay như Lỗ Tư Thanh, thì hãy luôn nhớ mình là người Trung Quốc, đừng vì chút ít lợi lộc mà đổi quốc tịch nước ngoài.

Suy nghĩ quá là linh hoạt. Trần Diệp nghe một hồi mới bật cười, anh đưa tay đặt nhẹ lên đỉnh đầu cô một cách vô thức:

- Tiểu Ảnh, em vẫn chẳng thay đổi gì...

Thế mà Tiểu Ảnh đột nhiên lùi lại một bước, tránh xa khỏi bàn tay anh. Trong tích tắc ấy, bàn tay Trần Diệp cứng đờ, chết lạng giữa không trung. Vài giây sau, anh buông tay xuống, vẻ mặt đìềm tĩnh trở lại như thường. Anh nhìn ánh mắt cô, cười ngượng ngịu:

- Cô giáo Cỗ, bài giảng của cô quả rất hay.

- Cảm ơn thầy Trần khen ngợi! – Tiểu Ảnh cười rạng rỡ, trước khi quay lưng đi vào lớp, cô hỏi: Thầy có muốn nghe nốt tiết sau nữa không?

Trần Diệp thở dài, đáp:

- Anh phải về tập rồi, tối nay phải đi diễn.

Tiểu Ảnh dừng bước, quay đầu nhìn Trần Diệp. Ánh nắng xuyên qua cửa kính, đậu lên vai anh, khiến cho cả con người anh càng ấm áp bừng sáng. Ba năm trôi qua, connh lại thêm chút già dặn, thêm chút bình thản. Cho dù là do trời sinh hay do tu dưỡng, lúc nào anh cũng kiệt xuất và hoàn mỹ.

Cô đã vô số lần tưởng tượng ra khung cảnh gặp mặt lại như ngày hôm nay, tưởng tượng ra cô sẽ nói những gì khi chào hỏi anh. Thậm chí, cô còn cảm giác là mình sẽ khóc lớn đến nghẹn lời, sẽ cho anh ta một cái bạt tai. Thế nhưng đến tận bây giờ, cô mới kinh ngạc phát hiện ra rằng: từ khi nào, họ đã trở thành những người lạ quen mặt như thế này?

Cô không hận anh, giống như việc cô không còn yêu anh nữa.

(7)

Hôm sau là chủ nhật, chẳng mấy khi Quán Đồng không phải làm thêm ca, hai người cuối cùng cũng có thể yên bình ngủ đến giữa trưa mới phải tỉnh giấc. Thật ra, nếu theo đồng hồ sinh học chính xác từng giây thì 6 giờ 30 phút sáng Quán Đồng đã tỉnh rồi, thế nhưng những mệt mỏi trong nhiều ngày đã đẩy lùi anh vào trong giấc mộng êm đềm. Lần tỉnh giấc thứ hai là do Tiểu Ảnh nghịch ngợm, đem cái gối ôm hình con sâu róm hay ôm lúc ngủ úp chặt vào mặt anh, nựng:

- Sâu ơi, thơm papa một cái nào, muah! Thơm cái nữa này, muah!

Quán Đồng bị cái gối ôm đầy lông làm tỉnh giấc, vốn định ngủ tiếp nhưng thấy mặt nhột nhột, thế là hắt hơi một tiếng mà cười. Tiểu Ảnh nghe thấy, giật mình, lao lên:

- Anh giả vờ ngủ hả?

Quán Đồng giành lấy cái gối trong tay Tiểu Ảnh:

- Hóa ra tối qua đi ngủ em không ôm anh, mà ôm cái con sâu róm này hả?

- Nó mềm hơn anh! – Tiểu Ảnh cười khi đè lên ngực Quán Đồng, một tay giữ chặt lấy gối ôm mềm mại, một tay nhéo tai anh. – Dậy mau, anh hứa đưa em đi chơi

Quán Đồng nhớ ra lời hứa đành phải bò dậy tắm rửa. Tiểu Ảnh nhanh hơn Quán Đồng, chờ Quán Đồng tắm rửa xong, cô đã xếp gọn chăn gối, mặc xong quần áo rồi phấn khởi chờ đợi. Quán Đồng giật nảy người, từ lúc bắt đầu yêu tới giờ, dường như chưa có lúc nào thấy cô nhanh nhẹn như thế. Anh khẽ than thầm: “Đúng là đối với phụ nữ, sức mạnh của shopping quả là vô cùng tận...”

Vì là chủ nhật nên người ở siêu thị cứ phải gọi là đông nghìn nghịt. Tiểu Ảnh lượn lờ giữa các gian hàng quần áo như một con bướm, mắt dán chặt vào những bộ đẹp. Quán Đồng tay trái xách túi áo cho cô, tay phải cầm cốc cà phê cô đang uống dở, đuổi theo sau lưng cô nhanh hết sức có thể, cứ như một cái giá treo đồ di động.

Một lúc sau, Tiểu Ảnh đi ra từ gian thử đồ, chau mày ngắm nghía bộ quần áo trên người mình: chiếc quần một mùa thu màu sắc cũng khá, nhưng kiểu dáng thì lại không hợp với phong cách của cô cho lắm, trông trang trọng quá.

Cô hỏi Quán Đồng:

- Đẹp không anh?

Quán Đồng gật đầu, đáp thật thà:

- Đẹp mà.

Tiểu Ảnh không hài lòng, lẽ nào mắt thẩm mỹ của nam và nữ khác biệt nhau đến thế sao? Thế mà mình càng nhìn càng thấy xấu nhĩ. Cô ngẩng đầu chỉ thấy anh đang mỉm cười với mình, ngoan ngoãn làm chiếc giá treo đồ di động. Cô nghĩ một hồi, quyết tâm phải tin vào trực giác của mình, quay vào mặc bộ đồ khác. Quán Đồng hỏi với theo một câu:

- Em có mua bộ này không?

- Thôi! – Tiểu Ảnh bực mình đáp từ phòng thay đồ.

Quán Đồng không nói, bắt đầu ngoảnh đầu ngắm nghía bốn phía chung quanh, chợt trông thấy một chậu bonsai cây gỗ vang, anh hồ hởi đi tới ngắm nhìn. Lúc Tiểu Ảnh bước ra khỏi phòng thay đồ thì thấy Quán Đồng đang đăm chiêu trước cái cây vang. Tiểu Ảnh hiếu kỳ đi tới, vỗ vào vai anh:

- Anh nhìn cái gì đấy?

- Xem cây cối. – Quán Đồng đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa tiếc nuối quay lại nhìn cái cây. – Lạ thế, sao cây vang người ta trồng ở đây lại mọc khỏe hơn của nhà trồng nhĩ?

Tiểu Ảnh chẳng biết nói sao, nên trả lời:

- Cưng của em ơi, đây là siêu thị chứ đâu phải vườn ươm cây, anh xem cái gì hay ho một tí có được không?

Quản Đồng cười:

- Ừ.

Vừa nói xong, anh nhìn thấy bộ quần áo trên người ma nơ canh bên cạnh, mừng rỡ reo:

- Em ơi, lại mà xem này!

Tiểu Ảnh tò mò quay lại, thấy Quản Đồng đang chỉ trỏ một bộ tây phục là lượt phẳng lì. – Em xem bộ này có đẹp không?

Tiểu Ảnh ngắm nghía kỹ lưỡng: kiểu dáng cũng bình thường, có mỗi khuy áo làm bằng thủy tinh làm điểm nhấn, tông màu xanh xa phía khiến người ta trông già đi cả thập kỷ. Cô chau mày:

- Anh thấy đẹp à?

- Ủ! – Quán Đồng mừng rỡ. – Đẹp thế còn gì? Anh thấy đẹp mà!

- Em thấy chả đẹp tẹo nào! – Tiểu Ảnh dứt lời rồi quay lưng đi. Quán Đồng lại luyến tiếc nhìn chiếc áo, nhưng cũng đành lẻo đẹo theo sau. Hai phút sau, Tiểu Ảnh lại nghe thấy tiếng reo của chồng

- Em ơi xem bộ này đẹp không!

Tiểu Ảnh ngoái lại nhìn, tầm mắt va ngay vào một bộ đồ tây màu nâu đậm cổ lỗ sĩ. Tiểu Ảnh nhếch mép cười... Hai phút sau, anh chàng lại nắm tay Tiểu Ảnh lôi đến bộ quần áo bên cạnh:

- Đây này, bộ này đẹp này!

Tiểu Ảnh ngoái lại nhìn, không ngoài dự đoán – vẫn là bộ đồ tây, nhưng mà màu đen, cổ áo có hoa, ngực có đính bông hoa đỏ, thôi cũng coi như bước tiến mới của thứ thời trang cổ lỗ. Cuối cùng, Tiểu Ảnh cũng đành dừng bước mà cười:

- Anh thích mấy đồ này lắm à.

Quán Đồng gật đầu, chủ nhật anh không hay đeo kính, nên thấy khuôn mặt búp bê của cô trẻ đi không dưới ba tuổi. Anh cười và nói:

- Có một cô ở đơn vị anh... à không phải, thật ra hầu hết phụ nữ trong ban tình ủy đều mặc đồ công sở tây mà, trông rất phong độ

mà chững chạc. Hay hôm nào em cũng mặc đi, giống như ngày hội trường lần trước ấy, em mặc trông đẹp lắm, trông ra dáng lắm!

Thôi thì nịnh nọt cũng khéo, Tiểu Ảnh nheo mắt cười, hắng giọng:

- Trưởng phòng Quán, anh thấy một nữ giáo viên học viện nghệ thuật trẻ trung mà mặc một bộ quần áo đặc chất cơ quan chính phủ đi dạy thì trông thế nào?

Quán Đồng nghĩ ngợi rồi ân hận tự nói một mình:

- Nhưng mà phụ nữ chững chạc mặc đồ này trông đẹp mà...

Tiểu Ảnh vênh mặt, đi tiếp. Vừa đi được hai bước thì bị gọi lại. Tiểu Ảnh ngoái lại nhìn, thấy Quán Đồng đang chỉ một chiếc váy quê không thể quê hơn, mặt mũi sáng ngời

- Em thấy bộ này đẹp không?

Tiểu Ảnh tí thì học máu tại chỗ... Cuối cùng, cả một ngày, lần đầu tiên Tiểu Ảnh tay không trở về từ siêu thị. Trên đường về, Tiểu Ảnh chán nản hỏi:

- Trưởng phòng Quán, có đúng là anh học ngành mỹ thuật học không đấy?

- Đúng chứ! – Quán Đồng nghiêm nghị gật đầu.

- Thế học mỹ học kiểu gì mà chẳng có mắt thẩm mỹ gì cả? – Tiểu Ảnh nhăn nhó. – Em phát hiện ra gu chọn quần áo của anh thật là đáng tuyệt vọng! – Cô không khỏi than thở. – Lần sau không thèm rủ anh đi shopping cùng nữa, em đi cùng với Hứa Tân còn hơn!

- Anh học mỹ học chứ không học thiết kế thời trang. – Quán Đồng cười hề hề. – Em không hiểu rồi, chuyên ngành mỹ học mục đích chính là nghiên cứu mọi ngọn nguồn của cái đẹp...

- Em thèm vào... - Tiểu Ảnh vênh mặt. – Trưởng phòng Quán, cho dù anh có tìm được ngọn nguồn của cái đẹp, thì mô lý thuyết của anh cũng chẳng có tác dụng dẫn dắt được thế giới này đâu, anh nghiên cứu mỹ học làm quái gì?

- Cô giáo Cố ơi, lịch sự chút đi! – Quán Đồng xoa đầu cô. – Hình như giáo viên hướng dẫn của em cũng học ngành mỹ học còn gì? Em có gan thì nói lại câu này với ông ấy đi.

- Oái! – Tiểu Ảnh thốt lên, nghĩ một hồi rồi cãi lại – Giống đâu mà giống, thầy của em ăn mặc còn đẹp chán!

- Thế chứng tỏ trong số những người học mỹ học còn khối người tài còn gì! – Trưởng phòng Quán làm công tác thư ký, tuy trong cuộc sống có hơi khờ một tí, nhưng suy nghĩ logic thì sắc bén vô cùng.

Hơn nữa, nếu mắt anh mà tinh tường quá thì lúc nào cô giáo Cố cũng thua à!

“Cô giáo Cố” cứng đờ như khúc gỗ khoảng hai giây rồi nhận thua chạy biến mất

(8)

Về nhà, Tiểu Ảnh gọi điện cho Hứa Tân kể lể:

- Tớ chẳng hiểu sao mắt chồng tớ quê thế không biết! Vào siêu thị chỉ nhìn duy nhất hai thứ, thứ nhất là cây cảnh, thứ hai là đồ công sở.

Hứa Tân cười:

- Con ruồi này, thật ra tớ cũng thấy ông xã cậu quê chết đi được, thế nên mới đi chọn cái đĩa như cậu!

Tiểu Ảnh chớp chớp mắt, giật mình phát hiện hình như mình đã vơ luôn cả mình vào trong câu nói, mới cười hề hề:

- Quần áo cơ mà, đừng có nói xa như thế!

- À ừ đúng rồi, hôm nay tớ đưa chị vào bệnh viện. – Hứa Tân mừng rơn – Baby khỏe mạnh lắm nhé!

- Tốt quá! – Tiểu Ảnh cũng mừng lây. – Thật ra trai hay gái không quan trọng, khỏe là tốt rồi.

- Chuẩn đấy! – Hứa Tân gật gù rồi than vãn. – Chỉ khổ cái thân tớ, mẹ tớ suốt ngày cứ lôi chị tớ ra mà nói, chê tớ ế. Bây giờ thiên hạ có con ằm ằm rồi, mẹ tớ suốt ngày thay tớ đi xem mặt. Ôi... cậu có thấy các phụ huynh bây giờ già rồi thì rảnh rỗi quá không? Cả ngày cứ cầm bằng tốt nghiệp với ảnh của con cái mình đi lẩn thẩn trong công viên, cứ như đi buôn người ấy.

- Không phải buôn người! – Tiểu Ảnh phì cười. – Phải nói là đi săn người thì đúng hơn. Cậu nghĩ mà xem, mẹ cậu đặt ra tiêu chuẩn cho người ta, phải cao trên mét tám, học đại học chính quy trở lên, làm việc ở cơ quan này đơn vị nọ, cơ quan nhà nước hay doanh nghiệp tư nhân hay top 500 thế giới... Giời ơi... cứ tiêu chuẩn như thế thì Quán Đồng nhà tớ trượt quách từ lâu rồi, anh ấy mới được có 1 mét

Vừa nói vừa trộm nhìn Quán Đồng, nhưng nhìn một vòng không thấy ai bèn rướn cổ nhìn ngoài phòng khách, lần này thì phát hiện thấy. Quán Đồng đang ngồi trên sofa phòng khách vừa xem thời sự quốc tế vừa đơm cúc cho chiếc áo ngủ của Tiểu Ảnh?!

Bùm – Trong đầu Tiểu Ảnh như vừa bùng lên một vụ nổ nguyên tử. Hứa Tân đang lách chách qua ống nghe, bỗng thấy lặng ngắt, tò mò gào lên:

- Alo, Muỗi gọi, Ruồi nghe rõ trả lời... A lô...

- Nghe thấy rồi! – Tiểu Ảnh ngắt lời, hạ giọng. – Báo cáo tin mật, ông xã tớ đang đơm cúc áo cho áo tớ!

- Ặc! – Không hiểu là Hứa Tân đang uống cái gì mà phì cả ra ngoài. – Con ruồi này, cậu còn tính người không thế? Người ta thì phải nâng khăn sửa túi cho chàng, sao cậu lại để ông xã làm cái việc đó?

- Tớ có đòi hỏi gì đâu! – Tiểu Ảnh kêu ca. – Tớ chỉ lười không tự đơm cho mình thôi. Mà là áo ngủ thôi mà, tắm xong mặc có vài ba phút là chui vào chăn, cúc có khâu hay không thì cũng có để làm gì?

- Á... áo ngủ...? – Hứa Tân gào lên. – Con ruồi này, khi nào anh Quán không cần cậu thì bảo anh ta cân nhắc tớ nhé! Quả là một người chồng hiền thực! Á á á!

- Đừng có nằm mơ giữa ban ngày. – Tiểu Ảnh trừng mắt.

- Ruồi này, tớ thấy đúng là cậu phải cảm ơn Trần Diệp đấy. – Hứa Tân mơ mộng. – Nếu không phải anh ta quảng gánh giữa đường thì làm gì có cơ hội gặp gỡ anh Quán? Cậu đúng là ăn mày vớ chiếu manh!

- Hôm thứ Sáu, Trần Diệp đến lớp tớ đấy! – Tiểu Ảnh bỗng nhớ đến vụ này. – Làm tớ hết hồn!

- Há? – Hứa Tân tò mò. – Thế thì sao? Tình cũ khó quên à? Hay là thông báo mất đồ?

- Thôi đi! – Tiểu Ảnh quát. – Cho dù anh ta đến tìm lại đồ mất thì tớ cũng không thèm thấy vàng mà nhặt đâu!

- Thế hai người nói những gì?

- Thì nói anh ở nước ngoài thế nào, tớ sống ở đây rất tốt. – Tiểu Ảnh nhún vai. À đúng rồi, còn dặn dò anh ta mai sau nổi danh thì đừng đổi quốc tịch nước ngoài, vì có một phần năm dân số thế giới làm hậu thuẫn cho anh ta, ghê chưa!

- Chắc chắn một phần năm này không gồm cậu rồi! – Hứa Tân cười phá lên. – Con ruồi này ghê gớm quá, sao cậu có thể bình tĩnh thế?

Hứa Tân lại thốt lên:

- Ruồi à, tớ khâm phục cậu ở chỗ: cậu luôn biết bản thân mình muốn gì, rồi từ từ khám phá con đường dẫn đến những ước muốn đó. Tuy cả ngày cậu cứ vùi đầu viết ba cái tiểu thuyết sến, nhưng mà bên trong vẫn là một người cực kì lý trí.

Tiểu Ảnh khẽ cười:

- Cũng có thể. Cậu còn nhớ Tang Lý không, con nhỏ mà sống cùng phòng tớ hồi đại học ấy. Trong mắt rất nhiều người, nó luôn là một người lý trí, cho dù yêu ai, cho dù tiến xa với bất cứ người nào, cũng phải có một tiêu chuẩn đo đạc, chính là việc: có thể giúp đỡ cho con đường ca hát của nó không? Nhưng mà tớ nghĩ, thật ra nó là một đứa sống quá cảm tính, từ đầu đến cuối chỉ đắm đuối chạy theo âm nhạc, chứ chưa bao giờ chịu suy nghĩ xem bản thân mình muốn cái gì.

Cô khẽ thở dài:

- Huống hồ từ trước tới giờ tớ luôn cảm thấy: Sở dĩ hai người không thể đi bên nhau thì vẫn do hai người không hợp. Đối với những việc, những con người không hợp với mình, nếu cứ mãi nhưng nhớ thì có phải là phiền lòng không? Thế nên chả cần cậu chê cười, bản thân tớ cũng thấy mình rõ là máu lạnh, bởi vì mỗi lần nhớ đến Trần Diệp, tớ chỉ toàn nhớ đến những cái xấu của anh ta. Tớ biết sau khi chia t phải khoan dung, nhớ đến những cái tốt đẹp của người kia. Nhưng tớ chịu, chỉ cần nhớ đến anh ta thì chẳng có một tí thiện cảm nào. Bây giờ tớ khách sáo với anh ta như thế chẳng qua là những sự xã giao cơ bản nhất, hoặc là sự kính phục với tài năng của anh ta, còn những cái khác thì chẳng có gì.

- Tớ chỉ nói một câu thôi. – Hứa Tân trầm ngâm một hồi rồi gắng nhin cười. – Ruồi nhép này, cậu nên nghiêm túc suy nghĩ việc quay trở về hành tinh của mình đi. Bái bai.

- Thèm vào! – Tiểu Ảnh cao giọng, cúp máy.

Đặt ống nghe xuống, Tiểu Ảnh bước vào phòng khách, Quán Đồng ngẩng đầu lên rồi đưa cho cô chiếc áo đã đơm cúc:

- Cầm lấy này.

Tiểu Ảnh ngồi xuống bên Quán Đồng, vui mừng ôm chiếc áo rồi thom vào má anh một cái rỗ kêu:

- Cảm ơn ông xã!

Quán Đồng vừa đứng dậy vừa cười:

- Tối mai anh đi ăn với mấy đứa bạn, em cũng đi nhé.

- Có những ai? – Tiểu Ảnh ngẩng đầu hỏi.

- Mấy người bên phòng nhân sự và ủy ban tình, có cả bộ xây dựng nữa thì phải. – Quán Đồng nhìn Tiểu Ảnh. – nhanh thôi mà.

- Em không đi đâu! – Tiểu Ảnh bĩu môi. – Các anh nói chuyện em chả hiểu gì.

- Cô giáo Cố tinh thông hiểu biết thế mà nghe không hiểu à! –
Quản Đồng trêu chọc.

- Hừ, anh xem mấy chủ đề các anh hay nói ấy, lợi và hại i lãnh đạo là sinh viên, rồi là cải cách phương thức tuyển dụng bổ nhiệm cán bộ, phạm vi quyền lực của phó bí thư chuyên chức tỉnh ủy... Ồi... người ta quyền lực to đến mấy thì ảnh hưởng gì đến các anh? – Tiểu Ảnh bặm ngón tay. – Lần trước các anh ngồi buồn về tiểu sử chính trị của ít nhất năm ông bí thư tỉnh ủy, em đã ngạc nhiên rồi, đến sinh nhật vợ cũng chả thèm nhớ, thế mà lại nhớ rành mạch năm sinh tháng đẻ của mấy người tận đầu tận đuôi. Sao mấy anh chỉ thích quan tâm đến chuyện đời người khác thế nhỉ?

Quản Đồng nghe thế cười, đáp:

- Thế thì em có thể trao đổi sở thích shopping với mấy bà vợ của các ông ấy!

- Thế thì em thà đi shopping với Hứa Tân còn hơn! – Tiểu Ảnh bĩu môi. –Thật chả hiểu cái kiểu giao lưu trao đổi này của các anh có ý nghĩa gì.

Câu nói đùa không được hưởng ứng, Quản Đồng không mòi mọc gì nữa, đành gật đầu:

- Thế thì thôi vậy.

Nói rồi Quán Đồng vào nhà tắm, Tiểu Ảnh cũng về phòng ngủ, bỗng dung cô dừng bước ngay cạnh chiếc bàn gần hành lang. Trong nhà tắm, tiếng nước rào rào chảy, Tiểu Ảnh chau mày, qua hành lang tìm kiếm một hồi, rồi lại đứng ngoài nhà tắm vọng hỏi:

- Quán Đồng, hai quyển tạp chí em để ở hành lang đâu?

Quán Đồng không nghe rõ cô hỏi gì, đành vịn vôi hoa sen hỏi lại:

- Em nói gì cơ?

- Hai quyển tạp chí em để ở hành lang ấy, anh vớt đâu rồi? – Tiểu Ảnh có vẻ muốn nổi cáu.

- À, anh để lên giá sách rồi! – Quán Đồng sự nhí. – Tưởng em tiện tay vớt đấy chứ.

- Ngày mai em lên lớp cần dùng. – Tiểu Ảnh muốn nhịn lắm nhưng nhớ lại hai lần trước vì quên mang theo tài liệu mà xảy ra một chuỗi phiền hà, thế là cô lại sừng cồ lên mà quát: Anh đừng có xen vào chuyện người khác được không? Tại em sợ mai lên lớp quên nên mới để ở hành lang. Nhoáng cái anh đã cất của em đi, nhớ vừa nãy em không phát hiện ra thì mai tính sao? – Tiểu Ảnh càng lúc càng lớn tiếng. Quán Đồng im lặng, mở cửa nhà tắm, thò ra nửa cái đầu mà nhìn Tiểu Ảnh đang bốc hỏa, đành ngượng nghịu an ủi:

- Em đừng giận mà, lần sau anh không cất đồ của em đi nữa là được chứ gì. Vói lại em có thể bỏ luôn đồ và trong túi mà...

- Túi em bé lắm bỏ không vừa! – Tiểu Ảnh cảm thấy hơi nóng bốc ra ngoài hừng hực, không quát lên thì không chịu được, cô thử kiềm chế nhưng không kìm nổi, thế là lại làu nhàu: Lần này là lần thứ sáu rồi! Liên tiếp sáu lần anh tự tiện cất đồ của em mà em không biết, để đến lúc em cần lại tìm không thấy.

Quản Đồng vội giải thích:

- Nhưng anh chỉ cảm thấy đồ lấy ở đâu thì cất vào chỗ đó thôi, em vứt lung tung như thế thiếu ngăn nắp lắm...

- Vớ vẩn. – Tiểu Ảnh cáu thực sự. – Em dùng xong thì tự cất vào chỗ cũ! Nhưng bị anh nhúng mũi vào thì bao nhiêu ngăn nắp của em bị phá sạch rồi còn gì! Anh làm ơn đừng có đem cái ngăn nắp của anh chụp lên ngăn nắp của người khác có được không? Anh có biết ai cũng có thói quen và ngăn nắp của riêng mình không?

Quản Đồng chớp mắt, nhìn cô vợ đang phát hỏa với con mắt oan ức mà nghĩ ngợi, rồi quyết định cứ tắm rửa xong rồi nói tiếp. Nhưng cái suy nghĩ đóng cửa phòng tắm vừa nhen nhóm thì Tiểu Ảnh đã lao tới, mở toang cửa!

Quản Đồng giật mình... Trong gian nhà chật hẹp, trưởng phòng Quản đường đường nghiêm nghị mà toàn thân trong trạng thái “khóa thân”, tay chân luống cuống đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, vừa muốn nói gì đó nhưng lại bị cơn thịnh nộ của Tiểu Ảnh chặn lại, đành nhìn Tiểu Ảnh giận dữ tay giữ chặt nắm đấm cửa, quá

- Quản Đồng anh muốn làm bí thư hả, đây không phải là cái ủy ban tỉnh thành phố của anh. Tôi không cần một ông bí thư theo đuôi tôi dọn đồ! Nếu cần người dọn đồ thì tôi thuê lao công theo giờ! Tôi nói cho anh biết, nếu mà còn lần sau thì... tôi... tôi...

Cứ “tôi... tôi...” mãi, Tiểu Ảnh không biết phải nói tiếp gì, chỉ biết tức tối thở hồng hộc trước cửa nhà tắm. Quản Đồng vội vã với lấy nắm đấm cửa, van xin:

- Em ơi, em đi ra hay là đi vào đây? Ít ra cũng phải để anh đóng cửa vào chứ, mùa thu rồi trời thì có ấm áp gì, lạnh chứ chả đùa, em xem anh mới tắm xong có một nửa...

- Xì! – Dứt lời, cánh cửa sập lại. Vì là nhà cũ nên cứ đóng cửa mạnh tay đã khiến cho bụi bay phất phơ quanh bản lề...

Trong nhà tắm, Quản Đồng thở phào lau mồ hôi lạnh, thấy mình nổi cả da gà, liền vặn nước nóng xả ngay tấp lự. Bên ngoài, Tiểu Ảnh đang ôm đầu quay vào phòng ngủ, ngồi trên giường, cô nghĩ: “Tại sao trước khi lấy nhau thì thấy con người này đứng đắn trưởng thành, lấy nhau rồi mới thấy sao mà hay rồi hơi hóng truyện thế?”

Nhưng mà những người quen hóng chuyện thì chả lẽ lại không có tí kiến thức nào về cuộc sống à. Vậy cái người nằm cạnh cô mỗi tối chẳng nhẽ lại là kẻ đần trong quá nhiều chuyện hay sao?

Aaa – Nghĩ đến rồi cả óc, Tiểu Ảnh gào lên. Trong nhà tắm, Quản Đồng hắt hơi một cái rõ to, không biết là do giật mình hay là do lạnh.

(9)

Tối hôm sau, Tiểu Ảnh đến ăn cơm nhà Đoàn Phi, không quên kể lể:

- Mình vừa phát hiện ra mình chẳng có tiếng nói chung với Quản Đồng! – Cô chau mày. – Trước nay mình cứ tưởng anh ta đáng tin cậy lắm, sao bây giờ thì trái ngược hoàn toàn?

- Không tin cậy sao làm bí thư được! –Hứa Tân vừa xuýt xoa cắn miếng gà luộc vừa khinh khỉnh nhìn Tiểu Ảnh, Đoàn Phi gật gù, xoa xoa cái bụng chậm rãi nói:

- Ruồi ạ, người ta có đáng tin cậy hay không thì cũng không đến lượt em phê bình, trong con mắt của quảng đại quần chúng thì anh ta lúc nào cũng tỏa sáng.

- Thôi đi, chán lắm đấy! – Tiểu Ảnh trừng mắt, trút giận vào miếng gà trong tay. – Anh ta đã không có mắt thẩm mỹ thì thôi, lại còn đem cái thói quen ở cơ quan về nhà. Cậu cứ đến mà nhìn cách anh ta bày biện xếp đặt, nào tài liệu, nào sách vở của anh ta thì biết, thiếu nước bày biện từng xó nhà thành cái văn phòng của anh ta đi là vừa. Anh ta cực thích nói tranh lời cô phát thanh viên trên chương trình Thời sự, người ta nói được nửa câu anh ta đã vớ nốt nửa câu còn lại!

Trông bộ dạng Đoàn Phi và Hứa Tân mắt chữ O mồm chữ A. Tiểu Ảnh nhăn nhó:

- Chả sợ các cậu cười đâu, bây giờ đến tớ cũng phải biết cái gì gọi là: “Quyền là do dân dùng, tình là do dân thắt, lợi là do dân mưu”, biết luôn cả: “xã hội yên bình, người người đoàn kết, xã hội yên bình nhà nhà cùng hưởng!”

- Ha ha ha ha! – Hai cô nàng cười phá lên, nhất là Đoàn Phi, tay ôm eo tay ôm bụng, cười nghiêng cười ngả.

- Bà chị này không giữ ý được à! – Tiểu Ảnh nhìn Đoàn Phi trách móc. – Mai sau chị có sinh con thì đừng dạy nó thoải mái giống mẹ nó quá nhé.

- Em gái à. – Đoàn Phi mãi mới nhìn được cười, nhưng vẫn khúc khích - em nhắng quá đấy.

Cô dụi dụi mắt, nhìn Tiểu Ảnh:

- Chị thấy em giống y như hồi chị mới lấy chồng, chốc chốc lại phát hiện ra những thói quen sống hoặc sở thích không thể điều hòa giữa hai người, lúc nào cũng muốn nói cái mà không kìm chế được...

- Đúng đấy! – Tiểu Ảnh thở dài. – Em chẳng muốn nói cái đâu, nhưng em không kìm chế được. Hai người không biết thì thôi, hai

lần trước chỉ t vớt đồ của em lung tung, làm em không mang tài liệu đến lớp, thế là lên lớp chẳng biết làm thế nào... Em đã bảo đừng có sờ vào đồ của em mà không nghe, lúc nào cũng đem cái thói quen của mình chụp lên đầu người khác, cứ như có cảm giác anh ấy thì lúc nào cũng ngay ngắn chỉnh tề còn em thì luộm thuộm bừa bãi. Nhưng mà Hứa Tân này, ngày xưa tó với cậu ở cùng phòng, cậu bảo tó có phải loại người sống lộn xộn không? Chẳng qua mỗi người có một thói quen cất đồ riêng! Anh ta dựa vào cái gì mà nghĩ rằng mình nói đúng, tó là bực lắm, cuối cùng không nhẫn nhịn được phải quát một trận.

- Hình như cậu sắp đến “ngày quan trọng” rồi! – Hứa Tân tỉnh bơ, vừa kết luận vừa gấp nốt miếng gà còn lại.

- Cậu ranh vừa chứ! –Tiểu Ảnh nghiêng răng lườm nguýt, rồi lại nhăn nhó nhìn Đoàn Phi. – Chị ạ, em chẳng muốn nổi cáu đâu, ngày thường em rất hòa nhã với học sinh, đồng nghiệp, ai cũng khen em tốt tính. Thế nhưng chẳng hiểu sao, cứ nhìn thấy Quán Đồng là em lại cáu? Mà con giận trôi rất mau, thế nên càng uất ức, sao ngay lúc đầu không kiềm chế nổi nhỉ?

- Chị hiểu mà! – Đoàn Phi đầy vẻ đồng cảm, vỗ vai. – Thật ra lúc mới cưới chị cũng thế mà! Em nghĩ mà xem, hai con người mà hai mươi mấy năm trước đó chưa sống chung với nhau, dùng một cái phải dính vào nhau, thói quen mỗi người đều khác nhau, muốn thích ứng lẫn nhau cũng phải mất cả quá trình. Chị nhớ hồi trước, cứ nhìn thấy Mạnh Húc làm việc là lại muốn đập đầu vào tường. Mấy

đưa biết không, anh ta có thể bỏ bịch sữa vò mềm vào thẳng trong lò vi sóng để hâm nóng, lại còn có thể cho cả bánh cải đang đông lạnh vào trong chảo dầu nóng, lại còn tưới hoa cho tới khi nó chết ngạt... tội lỗi tày trời thế cơ mà!

Tiểu Ảnh mắt chữ O mồm chữ A:

- Chị đang nói đến chồng chị á, anh Mạnh á?

Đoàn Phi cười khì:

- Chứ còn gì, em thấy có giống không? Còn nhiều lắm, có muốn bật mí không?

Cô chớp mắt lém lỉnh, Tiểu Ảnh vẻ đây hứng thú, vênh tai lắng nghe. Hứa Tân cũng xích lại gần nghe ngóng nhưng bị Đoàn Phi ngăn lại, gằn giọng:

- Trẻ con không được nghe!

- Em với rùi lớn bằng nhau mà! – Hứa Tân cuống lên.

- Người ta lấy chồng rồi! – Đoàn Phi lườm nguýt. – Có ngon thì em cũng dắt một anh đi làm thủ tục kết hôn đi.

Hứa Tân ước lắm nhưng đành an phận. Quả không ngoài dự đoán, câu chuyện của Đoàn Phi đã đưa Tiểu Ảnh từ ngạc nhiên sang cười không dứt.

Câu chuyện kể về lần đầu của tiến sĩ Mạnh và cô giáo Đoàn, xảy ra hai tháng trước khi cưới nhau trong căn nhà tập thể, một phòng khách hai phòng ngủ, của cô Đoàn. Sở dĩ chọn chỗ đó, thứ nhất là vì cảm giác trào dâng mời gọi, hai là không khí ở đó không dễ làm người ta căng thẳng. Thế nhưng, thực tiễn và mộng mơ là hai chuyện khác nhau hoàn toàn. Đoàn Phi vẫn nhớ như in, lúc đó là hơn tám giờ tối, đôi nam nữ không có chút kinh nghiệm nào, lúng túng thương thức bước đi quan trọng nhất trong cuộc đời họ. Vì quá căng thẳng nên bao nhiêu cảm xúc đều bốc hơi theo mồ hôi, cô chỉ nhớ cô sợ hãi, đau đớn nhưng vẫn kìm nén được, vì cô thấy Mạnh Húc còn căng thẳng, lúng túng hơn. Đến lúc căng thẳng nhất, anh than một câu không gì can đảm hơn:

- Phi ơi, khó quá!

Đoàn Phi dở khóc dở cười, chỉ đành nhìn vàng trán lấm tấm mồ hôi hột của Mạnh Húc, cô hỏi một câu cũng can đảm không kém trong vô thức:

- Khó hơn lấy bằng tiến sĩ không?

Mạnh Húc quệt mồ hôi, trả lời một cách đầy gian nan:

- Khó hơn nhiều!

Bị dạy bảo từ nãy, giờ cười suýt rách bụng Đoàn Phi nói:

- Thấy chưa, ai ai cũng phải đi qua giai đoạn đó. Đàn ông nào cũng trưởng thành từ hôn nhân, mới hiểu thế nào là cơm áo gạo tiền, phụ nữ cũng thế, trưởng thành sau khi lên xe hoa, mới hiểu thế nào là trách nhiệm, là độ lượng, là bỏ qua... sau này cũng sẽ có một ngày Hứa Tân cũng sẽ lớn lên như thế, nhìn thấy sự việc mà vẫn mắt nhắm mắt mở bỏ qua, thì mới phát hiện được là mọi chuyện chẳng có gì là đáng phải cáu giận.

Cô chớp mắt cười lém lỉnh, hạ giọng:

- Thậm chí sẽ có một ngày em phát hiện ra, cái gã đàn ông mà ban đầu đến cái cúc áo trên áo em còn không biết cởi, thì về sau chỉ cần phui nhẹ tay một cái là quần áo em bay sạch, thậm chí ban đầu hẳn rất căng thẳng mồ hôi mồ kê nhễ nhại, trưởng thành rồi sẽ biết thế nào là lên đỉnh.

Vừa dứt lời, Tiểu Ảnh bỗng đỏ bừng mặt, Hứa Tân nhìn bộ dạng cô mà cười phá lên cười. Tiểu Ảnh ngượng ngùng nói:

- Bà chị à, chị đúng là không có đối thủ rồi, em bái phục.

Đoàn Phi cười suýt tắc thở, cũng than vãn:

- Em à, rồi một ngày em cũng sẽ thấu hiểu như chị. Bây giờ chị cũng coi như là hiểu tại sao một số cô gái lại thích những người đàn ông đã kết hôn. Em không thể không nói rằng, đàn ông đã kết hôn rồi thì tri thức toàn diện, kỹ năng cũng cứng tay hơn! Họ thấu hiểu từng li từng tí những thay đổi tâm sinh lý của phụ nữ, khéo ăn khéo nói, dễ lấy lòng chị em. Lúc đó mọi người lại ca ngợi gã này hào hoa phong độ, tình cảm nhẹ nhàng, mà chả ai biết rằng hẳn ta cũng từng đi qua những tháng ngày ngày ngây thơ trong sáng nhất, rồi để có được như ngày hôm nay cũng là nhờ một người phụ nữ đã đánh đổi bằng tuổi thanh xuân của mình, sống cùng gã rồi, dạy dỗ cho gã trở nên già đời như thế.

Đoàn Phi dứt lời, căn phòng rơi vào yên lặng một cách khác thường. Mãi một lúc sau Hứa Tân mới cười xòa:

- Chị ơi, chị lo đi đâu vậy, anh rề em có gan nghĩ nhưng không có gan làm, chị lo

Đoàn phi cười:

- Ấy là chị lấy ví dụ thế thôi, mà cũng đâu có nói anh rề quý hóa của em, trẻ con đừng có chen ngang.

Tiểu Ảnh gật gù:

- Nếu mà có trường hợp tương tự thì cũng hiểm hoi thật.

“Bụng” – Đoàn Phi vỗ vào trán Tiểu Ảnh, cô cau mày ngẩng đầu lên, thấy Đoàn Phi đang trừng mắt:

- Còn có tương tự nữa sao, khó nghe quá!

Tiểu Ảnh trầm tư hai giây, rồi đưa tay xoa bụng Đoàn Phi:

- Cháu trai ơi, mẹ mày bắt nạt cô này!

Đoàn Phi cười ha hả, Hứa Tân cũng cười theo, căn phòng lại rộn rã lên.

(10)

Tiểu Ảnh gặp lại Trần Diệp trong trận mưa tuyết đầu tiên.

Trong siêu thị ẩm cúng, Tiểu Ảnh đang nhăm nhăm kiếm đồ ăn vặt, bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh:

- Tiểu Ảnh, em vẫn thích ăn mấy đồ ngâm đầy chất bảo quản này à?

Tiểu Ảnh ngẩng đầu lên, thấy Trần Diệp tay xách một giỏ đồ đứng đằng sau lưng cô. Ngay lập tức, cô cúi đầu xuống nhìn giỏ đồ trên tay anh, chỉ có dầu gội đầu, sữa tắm và một chiếc khăn mặt. Chẳng hiểu sao, Tiểu Ảnh lại hồi tưởng đến buổi chiều của nhiều năm trước, dưới ánh nắng ấm áp, cậu sinh viên tay bung chậu rửa mặt, trong đ̣ nào là dầu gội đ̣u, sữa tắm với khăn mặt, đứng trước mặt cô với bộ dạng tội nghiệp. Tiểu Ảnh nhếch mép cười, Trần Diệp cũng vô thức cười theo:

- Em cười gì?

- Em nhớ lại lúc mới gặp anh, anh nhớ nhầm ngày nhà tắm mở cửa, cũng bê ngần này thứ trước cửa nhà tắm nữ. – Tiểu Ảnh cười khúc khích. – Ngần ấy năm trôi qua rồi mà em vẫn không quên được cảnh tượng đó.

Nghe thấy câu ấy, Trần Diệp bỗng lặng người, đứng đực cạnh Tiểu Ảnh, nhìn cô đang mỉm cười quay lưng lúi húi nhặt lấy túi kẹo bảy màu đang chọn suốt này giờ. Trông cái túi màu đỏ quen thuộc, tim Trần Diệp bỗng đập thành thịch, dường như không thể ngăn nổi dòng chảy ký ức năm năm trước. Lần đầu gặp nhau, anh tập đàn trong phòng, còn cô ngồi kế bên, nhấm nháp từng viên kẹo đủ màu sắc.

Sau đó, họ yêu nhau, cô vẫn rất thích ăn kẹo màu. Cô vừa ăn vừa nhét đủ thứ kẹo, với đủ loại màu mè, vào miệng anh mà nói: “Màu tím ngon nhất, vị nho đấy; màu đỏ vị dâu tây cũng được, em ghét màu xanh lắm, cứ đắng đắng thế nào...” Anh đã giấu cô là từ sau khi ra nước ngoài, không ít lần anh mơ thấy cô đang ăn những viên kẹo bảy màu.

Giờ đây, họ là những người lạ với nhau, nhưng cô vẫn không bỏ được sở thích ăn kẹo. Trần Diệp hơi run rẩy, hơi trầm ngâm. Lựa xong kẹo, Tiểu Ảnh ngoái lại, trông thấy Trần Diệp như thế liền cười:

- Em cứ tưởng anh quay về Áo rồi.

- Hơn một tháng nay anh đi lưu diễn. – Trần Diệp đón lấy chiếc xe đẩy trong tay Tiểu Ảnh, đặt giỏ đồ của mình vào rồi đẩy cùng. Tiểu Ảnh không tỏ thái độ phản đối, vẫn dạo bước đi bên anh.

- Khi nào anh đi về? – Tiểu Ảnh quay sang hỏi.

Trần Diệp cười:

- Sao lại hỏi là “đi về”? Nhà anh ở đây còn về đâu

- À ừ nhỉ! – Tiểu Ảnh giật mình. – Thế khi nào anh lại qua nước ngoài.

Trần Diệp vô cảm nhìn cô:

- Em muốn anh đi làm à?

- Em tưởng anh phải học hai bằng thạc sỹ, chẳng nhẽ không định lên lớp à? – Tiểu Ảnh thắc mắc. – Nói chung cũng phải có công có việc đàng hoàng mà làm chứ.

- Thế trong mắt em bây giờ anh không đàng hoàng à? – Trần Diệp càng chẳng biết nói sao. Anh thở dài, cuối cùng thẳng thắn nói: Anh sẽ nói cho em một tin không mấy vui, cô giáo Cố à, trường mình đã mời anh về làm giáo viên rồi, về sau chúng mình sẽ gặp nhau thường xuyên đấy, cho dù em có đồng ý hay không?

- Há? – Tiểu Ảnh thốt lên. – Mời về á?

- Ủ! - Anh gật đầu. – Khoa nhạc còn cho anh một căn nhà trong khu tập thể giáo viên trường, anh muốn ở một thời gian rồi mới đi.

- Ở một thời gian? –Tiểu Ảnh càng ngạc nhiên hơn. – Anh tính về nước thật à?

- Cũng không hẳn! – Trần Diệp mỉm cười. – Còn một năm nữa mới tốt nghiệp, anh vẫn chưa quyết định có về nước hay không?

- Thật ra, người như anh cho dù về học viện âm nhạc Trung ương thì cũng chắc gì theo được nghề giáo viên? Anh về làm gì? –Tiểu Ảnh nhìn anh. – Đừng phí phạm, không phải em muốn anh đi, mà là thấy nếu anh về thì sẽ bị mai một.

- Cám ơn lời khen! – Trần Diệp cười bình thản. – Thật ra anh cũng đã tính rồi, học sinh như anh ra nước ngoài ba năm, tay nghề tiến bộ cũng nhiều, cũng thi vào trường top đầu, cũng coi như là đạt thành quả ưu tú. Thế nhưng, từ “ưu tú” tới “kiệt xuất”, từ “kiệt xuất” tới “bậc thầy” cũng còn xa lắm. lại, người biết chơi đàn chẳng thiếu, nhưng những người nghĩ được như anh thì quá ít, chỉ là đỉnh của kim tự tháp mà thôi.

Nghe xong, Tiểu Ảnh im lặng vài giây. Một lúc sau mới khẽ nói:

- Lần trước, Hứa Tân nói ưu điểm của em là biết bản thân mình muốn gì. – Tiểu Ảnh nhìn Trần Diệp, mỉm cười. – Thật ra, em cũng giống anh, về bản chất, đều là những người sống rất thực tế, tuy đầu óc cũng có những suy nghĩ lý tưởng, nhưng con người thì lại sống trong thực tế. Những người như chúng ta vì quá thực tế nên nhiều lúc không thể không cân đong đo đếm, suy đi tính lại, Trần Diệp này, thật ra những người sống thật với bản thân lại thường hạnh phúc. Anh cứ làm những gì anh thích, cho dù gặp phải khó khăn, bế tắc nhất thời, thậm chí trong một thời gian dài không tìm thấy lối đi, thì cũng đừng sống chỉ cho cái thân xác không chết mà phải sống cho vui, để khi bước chân khỏi thế gian này cũng cảm thấy thỏa mãn hạnh phúc, không còn gì nuối tiếc cả.

Cô ngáp ngừng một lúc:

- Em hy vọng anh sẽ vui vẻ, không nuối tiếc.

Lúc đó, thời gian như ngừng trôi.

Trần Diệp nhìn Tiểu Ảnh với chút kinh ngạc, dường như chưa bao giờ anh nghĩ cô sẽ nói thế này.

Lúc còn yêu nhau, cô là một cô nhóc ngây thơ, thích vừa ăn kẹo vừa nghe anh đánh đàn, ánh mắt ngáp tràn hạnh phúc và ngưỡng mộ. Lần họ gặp lại nhau, cô ngồi trong đám đông lạnh lùng điềm tĩnh lắng nghe; giây phút gặp gỡ ngắn ngủi, cô chỉ buông lại câu: “Lâu lắm không gặp”. Lúc anh ngồi nghe giảng, cô là một người

giáo viên điềm tĩnh, miễn tiếp... Cô thay đổi rồi, mà dường như không phải thay đổi, cô có còn là cô không?

Giữa không gian siêu thị rộng mênh mang, Trần Diệp vẫn không dám nói: anh quay về là để tìm cô.

Thế nhưng giờ anh đã rõ, muộn rồi, muộn lắm rồi – muộn ngay từ ngày anh rời bỏ cô đi. hiểu cô, anh biết những người con gái như cô sẽ không cần theo đuôi ai, cũng chẳng cần dựa dẫm vào ai. Những ngày tháng ảm áp, bình lặng, vụn nhạt, giản đơn... anh không thể cho cô.

Anh nghĩ, cô cũng đã sớm nhìn thấy những nỗi bất lực trong mắt anh. Anh xa quê hương tròn ba năm, sao bỗng quay về như không thể này?

Ban nhạc đẳng cấp thế giới, lưu diễn suốt ngày, được tung hô giữa hoa toí và bóng bay... cuộc sống có gì mà ảm áp, thế nhưng đây lại là cuộc sống anh muốn. Thành hay bại cũng vậy, anh đều không quay về.

Tóm lại, giữa họ bây giờ như chim với cá, càng lúc càng xa cách.

(11)

Tối hôm ấy, Quán Đồng đi làm thêm giờ, Tiểu Ảnh ở nhà một mình nấu mì. Hôm nào không có anh ở nhà, cô đều lười xuống bếp. Lúc nấu mì, cô lại nghĩ, hóa ra nấu ăn cũng là một môn nghệ thuật sáng tạo. Cái gọi là nghệ thuật củi lửa cũng phải có người biết thưởng thức thì mới có động lực mà sáng tạo. Thế nhưng nhìn tấm lịch treo tường – cuối năm rồi – hội nghị này sự kiện nọ cứ xoay đi xoay lại, nên trong tháng cuối năm, Quán Đồng chưa ăn bữa tối nào ở nhà. Tiểu Ảnh hơi xót xa thở dài.

Vì ăn một mình nên bữa ăn chẳng mấy chốc mà xong. Bảy giờ tối, cô đã dọn dẹp xong hết, ngồi trước máy tính. Chẳng hiểu sao cô lại nhớ đến Trần Diệp, nhớ lại lúc hai người gặp nhau ở siêu thị, khi những hạt tuyết bay bay ngoài trời lạnh, anh vẫn y như ngày xưa, vẫn cẩn thận giúp cô đội chiếc mũ trên áo choàng lông. Cô hơi ngần ngại, lặng lẽ tránh né, anh vẫn ngang bướng không chịu buông tay, lặng thầm qun cho cô rồi nhìn cô mỉm cười. Cô có thể nhìn thấy ánh mắt liếc nhìn như có như không của những cô gái qua lại đều đổ dồn vào anh. Đi đâu cũng thế, anh luôn nổi bật.

Tiểu Ảnh không phải một con ngốc, cô biết năm ấy khi Trần Diệp ra đi, trong lòng anh tràn đầy trông đợi, nhưng đó chỉ là sự lưu luyến mà thôi, còn anh biết mình sẽ ra đi không trở lại. Cô chỉ không hiểu tại sao anh không nói gì, tại sao anh biết sau ba năm cô vẫn không đi tìm anh

Hoặc cách giải thích duy nhất là: họ quá giống nhau, họ chỉ cần nhìn vào mình là biết người kia đang muốn gì. Anh không thể mang lại điều gì cho cô, cũng không hứa hẹn. Tóm lại, Trần Diệp luôn luôn sáng suốt. Thế bây giờ thì sao?

...

Cô đứng dưới cơn mưa tuyết, nhìn nụ cười của anh mà tâm hồn như bay đi mất. Cho đến khi anh khẽ thở dài, đưa túi đồ cho cô, vỗ vai: “Lên xe đi” thì cô mới bừng tỉnh, thấy chiếc taxi anh vừa vẫy. Cô ngồi vào trong, anh đóng cửa lại, vẫy tay, làm dấu qua cửa xe. Cô hiểu, giống như mỗi lần anh tiễn cô ra bến tàu: “Về tới nhà thì gọi điện cho anh.” Thàng chạp, trời tối nhanh. Tiểu Ảnh trông ra ngoài cửa xe, những bông tuyết lấp lánh trong ánh đèn đường, còn Trần Diệp đang đứng dưới tuyết im lặng.

Tiểu Ảnh bỗng thấy nhói lên trong lòng. Cô không còn yêu anh nữa, nhưng điều kỳ lạ là vẫn thấy thương anh. Cô không biết cuộc sống của anh ở nước ngoài có tốt không, nhưng nhìn những lời anh nói từ đáy mắt, cô biết, song song với việc nâng cao trình độ nghệ thuật, anh đã phải cực khổ lắm.

Lạ thay, cô lại nhớ ra người bạn cùng phòng hồi học đại học - Tang Lý.

Giờ nghĩ lại, Tang Lý học thanh nhạc, hay Trần Diệp học nhạc cụ, họ đều giống nhau cả đấy chứ? Cũng đều vì ước mộng của mình mà vứt bỏ bao thứ. Thật kì lạ, những người xung quanh Tiểu Ảnh tại

sao đều có khát khao, có lý tưởng, thậm chí có thể đánh đổi một số người để đạt tới những thứ đó?

Tất nhiên, cũng có thể đó chỉ là trùng hợp. Thế giới rộng lớn, thế nào cũng đầy những người như Tiểu Ảnh, tuy chưa được đứng dưới ánh đèn sân khấu, nhưng có thể nhẹ nhàng biến cuộc sống giản đơn thành một khát khao đáng theo đuổi.

Dưới ngọn đèn ấm, Tiểu Ảnh thở hắt một hơi, mở chiếc máy tính xách tay tiếp tục viết nốt những dòng tiểu thuyết dang dở. Cuốn sách tên là “Khúc biệt ly”. Trước đây cô từng nói với Tang Lý: “Sẽ có một ngày tớ viết cho cậu cuốn sách tên là “Khúc biệt ly”. Tang Lý cười: “Nhớ chia cho tớ một nửa nhuận bút.” Lúc nói câu đấy là lúc Tang Lý bước ra khỏi phòng chiếu phim. Tang Lý kể và đếm cho cô nghe những ngôi sao thường qua lại gần nhà mình. Tiểu Ảnh kinh ngạc hét lên. Đó là những năm tháng tuyệt nhất trong đời Tang Lý. Trong bản thảo của Tiểu Ảnh, đó là những năm tháng rực rỡ sắc màu. Sống trong những năm tháng ấy, không ai có đủ dũng cảm để có những đổi thay làm chua xót lòng người.

Thế nên, trong cái khoảng thời gian dài ấy, cuốn tiểu thuyết không quá một trăm nghìn chữ này bị bỏ qua một bên. Tiểu Ảnh không nỡ oán trách bản thân của mình, nhưng cũng không muốn viết một cuốn tiểu thuyết không có thăng trầm. Cô chuyển sang viết truyện thiếu nhi, cũng vài quyển bán được, danh tiếng cũng khá. Thế nhưng, ngay lúc ấy, điện thoại của Tang Lý lại không liên lạc được.

Ban đầu, Tiểu Ảnh trách thầm: “Đổi số mà không báo cho ai biết!” Về sau mới phát hiện ra rằng, có lẽ đó không phải là đổi số, mà là đã biến mất. Lúc ấy, cô hận không thể cầm dao móc mắt gã đó, cô đay nghiến nói:

- Anh làm mất cô ấy mà còn vác mặt đến hỏi tôi à? Thâm Tiệp, tôi nói cho mà biết, nếu Tang Lý có bề gì thì tôi rửa anh chết không nhắm mắt!

...

Từ ngày ấy, cô viết lại cuốn “Khúc biệt ly”. Cô viết với tất cả niềm bi thương, tái hiện lại từng câu chuyện. Một năm trôi qua mới viết được bảy vạn chữ. Đây là cuốn sách gian nan nhất cuộc đời cô. Viết mãi, viết mãi, cô mới hiểu ra rằng: Câu chuyện khó viết nhất chính là câu chuyện người bên cạnh cô từng kinh qua. Cô biết rõ ràng những nỗi thống khổ tuyệt vọng mới có thể làm lay động người cô hiểu rõ ràng những bi kịch rạn nứt mới có thể gây chấn động tâm hồn, nhưng cô đâu có nữ.

...

Cô sợ, sợ số phận của nhân vật chính sẽ ứng nghiệm lên cuộc sống của cô. Do đó, bây giờ Tiểu Ảnh quyết định từ bỏ ý định ban đầu của mình, cô không định viết những câu chuyện làm thức tỉnh

ai nữa, cũng không định viết kết thúc là bi kịch nữa, cô chỉ muốn cho những người đang yêu, cho Tang Lý một lối ra đầy chữ

Tiểu Ảnh nghĩ, quả nhiên suốt cuộc đời này mãi mãi cô không thể trở thành một nhà văn xuất sắc. Đêm khuya, Tiểu Ảnh cứ cặm cụi như thế. Căn phòng không thể im lặng hơn, chỉ khe khẽ tiếng nhạc từ máy tính, đó là một giọng ca nữ đầy u uất: “Nếu gặp gỡ sớm hơn thì ta đã không phải hối hận, sẽ không còn rồi ren, sẽ sống giản đơn và hạnh phúc. Nếu có ngày anh không còn ở đó, hãy tha lỗi vì những gì em cho anh là không ít, nhưng anh đâu có phúc để đón nhận...”

Cứ nghe đi nghe lại mãi bài này.

Một bài hát rất đúng tâm trạng, không hẹn mà gặp với chủ đề cuốn tiểu thuyết. Tiểu Ảnh vừa nghe vừa giữ cảm xúc, vừa nhẹ nhàng gõ theo nhịp bài hát. Gõ rất lâu, đến lúc viết đã mỏi tay, Tiểu Ảnh mới đứng dậy rót cho mình một cốc nước.

Đứng trước bình nước, cô chợt nghĩ: Mình còn được sống những tháng ngày bình lặng thế này bao lâu nữa?

Sẽ có một ngày, tiếng khóc oa oa của đứa trẻ cất lên, rồi căn phòng này sẽ náo loạn lên vì bà mẹ chồng trước đây không có tiếng nói chung? Lúc đó, cuộc sống của Tiểu Ảnh không còn là cuộc sống của riêng hai người, mà là một thế giới chồng chéo tạp loạn. Dường như trong cái thế giới tạp loạn ấy, đứa trẻ nhỏ hay bà mẹ chồng không có bảo hiểm nhân thọ lại ngã bệnh... thì đúng là loạn hết lên!

Với tính chất công việc của Quán Đồng thì anh ta rõ là chẳng giúp được gì. Một mình Tiểu Ảnh cô đơn biết làm sao?

...

Nghĩ đến đó, Tiểu Ảnh hơi xót lòng. Cô nghĩ, trước khi lấy chồng, cô không phải là một người nghĩ ngợi xa vời như thế, cô thích vút những vấn đề khó giải quyết sang một bên để suy nghĩ sau. Cô tin, xe đụng chân núi tất có đường đi, vội vã mà làm gì. Nhưng lấy chồng rồi, lạ thay, bản thân mình sao lại thay đổi như biến thành một người khác, sao lại vướng bao nhiêu vấn đề, thậm chí còn chưa xảy ra, vào đầu rồi nhào nặn chúng thành một khối thập cẩm.

Thật ra cô cũng không phải là người hay lo trước nghĩ sau, nhưng cô không thể nghĩ rằng: Nếu ban đầu không lấy Quán Đồng mà là Trần Diệp, thì bây giờ cô sẽ sống một cuộc sống thế nào... Cô không biết những cô gái lấy chồng khác có từng phải so sánh như thế không? Tuy chẳng có ý nghĩa gì nhưng đây cũng là một chủ đề khiến người ta tò mò.

Cô và Trần Diệp ít ra là đều có tiếng nói chung, dễ thấy vì đều học nghệ thuật. Chỉ riêng chuyện gia đình thôi, cô cũng từng thấy cha mẹ Trần Diệp - cha là phó viện trưởng viện khoa học xã hội tỉnh, mẹ là giáo viên đại học sư phạm, họ đều là những thành phần trí thức cao cấp, cử chỉ lịch sự nho nhã. Nếu có cha mẹ chồng như thế thì phải chẳng sẽ không phải khổ não như ngày hôm nay? Phải

chẳng họ rất có tiếng nói chung? Về sau nói về mặt giáo dục con cái thì chẳng phải là họ sẽ giúp cô được một tay ư?

Ờn trời, cô không trông mong cha mẹ Quán Đồng giúp đỡ, mà chỉ mong họ đừng kéo bước cản thân mình là tốt lắm rồi. Đó là vì một ngày nọ cô bất chợt hỏi Quán Đồng: “Về sau bố anh sẽ không tiêm nhiễm vào đầu con chúng ta cái thuyết: “học hành vô dụng” chứ?”

Quán Đồng giật thót, suy nghĩ kỹ càng một hồi mới trả lời một cách vô tâm:

- Không biết, chịu thôi.

Lúc đó, Tiểu Ảnh chỉ đành cười trừ. Thế nhưng, thời gian chỉ trôi một chiều, không thể “nếu” quá nhiều và cũng không thể quay ngược dòng chảy. Cô sẽ không bao giờ đứng tại chỗ chờ đợi Trần Diệp, cũng không bỏ Quán Đồng để chọn người khác.

Cô là một người dũng cảm. Nhưng bạn nên biết, có được sự dũng cảm ấy là do cảm thấy đáng như thế từ tận đáy lòng.

Bởi vì, con người này, gia đình này đều đáng cho cô tạm thời vứt bỏ tuổi trẻ và công việc của cô yêu thích nhất sang một bên. Nghĩ đến đây cô phì cười, dưới ánh đèn sáng rọi, cô nghĩ, hóa ra trong cuộc sống, những thứ tình cảm cũ không phải lúc nào cũng có thể

gây sóng gió, ví dụ như chính cô đây... Cuộc sống của cô tuy trần tục nhưng không phàm tục.

Tại sao?

Vì cô yêu

Nghe sến quá phải không? Thật ra từ khi lấy nhau họ chưa bao giờ nói: “Anh yêu em” hay “em yêu anh” với nhau bao giờ, không những thế mà suốt ngày người này còn gây phiền hà cho người kia. Nhưng cô biết anh gặp cô vào một thời điểm không thể phù hợp hơn, chỉ một bước chân thôi, nhưng không sớm cũng không muộn.

Thật vậy, giờ đây Tiểu Ảnh đã hiểu; nếu như Quán Đồng xuất hiện sớm một bước, thì cô đã coi anh như một gã hề trong ngành nghệ thuật; còn nếu chậm một bước, biết đâu cô đã làm vợ người khác.

Vợ chồng son, Tiểu Ảnh thấy hơi mơ hồ. Cô không biết phải hình dung lại cuộc hôn nhân của mình thế nào, càng không biết rằng những phiền phức, do nó mang lại, thì phải giải quyết thế nào đây?

Chương 4: Lấy chồng là lấy cả một gia đình

Nhưng tình trạng bình thường của cuộc hôn nhân “mua một tặng hai” cuối cùng cũng cho cô biết rằng, “lấy gùi bỏ ngọc” – câu thành ngữ xưa này nếu đặt vào tình huống hiện tại, thì không chỉ đơn thuần để nói về chuyện thằng ngốc mua chiếc hộp mà vứt đi viên ngọc, ngược lại còn nhắc nhở người ta là: chiếc hộp quyết định cả giá trị viên ngọc, vì thế, trước khi mua ngọc, nhất định phải căng mắt ra mà nhìn kỹ chiếc hộp!

(1)

Cuối năm, trông đợi mỗi mòn mãi mới tới được lúc Quán Đồng được phép nghỉ cuối tuần, Cố Tiểu Ảnh kéo Quán Đồng cùng đi bách hóa, dự định mua quần áo tặng mẹ chồng nhân dịp năm mới.

Đang lựa chọn quần áo trong bách hóa, Cố Tiểu Ảnh mới chợt hỏi Quán Đồng: “Mẹ anh mặc cỡ áo bao nhiêu?”

Quán Đồng nghe vậy bèn nghĩ ngợi một lát rồi mới trả lời: “Anh không biết.”

Cố Tiểu Ảnh chau mày: “Sao đến mẹ anh mặc cỡ nào mà anh cũng không biết thế?”

Nghĩ tới chuyện mua quần áo, Quán Đồng mới sực nhớ ra: “Mẹ anh cao khoảng một mét sáu, em cứ lựa theo thế mà mua thôi vậy.”

Cố Tiểu Ảnh bực tức đáp lại: “Anh nghĩ là một phụ nữ trung niên cao một mét sáu chẳng lẽ lại giống hệt một cô gái trẻ cao một mét sáu à! Thế anh có biết số đo vòng eo của mẹ anh là bao nhiêu không hả?”

“Vòng eo ư?” – Quán Đồng lại càng thêm mù tịt, “Anh đã đo bao giờ đâu mà biết”.

Cố Tiểu Ảnh đưa mắt nhìn Quán Đồng, buông ngay một câu kết luận: “Thế nên người ta mới nói nuôi con trai thật là vô dụng. Chẳng hề được một chút ích lợi nào hết.”

“Vớ vẩn, chẳng phải vẫn nói là nuôi con trai để sau này chúng chăm sóc bố mẹ già hay sao?” – Quán Đồng lập tức phản bác.

Nghe thấy thế, Cố Tiểu Ảnh bèn “xì” khẽ một tiếng: “Lấy đâu ra mà nuôi con trai để chúng chăm sóc bố mẹ già? Anh nằm mơ đấy à! Bây giờ á, toàn là con gái chăm sóc bố mẹ thôi.”

Quán Đồng rất không đồng ý: “Con gái thì suy cho cùng vẫn cứ phải đi lấy chồng.”

Nhưng rốt cục thì vẫn là Cố Tiểu Ảnh miệng lưỡi nhanh nhẹn sắc sảo hơn, nên cứ mỗi khi Quán Đồng muốn tranh luận vấn đề gì thì chẳng có lần nào mà cô nhường lời chịu thua. Cứ hễ nói là lại hết như đang thuyết giảng tọa đàm: “Em nói cho anh biết nhé, quan niệm đầy của anh thật đúng là rơi rớt lại từ thời đại nông nghiệp, cái thời mà đàn ông con trai đại diện cho sức lao động, một gia đình chỉ khi sinh được con trai nối dõi tổ tông thì mới được quyền sở hữu đất đai ruộng vườn. Bây giờ đã là xã hội hiện đại rồi cơ mà, nhất là ở các thành phố, tuy địa vị chính trị của nữ giới tuy vẫn còn khá khiêm tốn, nhưng trong phạm vi gia đình mà nói thì lời nói của phụ nữ càng ngày càng có trọng lượng

Quản Đồng gật gật đầu, dịu dàng ngắt những lời nói theo quán tính nghề nghiệp của Cố Tiểu Ảnh: “Cô giáo Cố à, thế rốt cuộc là em định mua bộ quần áo nào đây?”

Cố Tiểu Ảnh lúc này mới nhớ ra là mình đang đi mua quần áo cho bố mẹ chồng, bèn lờm cho Quản Đồng một cái, lấy từ chiếc giá để hàng bên cạnh mình một chiếc áo bông màu đỏ và hỏi nhân viên bán hàng: “Chiếc này có số to không?”

Nhân viên bán hàng nhìn qua chiếc áo rồi hỏi: “Chị mua cho người khoảng bao nhiêu tuổi thế? Có béo không ạ?”

“Béo hơn tôi từng này...từng này” – Cố Tiểu Ảnh dùng tay khua vẽ ra: “vòng eo thì có hơi to một chút”.

“Làm gì mà béo được như thế cơ chứ?” Quản Đồng vội vàng phản đối, “Mẹ anh rất gầy mà, từ nhỏ đã gầy rồi.”

“Anh im đi” – Cố Tiểu Ảnh chẳng thèm mảy may để ý gì tới những lời Quản Đồng nói mà vẫn tiếp tục trao đổi với nhân viên bán hàng: “Kích cỡ áo không được nhỏ quá, vì mùa đông còn phải mặc thêm rất nhiều áo len dày bên trong.”

“Mẹ anh thật sự đâu có béo như em mô tả cơ chứ” – Quản Đồng vẫn cứ tiếp tục không đồng ý.

Cố Tiểu Ảnh cuối cùng tỏ vẻ nín nhịn: “Liệu anh đã bao giờ nhìn mẹ mình mặc quần áo chưa hả?”

“Nhưng đây là mẹ anh thì tất nhiên là anh phải hiểu hơn em rồi.”
– Quán Đồng thành thật trả lời.

“Quán Đồng à, rốt cục anh hiểu những gì về vóc dáng người phụ nữ nào?” – Cố Tiểu Ảnh liếc xéo Quán Đồng nói: “Mẹ anh mặc dù nhìn thì không béo, nhưng phụ nữ bất kỳ ai đã từng sinh con, thì cũng hầu hết đều có phần bụng dưới. Hơn nữa, lưng của mẹ anh cũng chẳng hề nhỏ như anh đã nghĩ đâu, mà ở nông thôn đâu có ấm áp gì, nên bà chắc chắn sẽ phải mặc thêm nhiều áo len bên trong áo khoác nữa, những điều này anh có biết không?”

“Gì cơ?” – Quán Đồng nghi hoặc. “Có thật như vậy không thế?”

Người bán hàng thấy vậy cũng gật gật đầu nói với Quán Đồng: “Anh à, hãy nghe lời vợ mình đi, chị ấy quả thực là người rất có kinh nghiệm đấy.”

Quán Đồng thế là chẳng biết nói gì nữa, còn Cố Tiểu Ảnh thì lắc đầu than thở: “Thật đúng là không thể trông đợi gì vào con trai mà.”

Quán Đồng còn chưa kịp mở miệng phản đối thì đã bị Cố Tiểu Ảnh véo cho một cái.

Hai người tiếp tục đi, và vẫn không ngừng tranh luận về việc mua áo khoác và quần cho Tạ Gia Dung, mua áo lông vũ cho Quán Lợi Minh, mua đồ lót giữ ấm cơ thể cho hai vợ chồng, rồi túi to túi nhỏ khệ nệ ôm vác đi ra phía ngoài.

Quán Đồng vừa đi vừa hỏi: “Sao em không mua quần áo cho mẹ em thế?”

“Đồ bố mẹ em mặc quá đắt tiền, em không đủ khả năng mua nên đành phải tặng những thứ khác vậy”. Nói xong hết rồi Cố Tiểu Ảnh mới chột giật mình, nên vội vàng nói chen thêm một câu: “Anh đừng có mà nghĩ lung tung đấy, em cũng muốn mua cho bố mẹ anh những bộ quần áo đắt mấy nghìn tệ lắm nhưng mà thế nào nếu em mua thì cũng sẽ bị bố mẹ anh chê là lãng phí cho mà xem.”

“Anh hiểu mà” – Quán Đồng gạt đầu, nắm chặt tay Cố Tiểu Ảnh: “Em yên tâm đi, anh không nghĩ vớ vẩn đâu”.

Vẫn còn nửa câu sau nữa mà Quán Đồng đã không nói thành lời: “Thực ra, em như vậy là anh đã thấy vui lắm rồi.”

Bởi vì ngay chính Quán Đồng cũng chẳng hề nghĩ tới chuyện là phải mua quần áo mới cho bố mẹ nhân dịp tết đến.

Trong suy nghĩ của anh thì quà tết năm nào cũng chỉ là đậu phộng, là tôm cá với cả chân giò, là lá trà điểm tâm, nhiều nhất thì cũng chỉ thêm mấy gói kẹo hay gói thạch rau câu cho con trẻ con. Mặc

dù quê anh cũng có phong tục mua quần áo đón năm mới, nhưng anh dường như đã quen với việc trước nay gia đình chẳng giàu có gì nên thường không chú trọng đến điều này.

Lần này nếu không phải là do Cố Tiểu Ảnh cứ khăng khăng đòi mua quần áo cho bố mẹ anh thì anh sẽ lại quên mất, những gia đình giàu có sung túc phải đón tết như thế.

Ra khỏi chợ thì trời đã nhá nhem tối mất rồi, Cố Tiểu Ảnh làm nũng: “Ông xã à, em muốn ăn Pizza Hut.”

Quản Đồng nhíu mày: “Đồ ăn ở đó thì có gì ngon chứ, chỉ toàn là mấy thứ trẻ con thích ăn.”

“Em là trẻ con mà! Em muốn ăn!” – Cố Tiểu Ảnh bướng bỉnh nắm lấy ống tay áo của Quản Đồng.

Quản Đồng cúi đầu nhìn gương mặt nịnh bợ trẻ con ấy cũng phải bật cười theo: “Mấy thứ đó ăn làm sao mà no được, anh ăn chẳng bao giờ thấy no cả.”

“No được mà!” - Cố Tiểu Ảnh lập tức nhí nhảnh đáp lại: “Ông xã à, chúng ta cùng đi ăn đi. Đi giờ này có khi lại không phải xếp hàng đâu.”

Quản Đồng chịu thua, đành để Cố Tiểu Ảnh kéo mình đi đến cửa tiệm Pizza Hut. Hai người tay xách nách mang đi qua đường, đến

cửa tiệm Pizza Hut rồi thì Cố Tiểu Ảnh tự dưng “ó” lên một tiếng.

“Sao thế?” - Quán Đồng lo lắng hỏi.

“Anh nhìn kia, kia chẳng phải là tiến sỹ Mạnh, chồng của sư tỷ hay sao?” – Cố Tiểu Ảnh giơ tay chỉ cho Quán Đồng: “Cái người đứng dựa vào cửa sổ đấy.”

“Ừ, có vẻ thế” - Quán Đồng cũng mới chỉ gặp Mạnh Húc có một lần, nên chẳng nhớ rõ lắm – “Vậy người ngồi đối diện anh ta là sư tỷ của em hả?”

“Không phải đâu.” – Ánh mắt Cố Tiểu Ảnh lộ rõ vẻ ranh mãnh, “Nhìn cô gái kia xem, tuổi trẻ quả là luôn tươi đẹp thật là đáng ngưỡng mộ quá đi mất, còn nhìn em này, đúng là gái có chồng, da dẻ đã sắp lão hóa cả rồi, xấu hổ chết đi được.”

“Em rốt cục có định vào không thế hả?” - Quán Đồng hết cả nhân nại – “Em mà không vào là không còn chỗ ngồi đâu đấy.”

“Từ từ, đợi em nhìn đã!” – Cố Tiểu Ảnh núp sau người Quán Đồng, tò mò chăm chú quan sát bàn của Mạnh Húc, nói nhỏ: “Anh à, anh nói xem, không phải là Mạnh Húc đang ngoại tình đấy chứ? Vợ anh ta thì đang khổ sở mang thai ở nhà, thế mà anh ta lại ở đây ăn đồ Tây với một cô gái hết sức xinh đẹp, rốt cục chuyện này là thế nào?”

“Cố Tiểu Ảnh, em đã viết quá nhiều tiểu thuyết tình cảm rồi đấy biết không!” – Quán Đồng dờ khóc dờ cười, “từ sau đừng có mà viết mấy cái thứ linh tinh đó nữa, nếu không cứ viết nhiều quá thì lại hỏng hết cả đầu óc đấy.”

“Anh mới là người làm nhảm linh tinh ý!” – Cố Tiểu Ảnh trợn mắt hung dữ: “Đây là trực giác của phụ nữ, anh có hiểu không hả? Anh nhìn họ đi kia, chẳng phải là rất tình cảm hay sao?”

Quán Đồng đưa mắt nhìn theo ánh nhìn của Tiểu Ảnh thì đúng lúc nhìn thấy hai người đang nói cười vui vẻ, Mạnh Húc vẫn khí thế phong độ, nho nhã đứng đĩnh, còn cô gái ngồi đối diện kia thì xinh đẹp rạng rỡ, quả là một đôi trai tài gái sắc, một đôi kim đồng ngọc nữ đáng ngưỡng mộ.

Rồi anh quay đầu lại nhưng vẫn thấy vợ cứ nấp sau người mình mà ló đầu ra nhìn, thì cảm thấy vô cùng bất lực: “Em có định vào không đấy?”

“Anh trật tự đi, đừng có sốt ruột, đứng im đó che cho em.” – Cố Tiểu Ảnh vẫn tiếp tục quan sát.

Quán Đồng chẳng còn cách nào, bèn túm lấy Tiểu Ảnh kéo ra bên cạnh mình: “Đừng có mà lén lút thậm thụt như thế, ai không biết lại tưởng em có vấn đề đấy. Em không đói nhưng anh thì đói sắp xỉu rồi này.”

Không ngờ Cố Tiểu Ảnh lại đột nhiên kéo Quán Đồng lại, chuyên hướng quay người ra phía sau: “Đi thôi, chúng ta đi nhà hàng khác.”

“Cố Tiểu Ảnh, em thực sự bị trúng độc đấy à!” – Quán Đồng không còn nhẫn nhịn nổi nữa, vừa đi theo Tiểu Ảnh vừa cần nhần: “Bọn họ nếu thực sự có một mối quan hệ bất chính như thế thì lẽ nào lại tới một nơi giữa chốn đông người như thế này để ăn cơ chứ? Lẽ nào bọn họ không biết là năm mới sắp đến thế này mà công khai quan hệ như thế kia, thì thế nào cũng sẽ gặp phải rất nhiều người quen sao!”

“Ừ nhỉ!” – Cố Tiểu Ảnh bỗng sững lại, dừng bước, quay đầu lại nhìn Quán Đồng: “Anh nói thế quả cũng có lý.”

“Bà xã à, anh chịu thua em rồi đó, em hãy để cho anh được ăn com tử tế đi, lượn lờ cả một ngày thế này, chân anh sắp gãy đến nơi rồi.” – Quán Đồng mặt mày ủ rũ, thiếu não.

“Được rồi mà, chẳng phải chúng mình đang đi ăn sao.” – Cố Tiểu Ảnh đưa mắt quan sát xung quanh rồi chỉ tay: “Ăn ở đó đi.”

Quán Đồng vội vã nhìn theo hướng chỉ của Tiểu Ảnh, chợt trái tim tan nát.

KFC!

Trên đường tới quán KFC, Quán Đờng đau khổ nghĩ: đúng là sự khác biệt giữa hai thế hệ, quả thực là sự khác biệt rõ ràng giữa hai thế hệ.

(2)

Buổi tối, khi hai người đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi trong phòng khách, Quán Đồng mới chợt nhớ ra cất tiếng hỏi Cố Tiểu Ảnh: “Thế em định mặc quần áo gì đón tết đây? Ở quê anh không có lò sưởi đâu nhé, thế nào cũng sẽ rất lạnh đấy.”

Cố Tiểu Ảnh nhìn Quán Đồng thờ dãi: “Em sẽ mặc cái áo lông dày nhất của em.”

Quán Đồng gật đầu: “Ừ. Em nhớ mặc cái gì dày một chút, để tránh bị cảm

Một hồi lâu Cố Tiểu Ảnh không nói một câu nào, chỉ chăm chú dán mắt nhìn màn ảnh ti vi, mãi lâu sau mới hỏi lại: “Quán Đồng, anh đã đọc “Thời đại kết hôn mới” chưa?”

Quán Đồng lập tức có suy nghĩ: đây chính là nhược điểm của việc lấy một người vợ thích đọc tiểu thuyết đây mà, chẳng cần đoán cũng biết được là Cố Tiểu Ảnh, cố ấy đang tức cảnh mà sinh tình đó.

Cố Tiểu Ảnh nhìn Quán Đồng: “Em chợt nhớ ra đoạn mở đầu của cuốn sách đó là: một người vợ chuẩn bị theo chồng về quê ăn tết thì phát hiện ra là có mang. Thế là cô ta mới báo với chồng cô ấy là không muốn về quê nữa, nhưng người chồng lại khăng khăng

không đồng ý, nên người vợ chẳng còn cách nào khác đành phải cứ thế mà theo chồng về quê. Cả chặng đường thì gặp ghềnh khó đi, về đến nhà chồng lại phải lo toan nhiều chuyện, đã thế còn không được nghỉ ngơi đầy đủ, kết quả là đã bị đẻ non đấy...”

Cố Tiểu Ảnh càng nói càng thấy lòng vô cùng đau xót, cuối cùng không nhịn được mà sụt sịt khóc: “Xui xẻo nhất là nhân vật nữ đó tên là Cố Tiểu Tây, làm thế nào bây giờ hả anh? Tên cô ấy giống tên em như vậy, chắc chắn đây là duyên mệnh rồi. Anh nói xem, lẽ nào sau này cuộc đời em cũng sẽ như thế?”

Nghe xong Quán Đồng thật muốn khóc mà không khóc nổi. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy ghét mấy tác giả viết những tác phẩm này đến tận chân răng, mặc dù chính anh cũng là một sinh viên học khoa Trung Văn, dù cho khoa của anh đã đào tạo ra không ít những nhà lý luận văn học – kể từ sau khi đất nước giải phóng, nhưng lại chưa từng đào tạo các nhà văn thực sự- tạ ơn trời đất, vì thế mà anh càng thêm tự hào về ngôi trường của mình. Cũng bởi lý do chính là vì các nhà văn quả thực toàn là những kẻ ăn hại. Nhìn mà xem, bọn họ đã viết những cái quái gì thế này! Quán Đồng tuôn ra một tràng lý luận dài dằng dặc để vỗ về tâm hồn của vợ mình đang bị cái thứ “Băng dính hai mặt” đầu độc: sao bọn họ lại có thể viết ra cái thứ “Thời đại kết hôn mới” như thế! Đúng là một lũ hại dân hại nước, lũ ăn hại!

Sau một lúc, Quán Đồng thu hết can đảm khẽ hỏi vợ mình: “Bà xã à, có phải em không muốn về quê cùng anh không?”

Cố Tiểu Ảnh len lén đưa mắt nhìn chồng, nói: “Nếu bảo là em muốn về quê với anh thì quả thực là em đã nói dối, nhưng còn nếu bảo là em không muốn về quê với anh thì em thật là đáng đánh đòn trách phạt phải không?”

Quản Đồng nghe thất vậy không nói gì, chỉ hỏi lại Cố Tiểu Ảnh: “Theo em thì thế nào?”

Cố Tiểu Ảnh mặt mày ủ rũ đáng thương: “Thế mới nói là đón tết không dễ dàng như tết trung thu, em phen này không thể trốn tránh được rồi.”

Quản Đồng lấy bàn tay xoa xoa vào má Cố Tiểu Ảnh dịu dàng: “Chúng ta chỉ ở lại có hai ngày rồi mừng ba sẽ về nhà em luôn mà!”

Cố Tiểu Ảnh thở dài: “Kể cả chỉ có hai ngày thì em cũng chẳng thèm quan tâm! Em tính rồi, phải công nhận là biện pháp đó của Cố Tiểu Tây là tốt nhất, chỉ ăn bánh bao không ăn thức ăn gì khác, miễn là không chết đói là được.”

“Thôi” – Quản Đồng cuối cùng không nhịn được phải ngắt lời, cảm giác như mạch máu trong não mình cứ nhảy loạn hết cả lên. – “Cố Tiểu Ảnh, anh sai rồi, về sau chúng mình không phải là đừng viết tiêu thuyết nữa, mà phải là đừng đọc nữa, có được không? Sao em lúc nào cũng như “Hoàng thế nhân gia” thế hả? Mà hơn nữa, muốn giống như người vợ trong truyện kia thì trước hết em hãy có con đi đã!”

Quản Đồng nhìn Cố Tiểu Ảnh, cười nói ẩn ý: “Nhưng mà mấy biện pháp an toàn mà anh dùng, lại toàn đúng chỗ đúng lúc thôi.”

“Anh có nói gì cũng vô ích, ngộ nhỡ em bị cảm lạnh, thì anh có chịu đựng nổi không?” – Cố Tiểu Ảnh vẫn rất bực dọc khó chịu.

Thực ra cũng khó trách cô ấy được, sống trên đời đã hai mươi mấy tuổi, nhưng cả một đời cô chưa từng phải nếm mùi cuộc sống ở thôn quê đích thực. Cứ nghĩ tới căn nhà có phần sơ sài của Quản Đồng, nhà vệ sinh lại còn ở trong vườn, Cố Tiểu Ảnh nghĩ rằng, ngồi trong cái nhà xí – mà ngẩng đầu lên là nhìn thấy cả một bầu sao trời như thế, thì còn chưa kịp đi tiểu đã bị đông cứng thành cục đá rồi.

Càng nghĩ lại càng thấy Cố Tiểu Ảnh bất giác run cầm cập.

Nhìn nét mặt Cố Tiểu Ảnh như kiểu gặp phải kẻ thù như thế, Quản Đồng hết thuốc chữa nên gõ gõ vào đầu của Cố Tiểu Ảnh trách móc: “Rốt cuộc trong đầu em có chứa những gì thế hả?”

Chứa những gì ư?

Mấy tuần sau đó, Cố Tiểu Ảnh người run lẩy bẩy đứng trong nhà Quản Đồng nhìn anh ra ra vào vào như thoi đưa, tức giận nghĩ: “Đầu em có chứa những gì á, là trí tuệ để tính toán lo trước lo sau! Anh hiểu không hả? Là trí tuệ đó!”

Nhưng xem ra, kể cả trí tuệ của cô thì cũng chẳng thể có cách nào đối phó được với cái thứ lạnh giá kinh hoàng của nhiệt độ âm mười mấy độ C như thế này! Những cơn gió cứ thổi vù vù thật chẳng khác nào hàng ngàn lưỡi dao xông tới cửa từng nhát đau buốt vào mặt Cố Tiểu Ảnh.

Ngày 30 Tết, Tạ Gia Dung và Quán Lợi Minh, mặc trên người những bộ quần áo mới mà Cố Tiểu Ảnh mua cho, bận bịu các công việc chuẩn bị trong bếp. Thật là may mắn làm sao, kích cỡ đều vừa như in, Cố Tiểu Ảnh và Quán Đồng đứng nhìn họ thử quần áo mà trong lòng cảm thấy hết sức vui vẻ, mãn nguyện.

Hơn nữa, Cố Tiểu Ảnh cũng quả thực là người may mắn, bố chồng Quán Lợi Minh và mẹ chồng Tạ Gia Dung xưa nay chưa từng tỏ ra quá khắt khe đối với Cố Tiểu Ảnh về chuyện nhà cửa bếp núc, khi thấy Cố Tiểu Ảnh không biết cách sử dụng nồi và bếp ở nông thôn thì đã dứt khoát không để cho Cố Tiểu Ảnh phải động tay động chân vào, chỉ bắt Quán Đồng phải đi nhóm lửa. Thế là số phận của Cố Tiểu Ảnh cũng không đến mức bi thảm như Cố Tiểu Tây trong “Thời đại kết hôn mới” kia.

Nhưng ở vùng đó có một số tập tục rất kì cục, đó là bất kể trời có lạnh như thế nào, chỉ trừ trường hợp đang ngủ ra, còn đều phải mở hết tất cả các cửa chính, cửa phụ, và cửa sổ ở trong nhà, để cho gió lạnh thoải mái tự do lùa vào. Thế nên dù Cố Tiểu Ảnh đã mặc trên người chiếc áo lông rất dày rất ấm, rồi trùm kín mũ áo lên đầu, đeo cả găng tay len nhưng mà vẫn run cầm cập.

Trời lạnh khủng khiếp như cắt da cắt thịt như thế đã khiến cho Cố Tiểu Ảnh sau khi trở về thành phố F rồi mà nghĩ lại vẫn còn hãi hùng: đôi bàn chân dù đã đi trong dép bông mà vẫn không thể nào ấm lên được, rét tới mức gân cốt như sắp đứt đoạn đến nơi, chỉ cần động đậy nhẹ một cái là đau thấu xương cốt, còn đôi bàn tay thì dù đã đút vào túi áo rồi, mà vẫn còn bị đông cứng tê buốt. Muốn uống cốc nước nóng cho ấm lên thì cô lại sợ đi tiêu, bởi chỉ nghĩ đến cảnh da thịt phải tiếp xúc với cái thứ khí lạnh tự nhiên đáng sợ đó là cả người đã sồn hết cả da gà rồi.

Thế nhưng còn đen đui nữa là: đúng trong những ngày đại hàn khủng khiếp đấy thì kinh nguyệt lại tới.

Cố Tiểu Ảnh đúng là đau đớn khổ sở vô cùng.

Tháng Chạp, trong khi khắp nơi không khí lạnh giăng đầy, thì bụng của cô cứ như có chuôi dao đang khoan lên khoan xuống không ngừng nghỉ. Cố Tiểu Ảnh còn có cảm giác như là bụng mình đang nhảy nhót, phình ra như một quả cầu cuộn xoắn. Đau bụng đến gần chết, thế mà đến ghế sofa cũng không có mà ngồi, chỉ có thể ngồi trên ghế băng dài, bao vây xung quanh là một đống người hiếu kỳ tới xem và vô vàn những câu hỏi, mà phải dựa vào ngôn ngữ cơ thể mới có thể hiểu được (mong các độc giả lượng thứ cho cô giáo Cố, năng lực tiếp thu tiếng địa phương của cô ấy quả thực có phần kém cỏi). Ví dụ như Cố Tiểu Ảnh trẻ tuổi như thế này mà đã được làm giảng viên đại học, thật là giỏi quá! Giảng viên đại học có kiếm được nhiều tiền không? Có phải là còn nhiều hơn cả Quản Đồng không? Chỗ Cố Tiểu Ảnh phát tiền thưởng như thế nào? Có phải tiền thưởng phát dựa vào tỷ lệ nhập học không? Thôn chúng tôi tỷ lệ

nhập học cấp ba cao lắm, các thầy cô do đó mà được thưởng rất nhiều!

Những người tham gia nêu câu hỏi nhiệt tình nhất có bà cô thứ hai của Quán Đồng, chị dâu của dì họ Quán Đồng, cô dâu mới nhà hàng xóm của Quán Đồng, cháu chắt của anh em dâu rể của bố Quán Đồng...

Trời ạ, đám người này – chỉ nghe Quán Đồng giới thiệu thôi mà đầu của Cố Tiểu Ảnh đã muốn phình to gấp ba lần rồi.

Lúc này, một người luôn chăm chú cho vẻ ngoài của mình như cô giáo Cố cũng đã chẳng còn hơi sức đâu mà giữ nổi hình tượng nữa, nên chỉ thấy Cố Tiểu Ảnh rụt rụt vai, gù gù lưng, tay tựa cả vào bụng, cả người co lại chẳng khác nào một con tôm, cố hết sức hít thở thật đều đặn, trả lời từng câu hỏi của những con người hiếu một cách quá nhiệt tình kia và mỉm cười đón nhận những lời khen chân thành của họ. Cố Tiểu Ảnh đã cố gắng dùng những ngôn ngữ bình dị đơn giản nhất để giảng giải cho bọn họ hiểu làm giáo viên đại học là như thế nào, không phải căn cứ đánh giá vào tỷ lệ nhập học, mà là dựa vào chức vụ và số lượng các nghiên cứu khoa học, chức vụ thì chính là cấp bậc, ví dụ như cô giáo Cố đây do còn quá trẻ cho nên cấp bậc còn thấp, số tiền được trả cho mỗi tiết giảng cũng thấp hơn nhiều so với những người có cấp bậc cao; còn về số lượng bài nghiên cứu khoa học thì cũng tương tự như chuyện làm báo cáo vậy, mặc dù đã làm giảng viên rồi, nhưng mỗi một môn học vẫn phải viết rất nhiều báo cáo, điểm chấm các báo cáo đó mà cao thì người ta mới thưởng tiền cho; nhưng mà có ai lại rảnh rỗi mà đi phê báo cáo chứ, cái vấn đề này thì lại có một số kẻ rất là ngạo mạn, bọn họ viết một

số tập san, tức là tạp chí đó, giống như là “Hội cố sự” mà mọi người trong thôn hay đọc đấy, à đúng rồi, muốn được đăng bài trên đó thì phải thuộc dạng trâu bò, hùng hục như thế mới có thể lấy tiền thưởng, rồi được thăng cấp bậc, tiền giảng dạy từ đó mà cũng sẽ nhiều lên trông thấy...

Cố Tiểu Ảnh nói đến mức khô đét cả mồm cả miệng, cuối cùng thì nghe thấy một tiếng “à” rõ to, do người phụ nữ ngồi trước mình phát ra, rồi sau đó thấy tất cả bọn họ đã đang tiến hành bàn luận rất sôi nổi. Nhìn một cái là biết ngay bọn họ rất ngưỡng mộ và muốn biết nhiều về nghề nghiệp của Cố Tiểu Ảnh, điều này khiến cho Cố Tiểu Ảnh thấy rất phấn chấn. Được người khác tin tưởng và tín nhiệm đã khiến cho cô dâng trào cảm giác hạnh phúc và tự hào.

Cố Tiểu Ảnh ngó nghiêng xung quanh, nhìn các bà các cô ở trước mặt đang xôn xao nói chuyện, nhưng lại nghe không hiểu lắm bọn họ rốt cuộc đang nói chuyện gì, cho nên chỉ được một lúc là đã bắt đầu mất tập trung, trong lòng lại nghĩ tới Quán Đồng, kể từ khi ý định mua điều hòa cho gia đình bị Quán Lợi Minh bác bỏ, thì sao anh lại không nghĩ tới chuyện mua một chiếc máy sưởi cơ chứ!

Nhìn mà xem, cả cái nhà to như vậy, ngoài mấy cái giường sưởi trong phòng ngủ ra, thì chẳng còn cái gì để sưởi ấm thêm nữa!

Tiếp tục quan sát các bà các cô đang bàn tán xôn xao trước mắt mà Cố Tiểu Ảnh buồn muốn chết: “Giường sưởi ơi giường sưởi à, mặc dù mày gần tao trong gang tấc nhưng rốt cục lại bị ngăn cách bởi những người dân nhiệt tình của thành R này, khiến cho tao sao mà cảm thấy mày xa tít tắp chân trời thế”.

Đời đúng là một bể khổ!

Cũng không biết là cứ phải tiếp chuyện như vậy bao nhiêu lâu, tới mức cuối cùng thì Cố Tiểu Ảnh cảm thấy lưng mình sắp sụp đến nơi rồi, đến mông cũng đau nhức hết cả. Nhưng cô lại không thể lên giường nằm, một là vì phép lịch sự tối thiểu, hai là Cố Tiểu Ảnh biết rõ cái túi ngủ kia cũng chẳng khá hơn một cái hầm băng là mấy – phương pháp giữ ấm duy nhất xưa nay của nhà Quán Đồng chính là đắp càng nhiều chăn càng tốt, nhưng mà nếu đắp lên người ba cái chăn bông ấy, chẳng chóng thì chầy thế nào cũng tắt thở cho mà xem.

Sống trên đời hơn 20 năm, cô tự cảm thấy mình là một người phóng túng khoáng đạt, nhưng lần này khi ở trong căn nhà của họ Quán – với đây áp những người là người, lần đầu tiên Cố Tiểu Ảnh cảm thấy mình thật là vô dụng, thật là vật bỏ đi, thật yếu ớt và mỏng manh.

Nhưng sự thật là, kể cả Cố Tiểu Ảnh có muốn tháo vát đi chẳng nữa thì cũng lực bất tòng tâm mà thôi.

A a a a – cứ nghĩ đến chuyện năm nào cũng phải về đây mỗi dịp 30 tết là Cố Tiểu Ảnh lại chỉ muốn viết di chúc, rồi chết ngay đi cho nhẹ.

Bữa tối như thường lệ vẫn là một bàn đầy các món ăn mặn: cá om, gà hầm, trứng luộc, thịt dê xào... nhưng vì trời quá lạnh nên mỡ đọng lại trong bát cũng đông cứng thành cả một mảng trắng lớn.

Cố Tiểu Ảnh chờ đỏ cả mắt, thì cuối cùng - sau khi đã hết món thịt các loại, thì một nồi canh thập cẩm mới được bung ra, gồm có mộc nhĩ, sợi đậu phụ khô, nấm hương, trứng chim cút... khói bốc nghi ngút. Mắt Cố Tiểu Ảnh lúc này cứ như sói như hổ nhìn thấy con mồi, thật chẳng khác nào như nhìn thấy một cái máy sưởi

Thế là tối hôm ấy, suốt cả bữa Cố Tiểu Ảnh chỉ chực ôm lấy cái nồi canh mà ăn cơm. Quán Lợi Minh thấy thế rất khó hiểu, bèn gấp vài miếng thịt vào bát của cô. Cố Tiểu Ảnh đáp trả lại ông bằng một nụ cười đầy cảm kích, nhưng quả thực là cô không thể nào ăn nổi, đành đưa mắt lên nhìn Quán Đồng cầu cứu. Quán Đồng thấy vậy là hiểu ngay ý vợ mình, liền gấp mấy miếng thịt ra khỏi bát của Cố Tiểu Ảnh.

Quán Lợi Minh trợn mắt: “Đây là gấp cho Tiểu Ảnh”.

Quán Đồng vẫn cứ cúi đầu ăn cơm, đáp khẽ: “Cô ấy chỉ ăn canh thôi.”

“Con thì ăn thịt còn để cho người ta ăn canh ấy hả!” Quán Lợi Minh lộ rõ ánh mắt khó hiểu, không thể ngờ đĩa con của mình lớn

bằng từng này mà vẫn còn ngốc nghếch không hiểu chuyện đến như thế.

“Cố ấy bị đau bụng mà. Cứ để cô ấy ăn chút gì nóng nóng cho ấm bụng.” - Quán Đồng nói với bố mình. “Bố cứ ăn đi, không phải để ý đâu.”

Quán Lợi Minh định trừng mắt tiếp tục chủ đề, nhưng Tạ Gia Dung đã hiểu ngay vấn đề, thuận tay lay lay tay áo của Quán Lợi Minh: “Ông ăn đi, con nó thích ăn gì thì nó sẽ tự gấp.”

Quán Lợi Minh rốt cục vẫn chẳng hiểu ra sao, nhưng cũng không nói năng gì thêm nữa.

Ăn xong cơm, Cố Tiểu Ảnh thực sự cảm thấy không thể cứ chỉ ngồi không mà nhìn được, bèn tới giúp Tạ Gia Dung thu dọn bát đĩa. Tạ Gia Dung trở về phòng ngủ, khi quay ra thì mang theo một chiếc túi chườm nóng. Bà rót nước nóng vào và đưa cho Tiểu Ảnh. Khi chạm được vào túi chườm vừa nóng vừa ấm, Cố Tiểu Ảnh cảm động sắp trào nước mắt!

Ngay từ đầu, Cố Tiểu Ảnh vốn dĩ rất quý mến Tạ Gia Dung, nay lại thấy bà càng thêm phần chất phác đáng mến.

Thế là suốt cả tối Cố Tiểu Ảnh cứ ôm chặt lấy cái túi chườm ấm áp, đến đi tiêu cũng chẳng nỡ bỏ ra.

Ba mươi tết, bên ngoài pháo nổ ù ù ù ù rộn rã, trong nhà Tạ Gia Dung và Quán Lợi Minh ở gian phòng chính cùng xem chương trình truyền hình chào năm mới. Lúc ấy, Cố Tiểu Ảnh co mình lại trong túi ngủ, khư khư ôm lấy cái túi chườm gọi một cuộc điện thoại cho gia đình, trong thoáng chốc cô nghe thấy giọng nói của La Tâm Bình thì tự dưng muốn bật khóc.

Thế nhưng Cố Tiểu Ảnh vẫn cố nhịn được, cô chỉ vừa làm nũng vừa hờn trách mẹ ruột: “Mẹ, ở đây lạnh quá mà con phải ở tận hai ngày mới được về, con muốn ăn đồ bố nấu cơ...”

La Tâm Bình tự mình cũng có thể hình dung ra được những nỗi khổ của con gái khi ở đó, nên lập tức trả lời: “Mẹ đã bảo bố nấu cơm trước đợi các con về, các con đi đường nhớ cẩn thận đấy nhé, dự báo thời tiết nói là mùa ba sẽ có tuyết rơi ấy.”

“Tuyết rơi ạ?” - Tiểu Ảnh nghe thấy vậy đột nhiên rất háo hức phấn chấn - “Vậy thì mừng hai con sẽ về, mẹ thật là đáng yêu quá đi! Như thế là con sẽ được về nhà sớm một ngày rồi!”

“Con nói năng nhớ phải có chừng mực, đừng để người ta tưởng mình là con nhà không được dạy dỗ tử tế!” - La Tâm Bình tính vốn cẩn thận chu đáo, không quên dặn dò con gái: “Nhớ giữ ấm cơ thể, đừng có mà để bị cảm lạnh.”

“Con biết rồi con biết rồi” - Cố Tiểu Ảnh vui vẻ đáp, sau đó còn nói chuyện rất lâu với ông Cố, mãi đến tận khi điện thoại hết pin mới dập máy.

Trước khi đi ngủ, Cố Tiểu Ảnh còn tự động viên bản thân: “Thắng lợi đã ở ngay trước mắt rồi!”

Chỉ có điều, cả trong giấc ngủ cô cũng thấy rất khổ sở, vì về đêm, nhiệt lượng của giường sưởi dần dần bị tiêu tán đi, không khí lạnh đã khiến cho Cố Tiểu Ảnh tỉnh giấc. Cô kéo chăn trùm kín cả đầu, cuộn kín xung quanh người. Túi chườm trong lòng cũng đã nguội lạnh cả, cô muốn dậy đi rót thêm nước nóng vào nhưng sợ phải đối diện với cái lạnh khủng khiếp bên ngoài, và rồi cái túi ngủ cũng sẽ lại lạnh toát như lúc đầu cho mà xem, cho nên nghĩ đi nghĩ lại Cố Tiểu Ảnh vẫn quyết định không ra khỏi chăn nữa mà tiếp tục ngủ tiếp. Cũng không biết là cô đã phải đếm bao nhiêu con cừu cả thảy thì mới ngủ lại được, nhưng vẫn bị tỉnh giấc giữa chừng mấy lần nữa, đến sáng sớm hôm sau tỉnh dậy sờ th thấy tóc của mình cũng đã đông cứng hết cả rồi.

Cố Tiểu Ảnh cảm thấy cả đời mình chưa bao giờ phải gánh chịu cái lạnh nào khủng khiếp như cái lạnh của suốt 24 giờ vừa qua, cứ như khí lạnh đã luồn vào cả xương tủy, cho dù có túi chườm, giường sưởi hay canh nóng nghi ngút khói đi chăng nữa, thì cũng không có cách nào để làm cho tứ chi ấm lên được.

Cố Tiểu Ảnh cứ như thế gắng gượng chịu đựng suốt hai ngày, cho đến cuối cùng, cảm giác còn lại cũng chỉ là chút tê tê, gần như đã không có cảm giác gì nữa rồi. Cà ngày phải đi cùng với Quản Đồng

đến nhà họ hàng của anh để chúc mừng năm mới, rồi lại tiếp đón khách khứa tới chúc Tết nhà mình, buổi tối thì co rúm ở trong chăn đọc tiểu thuyết bằng MP4, thỉnh thoảng lại tiếp chuyện vài câu với bố và mẹ chồng. Mặc dù vẫ gặp khó khăn trong việc nghe hiểu tiếng địa phương nhưng Cố Tiểu Ảnh vẫn cố gắng cười cười nói nói. Vào lúc này, trong những ngày đông lạnh giá buốt, cô bỗng chợt nhớ lại những lời dặn dò tình cảm của mẹ mình dành cho trước ngày kết hôn: “Con gái mẹ quả là biết nhìn người, hoàn cảnh khắc nghiệt như thế mà lại có thể bồi dưỡng nên một Quán Đồng như vậy, cha mẹ cậu ấy hẳn đã gặp không ít khó khăn, chính bản thân cậu ấy lại càng phải cố gắng rất nhiều.”

Quả thực, nếu không được trải qua những thử thách, dù rất nhỏ như thế này, thì Cố Tiểu Ảnh sẽ chẳng bao giờ thấy đồng cảm thực sự với câu nói đó như chính lúc này đây.

Từ tận đáy lòng mình, cô một lần nữa cảm thấy khâm phục vô cùng những con người ở đây, những con người của một vùng núi phía Bắc xa xôi, trong đó có cả người chồng của cô.

Hai ngày sau, Quán Đồng và Cố Tiểu Ảnh lại bắt đầu chuyến hành trình đi tới thành phố F. Trước khi hai người Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung đã chu đáo chuẩn bị cho cha mẹ Cố Tiểu Ảnh không biết bao nhiêu là đặc sản địa phương, từ lạc cho đến khoai lang, tất cả được sắp xếp gọn gàng nhét đầy những túi. Lúc ở bến xe, Quán Lợi Minh còn dặn dò Cố Tiểu Ảnh: Túi này là dưa muối cho bố con, lần trước ông ấy tới rất thích ăn món này; còn cái túi này, là thịt da bao cho mẹ con, bà ấy từng nói thịt da bao chỗ bà ấy không ngon...

Trong từng cơn gió đông lạnh buốt quất tới, Cố Tiểu Ảnh cảm động vô cùng, cô trù mẩn nhìn bố chồng, rồi chỉ biết gật gật đầu mãi - đây là lần thứ N của mấy ngày gần đây rồi, Cố Tiểu Ảnh dù chân tay đông cứng nhưng sâu thẳm trong trái tim lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Nhưng đường trở về thành phố F thì thật vô cùng thê thảm, đầu tiên là một con tàu không thê xập xệ hơn, không biết đã có từ thời đại nào rồi mà đến điều hòa cũng hỏng, vừa bật lên một cái thì cứ như là toàn bộ linh kiện của con tàu cùng đồng thanh kêu gào. Đã thế, trên tàu lại còn có cả người mắc chứng thối chân, đầu độc Cố Tiểu Ảnh đến mờ mịt cả đầu óc. Một người bao năm không biết đến hai chữ say xe như Cố Tiểu Ảnh mà giờ cũng đã bắt đầu ngất ngoải, nhưng dạ dày chẳng có gì bên trong, nên có muốn nôn thì cũng chẳng có gì mà nôn ra. Thấy Cố Tiểu Ảnh như vậy Quán Đồng vô cùng lo lắng, sợ là lẽ nào chứng viêm trực tràng của Cố Tiểu Ảnh lại tái phát?

Nhưng sự thật đã cho thấy, bạn Cố Tiểu Ảnh của chúng ta quả là một kẻ đánh cũng không chết!

Về đến nhà bố mẹ, thay quần áo rồi tắm rửa, quên hết cái thứ mùi kinh tởm kia, lại được ngồi sưởi ấm nửa tiếng, rồi được ngấu nghiến ngon lành bát canh hải sản thơm phức mà chính tay bố mình làm cho - bạn Tiểu Ảnh của chúng ta đã chính thức sống lại!

Việc đầu tiên sau khi “sống lại”, đó là không thềm đếm xỉa gì tới Quán Đồng, đang ngồi tán dóc với Cố Thiệu Quân ngoài kia, m lập tức chạy như bay vào phòng ngủ của bà Cố để ỉ ê tâm sự. Chẳng cần

nói cũng biết, câu đầu tiên bà Cõ hỏi con gái chính là: “Ồ đó lạnh lắm không?”

Cõ Tiểu Ảnh lúc này đã quên hết sự lạnh lẽo đau đớn lúc trước, nghe rằng trọn mắt vui sướng: “Cũng lạnh! Lần này thì con đúng là được mở rộng tầm mắt rồi! Cái giường sưởi tất nhiên là căn cứ cấp nhiệt, đến chần mà cũng lạnh toát. Mà đáng sợ nhất là gì mẹ biết không? Là sáng sớm hôm sau, khi ngủ dậy thì phát hiện ra rằng, chậu nước rửa chân tối qua đã biến thành một tảng băng mất rồi!”

La Tâm Bình khẽ rên “hừ hừ”, Tiểu Ảnh buông lỏng tay: “Con nói thật mà, sao mẹ lại không tin, để giữ ấm, con chỉ dám uống mỗi ngày một cốc nước, mẹ nhìn cái nốt rộp trên miệng con đây này...”

Cõ Tiểu Ảnh chỉ cho La Tâm Bình xem tận mắt cái nốt rộp trên miệng mình, rồi bần khoản: “Nếu như lót thêm cái nệm điện lên trên cái giường sưởi thì không biết liệu có bị rò điện không nhỉ?”

“Vớ vẩn” - La Tâm Bình nghe thấy vậy bèn cất tiếng mắng, cắt ngay những suy nghĩ kỳ lạ của cô con gái, cũng không quên nêu ra bài học danh dự của xã hội chủ nghĩa: “Có gian khổ phấn đấu thì mới có hạnh phúc lâu dài, bọn trẻ các con bây giờ thật không biết thế nào mới là khổ. Con so sánh với Quán Đồng mà xem. Bây giờ phải dạy cho con biết mới được, con phải liệu mà tiếp thu, biết chưa?”

“Á” - Tiểu Ảnh nhìn chòng chọc mẹ mình: “Mẹ xem mẹ kìa, sao lại cứ nghĩ cho người ngoài mà không thèm đếm xỉa gì đến người nhà thế chứ.”

La Tâm Bình nhìn bộ dạng con gái, đầu đã ba ngày không được gội, da mặt thì trắng xám, nhìn nghiêng thì vàng vọt, thấy rất đau lòng, nhưng cuối cùng vẫn cố kiềm chế mà buông lời: “Không thì về sau, cô cứ về nhà bố mẹ chồng mà ăn tết.”

Cố Tiểu Ảnh thở dài thườn thọt: “Bố chồng con còn muốn con trai năm nào cũng dắt theo vợ con mang theo cả đống quà tết về quê làm rạng rỡ tô tông đấy.”

“Cái con bé này” - La Tâm Bình trợn mắt nạt Cố Tiểu Ảnh: “Chưa nuôi con thì chưa biết được ơn bố mẹ, con đến khi nào làm mẹ rồi thì mới biết được, làm cha làm mẹ rồi thì mới biết cần làm rạng rỡ tô tông để làm cái gì? Chẳng phải cũng chỉ vì muốn có cái cảm giác được con cái hầu hạ chăm sóc hay sao?”

“Thật thế ạ?” - Cố Tiểu Ảnh đã nghĩ ngợi một lát mà vẫn không hiểu lắm, “Thế thì được hầu hạ chăm sóc ở thành phố không phải là tốt hơn sao, sao lại cứ bắt con cái phải về quê đón năm mới như thế?”

La Tâm Bình dõ dành Tiểu Ảnh: “Bởi vì con gái năm đầu kết hôn đều phải về quê chồng ăn tết, kể cả xong hôn lễ rồi, nhưng việc đón năm mới vẫn mang ý nghĩa đặc biệt hơn một chút, phải để cho bà con hàng xóm xung quanh được xem mặt cô dâu một chút chứ. Nhưng nếu năm sau con mà có thai thì chắc cũng sẽ không thể tùy tiện thoải mái đi lại như thế được, cho nên cũng không cần về quê chồng đón tết nữa!”

“Có thai?!” - Cố Tiểu Ảnh tròn tròn mắt: “Mẹ! Lẽ nào chỉ vì không muốn phải về quê chồng ăn tết nữa mà con phải sinh con sao?”

“Ai sinh con để không phải về quê chồng nữa chứ? Đây là mẹ chỉ bảo có khả năng thế thôi!” - La Tâm Bình nhìn đứa con gái mình sinh ra, tiếc là đã không dạy dỗ con nghiêm khắc hơn. Bà cũng không thể hiểu được đứa con gái thông minh như vậy của mình mà sao có một số chuyện mãi vẫn không hiểu ra được - “Hơn nữa, lúc nào con mới định có con đây? Mẹ nói cho con biết, sinh con càng sớm thì càng tốt, chẳng có gì là không tốt với con cả! Chuyện này thì có gì mà con thấy khó khăn như thế cơ chứ!”

“Nhưng con vẫn còn trẻ mà!” - Cố Tiểu Ảnh sợ hãi nhìn La Tâm Bình - “Con không muốn sinh con bây giờ đâu! Trẻ con thật là đáng sợ! Sinh con là sẽ không còn tự do nữa, đáng vác lại còn xấu xí đi vài phần! Con sẽ không sinh! Kiên quyết không sinh con đâu!”

“Con bị thần kinh phải không?” - La Tâm Bình nghe thấy vậy liền giận dữ quát mắng.

Lúc đó Quán Đồng đang ngồi bên bàn ăn tiếp rượu bố vợ, nghe thấy cuộc tranh cãi có phần nảy lửa này, định đứng lên tới xem sao thì bị ông Cố ngăn lại.

“Quản Đồng à, con nhất định phải ghi nhớ kinh nghiệm chiến đấu bao nhiêu năm của bố.” - Ông Cố rót rượu cho Quản Đồng, thật thà nói: “Con cứ kệ hai mẹ con họ đi, cứ để cho hai mẹ con cãi nhau như vậy. Mẹ con nhà này tranh cãi như cơm bữa hàng ngày ý mà, mỗi ngày ít nhất phải cãi nhau một lần. Nhưng cãi xong là lại quên ngay, đâu lại vào đó, năm phút sau là đã lại thấy bá vai bá cổ vui vẻ cùng nhau đi mua quần áo rồi. Cho nên tốt nhất con đừng có dính vào, can thiệp là thế nào cũng hỏng chuyện đó.”

Quản Đồng nghe những lời khuyên của bố vợ như vậy bèn cười khì khì. Ông Cố uống thêm chén rượu, chặc lưỡi tiếp tục nói: “Con đừng có mà không tin những lời bố nói. Bệnh hay quên của hai mẹ con nhà này chẳng phải bình thường đâu. Cứ nói mẹ con đấy, bao nhiêu năm bố nghe bà ấy gào thét quen rồi, ngày nào mà không thấy bà ấy gào là cảm thấy có vấn đề ngay, có khi bà ấy như thế lại bị bệnh không biết chừng.”

Quản Đồng nghĩ tới cảnh nhà mình, rầu rầu rĩ rĩ gật gật đầu.

Ông Cố nhìn thấy con rể như vậy, biết ngay là mình đã tìm ra được một người đồng cảnh ngộ rồi, không nhịn được lại tiếp tục thảm thì: “Bố nói cho con biết nhé, bọn họ mà muốn hét, thì cứ để bọn họ hét đi. Hét ra được là tốt, sẽ không bị u uất sinh bệnh. Con chỉ việc cứ coi như là đang xem kịch khi thôi, thỉnh thoảng lại chêm vào vài câu, sẽ càng thêm phần náo nhiệt! Không cần phải giảng giải đạo lý gì hết cho họ đâu, họ muốn cãi thì cứ để họ cãi. Bọn họ mà không cãi vã thì sẽ nhàm chán lắm cho mà xem!”

Quản Đồng lại cười khà khà, Cố Thiệu Quân cũng cười theo. Hai người tiếp tục chạm chén liền tù tì.

Một lúc sau, Quản Đồng lắng tai nghe ngóng, quả nhiên y hết như lời Cố Thiệu Quân đã nói: trong phòng ngủ, giọng nói của La Tâm Bình đã nhỏ dần lại, còn Cố Tiểu Ảnh thì đã tiếp tục rừ rì tâm sự.

Quản Đồng thấy vậy tự dưng nảy sinh sự ngưỡng mộ vô cùng đối với bố vợ mình.

Tuy nhiên, những ngày tươi đẹp của Cố Tiểu Ảnh cũng chẳng kéo dài được lâu.

Không lâu sau, Cố Tiểu Ảnh đang say sưa hát karaoke với vài người bạn ở thành phố G thì nhận được điện thoại của Quản Lợi Minh gọi đến: “Tiểu Ảnh à, con nói với Quản Đồng, bố và mẹ chuẩn bị đến chỗ các con ở một thời gian. Mẹ con dạo này toàn nằm mơ thấy các con, sợ rằng có điềm xấu cho nên muốn lên chỗ các con trông nom chăm sóc thì mới yên tâm.”

Cố Tiểu Ảnh lúc đó đang ở trong phòng cách âm, nghe xong những lời nói như vậy của bố chồng, mà hàm dưới như sắp rớt xuống chân đến nơi: “Trông nom chúng con thì bố mẹ mới an tâm ư? Nhưng bố à, bố mẹ đến thì chúng con mới không yên ổn đấy!”

Đây là còn chưa nói đến những thói quen sinh hoạt đều căn bản khác nhau, những trận chiến cảm xúc mãnh liệt lúc nửa đêm giờ biết giải quyết thế nào đây?

Khỏi phải nói, lời của Hứa Tân quả là đúng: Cố Tiểu Ảnh đích thị là một nữ lưu manh đầu óc chứa đầy cặn bã.

(3)

Và là thế cuộc sống hợp cư của cô giáo Cố chính thức bắt đầu!

Sáng thứ bảy, Cố Tiểu Ảnh bị Quán Đồng kéo tới bến xe chuyển tiếp đường dài. Đêm hôm trước Cố Tiểu Ảnh thức khuya viết tiểu thuyết, không được ngủ đủ giấc, mở miệng ra là ngáp ngắn ngáp dài, mắt nhắm mắt mở đi theo Quán Đồng, vừa đi vừa ngủ chập chà chập chòn.

Chờ chuyển xe của bố mẹ chồng đến dài cả cổ, Cố Tiểu Ảnh chẳng phải mất nhiều công nhìn ngóng, lập tức đã trông thấy chiếc áo bông đỏ mà mình mua cho Tạ Gia Dung. Ngó nghiêng sang bên cạnh tiếp tục thấy ngay chiếc áo vest chuyêndùng để tiếp khách của Quán Lợi Minh. Cố Tiểu Ảnh còn chưa kịp mở miệng thì Quán Đồng đã rảo bước luôn lách qua đám đông. Cố Tiểu Ảnh thấy vậy c>ống quýt chạy theo, trên đường còn bị người ta va hành lý vào người mà vẫn phải nghiêng răng chịu đựng không thềm chấp, chỉ cố lách được ra phía trước.

Cuối cùng thì cũng đến được chỗ vợ chồng Quán Lợi Minh đứng, Cố Tiểu Ảnh tay quệt mồ hôi, miệng cất tiếng chào: “Con chào bố mẹ, bố mẹ đến rồi ạ!”

Quả Cố Tiểu Ảnh thì vui mừng cười đáp: “Tiểu Ảnh, con cũng đến đón chúng ta à?”

Trong lúc nói chuyện thì đã tìm thấy được hành lý, Quán Đồng liền xách ra ngoài. Tạ Gia Dung tay lau mồ hôi đi theo phía sau. Cố Tiểu Ảnh vẫn muốn ngáp mà phải cố nhịn, kết quả là nước mắt trào hết cả ra.

Quản Lợi Minh đi phía trước Cố Tiểu Ảnh than vãn: “Sao mà đông thế, biết thế này để vài hôm nữa mới tới.”

“Để sau rằm tháng giêng thì tất cả mọi người đều phải quay trở lại thành phố để đi làm ạ.” – Cố Tiểu Ảnh vừa đi đằng sau vừa đáp.

“Đâu phải thế. Bố vừa nói chuyện với một người đứng bên cạnh. Anh ta nói đi làm cho một công trình ở phía bên này, mỗi tháng kiếm được hơn 2000 tệ. Vợ anh ta thì đi giúp việc cho mấy người đang ở cũ, mỗi tháng cũng được hơn 2000 tệ.” - Quản Lợi Minh thở dài, “Thật là, anh ta nói 18 tuổi đã ra đây đi làm rồi, bây giờ cứ mỗi tháng gửi về nhà mấy nghìn tệ, năm ngoái vợ anh ta còn sinh được một đứa con trai nữa.”

Nói đến đây, không chỉ Quản Lợi Minh mà cả Tạ Gia Dung đều lộ rõ vẻ mặt thèm muốn. Cố Tiểu Ảnh thì cứ mãi miết đi, đến mí mắt cũng chẳng dám ngẩng lên. Quán Đồng cũng có chút khó chịu, nhưng cố nhịn, không nói gì.

Thế nhưng Quản Lợi Minh vẫn chẳng bỏ qua cái chủ đề này, quay lại tiếp tục hỏi Quán Đồng:

“Quản Đồng, một tháng con kiếm được bao nhiêu?” Quản Đồngcau mày đáp: “Hơn 4000 tệ ạ.”

“Cuối năm có tiền thưởng chứ?” – Quản Lợi Minh tiếp tục.

“Công chức thì lấy đâu ra tiền thưởng cơ chứ!> - Quản Đồng đặt hành lý bên đường, vừa giơ tay vẫy taxi vừa hơi bực bội trả lời: “Những người qua được kỳ sát hạch cuối năm thì sẽ có tiền lương tháng 13, coi như là tiền thưởng”.

Quản Lợi Minh nhẩm tính rất nhanh, rồi lộ rõ vẻ có đôi chút thất vọng: “Con đọc biết bao nhiêu sách như thế, mà một năm kiếm được có năm vạn tệ!”

Rồi lại lẩm bẩm một mình: “Thế mới bảo đọc sách nhiều có ích lợi gì đâu.”

Cố Tiểu Ảnh ngẩng đầu lên nhìn Quản Đồi bíxị, không nhịn được ngáp một cái.

Tạ Gia Dung vẫn thế, chẳng nói câu nào, chỉ lặng lẽ đi cạnh Cố Tiểu Ảnh, mỉm cười nhìn con trai mình, rồi lại quay sang nhìn con dâu.

Đúng là một gia đình chẳng có hứng thú nói chuyện với nhau gì cả!

Bữa trưa đã được sắp xếp ổn thỏa: Cố Tiểu Ảnh làm bốn món ăn với một bát canh, lần này coi như là lần ưu tiên Cố Tiểu Ảnh đích thân xuống bếp trợ tài phục vụ bố mẹ chồng. Kết quả nhận được rất đáng khích lệ, tất cả các món kể cả canh đều hết sạch, nhưng Cố Tiểu Ảnh cứ cảm thấy dường như có cái gì đó bất thường.

Đến khi quan sát mọi người trong bữa tối thì Cố Tiểu Ảnh mới tỉnh ngộ ra: bất kể cô, Cố Tiểu Ảnh, có làm món ăn gì đi chăng nữa, ngon hay không thì đối với bố mẹ chồng rốt cục cũng chỉ là một bữa cơm mà thôi. Dù cho có hỏi ý kiến đi chăng nữa thì bọn họ sẽ vẫn chỉ trả lời: “ngon, rất ngon”, nhưng nếu hỏi ngon thế nào thì lại không thể nào chỉ ra được.

Ngược lại, những món cá chua ngọt, hoa bầu dục xào mà Cố Thiệu Tuyên nấu, hay món cà bung, sơn dược quế hoa, thịt viên rượu nếp của La Tâm Bình làm thì đều rất được hai người chú

Hóa ra là như vậy, đối với những người thạo nghề thì thức ăn ngon phải hơn hẳn, còn với những người không thạo nghề mà nói thì ngon hay không ngon cũng chẳng khác gì nhau là mấy.

Đây quả là một triết lý – Cố Tiểu Ảnh chợt thốt lên trong lòng.

Nhưng chung quy lại thì đây vẫn là một chuyện tốt đẹp, vì kinh nghiệm đã mách bảo cho Cố Tiểu Ảnh biết: một nhà mà có tới hai người đầu bếp giỏi như Cố Thiệu Tuy với La Tâm Bình, thì thế nào cũng có phát sinh sai sót hay rắc rối phiền hà này nọ, rồi dẫn tới là chẳng ai chịu nhường nhịn ai; còn nếu như nhà mà chỉ có một người giỏi nấu ăn thôi thì gia đình chắc chắn sẽ êm đềm hòa thuận cơm lành canh ngọt hơn nhiều.

Buổi tối, bắt đầu nảy sinh vấn đề.

Sau khi kết hôn, Cố Tiểu Ảnh và Quán Đồng thỏa thuận duy trì một nếp sống sinh hoạt có quy luật: cứ bảy giờ tối là bắt đầu ăn cơm, chăm chú xem “Bản tin thời sự”, bảy rưỡi là ăn xong, Quán Đồng có nhiệm vụ rửa bát còn Cố Tiểu Ảnh thì cứ ôm cái điều khiển mà chuyển kênh từ kênh 1 đến kênh 50 rồi lại từ kênh 50 về kênh 1, thỉnh thoảng mà có chương trình nào hay hay thì sẽ xem thêm vài phút; đúng tám giờ Quán Đồng rửa xong bát, Cố Tiểu Ảnh tắt ti vi, cả hai cùng bật tính lên, một người thì đọc báo mạng trong phòng đọc, một người thì viết tiểu thuyết trong phòng ngủ; chín rưỡi thì ra bên ngoài đi dạo, đi nửa vòng xung quanh khu nhà, khoảng 1500 m (tất nhiên, cô giáo Cố lười biếng của chúng ta chuyên tìm lí do để trốn đi bộ); mười giờ về nhà, tắm rửa sạch sẽ rồi tại tiếp tục ai bận việc của người đấy; đúng mười một giờ thu dọn mọi thứ chuẩn bị nghỉ ngơi, nếu như một trong hai người cần phải làm thêm thì sẽ ngủ riêng... Đây quả là một cuộc sống cực kỳ điều độ, mà vẫn thường bị Hứa Tân gọi trêu là: “cuộc sống của những con người nghỉ hưu trước tuổi”.

Thế nhưng cuộc sống như hư trí có giờ giấc điều độ này cuối cùng cũng đã bị thế giới thực tại não động âm ỉ làm cho bị phá vỡ hoàn toàn.

Nhà bây giờ do có thêm hai người, cho nên không thể tắt tivi được rồi, vì đối với Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung thì đây là kênh thông tin duy nhất kết nối họ với thế giới bên ngoài. Hướng hồ Tạ Gia Dung còn không biết chữ, thì làm sao mà đọc báo được, cho nên tivi trở thành cách giải trí tiêu khn duy nhất của bà. Thế nhưng Cố Tiểu Ảnh lại là người mà chỉ cần có một chút tiếng động quấy nhiễu là đã không thể nào làm việc được, thế nên cả một buổi tối trôi qua, Cố Tiểu Ảnh cứ ngồi gõ rồi lại xóa, xóa rồi lại gõ, cuối cùng chỉ viết được tổng cộng có 185 chữ tất cả...

Ban đêm, sau khi tắt đèn bàn thì Cố Tiểu Ảnh bỗng nghe loáng thoáng thấy tiếng ca nhạc từ phòng ngoài vọng vào, trong lòng tức phát điên.

Hơn mười giờ, Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung tắt tivi chuẩn bị đi ngủ, Quán Đồng rời khỏi phòng đọc kiêm phòng dành cho khách, tay cầm theo tờ báo sang phòng khách đọc, nhường chỗ cho bố mẹ ngủ.

Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng cảm thấy được thoải mái.

Thật là không thể nào hiểu nổi, Cố Tiểu Ảnh cảm thấy mình chẳng khác nào một con cún không có được cảm giác an toàn, thậm

trọng hít hít người người cái nơi mà vốn là lãnh thổ của mình, chỉ hận một nỗi là không được như loài chó, tè ra một bãi để đánh dấu phạm vi của mình mà thôi. Bây giờ lãnh thổ của Cố Tiểu Ảnh đã bị người khác dẫm đạp làm lung tung tới mức không phân biệt được nữa rồi, còn Cố Tiểu Ảnh thì đang không biết đây có còn là nhà mình nữa không, hay chỉ còn là một đống lộn xộn.

C Tiểu Ảnh rất muốn khóc mà nước mắt không chảyra nổi.

Nghĩ tới đây thì chẳng thể nào viết tiếp được nữa. Cô dứt khoát mang theo quần áo ngủ đi vào phòng tắm, tắm một lát rồi hối hả mặc quần áo ngủ vào, xách đồ lót thay để giặt mang ra ngoài. Đi qua phòng khách cô bắt gặp ánh nhìn của Quán Đồng, anh “a” lên một tiếng nhưng Cố Tiểu Ảnh không thèm đếm xỉa gì, mà lườm cho một cái. Thực ra Quán Đồng cũng đâu có tội tình gì, tại Cố Tiểu Ảnh tự dưng lại đi ngủ sớm thế này khiến Quán Đồng khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên. Anh lại càng có vẻ sững sốt khi nhìn thấy Cố Tiểu Ảnh tắm xong mà mặc quần áo trên người?

Thế mới thấy, điểm lợi lớn nhất của việc không có người lạ trong nhà, chính là được thoải mái không phải mặc gì trên người, Cố Tiểu Ảnh chán nản rút ra kết.

Tối hôm đó là trăng thanh gió lồng lộng thôi, quả là hợp với lòng người!

Câu này nói thì là: Vợ chẳng bằng vợ lẽ, vợ lẽ chẳng bằng nhân tình, nhân tình chẳng bằng nhân tình mới!

Thế nhưng, nghĩ tới sát bên phòng còn có người, nên hai người không còn dám thoải mái như trước! Đôi tình nhân vụng trộm lúc nào cũng có cảm giác nơm nớp!

Trên trán Quán Đồng mồ hôi lấm tấm khi Cố Tiểu Ảnh nhắc lại chuyện Đoàn Phi kể suy nghĩ: “còn khó hơn cả học tiến sỹ?”, thì Quán Đồng đã không nhịn được bật cười thành tiếng. Quán Đồng không nói gì, chỉ ập tới hôn để bịt miệng của người con gái hay nghĩ lung tung này.

Mãi lâu sau khi nói lỏng ra, Cố Tiểu Ảnh thở hên hên, hỏi: “Ông xã à, anh đã khóa cửa chưa đấy?”

“Khóa rồi” – Quán Đồng không nhịn được trợn mắt - “Em tập trung chút đi.”

Cố Tiểu Ảnh mỉm cười tinh quái, ánh mắt lộ rõ những tia ranh ma, Quán Đồng có đôi chút giật mình, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy Cố Tiểu Ảnh bò lên trên người cắn mạnh một phát vào vai mình.

Suýt nữa thì Quán Đồng bật lên một tiếng “Á”, nhưng tiếng “Á” còn chưa kịp ra khỏi miệng thì đã kịp chặn lại?!

Sau đó cô mới nghe thấy Quán Đồng nghiêng rằng nghiêng lợi khê rít bên tai mình: “Cố Tiểu Ảnh, em điên à!”

“Á á, em chỉ muốn bộc lộ một chút cảm xúc mãnh liệt thôi mà...”
– Cố Tiểu Ảnh nheo nheo mắt nở nụ cười mê hoặc, giờ tay xoa xoa mồ hôi sau lưng cho Quán Đồng - “Anh tiếp tục đi, tiếp tục đi...”

Quán Đồng hận một nỗi chẳng thể bóp cổ cô gái ranh mãnh này, nhưng nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng trước mắt, đôi mắt rạng ngời như một ngân nước lấp lánh, ánh mắt nhìn anh dịu dàng, thì Quán Đồng dường như thấy ngạt thở.

Chỉ trong một giây, mà cũng có thể là hai giây, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, anh cảm thấy chẳng khác nào như đang được quay lại đêm tân hôn ngọt ngào, men say tình yêu ngây ngất. Nhiệt độ bên ngoài lại lên tới 38 độ C, những đàn muỗi vẫn đang hoành hành tác chiến, thì trong căn phòng tại thành phố R này, anh chỉ khát khao muốn Cố Tiểu Ảnh sẽ dính vào cơ thể mình, mãi mãi không bao giờ tách rời.

Anh không kiềm được hơi thở hỗn hển, một giây sau, huy động toàn sức, mạnh mẽ tiến vào bên trong. Các huyết mạch su dưới lớp da trong não dường như sắp bốc cháy, từng sợi từng sợi như đang bốc lửa, nóng bỏng hừng hực.

Chính trong lúc như sắp tan chày thành tro bụi đó thì bỗng nghe tiếng Cố Tiểu Ảnh khe khẽ dứt đoạn: “Ông xã à, tránh thai, nhớ tránh thai...”

“Biết rồi mà.” - Tốc độ của Quán Đồng càng lúc càng gấp gáp, mồ hôi túa ra mỗi lúc một nhiều: “Chẳng phải là mình đã dùng rồi còn gì.”

“Ý em là...” – Cố Tiểu Ảnh hơi thở đứt quãng hỗn hển cố nói hết câu: “Ý em là, cần thận bố mẹ anh... bọn họ sẽ không... sẽ không chọc thủng cả bao cao su chứ?”

“Á!”

Bao nhiêu huyết quản trong não Quán Đồng ngay tại giây phút sắp đi tới đích này đã bỗng chốc cháy hết thành tro.

Nhận thức được khả năng bản thân trong khi chưa có con đã có thể bị người phụ nữ, với đồng suy nghĩ kỳ dị này giày vò, trường phòng Quán đáng thương như sắp phát điên...

(4)

Buổi chiều ngày hôm sau, Cố Tiểu Ảnh có hẹn cùng với Hứa Tân tới thăm Đoàn Phi.

Đoàn Phi với cái bụng chứa gần chín tháng ra mở cửa. Ngay khi cửa vừa mở, đập vào mắt Cố Tiểu Ảnh là cái bụng to của Đoàn Phi, cửa mở rộng hơn chút, vẫn cái bụng đó. Mãi đến khi cánh cửa được mở hết ra thì ánh mắt của Cố Tiểu Ảnh mới dịch chuyển từ cái bụng bầu lên tới mặt của Đoàn Phi.

Một tháng rồi không gặp, bây giờ mặt của Đoàn Phi đã béo ra tới mức có chút biến dạng, chẳng còn thấy chút dáng vóc con gái nào nữa, các đốm nám càng ngày càng nhiều. Hứa Tân lúc này đứng sau Cố Tiểu Ảnh mới lên tiếng: “Thế nào, mình nói không sai chứ, chắc chắn là con trai rồi! Các cụ thường nói sinh con trai dễ bị xuống sắc, cậu cứ nhìn chị mình là biết!”

Lời nói còn chưa dứt thì đã thấy một cuộn giấy vệ sinh văng tới!

Cố Tiểu Ảnh giương mắt ra nhìn thân thủ Đoàn Phi vẫn nhanh nhẹn như ngày nào, quay đầu nhìn Hứa Tân đang gỡ giấy vệ sinh trên đầu xuống, thì chặc lưỡi tấm tắc: “Suýt à, vẫn lợi hại như thế!”

Đoàn Phi cười ha ha, được Cố Tiểu Ảnh cẩn thận đỡ ngồi xuống ghế sofa.

Cố Tiểu Ảnh lo lắng nhìn bụng của Đoàn Phi, vừa ngồi xuống vừa thấp thỏm hỏi: “Sư tỷ à, bụng chị thế này có nặng quá không, sẽ không bị võ đấy chứ?”

“Làm sao mà võ được.” – Đoàn Phi cười híp mắt nhìn Cố Tiểu Ảnh, “Bảo Bảo nhà chị rất khỏe mạnh, sẽ không gây phiền hà cho mẹ

Cố Tiểu Ảnh hiếu kì vén vạt áo của Đoàn Phi lên: “Sư tỷ à, con trai chị không đạp sao?”

“Đạp á, có chứ, lúc nãy vừa đạp xong đấy.” – Đoàn Phi không ngại ngần tiếp tục vén lớp áo lên, để lộ cái bụng tròn căng, thò dài: “Thực ra chị vẫn thích nó là một bé gái hơn.”

“Trai gái gì mà chẳng được, miễn là khỏe mạnh.” – Cố Tiểu Ảnh có vẻ còn tỏ ra sốt sắng hơn cả Đoàn Phi, “Sư tỷ, chị mau mặc áo vào đi, đừng để bị cảm lạnh đó.”

“Không sao đâu, nhà chị vốn dĩ rất ấm mà.” - Đoàn Phi cúi đầu chăm chú gõ gõ vào cái bụng tròn đang lộ ra của mình: “Con ngoan à, đạp một cái cho các cô xem địnào.”

Chẳng thấy động tĩnh gì.

“Con ngoan à, đập một cái đi, nhanh lên nào, ngoan, biểu diễn một chút nào!” - Đoàn Phi lại gõ gõ vào bụng mình.

Vẫn chẳng có chút động đậy nào.

“Ngủ mất rồi à, không nghe thấy lời mẹ à?” - Đoàn Phi cao giọng, vẫn không thấy phản ứng gì, bèn vỗ một tiếng: “bốp” vào bụng của mình, âm thanh giòn giã, dọa cho Cố Tiểu Ảnh và cả Hứa Tân giật nảy mình.

Cả hai thực sự đã bị cái tiếng vỗ đó làm cho một phen kinh sợ, giây lát sau mới quay ra nhìn nhau, ngậy người chẳng nói một lời, nhưng cùng nghĩ: một bà mẹ bạo lực như thế và một thai nhi mạnh mẽ như thế, không biết liệu sau này đứa trẻ sinh ra có suốt ngày đánh nhau không nhỉ?

Sau một hồi vỗ vỗ đập đập không có tác dụng gì, Đoàn Phi rất cục phải thừa nhận con mình quả là có chút bướng bỉnh, nên mới từ bỏ ý định bắt Bảo Bảo biểu diễn một phen cho mình mất mặt.

Cố Tiểu Ảnh nhìn vẻ tiếc nuối của Đoàn Phi, một người phụ nữ chỉ còn mười mấy ngày nữa là sẽ sinh con, thật không biết phải nói với bà chị mình thế nào nữa.

Rồi Đoàn Phi tự nhiên chợt nhớ ra điều gì đó vội hỏi Tiểu Ảnh: “Này ruồi con, bố> mẹ chồng em đã đến chưa?”

Cố Tiểu Ảnh khổ tâm than vãn: “Chịkhỏi phải nhắc đến, sự tở à, mới được một ngày mà cuộc sống của em đảo lộnhết cả! Trước kia cả nhà hai vợ chồng giờ giấc sinh hoạt cặckỳ cố định điều độ, giờ có thêm hai người nữa là đã loạn hết cả lên!”

“Em phải chịu khó đi!” - Đoàn Philuờm Cố Tiểu Ảnh một cái, cười đau khô: “Bố mẹ chồng em như thếlà quá tốt với em rồi đó, đổi lại nếu chị là em, chưa biết chừng bây giờ đến buồn bực mà cũng lười nói nữa đấy.”

Đoàn Phi không hề giấu giếm – mấy ngày này quả thực cuộc sống của chính chị có chút đáng sợ và khó chịu.

Vì con dâu có thai, mà mẹ của Mạnh Húc từ tận tỉnh W lên thành phố G, nói muốn lên chăm sóc đỡ đần con dâu. Biết tin đấy, Mạnh Húc tất nhiên là vui mừng khôn xiết, nhưng chính Đoàn Phi thì lại thấy có chút bất tiện, dù rất ám kích tấm lòng của mẹ chồng.

Nhưng có ở chung rồi thì mới thấy biết bao nhiêu phiền phức đua nhau xuất hiện: Đoàn Phi do bụng to mà đi đứng bất tiện, cho nên việc nhà chủ yếu do Mạnh Húc làm. Thế nhưng bà mẹ chồng trông thấy như vậy thì lại khôngđược vừa ý hài lòng, bà nhẫn nhịn được có ba ngày, rồi cuối cùng một tối nọ đã quyết định mở lời.

Sắc mặt bà xám xịt, nhìn Đoàn Phi nói: “Phi Phi, mẹ nói cho con điều này, mang thai cũng chẳng phải là một chuyện gì quá ư to tát; ở quê ta, cho dù phụ nữ bụng có to đến mấy thì cũng không thể để cho chồng làm việc nhà được

Đoàn Phi đang uống sữa, nghe được câu nói đó, suýt chút nữa thì phun cả bụm sữa ra ngoài.

Bà mẹ chồng nghe thấy tiếng bát đĩa lách tách từ phòng bếp Mạnh Húc đang rửa vụng ra, cố nén bực tức bảo với con dâu: “Mẹ không biết các con ở thành phố thế nào, nhưng ở quê thì đàn ông là ông trời, còn đàn bà là phải nấu cơm rửa bát để con. Con cũng thấy rồi đấy, ở quê ta, đàn bà đến mâm cơm tết còn không được ngồi ăn ở bàn... thế thì làm sao có thể để đàn ông làm việc nhà được cơ chứ?”

Đoàn Phi rất bực nhưng lại nghĩ mình thân làm con dâu, phải nhẫn nhịn, đành cam chịu ngồi cả tối tiếp thu bài giảng “tam tông tứ đức” của mẹ chồng giáo huấn. Không biết có phải do Đoàn Phi có vẻ rất ngoan ngoãn khiếm tốn, biết tiếp thu không, mà trong mấy ngày sau đó, mẹ chồng lại còn tiếp tục nhiệt tình “lên lớp giảng bài” cho cô hơn cả một giáo sư đại học. Bà đưa ra đủ lời nhận xét phê bình, về tất cả mọi thứ của Đoàn Phi - như việc cô uống mỗi ngày một bình sữa là quá lãng phí, bởi vì thậm chí đến những người phải suốt ngày suy nghĩ động não như Mạnh Húc thì lại chẳng được uống, hay việc Đoàn Phi đặt trước phòng dịch vụ riêng trong bệnh viện sau khi sinh cũng là không cần thiết, bởi vì khi bà sinh Mạnh Húc thì thậm chí cũng chẳng cần cả tới bệnh viện, thế mà Mạnh Húc vẫn khỏe mạnh trưởng thành được như bây giờ; nên chỉ cần Đoàn Phi nhắc tới

chuyện đó là lập tức mẹ chồng bĩu môi: “tiền đầy đẽ mà mua thịt cho con ăn...”

Ngày nào Đoàn Phi cũng tức đến mức muốn cười, mà cười cũng không nổi, thành ra khóc chẳng được mà cười cũng chẳng xong.

Nhưng biết bao nhiêu ảm ức như vậy không thể cứ một mình giấu mãi trong lòng được, nên bao nhiêu oán trách cô đổ hết lên người Mạnh Húc. Bởi vậy nên tối nào trước khi đi ngủ cô cũng xả một trận bực dọc đả kích Mạnh Húc, vì không thể nín nhịn được. Ban đầu thì Mạnh Húc thấy mẹ mình thật là quá cổ hủ rồi, lâu dần thì lại thấy vợ mình cũng quá lắm mồm, đành lấy có viết luận văn mà trốn sang phòng đọc.

Cũng có thể do người đang mang thai thường nhạy cảm, nên đêm nào Đoàn Phi cũng ôm gối khóc lóc một mình.

Đến khóc mà Đoàn Phi cũng không dám khóc to, chỉ dám nức nở khe kh đến lúc nào khó thở quá mới dám phát ra một tiếng nghẹn ngào cho dễ chịu.

Thỉnh thoảng cô cũng thấy hối hận, không biết mình hồ đồ thế nào mà lại đồng ý cưới con người này! Mạnh Húc thì tốt thôi, nhưng sao mà mẹ anh ta, lại có thể khủng khiếp đến như vậy?

Nhưng cứ mỗi lúc như thế, đưa con trong bụng lại khẽ cựa quậy đập đập chân khiến cho tâm trạng Đoàn Phi lại trở nên dịu nhẹ tựa

hồ một mặt nước phẳng lặng.

Đó là bảo bối của cô và Mạnh Húc, là đứa con mà cuộc hôn nhân tốt đẹp đã mang đến cho hai người. Cô yêu Mạnh Húc như thế, yêu cái gia đình nhỏ bé này như thế, suốt cả một đời nguyện dùng tất cả trí tuệ của mình để trợ giúp cho từng bước tiến vững chắc của chồng, còn Mạnh Húc cũng không ngừng nỗ lực, nhằm có thể mang tới cho hai mẹ con cô một cuộc sống tốt đẹp và đầy đủ nhất... anh ấy như thế, cô còn gì có thể oán trách được nữa đây?

Đêm nào Đoàn Phi cũng nằm tự nhủ với mình bao lời lẽ như thế rồi mới dần dần thiếp đi một cách mệt mỏi trong đêm khuya vắng tĩnh lặng.

Nhưng điều khiến cho Đoàn Phi cảm thấy ấm áp nhất vẫn là, có những đêm bị chuột rút tới mức phải tỉnh giấc vì mồ hôi ra đầm đìa, thì phát hiện ra người đàn ông của cô, cứ ngỡ là đã ngủ lại ở phòng đọc ngồi dậy bên cô, bật chiếc đèn ngủ đầu giường lên, xoa bóp cho cô từng tí một... nét mặt rất mệt nhọc nhưng ánh mắt thì lại vô cùng chuyên tâm.

Chính Đoàn Phi cũng không biết là anh đã trở về phòng nằm lúc nào, thậm chí đêm hôm sau, anh vẫn cứ bảo là sẽ ngủ ở phòng đọc nhưng đến nửa đêm thì lại phát hiện ra anh đã nằm bên cạnh rồi... Hoi ấm và hạnh phúc này khiến cho Đoàn Phi không khỏi cảm thấy thực sự áy náy, và quyết định từ sau sẽ kệ cho mẹ chồng có nói gì đi

chẳng nữa, cô cũng sẽ cố gắng nhẫn nhịn, không có lấy một tiếng oán trách.

Cứ thế mà gia đình bé nhỏ lại sống yên bề lạng.

<

Cho đến một ngày.

Nguyên nhân dẫn tới mâu thuẫn của lần đó đơn giản tới mức nực cười – ngày hôm đó Đoàn Phi và mẹ chồng cùng ngồi xem tivi, truyền hình đang chiếu một bộ phim kể về câu chuyện của một kẻ thứ ba, Đoàn Phi thuận miệng buông lời nhận xét: “Loại đàn ông như thế đáng bị ngàn đao phanh thây.”

Kết quả làm cho mẹ chồng không vừa ý, nhìn Đoàn Phi nói: “Đàn ông sớm ba chiều bốn, là vì tự anh ta cũng có bản lĩnh nên mới nhiều đàn bà con gái thích. Giống như Mạnh Húc nhà chúng ta, là một giáo sư, có học vấn, mỗi năm kiếm được mười mấy vạn tệ, quả là bản lĩnh không nhỏ. Ở quê mà những người như thế, nếu có một chút tâm địa thì mọi người cũng chẳng thấy gì là không tốt. Đàn ông suy cho cùng thì không giống đàn bà. Con xem, đàn bà sau khi đẻ con rồi không muốn an phận cũng không được, có muốn sớm ba chiều bốn cũng chẳng được, đúng không nào? Suy cho cùng, làm gì có ai thèm những người phụ nữ đã chồng con rồi chứ!”

Đoàn Phi nghe xong hoàn toàn chấn động.

Cô sớm đã biết mẹ chồng của mình có quan niệm trọng nam khinh nữ tới mức “siêu phàm thoát tục”, nhưng quả thực không thể ngờ là cái sự siêu phàm thoát tục đó lại đạt tới mức trái với đạo đức thông thường như vậy?!

Thế là lần này không thể nhịn nổi nữa Đoàn Phi đã bùng phát một cuộc cãi vã nghiêm trọng tới mức chưa từng có trước đó với Mạnh Húc, cả buổi tối chỉ xoay quanh một vấn đề: “Hoặc là mẹ anh đi, hoặc là tôi đi!”

Mạnh Húc đúng là thật sự bất lực vì không biết phải làm thế nào mới có thể hài lòng cả hai người.

Mẹ đẻ anh đã hơn 60 tuổi rồi, xa xôi cách trở tới đây chăm sóc con dâu, anh không thể tìm được lý do gì để bảo bà quay về cả; còn vợ anh thì sắp đẻ đến nơi rồi, mà tức giận tới mức run cả người như thế kia, lại không ngừng khóc lóc than vãn, như vậy chẳng thể tốt cho đứa trẻ trong bụng một tí nào... Nhưng anh phải nói gì bây giờ?... Anh có thể nói được gì bây giờ?o:p>

Nói “mẹ hãy quay về đi”... hay nói “em cưới anh thì phải chấp nhận đi” hay sao??... Chẳng phải là cả hai cách nói đều là những hình thức bảo hộ tự sát??? Ngay lúc đó, Mạnh Húc muốn phát khóc đi được.

Đến cuối cùng, Mạnh Húc bị dồn vào bước đường cùng, đành phải gọi điện cho chị gái ở quê cầu cứu, quên hết cả thể diện mà kể lại đầu đuôi câu chuyện cho chị gái nghe, rồi van nài chị hãy tìm ra lý do gì đó để đưa mẹ về. Chị gái Mạnh Húc sau khi nghe xong câu chuyện thì tức giận vô cùng, đã lớn tiếng quát mắng Mạnh Húc trong điện thoại cả nửa tiếng đồng hồ, nói rằng cha mẹ mất bao nhiêu công sức khổ sở để nuôi dạy hai chị em nên người, thế mà giờ chỉ vì vợ mà Mạnh Húc dám đối xử với mẹ như thế, rồi chỉ trích Mạnh Húc cả một tràng giang đại hải.

Mắng chán chê rồi, bà chị cũng mủi lòng, cuối cùng vẫn phải thương tình gọi điện cho mẹ đẻ, bảo là ở nhà có chuyện lớn, có thể mới lựa lời tìm được lý do mà đưa được mẹ về lại tỉnh W, còn mâu thuẫn giữa Đoàn Phi và Mạnh Húc cũng dần dần sau một thời gian hòa giải mới com lành canh ngọt.

Thế nên Đoàn Phi bây giờ mới bình yên vui vẻ, nhưng sâu thẳm tận đáy lòng cô vẫn buồn rầu áy náy đến mức ngay khi ngồi trên ghế sofa, lắng nghe tiết tấu êm dịu lắng đọng của khúc nhạc đêm cô vẫn đúc rút ra kết luận: “Ruồi con à, em phải khắc cốt ghi tâm hai điều; thứ nhất, em đang rất hạnh phúc rồi; thứ hai, dù cho em có hạnh phúc thế nào đi chăng nữa thì lúc nào cũng phải cố giữ được một cái đầu minh mẫn để sẵn sàng cho những điều phiền muộn sẽ đột ngột xảy ra bất cứ lúc nào.”

Như một con quạ kêu “oa oa” từ đỉnh đầu bay qua... Cố Tiểu Ảnh nhìn khuôn mặt sầu não của sư tỷ, không nói lời nào, cúi đầu trầm mặc.

Thế nhưng thực tế đã cho thấy, những lời bà chị này nói hoàn toàn đúng, phiền muộn sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho một ai hết.

Nguyên nhân bắt đầu là sau khi Cố Tiểu Ảnh rời khỏi nhà Đoàn Phi, cùng với Hứa Tân đi dạo một vòng bách hóa, tất nhiên hai người chẳng thể nào ra về tay không – Hứa Tân tìm được cho mình một bộ quần áo, còn Cố Tiểu Ảnh thì cũng kiếm được một chiếc túi da giảm giá

Về tới nhà, Quán Lợi Minh trông thấy Tiểu Ảnh tay cầm theo hai chiếc túi bèn rất thắc mắc hỏi: “Sao con ra khỏi nhà mà xách hai túi gì vậy?”

Cố Tiểu Ảnh trong lòng nghĩ, bố chồng mình quả thật mắt còn tinh hơn cả mẹ chồng chứ chẳng vừa, nhưng vẫn vui vẻ hòa nhã trả lời: “Cửa hàng bách hóa có giảm giá, vừa qua mùa đông nên đồ qua mùa được giảm giá 40%, chiếc túi này giờ con mua được với giá rất rẻ.”

“Rẻ thì tốt” – Quán Lợi Minh vui ra mặt: “Thế là bao nhiêu tiền?”

“Giảm giá 40% thì còn hơn 600 tệ” rồi Cố Tiểu Ảnh mau chóng giải thích thêm: “Đây là túi da thật, bình thường phải được bán với giá hơn 1000 tệ”

“Cái gì, những 600 tệ?” – Nghe thấy thế con người của Quán Lợi Minh trợn hết cả lên như sắp rớt cả ra ngoài, suýt chút nữa thì

nghe: “hơn 600 tệ một chiếc túi bé xíu thế này?”

Nhìn bộ dạng tỏ vẻ kinh ngạc khó tin đó của Quán Lợi Minh, Cố Tiểu Ảnh lúc này mới ý thức được độ nghiêm trọng của những lời nói của mình, trong lòng thầm kêu khô: “Sớm biết thế này đã bảo là chỉ có 60 tệ, trời ạ, trong “Băng dính hai mặt” chẳng phải cũng đã nói rồi sao, tuyệt đối không được nói giá tiền thật cho bố mẹ chồng biết, sao mình lại có thể ngu ngốc phạm phải sai lầm thế này cơ chứ!”

Nhưng Cố Tiểu Ảnh không hề ngờ tới, Quán Lợi Minh so với người đàn ông trong “Băng dính hai mặt” kia còn hiểu biết gấp bội, bởi vì ông ta không đơn thuần chỉ nghĩ tới chuyện giá cả hàng hóa thị trường, mà thậm chí đã tỏ ý muốn điều tra việc phân chia thu nhập trong gia đình rồi.

Quán Lợi Minh nghiêm khắc gọi Quán Đồng đang ở trong phòng đọc: “Quán Đồng, con mau ra đây!”

Quán Đồng ra khỏi phòng đọc, đứng nhìn hai người mặt mày ủ rũ: “Sao thế ạ, mẹ làm xong cơm rồi ạ?”

“Quán Đồng à, các con còn trẻ nên còn chưa tiền khó như thế nào, thế mà đã dám phung phí như vậy, đợi đến khi về già, những lúc bệnh tật ốm đau hay gặp phải tai họa gì thì biết làm thế nào?” – Quán Lợi Minh buồn rầu căn vặn – “Một chiếc túi thôi mà hơn 600 tệ, sao các con chẳng biết tiết kiệm gì thế hả?”

Quản Đồng nhìn Cố Tiểu Ảnh đang đứng ngây như phỗng, lại thấy chiếc túi trong tay cô, thì lập tức hiểu ra sự tình, bèn cất tiếng nói với Cố Tiểu Ảnh: “Em về phòng thay quần áo đi, mẹ nói sẽ làm món thịt bò xào sả ớt cho chúng ta, chuẩn bị ăn ngay thôi.”

“Vâng!” – Cố Tiểu Ảnh ngoan ngoãn đáp lời, nhìn lại Quản Đồng đầy cảm kích, chẳng đợi Quản Lợi Minh kịp phản ứng đã tót người về phòng, tránh xa vùng tâm bão đáng sợ kia.

Quản Lợi Minh nhìn bóng dáng Tiểu Ảnh khuất sau cánh cửa phòng ngủ khép chặt thì tức giận: “Quản Đồng, con lại còn bênh vợ, nó...”

Chẳng đợi Quản Lợi Minh nói hết câu, Quản Đồng đã ngắt lời: “Bố à, Tiểu Ảnh đâu phải quá phung phí đâu, cô ấy đều đã cố mua hàng giảm giá rồi mà...”

Nhưng không ngờ cũng chưa nói xong thì đã bị Quản Lợi Minh chặn lại: “Giảm giá rồi mà vẫn 600 tệ! Cái thế loại túi gì mà những 600 tệ chứ!”

“Bố à, tiền cô ấy tự kiếm, thì cô ấy tiêu, có gì sai đâu cơ chứ!” – Quản Đồng lập luận.

“Tiền nó kiếm thì cũng là tiền của cái nhà này! Nào có thể tiêu như thế mà sống chứ!” – Rồi bỗng nhiên ông sực giật mình: “Quản Đồng à, trong các con ai là người quản giữ tiền trong nhà đấy? Có phải là con đưa tất cả lương cho vợ con không, nên nó mới ăn tiêu hoang phí như thế?”

Cố Tiểu Ảnh lúc này cũng thay xong đồ mặc ở nhà, ngồi trong phòng ngủ đã nghe thấy hết mẩu đối thoại vừa rồi giữa hai cha con thì phát cáu, không hiểu nổi đây là lý lẽ gì nữa. Chưa nói đến chuyện Quản Đồng đâu có kiếm nhiều tiền hơn mình, mà kể cả anh ấy có kiếm nhiều hơn đi chăng nữa thì bản thân mình cũng chắc chắn sẽ không bao giờ lợi dụng điều đó

May mà Quản Đồng vẫn tiếp tục nhẫn nại giải thích với bố: “Bố à, tiền ai kiếm thì người đấy tiêu, những chuyện lớn trong nhà thì mới phải bàn bạc xem xét. Chúng con đều cảm thấy như thế là rất phù hợp rồi, bởi vì việc tiêu pha là rất cần thiết. Bố không biết, chứ đồ dùng ở thành phố đều rất đắt, một chiếc túi mà năm, sáu trăm tệ đã là rất rẻ rồi. Hơn nữa cô ấy là một giáo viên đại học, lại càng phải chú trọng giữ gìn hình tượng.”

Quản Lợi Minh vẫn chẳng thể nào hiểu được, lại càng bực tức: “Hình tượng cái gì mà hình tượng, đến lúc cấp kíp cần tiền mà lại không có tiền thì các con sẽ biết được lời của bố mẹ chẳng bao giờ sai!”

“Bố, bố yên tâm, chúng con có tiết kiệm mà” – Quản Đồng thấy rất đau đầu – “Phần lớn thu nhập của chúng con đều được gửi tiết kiệm định kỳ ở ngân hàng, hơn nữa Tiểu Ảnh còn có tiền nhuận bút

viết tiểu thuyết, cô ấy còn kiếm được nhiều hơn cả con cho nên tiêu tiền cũng chẳng có gì đáng trách.”

“Quản Đồng con thật là...” - Quản Lợi Minh tức tới mức chẳng còn biết nói gì nữa.

Vừa đúng lúc Tạ Gia Dung từ trong bàn ăn gọi lớn: “Ăn cơm!”

Tạ ơn trời đất, Cố Tiểu Ảnh vốn dĩ rất sợ thanh âm nặng tiếng địa phương của Tạ Gia Dung, nhưng lần này thì không những cô nghe hiểu mà còn cảm thấy thanh âm đó quả thực là rất kỳ diệu nữa. Mặc dù Cố Tiểu Ảnh rất tức giận những lời lẽ của Quản Lợi Minh, nhưng cũng cảm thấy là thuyết phục được ông không dễ, vì vậy muốn giải thích để cho ông có thể hiểu được thì không phải là chuyện của ngày một ngày hai, nên là trước mắt cứ nín nhịn trong lòng, ăn cơm trước rồi tính sau.

Thế là Cố Tiểu Ảnh cố tỏ vẻ bình tĩnh từ trong phòng ngủ bước ra. Quản Lợi Minh cũng chẳng biết phải răn dạy quả mãng Cố Tiểu Ảnh như thế nào nữa, khi không có ai trong nhà lên tiếng ủng hộ, nên đành “hừ” một tiếng rồi quay lưng người bước vào phòng ăn.

Quản Đồng đi phía sau, thấy Cố Tiểu Ảnh mặt mũi không biểu lộ gì, đang lảng lảng đi rửa tay, bèn cũng theo vào phòng vệ sinh, rồi Cố Tiểu Ảnh đang khom lưng rửa tay mà đặt tay mình lên vai cô. Cố Tiểu Ảnh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt bối rối của Quản Đồng trong gương, cuối cùng cũng nén hết bực tức trong lòng mà thở dài một tiếng.

(5)

Trong bữa cơm, Tạ Gia Dung cố tình đặt đĩa bò xào sả ớt ngay trước mặt Cố Tiểu Ảnh.

Cố Tiểu Ảnh cảm động nhìn bóng dáng của Tạ Gia Dung, trong lòng tự thấy may mắn cho mình vì có được một bà mẹ chồng vừa tốt bụng lại thương con dâu như thế này, nên bèn chạy theo giúp Tạ Gia Dung bê cơm bê canh.

Đang ăn cơm thì thấy Quán Lợi Minh than ngắn thở dài: “Đúng là bây giờ đời sống ở đâu cũng tốt thật, lúc nào cũng có thịt để ăn, có cả nhà xây để ở, rồi con trai cũng đã lấy vợ... Đúng là mọi chuyện thật tốt đẹp quá rồi, chỉ thiếu một đứa cháu mà thôi.”

Cố Tiểu Ảnh nghe thấy câu nói này lập tức cúi gằm, cắm mặt vào bát ăn cơm, đầu cũng chẳng dám ngẩng lên.

Quán Đồng chau mày: “Bố à, chuyện này thì đâu cần gấp, Tiểu Ảnh mới bắt đầu công tác, thời gian thử việc còn chưa hết, bây giờ mà có con thì chưa phù hợp lắm.”

Cố Tiểu Ảnh lại cảm kích nhìn Quán Đồng, rồi ngay lập tức lại cúi đầu, khờ sở ăn cơm.

Quản Lợi Minh mất hết cả hứng: “Quản Đồng con nói cái gì? Cái gì mà thời kỳ thử việc, bố không biết, cũng chẳng muốn biết. Bố nói cho con biết, sinh con là chuyện lớn, tất cả những chuyện khác đều không quan trọng bằng. Các con kết hôn đã sắp một năm rồi, sao vẫn chưa thấy chút động tĩnh gì thế? Sao không đi bệnh viện kiểm tra thử xem thế nào?”

Câu nói cuối cùng này thật chẳng khác nào một trái bom, trong chốc lát khiến cho Cố Tiểu Ảnh nổ bùm một cái.

Tiểu Ảnh tức giận ngẩng mặt lên, Quản Đồng vẫn nhẫn nại tiếp tục: “Bố mẹ không phải quá lo lắng, chúng con đều không làm sao, kiểm tra cái gì cơ chứ!”

“Làm sao mà con biết các con không sao?” – Quản Lợi Minh sốt ruột – “Con gà mái mà không đẻ trứng thì lại chẳng phải lôi ra xem hay sao!”

“Rầm!” – Cố Tiểu Ảnh đặt bát cơm của mình xuống bàn, rời khỏi bữa, quay mạnh tới mức mà sinh ra cả gió. Quản Đồng vươn tay ra nắm lấy cô nhưng không nắm lại kịp.

Ngay sau đó lại nghe thêm một tiếng “rầm”, Cố Tiểu Ảnh giận dữ đập mạnh cửa phòng ngủ.

Quản Đồng lo lắng, quay lại trách Quản Lợi Minh: “Bố đừng nói linh tinh nữa có được không! Tiểu Ảnh nhỏ hơn con sáu tuổi, trong

lớp của cô ấy, cô ấy là người đầu tiên lấy chồng. Bố bắt cô ấy sinh con bây giờ làm sao mà cô ấy có thể chuẩn bị tâm lý kịp đây?”

“Chuẩn bị cái gì?” – Quán Lợi Minh cũng hét lớn “Đẻ con thì cần quái gì chuẩn bị! Mẹ con ngày xưa làm gì phải chuẩn bị cái gì, ngay đêm tân hôn là đã có con rồi, thế các con rốt cục cần chuẩn bị cái gì đây? Bố nói cho con biết – Quán Đồng, đừng có coi thường chuyện này, không nghe lời người lớn, rồi sẽ có ngày các con phải hối hận. Con thì có thể không cần gì, nhưng con không thể để cho gia đình ta ở quê không có người nối dõi được!”

“Bố thật quá vô lý!” – Quán Đồng hét lớn một tiếng rồi quay người bước đi. Một giây sau, cánh cửa phòng ngủ lại vang lên một tiếng “rầm” nữa.

“Thằng bất hiếu, lão toét!” – Chỉ còn lại mình Quán Lợi Minh ngồi đó gào rống.

Trong phòng ngủ, lúc Quán Đồng mở cửa bước vào thì thấy Cố Tiểu Ảnh, mặt mày cau có bí xị, đang ngồi nhấp nhấp con chuột, xem ra cũng chẳng thể tập trung được gì.

Quán Đồng thở dài, tiến lại gần, khe khẽ cất giọng: “Tiểu Ảnh à, em đừng có chấp làm gì, bố anh cả một đời làm nông dân, có một số suy nghĩ vô cùng bảo thủ lạc hậu mà không thể nào thay đổi được.

“Quản Đồng, anh không thể lúc nào cũng lấy “nông dân” ra làm cái cớ.” – Tiểu Ảnh xoay người lại, lạnh nhạt nhìn Quản Đồng, “Trước khi kết hôn là nhà em sửa chữa tu sửa lại căn hộ, anh bảo bố mẹ anh là nông dân có giúp cũng chẳng giúp được gì; ngày kết hôn, nhà anh chẳng chuẩn bị một tí nào khiến em thấy vô cùng khó hiểu, bố mẹ anh chưa từng ăn thịt lợn chứ chẳng nhẽ chưa bao giờ nhìn thấy lợn chạy à, chưa lấy vợ cho con bao giờ chứ chẳng nhẽ chưa từng bao giờ thấy nhà người khác rước con dâu về ra sao à? Sao mà có thể chẳng lo lắng chuyện gì hết thế? Kết quả vẫn chỉ là lời giải thích của anh, họ là nông dân, không biết lo chuyện gì; giờ lại còn ngờ vực em là con gà mái không biết đẻ trứng, anh vẫn còn tiếp tục lấy lý do này ra, anh không thấy mệt mỏi sao? Liệu anh có thể tìm cách giải thích nào mới mẻ hơn một chút được không?”

“Nhưng đó là sự thực” – Quản Đồng sa sầm mặt mũi. – “Cố Tiểu Ảnh, em hãy xem xét lại đi, suốt cả buổi tối là anh đứng về phía em, em đừng có gây sự vô cớ có được không?”

“Em gây sự vô cớ ư?” – Vừa nghe thấy những từ này, Cố Tiểu Ảnh đã không thể nào tin nổi, tròn tròn mắt, tất cả oan ức mà lúc này Quản Lợi Minh gây ra, giờ càng căng phồng hơn, tất cả những nỗi niềm ấy dồn nén lại trong chốc lát bỗng vỡ òa, tuôn ra xối xả.

Chỉ nhìn thấy Cố Tiểu Ảnh hung dữ từ bàn máy tính đứng phắt dậy, cầm giận chỉ thẳng vào mũi Quản Đồng: “Quản Đồng, chúng ta kết hôn đã được nửa năm, anh ít nhất cũng đã nhận được hơn trăm cuộc điện thoại từ quê gọi ra, tìm công việc giúp cho sinh viên tốt nghiệp, giúp 8 người họ hàng thân thích được lên lớp, giúp ít nhất 3 người đồng hương liên hệ với những chuyên gia và phòng bệnh

V.I.P, thậm chí đây là còn chưa nhắc đến chuyện mỗi lái cho đưa cháu trai thứ 7 của cháu ngoại thứ 6 của vợ chồng Cố Tiểu Ảnh, em gái thứ 5 của dì thứ tư, của cháu trai thứ ba của bà hai... Quán Đồng, có phải anh muốn nói cho em biết bằng những hành động thực tế, hai chúng ta thật y chang như hai vợ chồng Cố Tiểu Tây và Hà Kiện Quốc, không chỉ là bị cả một đám người chẳng ra làm sao nhờ vả suốt cả một đời, mà sau khi tôi được nghe xong những lời nói khắc nghiệt của bố anh thì không được bực tức, không được bộc lộ, không được thấu hiểu. Thế mà tất cả những điều này, rốt cục chỉ là vì hai chữ “nông dân”, là bởi vì tôi đã được gả cho con trai của những nông dân, nên phải có trách nhiệm và nghĩa vụ hứng chịu tất thảy những điều tồi tệ này

“Cố Tiểu Ảnh em ăn nói hàm hồ vừa vừa thôi, gì mà 1 2 3 4 5 6 7, em đọc cho lắm tiểu thuyết vào nên não bị ngớ ngẩn rồi có phải không?” – Sự điềm đạm thường ngày của Quán Đồng cuối cùng cũng bị đánh văng đi mất, đã tức đến nổi tóc tai sắp dựng đứng cả lên, trợn hết cả mắt mũi – “Anh lúc này rõ ràng đã thay bố xin lỗi em, thế mà em nói cái đám người chẳng ra sao đó ra để làm gì? Em như thế mà còn không phải là gây sự vô cớ à? Thế mà em còn là người được học hành đàng hoàng, bộ dạng này của em có đứng trên bục mà giảng bài được không hả? Có còn đủ tự tin mà đứng đó truyền thụ kiến thức cho sinh viên được không? Có còn đủ tư cách mà làm một giáo viên nữa không?”

“Tôi không có tự tin! Tôi không có đạo đức! Không còn mặt mũi hay tư cách nào mà đi làm giáo viên nữa, còn anh thì có, anh là chính nhân quân tử, anh giỏi giang!” – Cố Tiểu Ảnh cuối cùng không thềm kiêng nề gì nữa, nước mắt đã tuôn trào: “Ngay trước khi kết hôn đã từng có người bạn nói với tôi trên QQ rằng, kết hôn

với người không cùng một hoàn cảnh thì thế nào cũng có ngày sẽ hối hận. Quán Đồng, bây giờ tôi mới biết cái cảm giác hối hận nó có mùi vị như thế này đây!”

“Cố Tiểu Ảnh, em hãy tự hỏi mình đi, kết hôn đã nửa năm nay, anh có lỗi với em ở chỗ nào? Cũng chỉ là bố anh đã nói ra vài lời không đáng nói! Em còn không tin ư, những gì mà em muốn anh cũng phải đọc thì anh đã thực sự đọc hết, nào là cái gì “Băng dính hai mặt”, nào là “Thời đại kết hôn mới”, không sai, quả thực viết rất hay! Thế nhưng anh nói cho em biết, vẫn chỉ một câu nói này, em sợ dĩ cảm thấy bọn họ viết hay, sợ dĩ cảm thấy bọn họ lo lắng khắc khoải, là bởi vì bọn họ đã biết cách khiến cho mâu thuẫn xung đột, và trộn nhào tất cả những thứ tình tiết, khiến cho người ta phải lo âu về nhau! Thế nhưng, cuộc sống thực tế thì phần lớn đâu có như vậy! Em đừng có mà nói quá lên?”

“Tôi nói quá? Phải, tôi thừa nhận, tôi bực tức, lên cơn vì thấy anh cái này không hiểu, cái kia không biết, là do tôi không đúng, là tôi sai! Nhưng anh nghĩ là tôi muốn tức giận như thế lắm sao! Tôi nói không biết bao nhiêu lần rồi mà anh vẫn không hiểu, theo anh, tôi còn có thể làm gì hơn được! Tôi mà không tức thì đã chẳng phải là người bình thường! Còn nữa, gửi tiền về cho nhà anh, mua quần áo cho bố mẹ anh, mua đồ dùng sinh hoạt mỗi tháng cho họ, như thế là tôi không biết quan tâm lo lắng ư? Những cái đó không phải đều là do tôi đề cập trước, rồi anh mới nghĩ tới hay sao? Quán Đồng, anh tự đi mà hỏi chính mình mà xem, có phải chút trí tuệ còn con của mình anh đều đem dành hết cho sự nghiệp rồi không? Đã bao giờ anh để ý một chút tới bố mẹ và vợ anh chưa? Anh có biết tôi thích ăn cái gì không? Có biết kỳ kinh nguyệt của tôi là ngày nào không? Được thôi, cứ coi như anh không biết, thế thì để tôi nhắc cho mà

biết, ngày sinh nhật của bố mẹ anh, nếu tôi mà không nhắc thì anh có nhớ ra nổi không? Anh nói đi, anh trả lời đi!”

Quản Đồng mặt mũi đỏ bừng bừng, cổ họng cứng ngắc, đột nhiên miệng cứng lại không biết nói gì.

Cố Tiểu Ảnh cảm phần lấy tay gạt nước mắt, liếc xéo Quản Đồng thêm một lần nữa, rồi “hừ” một cái bực bội tắt máy tính, không thèm rửa ráy, chui luôn vào trong chăn nằm.

Suốt một thời gian dài, hai người ai đắp chăn của người đấy, bây giờ Cố Tiểu Ảnh mới thấy ích lợi của việc này, và nhất là vào lúc này thì đến một sợi lông của Quản Đồng cô cũng không muốn chạm vào.

Nhưng dường như trong lòng Quản Đồng lại không nghĩ như vậy, bởi vì mỗi tối Quản Đồng và Cố Tiểu Ảnh vẫn ai ôm chăn người đấy, bây giờ họ lại nằm quay lưng vào nhau chập chờn ngủ.

Cố Tiểu Ảnh quay ngang quay ngửa mãi thì mới vào giấc ngủ. Cả đêm cô mơ không biết bao nhiêu thứ, mộng mộng mị mị mà chẳng nhớ được cái gì. Sáng hôm sau, lúc Cố Tiểu Ảnh ngủ dậy thì thấy Quản Đồng đã đi làm rồi. Động tác đầu tiên sau khi cô ngủ dậy chính là nhảy tới bàn trang điểm, ngó thật sát gương mặt của mình. Sau khi xem xét kỹ lưỡng, cô thấy mặc dù tối qua khóc một trận lớn như thế nhưng mí mắt không bị sưng húp lên, nên mới có thờ phào nhẹ nhõm, bước vào phòng vệ sinh, rửa mặt sạch sẽ.

Lúc rửa mặt thì chẳng hề nghe thấy một tiếng động nào khác, nên Cố Tiểu Ảnh thấy bồn chồn. Ra khỏi nhà vệ sinh cô đi một vòng phòng khách, không thấy cái làn đưng thức ăn của Tạ Gia Dung đâu, biết ngay là mẹ chồng đã đi chợ, lại bất giác thở phào một lần nữa.

Nhưng càng nghĩ càng thấy kỳ quặc, vì người có lỗi không phải là cô, nên nếu có đi thì cũng không phải là cô, thế thì làm sao mà cô lại phải thấp thỏm thế chứ, lại còn sợ người ta đi mất nữa.

Nghĩ đến đây bỗng Cố Tiểu Ảnh ngẩn ra: hôm nay là thứ mấy

Đột nhiên cô như bừng tỉnh, hôm nay không phải là ngày khai giảng hay sao? Chín rưỡi sáng chủ nhiệm khoa sẽ mở cuộc họp toàn thể các giáo viên, đặt mục tiêu cho học kỳ mới.

Lạy trời! Vẫn còn một tiếng nữa!

Thế nhưng trường lại mới chuyển địa điểm – giờ ở vùng ngoại ô xa hàng mấy chục km!!

Trời ơi!

Trong chớp mắt, Cố Tiểu Ảnh chẳng khác nào được lắp thêm bánh xe lửa dưới chân, vội vàng mặc áo sau đó xách túi chạy như bay ra ngoài! Vừa ra tới cửa thì bỗng sựng lại như chợt nhớ ra điều gì – hình như sáng ngày mai và chiều ngày kia Cố Tiểu Ảnh đều có giờ lên lớp.

Nghĩ đến việc phải hai ngày liên tục đi mấy chục ki lô mét tới trường là Cố Tiểu Ảnh đã thấy đau cả đầu, nhưng việc phải ngày nào cũng chạm mặt bố chồng còn khiến đau đầu hơn.

Nghĩ như vậy, Cố Tiểu Ảnh chân đã chuẩn bị bước ra ngoài rồi thì lập tức quyết định quay lại đi vào tủ quần áo lấy vali, nhét vào một đống thứ: quần áo thay đổi, mỹ phẩm chăm sóc da, nước hoa, điện thoại di động, máy MP4, máy ảnh kỹ thuật số... Nghĩ thêm một lát cô lại quyết định lấy túi đựng máy tính xách tay đem theo, rồi ồ cứng di động... tóm lại là cả một lô một lốc, nhét chật cả hai cái vali lớn.

Cố Tiểu Ảnh tay thì vội vàng nhét đồ, đầu óc thì nghĩ – nếu như Quán Đồng có thắc mắc thì mình sẽ bảo là đến trường ở để tiện cho việc đi lại – dù sao thì Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung vẫn còn đang ở đây, nên Cố Tiểu Ảnh không thể nói là vì muốn rời khỏi nhà nên mới tới trường ở được.

Luẩn quẩn một hồi, tận tám giờ 50 phút Cố Tiểu Ảnh hai tay hai túi đồ, mới ngồi lên được taxi. Sau khi lên xe, cô mới đột nhiên tỉnh ngộ, thảo nào mà người ta nói ly hôn sẽ vô cùng vất vả tốn sức, mình đây mới chỉ là một chuyến ra ngoài ở mà đồ đạc đã lách k khủng khiếp thế này rồi, ngộ nhớ ly hôn, lại còn phải phân chia tài sản,

phải thu dọn đồ đạc, thì chẳng phải là còn mệt hơn cả một lần chuyển nhà sao? Thật đúng là đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần!

Nghĩ tới mức độ nghiêm trọng của hai chữ “ly hôn”, bỗng nhiên tất cả uất ức đêm hôm qua lại ò ạt trở dậy, khiến cho Cố Tiểu Ảnh muốn kiểm chế cũng chẳng thể nào kiểm chế được.

Lại nhớ tới câu hỏi Cố Tiểu Ảnh đã nói với Quán Đồng trước khi kết hôn: “Anh sẽ tốt với em cả đời này chứ?”

Quán Đồng có vẻ rất thành thật đáp: “Tất nhiên rồi.”

Cố Tiểu Ảnh vẫn chưa bằng lòng hỏi tiếp: “Có thật là cả đời này anh vẫn sẽ mãi mãi tốt với em như thế này không?”

Quán Đồng chẳng biết làm thế nào nhưng vẫn khẳng định chắc chắn: “Thật.”

Nghĩ một lát rồi bổ sung thêm một câu: “Em không việc gì phải bi quan như thế. Chúng ta đều là những người có học, tất nhiên đã nói là phải giữ lời.”

Nhưng thực tế đã rõ ràng là: “Sau khi kết hôn được hơn nửa năm, anh ta bắt đầu thường xuyên cãi nhau với cô, thậm chí lại còn chỉ trích đạo đức nghề nghiệp của cô... Liệu anh ta có nhớ mình đã từng hứa như thế nào không? Anh ta rõ ràng đã hứa dù thế nào thì vẫn trước sau như một, thế là rốt cục là do tai của Cố Tiểu Ảnh bị

điếc, hay là căn bản ngay từ đầu đã không nên tin tưởng vào những lời hứa hẹn thề thốt của con người giả dối kia!”

Có thể, Cố Tiểu Ảnh sớm đã biết, yêu đương và kết hôn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, mà điểm khác biệt cơ bản là tình yêu thì phóng đại những ưu điểm, còn kết hôn thì lại phóng đại những nhược điểm.

Mà một số vấn đề chỉ dần dần bộc lộ sau khi đã kết hôn theo danh nghĩa, vào lúc xác lập những trách nhiệm nghĩa vụ và cùng nhau chung sống mà thôi...

Thế là Cố Tiểu Ảnh ngồi trên taxi rời khỏi nhà, mà cô lại không hề phát hiện ra rằng, chính trong lúc taxi lăn bánh khỏi khu tập thể Tỉnh ủy thì Quản Đồng lại từ cổng đi vào trong sân của khu tập thể .

Lúc ấy, quả thực Cố Tiểu Ảnh không hề biết rằng: “giai đoạn vận hành” của một cặp vợ chồng mới kết hôn là phải như vậy, có thể ngắn dài khác nhau, nhưng nhất định là sẽ trải qua – chẳng khác nào màn kịch dạo đầu, mặc dù không thực sự cần thiết, nhưng lại có thể mang lại nhiều cảm giác mới mẻ.

(6)

Trong lúc đó, Quán Đồng học tốc bước vào nhà, dáo dác ngó khắp xung quanh mà không thấy bóng dáng một ai trong nhà.

Bố mẹ thì sáng ra đã bảo là sẽ cùng nhau đi chợ rồi? Nhưng còn Tiểu Ảnh đâu?

Nghĩ kỹ lại thì chợt nhớ ra: Hôm nay là ngày Học viện nghệ thuật khai giảng! Tiểu Ảnh nhất định là đã tới trường rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại thật là đau đầu, Quán Đồng đã cố sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, định tranh thủ lúc bố mẹ đi chợ mà quay về nói chuyện nghiêm túc với Tiểu Ảnh, chẳng ngờ lại vô ích!

Quán Đồng đành đứng trong phòng khách mà thở dài thườn thượt.

Một lúc sau mới đi rót một cốc nước khoáng, vừa uống vừa nghĩ: thật là hết cách, Cỗ Tiểu Ảnh, 26 tuổi rồi chứ có còn bé bỏng gì nữa đâu. Nhưng trước giờ chỉ biết tới trường học, tốt nghiệp xong thì ở lại trường công tác, thỉnh thoảng cũng gặp phải vài kẻ bạc bẽo, nhưng so với cái xã hội rối ren phức tạp này thì chẳng thấm tháp vào đâu. Hoặc giả cũng có thể hiểu là, suốt 20 năm gần đây, cô ấy chưa hề biết thế nào là thói đời nóng lạnh, chưa từng gặp những kẻ

tiểu nhân vô đạo, cũng chưa từng nếm trái mùi oan ức. Từng đấy tuổi, bản tính lương thiện, tinh thần lạc quan, tích cực, cứ nghĩ là bản thân đã trưởng thành, nhưng thực ra thì nhiều khi vẫn còn quá thiếu thực tế, quá thẳng thắn, quá

Anh yêu Cố Tiểu Ảnh, muốn chung sống cùng cô, là bởi vì yêu sự hiểu biết, trí thông minh và trái tim trong sáng của cô. Từ những trang văn Cố Tiểu Ảnh viết, anh có thể nhận ra cô mang trong mình một trái tim thuần khiết, lấp lánh như pha lê.

Một tâm hồn như thế, đẹp đẽ nhưng cũng vô cùng mong manh dễ vỡ.

Quan Đồng luôn nuôi niềm tin rằng, con cái của hai người sau này, được Cố Tiểu Ảnh dạy dỗ chắc chắn sẽ cũng thông minh, lương thiện, rạng rỡ, lạc quan, tích cực y hệt như cô. Nhưng anh lại nghĩ, nhất định sau này anh sẽ phải căn dặn con mình, trong suốt chặng đường sau này con đi sẽ khó tránh khỏi những nỗi niềm oan ức, nhưng con phải biết cách chấp nhận và vượt qua nó, thì mới có thể tiếp tục sống vui vẻ được.

Nhưng, thực ra, chính anh cũng cảm thấy xấu hổ vì bản thân tối hôm qua đã quá nóng giận mà mất bình tĩnh.

Anh rất muốn xin lỗi cô, nhưng cô lại đã đến trường mất rồi, đành để buổi tối vậy.

Nghĩ như vậy, Quán Đồng đặt cốc nước xuống, quay trở lại chỗ làm. Bỗng nhiên điện thoại rung bần bật, anh lôi ra xem thì thấy là tin nhắn của Cố Tiểu Ảnh.

Mở ra đọc thì là một mẫu tin nhắn không dài, nội dung viết: “Buổi tối không về nhà, ở lại trường. Mai cũng tạm thời không về nhà, dạo này rất bận.”

Quán Đồng ngẩn ra, cười đau khổ, anh tất nhiên không cho là Tiểu Ảnh bận tới mức đến về nhà cũng không có thời gian, mà chỉ không ngờ là lần này một người con gái chẳng mấy khi lên con tức giận như cô, lại hành động dứt khoát như vậy!

Quán Đồng trong lòng lo lắng không yên: phen này, nếu anh thực sự không đi tìm cô ngay, thì cô sẽ không thềm về nhà thật mất.

Lúc ấy, Tiểu Ảnh vừa kịp tới được khu trường mới, sớm hơn thời gian họp 10 phút, đang dốc sức bình sinh kéo cái đồng hành lý nặng trĩu vào khu căn hộ của giáo viên – điều kiện tt hơn nhiều so với khu nhà của nghiên cứu sinh ngày xưa, một phòng hai người ở, có giường, có bàn học, có tủ quần áo; cũng bởi vì khu trường mới quá xa trung tâm thành phố nên những khu căn hộ như thế là để cho giáo viên có nơi để tạm thời nghỉ lại.

Cuộc họp kết thúc, Cố Tiểu Ảnh quay lại căn hộ sắp xếp đồ đạc, rồi lăn ra giường nằm, và bỗng có cảm giác như đang quay về thời sinh viên. Thế rồi cô nhận ra thời gian trôi đi quá thực quá nhanh, cứ như mới hôm qua Cố Tiểu Ảnh vẫn còn đang hùng hục sút đầu mé

trán ngồi làm khóa luận tốt nghiệp, nhưng sự thật là đã bảy tháng trôi qua rồi. Chỉ trong chớp mắt, từ một sinh viên cô đã biến thành một Cố Tiểu Ảnh giáo viên. Giường đối diện với cô cũng không còn là giường của Hứa Tân nữa rồi, mà của Lưu Định, người làm nghiên cứu sinh cùng năm với Cố Tiểu Ảnh, cũng được giữ lại trường làm giáo viên.

Quả thực là tất cả đều đã thay đổi hết rồi.

Dù cho có một số chuyện cứ ngỡ là sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Đúng là sợ cái gì thì cái đó sẽ tới, buổi chiều, Cố Tiểu Ảnh sau khi giảng bài xong cho sinh viên, từ giảng đường đi ra thì gặp Trần Diệp đang đi về phía này, vừa đi vừa cười cười nói nói rất vui vẻ với mấy cô gái nhìn có vẻ giống sinh viên.

Cố Tiểu Ảnh cúi thấp đầu, định trốn vào đám người xung quanh, chưa kịp đi ra thì đã nghe thấy từ phía sau có người cất tiếng gọi: “Cố Tiểu Ảnh!”

Cố Tiểu Ảnh quay đầu lại thì thấy Trần Diệp, anh mặc kệ đám sinh viên xung quanh, tươi cười bước tới. Chỉ có khoảng cách mười mấy bước chân mà đã thu hút biết bao ánh nhìn của các nữ sinh dõi theo.

Cố Tiểu Ảnh thềm than vãn, trong lòng nghĩ: “Ôi chao đàn ông, quả nhiên luôn là mầm mống tai họa.”

Trần Diệp bước tới trước mặt Cố Tiểu Ảnh, cúi đầu nhìn túi xách trong tay cô, cười hỏi: “Em dạy xong rồi à?”

“Vâng” – Tiểu Ảnh mỉm cười, gật đầu: “Em đang định đến nhà ăn ăn tối.”

“Em không về nhà?” – Trần Diệp thắc mắc – “Mười mấy phút nữa là xe đưa đón đã chạy rồi, em còn ăn cơm nữa thì sẽ không kịp đấy!”

“Em không về, em ở lại khu căn hộ giáo viên.” – Cố Tiểu Ảnh nhìn Trần Diệp, trách móc vẻ ấm ức: “Thật là không công bằng! Đều là giáo viên cả, thế mà bọn em hai người một phòng, còn anh thì được một mình một phòng! Đúng là người ngoài thì được ưu tiên!”

Trần Diệp phì cười, nhìn Cố Tiểu Ảnh đáp: “Tiểu Ảnh à, em vẫn chẳng thay đổi gì cả, vẫn trẻ con như vậy!”

“Đi đi, trẻ con cấm có nói linh tinh.” – Tiểu Ảnh quay đầu không thèm chấp Trần Diệp.

Trần Diệp vui vẻ: “Tiểu Ảnh, hôm nào đó giới thiệu chồng em cho anh biết đi, anh thực sự tò mò không biết anh ta là thần thánh

phương nào mà đã thu phục được đứa trẻ như em đây. Sao em mãi mà không trưởng thành thêm tí nào thế!”

Tiểu Ảnh chẳng hơi sức đâu mà đùa cợt với anh ta, đâu cô sắp bốc lửa đến nơi: sao dạo này hay bực bội thế cơ chứ? Sao cứ hết người này đến người khác thì nhau nói cô không trưởng thành? Cỗ Tiểu Ảnh rõ ràng còn biết ăn nói, rõ ràng còn thông minh nhanh nhẹn hơn Quán Đồng, sao cứ bảo là một đứa trẻ thế!

Thật là tức chết đi được!

Đang tức giận thì bỗng điện thoại reo. Cỗ Tiểu Ảnh nghe rõ không phải là nhạc chuông của bài hát “Đồng thoại” thì có chút thất vọng.

Thò tay vào lục lọi túi xách, mãi mới sờ được vào cái điện thoại, nghe máy thì thấy giọng nói gấp gáp của Hứa Tân: “Chị tớ sắp sinh rồi! Anh về lại không có nhà, tớ đưa chị ấy đến bệnh viện, cậu mau mau tới giúp một tay đi!”

“Hả? Sinh rồi á” – Cỗ Tiểu Ảnh kinh ngạc hét – “Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện Tnh Lập! Tớ gọi xe cấp cứu rồi” – Hứa Tân vô cùng sốt ruột – “Cậu đến thẳng bệnh viện đi, mang thêm tiền nhé, tớ sợ là tớ không mang đủ!”

“Được được! Tớ đi đây, đi ngay bây giờ đây!” – Cố Tiểu Ảnh vội vã dập máy; quay lại lo lắng nhìn Trần Diệp: “Trần Diệp, anh có bao nhiêu tiền ở đây?”

“Tiền mặt thì không nhiều lắm, hơn 1000 tệ, em cần làm gì?” – Trần Diệp nhìn bộ dạng sốt ruột của Tiểu Ảnh, vừa rút ví vừa hỏi.

Tiểu Ảnh vội tới mức phát khóc: “Bạn thân của em sắp sinh con! Em phải đi bệnh viện Tỉnh Lập đưa tiền cho cô ấy!”

“Thế thì yên tâm!” – Trần Diệp bình tĩnh, chỉ về hướng tòa nhà học: “Anh lái xe qua rồi đưa em đi, tới bệnh viện rồi thì anh đi rút tiền cho, anh có thể tín dụng mà!”

Cố Tiểu Ảnh lắc lắc: “Không cần đâu, em cũng còn một ít tiền ở đây.”

“Cố Tiểu Ảnh, em có cần phải khách sáo thế không.” Trần Diệp chau mày, vừa kéo Cố Tiểu Ảnh chạy về phía cổng của khu giảng đường vừa nói: “Dù chúng ta đã chia tay, nhưng em làm ơn đừng tránh xa anh như kiểu anh là rắn độc thế chứ! Em đừng tưởng anh không trông thấy! Lúc nãy nhìn thấy anh, em đã lập tức cúi đầu định lẩn đi phải không! Nếu không phải anh gọi em, thì em sẽ chẳng thèm chào anh lấy một câu phải không?”

Cố Tiểu Ảnh ngây người, bị Trần Diệp kéo đi không kịp phản ứng, nhất thời cũng chẳng biết phải đối đáp thế nào. Lúc đi trên

đường rồi, Cố Tiểu Ảnh bót căng thẳng dần bình tĩnh lại, chợt nhớ ra bèn hỏi Trần Diệp: “Anh lấy bằng lái xe trong nước à?”

Trần Diệp lườm cho Cố Tiểu Ảnh một cái: “Ngay từ trước khi quen em, anh đã có bằng lái rồi, em không biết à?”

“Em không biết!” – Tiểu Ảnh có chút hoảng hốt, vội vàng đáp, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cố Tiểu Ảnh cảm thấy bản lúc này thật kỳ quặc – rõ ràng là cô đã không còn yêu anh ấy nữa, hai người sớm đã không còn quan hệ gì rồi, thế mà sao anh ấy vẫn nhắc lại nhiều chuyện xưa như vậy?

Trần Diệp dường như nhận thấy Cố Tiểu Ảnh có chút mất tự nhiên, khẽ thở dài, hỏi: “Ai sinh thế?”

“Chị Đoàn Phi” – Cố Tiểu Ảnh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ đáp.

Một lát sau, Cố Tiểu Ảnh mới ngần ngừ nói: “Thực ra em từ đầu chỉ cuối đầu có định trốn tránh anh, chỉ là em thực sự sợ không tìm được.”

“Không tìm được?” – Trần Diệp nghe thấy những từ này thì trong lòng cảm thấy chút thất vọng, ngừng mấy giây rồi mới khẽ thở dài: “Cố Tiểu Ảnh, anh thật không biết nên khen em là người phụ nữ chuẩn mực biết giữ quy tắc hay là nên mắng em thật quá coi thường người khác đây? Liệu em có thể đề cao anh hơn một chút

được không? Mặc dù anh ra đi không nói một lời nào, như thế thật là chẳng ra gì, nhưng thực sự đó là do anh không biết phải giải thích với em thế nào. Lần đó anh đi, quả thực là có thể sẽ không về nước nữa. Một sinh viên nghèo như anh, cũng không biết đến bao giờ mới có đủ khả năng để đón em qua bên đó. Anh thậm chí còn không dám chắc rằng liệu anh có thể để em đi rửa bát trong những nhà hàng mà kiếm tiền sinh hoạt được hay không. Ngoài nhiệt huyết ra thì anh chỉ có bàn tay trắng, anh không đủ điều kiện để hứa hẹn hay đảm bảo gì với em, cũng không thể khiến em phải đợi chờ vô ích...!”

Lúc nói ra những lời này, ánh mắt anh cứ đăm đăm nhìn con đường phía trước mặt. Vào đến trung tâm thành phố, tới những đoạn đường đông đúc, tình hình tắc đường rất nghiêm trọng. Bên đường có hai chiếc xe thu dọn, cảnh sát đang xử lý sự cố, cả một dãy xe dài nối đuôi nhau nhích về phía trước từng tí một. Trần Diệp nhớ lại những ngày tháng xưa cũ, nói rộng lòng mình từng chút một, càng cố thoải mái, càng đau đớn, cảm thấy trái tim như đang bị bóp nghẹt, càng cố nói lại càng bị co thắt... cứ tựa như có thứ gì đó vừa lạnh vừa ướt cuộn chặt lấy những năm tháng đó, những năm tháng đã qua mà không thể nào quay đầu lấy lại được.

Cố Tiểu Ảnh cuối cùng thì cũng chịu quay đầu lại, nhìn nghiêng một bên khuôn mặt của Trần Diệp, có đôi chút sừng sốt.

Cô nghe thấy giọng nói có phần đáng thương sâu thẳm của anh: “Em xem đó, cuối cùng thì anh chẳng phải đã bị báo ứng sao, đợi đến khi anh đã có đủ tự tin để hứa hẹn dành cho em những ngày tháng tốt đẹp, thì em đã không còn ở đó đợi anh nữa rồi.”

Không khí trong xe lặng xuống tĩnh ngắt.

Không một ai biết, vào lúc này, liệu còn có thể nói được gì nữa đây?

Hoặc, cũng có thể, chẳng biết tự lúc nào, tất cả những lời muốn nói, bây giờ cũng chẳng cần thiết phải nói ra nữa rồi.

(7)

Năm rưỡi chiều, tất cả những con đường trong nội thành đều đang kẹt cứng. Đến khi tới được bệnh viện thì cũng đã hai tiếng trôi qua. Cố Tiểu Ảnh lòng như lửa đốt chạy vội chạy vàng tới phòng sản, thì lập tức nhìn thấy Hứa Tân đang đi tới đi lui như một chú ruồi mất đầu bên ngoài phòng sản.

Cố Tiểu Ảnh xông thẳng tới, tùm lầy Hứa Tân hỏi: “Sao rồi? Đã sinh chưa?”

“Không biết!” – Hứa Tân khóc lóc – “ Vẫn còn chưa tới ngày đẻ cơ mà! Thế này rốt cục là làm sao cơ chứ! Làm cho mình sợ hết cả hồn rồi đây này!”

Cố Tiểu Ảnh lúc này mới chợt nhớ ra nhiệm vụ tới đây của mình, quay đầu lại thì nhìn thấy Trần Diệp ở ngay phía sau, sốt ruột hỏi: “Có tiền không hả anh”

“Có.” – Trần Diệp gạt đầu trả lời, đánh tiếng chào Hứa Tân đang trợn tròn mắt ngây người không hiểu gì, rồi nói với Cố Tiểu Ảnh: “Anh đi lấy tiền! Có cần anh giúp gì nữa không, nói để anh làm luôn!”

“Hết rồi ạ.” – Hứa Tân giương mắt nhìn theo bóng dáng Trần Diệp xa dần, mãi một lúc mới hoảng hồn quay đầu lại hỏi Tiểu Ảnh: “Các cậu lại làm cái trò gì thế? Chẳng phải cậu đã kết hôn rồi à! Sao còn không buông tha cho anh ấy! Cố Tiểu Ảnh, cậu...!”

“Cậu thôi đi!” – Cố Tiểu Ảnh quay cuồng đầu óc nhìn Hứa Tân: “Trí tưởng tượng của cậu phong phú quá rồi đấy! Chúng mình chỉ tình cờ gặp nhau! Cậu hiểu không? Là tình cờ!”

“Anh ấy chẳng phải vì cậu nên mới quay trở về Học viện nghệ thuật giảng dạy hay sao?” – Hứa Tân lo lắng nhìn Tiểu Ảnh: “Mình nói cho cậu biết! Anh Quán Đồng là người tốt, cậu đừng có mà sớm ba chiều bốn, nay Tân mai Sở, sáng nắng chiều mưa...”

“Cậu thôi ngay!” – Cố Tiểu Ảnh vừa nghe thấy cái tên Quán Đồng thì tức giận bùng bùng – “Trong 24 tiếng đồng hồ ngày hôm nay, cậu đừng có đại mà nhắc tới cái tên Quán Đồng trước mặt tớ.”

“Làm sao thế!” – Hứa Tân sững người – “Anh ấy lại làm gì đắc tội với cậu à?”

“Anh ấy hét vào mặt tớ!” – Cố Tiểu Ảnh ầm ức nhìn Hứa Tân - “Cậu có tưởng tượng nổi không? Anh ấy đã hét vào mặt tớ! Bố anh ấy thì bảo tớ là con gà mái không biết đẻ trứng, anh ấy thì chỉ biết giải thích là do bọn họ là nông dân nên không biết ăn nói. Nhưng lần nào anh ấy cũng lấy nó ra làm lý do, là anh ấy không biết làm cách nào, là anh ấy không thể thay đổi được. Hứa Tân, cậu nói xem,

anh ấy chuyên môn lấy có này để thoái thác trách nhiệm, mà chưa từng bao giờ nghĩ cách để giải quyết triệt để vấn đề...”

“Nhưng mà ruồi nhép à!” – Hứa Tân hít sâu, chăm chú nhìn Tiểu Ảnh – “Nếu đổi lại cậu là Quán Đồng, thì cậu liệu có tìm được lý do nào khác nữa không? Cậu sẽ thay đổi được cái gì à? Chẳng lẽ cậu định phổ cập cho bố chồng cậu: “ngũ giảng tứ mỹ tam nhiệt ái”, hay là định dạy ông cách nói chuyện văn minh? Cậu có thể xóa bỏ hết đi 50 năm ký ức sống ở nông thôn của ông ấy à? Cậu phải chấp nhận đi, đây là sự thật, không ai trong chúng ta có thể thay đổi được!”

Cố Tiểu Ảnh ngẩn người.

Hứa Tân nắm lấy tay Tiểu Ảnh, thở dài: “Mình cũng không biết sau này cuộc hôn nhân của mình sẽ ra sao, không biết sau này của mình như thế nào nữa, cũng có thể bây giờ mình chỉ biết nói mà không thực sự hiểu được nỗi khổ của cậu. Nhưng mình cảm thấy anh Quán Đồng cũng đâu có dễ dàng gì. Anh ấy có được ngày hôm nay, chắc chắn là đã phải trải qua biết bao nhiêu phiền muộn và những điều không thể lý giải được hết như cậu bây giờ, cũng đã phải chịu đựng nhiều như thế nào nữa..”

Một Cố Tiểu Ảnh mồm miệng lạnh lợi, bây giờ cũng chẳng còn biết phải nói gì nữa.

Đúng lúc đó, từ phía cầu thang có người chạy tới hộ tống, Tiểu Ảnh và Hứa Tân quay đầu lại nhìn, thì thấy là Mạnh Húc, đầu tóc dẫm mồ hôi, đang vội vàng xông tới.

Anh ta quá căng thẳng thậm chí còn không nói nên lời: “Tân Tân...chị em...cô ấy...em nói là...”

“Chị em đang ở phía trong, gọi điện cho anh mà không thèm nghe máy, thật là tức chết đi được!” – Hứa Tân lập tức chuyển đổi tượng, lửa giận bùng bùng: “Anh rề à, anh không biết là mấy ngày này là kỳ sinh của chị gái em sao, rồ cuộc thì anh biến đi đâu thế?”

“Cô ấy thế nào rồi?” – Mạnh Húc cuối cùng cũng nói hết một câu, mặt đỏ phừng phừng.

“Vẫn đang ở trong, chưa được ra ngoài.” – Hứa Tân nhìn bộ dạng lo lắng của Mạnh Húc thì cũng nguôi giận, xoa dịu Mạnh Húc: “Anh rề, anh đừng lo, bác sỹ nói là không sao cả.”

“Không sao sao đến giờ vẫn chưa ra?” – Mạnh Húc lo đến phát hoảng.

Trái với Mạnh Húc, Hứa Tân lúc này đã bình tĩnh trở lại, nên khi nhìn thấy Trần Diệp ở phía sau đang từ cầu thang bước xuống thì còn có tâm trí mà giới thiệu hai người với nhau: “Đây là Trần Diệp, bạn học của bọn em, anh ấy qua giúp đỡ.”

Mạnh Húc vội vã bắt tay Trần Diệp rồi lại luống cuống nhìn về phía cánh cửa phòng sản. Cách đó không xa còn có người thân của mấy sản phụ cũng đang ngồi chờ ở ghế ngoài, tất cả mọi

người đều dán mắt vào cánh cửa phòng đẽ, chỉ chực nó m một cái là lập tức xông vào.

Chính lúc đó, cánh cửa mở ra. Tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy, chỉ nghe bác sỹ cất tiếng: “Người nhà của Đoàn Phi?”

“Có, có, tôi đây!” – Mạnh Húc vội vàng xông tới.

“Con gái, nặng 3.21kg, mẹ tròn con vuông.”

Bác sỹ thông báo xong thì bắt đầu dặn dò làm thủ tục nhập viện, Mạnh Húc vâng vâng dạ dạ gật đầu lia lịa. Cục đá mắc trong họng của Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân cuối cùng cũng rớt xuống, hai người mắt nhìn nhau, Cố Tiểu Ảnh mỉm cười ôm chầm lấy Hứa Tân.

“Làm em sợ đến phát khiếp!” – Hứa Tân mặt đang sắp khóc giờ nở nụ cười rạng rỡ - “Chị mình kêu la ầm ĩ, làm mình sợ phát khiếp! Mình sẽ không đẻ con đâu! Cả đời này nhất quyết mình sẽ không sinh con!”

“Là con gái đó!” – Cố Tiểu Ảnh hai mắt lấp lánh – “Chẳng phải chị cậu thích con gái nhất sao!”

“Hả? Thật á!” – Hứa Tân nghe thấy vậy chột tỉnh ra, quay lại xem phản ứng của Mạnh Húc.

Nhìn thấy anh ta đang bận rộn tay chân làm thủ tục thì mới thờ phào nhẹ nhõm nhìn Tiểu Ảnh cười, mắt còn ánh lên niềm vui rạng ngời của một người đã được lên chức “dì”: “Ai da, chị mình thật là biết đẻ con, muốn gì là được nấy! Sớm đã nói sinh con trai chỉ có thiệt, con gái mới thích, mới là cái áo bông tri kỷ của mẹ!”

Cố Tiểu Ảnh nghe thấy vậy không nhịn được cười lớn ha ha.

Trần Diệp đứng phía sau cũng cười theo – các cô gái vì quá vui mừng mà quên mất anh cũng đang đứng ngay cạnh. Cũng chẳng làm sao, vì lúc đó anh chỉ nghĩ: rồi sẽ có một ngày, anh cũng sẽ giống như Mạnh Húc kia, khuôn mặt lo lắng thấp thỏm đứng ngời không yên, chạy đi chạy lại, vì người phụ nữ của đời mình, để lo toan các thứ thủ tục?>

Một ngày không xa, anh cũng sẽ có đứa con của riêng mình. Nó sẽ thông minh đáng yêu, nhưng sẽ không phải là đứa con của anh và Tiểu Ảnh.

Anh vẫn còn nhớ, khi đó họ đã hẹn ước, sau này nếu như được thì sẽ sinh hai đứa con, một trai một gái, một đứa họ Trần một đứa họ Cố; con trai sẽ mặc áo khoác giống của anh, còn con gái thì sẽ cho mặc váy giống mẹ; mỗi tối sẽ kể chuyện cổ tích cho chúng nghe, rồi âu yếm thơm vào trán lúc chúng đi ngủ, cuối tuần cả nhà ra ngoài ô, đi cắm trại, đi xem kịch đồng thoại; nếu con mắc lỗi thì sẽ cho chúng chép phạt theo bảng chữ mẫu, lý do là để sau này chúng có thể viết được những lá thư tình tuyệt đẹp; không sợ chúng yêu sớm, nhưng phải dạy cho chúng cách tự bảo vệ bản thân... Tất cả những dự định

ngày ấy mới tươi đẹp làm sao, nhưng giờ đây mãi mãi không thể nào thực hiện được nữa.

Lúc này anh dường như mới phát hiện ra, niềm vui trong cuộc sống lúc trầm lúc bổng, còn sự tiếc nuối thì cũng như hình với bóng vậy.

Lúc trở về trường, Cố Tiểu Ảnh vẫn ngồi nhờ xe của Trần Diệp.

Suốt cả quãng đường cô nói ríu ra ríu rít, dường như quên mất cả là mình phải tránh cái sự “không kìm được lòng” trước đó. Cô lại còn vui vẻ kể cho Trần Diệp nghe chuyện tình của Đoàn Phi và Mạnh Húc, kể rằng Mạnh Húc là một người đàn ông thật là tốt, chăm lo cho vợ từng li từng tí, tỉ mỉ chu đáo; kể về những thứ đồ dùng cho em bé mà Đoàn Phi mua, thật là vô cùng dễ thương... cứ kể lẽ một hồi như thế, cuối cùng cũng tới cổng của khu căn hộ giáo viên. Trần Diệp kéo phanh tay, nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế điều khiển, lặng lẽ nhìn Cố Tiểu Ảnh, mỉm cười dịu dàng.

Cố Tiểu Ảnh lúc này mới chợt tỉnh ngộ, mình đang ở đâu và đang nói chuyện với ai, rồi nổi hoảng sợ, sự thiếu tự tin trước đó bắt đầu dâng lên trong lòng.

Cố Tiểu Ảnh lặng im, quay đầu sang xấu hổ nhìn Trần Diệp.

Thấy anh ta cũng đang chăm chú nhìn mình, cô mới ngập ngừng nói: “Cảm ơn anh, Trần Diệp, đã bắt anh phải đi lâu đến như vậy...”

Em thật không hề biết là anh rẽ lại có thể đến sớm như thế, đã hại anh phải rút ra bao nhiêu tiền mặt đem theo mình...”

“Cố Tiểu Ảnh” – Trần Diệp nhìn Cố Tiểu Ảnh, thở dài “Em mau về nghỉ đi, đã rất muộn rồi.”

Cố Tiểu Ảnh ngẩn người, Trần Diệp cười cười, rồi mở cửa xuống xe. Cố Tiểu Ảnh thấy vậy cũng lập tức vội vàng mở cửa bước ra ngoài. Đứng bên ngoài xe, Cố Tiểu Ảnh nhận ra khoảng cách giữa hai người lúc này là chiếc thùng xe. Trần Diệp một tay tựa vào mũi xe, một tay đặt trên thành cửa xe, đang nhìn Cố Tiểu Ảnh mỉm cười.

Cố Tiểu Ảnh bị nụ cười của anh làm cho bối rối kinh khủng, đúng lúc Cố Tiểu Ảnh cảm thấy mình cần phải nói cái gì đó thì, cũng nhìn thấy anh ta cất lời.

Anh ta trước sau vẫn cười như vậy, nhìn Cố Tiểu Ảnh nói: “Cố Tiểu Ảnh, về nhà đi. Em ở đây anh thấy phiền muộn lắm!”

Nói xong, anh ta chui vào trong xe, nhanh như chớp phóng về phía hầm để xe cách đó không xa.

Cố Tiểu Ảnh chỉ biết đứng ngây ra nhìn cái xe ô tô đi xa dần, cô như sắp đánh rơi cả hàm xuống đất đến nơi rồi – mình mà làm anh ta thấy phiền ư?

Có còn công lý không thế?

Người muốn nói câu đấy, phải là Cố Tiểu Ảnh chứ!

Không hiểu nổi là thứ lý lẽ gì nữa??

Buổi tối hôm ấy, nằm một mình trên chiếc giường đơn, cô bực bội nghĩ: Đàn ông là toàn những kẻ không đáng tin! Nhìn mà xem, mới chỉ trong thời gian ngắn, mà Quán Đồng thì nổi giận với cô, Trần Diệp thì chê cô phiền hà...Hừ! Tất cả các anh cộng lại đều không bằng một Mạnh Húc, đi mà nhìn cách anh ấy đối xử với vợ mình kia kìa, là đáng ghen tị làm sao!

Nhĩ đến Mạnh Húc là lại nghĩ đến con gái của sư tử Đoàn Phi, nó thật là bé bỏng làm sao, còn chẳng to hơn búp bê Barbie là mấy, biết khóc biết cười biết nghịch ngợm, dễ thương quá đi mất, khiến mình cũng muốn đẻ một đứa...nhưng mà một mình mình thì lại chẳng đẻ được!! Thế mới thấy, gà mẹ nào có phải là toàn năng đâu, mặc dù nếu chỉ có gà bố không thôi thì chắc chắn cũng là không thể. Nhưng mà thật lòng thì... cả một ngày mà Quán Đồng vẫn không thèm gọi một cú điện thoại cho mình! Có phải là anh ấy không cần mình nữa không? Có phải thế không, có phải thế không? A a a có phải thế không?

Quán Đồng, anh thật là một kẻ nhỏ nhen ích kỷ!

Anh làm sao...làm sao...làm sao có thể không thèm để ý đến em như thế chứ!

Cố Tiểu Ảnh cứ nằm nghĩ linh ta linh tinh như thế một hồi thì ngủ quên lúc nào mà không biết. Đến nửa đêm vì lạnh quá mà bị tỉnh giấc, nhưng cô lại lười tới mức chẳng muốn dậy tìm cái gì để phủ thêm lên người, thế là cố hết sức cuộn mình lại chẳng khác nào một quả bóng chui vào trong chăn. Mặc dù đã tháng hai rồi, nhưng vùng ngoại ô vẫn rất lạnh, Học viện Nghệ Thuật tuân thủ theo chế độ tiết kiệm nên cứ nửa đêm là tắt các loại thiết bị sưởi ấm. Lần tỉnh dậy vì bị lạnh này lại khiến cho Cố Tiểu Ảnh bỗng nhớ tới căn nhà ở khu tập thể Tỉnh ủy của mình, rồi cứ lạnh cóng thế mà thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô giáo Cố phen này hài lòng rồi – thân nhiệt đã là 38 độ, cuối cùng thì cũng đã bị sốt thật.

(8)

Cố Tiểu Ảnh chìm vào mê man.

Trong vô thức, cô chỉ toàn thấy cảnh Quán Đồng và Quán Lợi Minh cãi cọ. Cố Tiểu Ảnh đứng nép ở một bên, cùng với Tạ Gia Dung xem cảnh hai cha con cãi nhau, thỉnh thoảng muốn nói vài câu, nhưng cổ họng bị vật gì chặn mất. Duỗi tay ra, muốn nắm lấy một cái gì đó, nhưng lại cứ như phía trước có một tấm màn cản khiến cho không thể động chạm vào bất cứ việc gì được. Giây phút đó như là có động đất xuất hiện, có tiếng động phát ra “bình bình”, tựa hồ như một vật nặng bị rơi xuống. Cố Tiểu Ảnh rất lo lắng, nhưng bọn họ vẫn đang cãi nhau. Cố Tiểu Ảnh sắp khóc đến nơi rồi, rất muốn hét lên bảo hai người chạy đi, nhưng không một ai thèm để ý tới cô...đến đây thì chợt tỉnh giấc.

Tỉnh lại rồi thì mới phát hiện ra có người đang gõ cửa, đập cửa liên tục, Cố Tiểu Ảnh cau mày, chỉ một động tác đơn giản thế thôi mà đã cảm thấy đau đầu rồi, viền mắt thì sưng húp lên, cứ như là vừa bị nung qua khí nóng, đau rát nhức nhối, nhắm mắt lại rồi mở ra, mới thấy đỡ nhức hơn.

Gắng gượng ngồi dậy thì cô thấy xương cốt toàn thân đau nhức, đầu thì nặng chình chịch. Cô còn đang thắc mắc sao Quán Đồng lại về nhà giờ này, thì mãi một hồi mới nhớ ra: đây là khu căn hộ giáo viên, còn người ở cùng mình là đồng nghiệp Lưu Địch. Cô gái này vốn học cùng khoa với Cố Tiểu Ảnh, sau khi hoàn thành xong

ngiên cứu sinh thì cùng được giữ lại trường giảng dạy. Lưu Dịch dáng người thanh tú, lại biết cách ăn vận, chỉ có điều là hay quên trước quên sau – trong vòng một ngày mà cô ấy đánh rơi ví tiền, làm mất chìa khóa, quên điện thoại thì cũng là chuyện rất đỗi bình thường.

Cố Tiểu Ảnh đầu óc mê man bước xuống giường, đau đầu, chóng mặt, khó khăn lắm mới ra được tới cửa, thò tay ra mở cửa, rồi chẳng thèm nhìn xem ngoài cửa là ai đã quay đầu đi vào trong luôn, cất giọng khàn khàn hỏi: “Cậu lại quên chìa khóa hả?”

Nói được hết câu cô đã thả mình xuống giường nằm tiếp, quò tay ra, vớ lấy được cái chăn phủ lên người. Lúc này người kia mới bước tới giường, giơ tay ra vén mái tóc dài của cô, bóp bóp phần sau gáy cho cô, rồi cất tiếng: “Em bị sốt à?”

Cố Tiểu Ảnh nghe thấy giọng nói này mới sững người, lập tức quay đầu lại, kéo theo cả một trận đau đầu khủng khiếp. Cô chau mày nhắm mắt, để cơn đau đầu lắng bớt rồi mới lại mở mắt ra nhìn, ngạc nhiên tới mức hồn xiêu phách lạc: “Quản Đông?”

Quản Đông thấy Cố Tiểu Ảnh như vậy lo lắng muốn chết, anh không thể nào tưởng tượng ra được, mới bỏ mặc cô ấy có một ngày mà tinh thần cô ấy đã sa sút tới mức này.

Sức khỏe như thế này mà còn dám đòi bỏ nhà ra ngoài ở à?

Quản Đồng nghĩ mà thấy sợ: nếu chẳng may anh không tới thì cô ấy định cứ nằm một mình trong căn phòng lạnh lẽo này, cho đến khi tự biến mình thành một kẻ điên loạn hay sao?

Anh cúi đầu nhìn bộ dạng nửa tỉnh nửa mê của cô, lòng đau như cắt, vội vàng lật chăn ra, mặc thêm áo lông cho cô.

Cố Tiểu Ảnh cũng chẳng còn hơi sức đâu mà chống đối nữa, chỉ cố cãi bướng: “Anh làm cái trò gì thế, em không về đâu.”

“Ngoan nào, anh đưa em đi tiêm.” – Quản Đồng vừa nhét hai cánh tay của Tiểu Ảnh vào ống tay áo lông, vừa hạ giọng dỗ ngon ngọt: “Em bị sốt rồi, bây giờ phải đi tiêm, rồi sau đó chúng ta sẽ trở về nhà, nhé!”

“Không!” – Cố Tiểu Ảnh quay mặt đi không thèm nhìn Quản Đồng – “Em không về đâu, em về rồi mọi người lại mắng em.”

Cố Tiểu Ảnh vừa nói vừa đau đớn day day huyết thái dương, Quản Đồng thấy thế càng thêm đau khổ, dứt khoát dùng chiếc áo lông cuộn kín quanh người cô, dùng sức bế Tiểu Ảnh lên. Cũng chính lúc ấy, Cố Tiểu Ảnh lại càng thấy đau đầu dữ dội hơn, khẽ rên lên một tiếng, co người lại về phía Quản Đồng một cách bản năng.

Quản Đồng cứ bế Tiểu Ảnh như thế định đi thẳng xuống cầu thang, nhưng vừa ra khỏi cửa thì va phải một người. Quản Đồng

ngay lập tức nói câu xin lỗi, còn người phía trước thì đang đứng ngây như phỗng, do dự một lúc rồi mới cất tiếng: “Cố Tiểu Ảnh

Quản Đồng còn chẳng thèm ngoái đầu lại chào, chỉ chăm chăm bế Tiểu Ảnh chạy vội ra ngoài; còn chưa chạy được mấy bước thì đã nghe thấy từ đằng sau có tiếng bước chân đuổi theo, rồi vang lên giọng nói: “Anh là ai? Cố Tiểu Ảnh, cô giáo Cố bị làm sao vậy?”

“Cô ấy sốt cao quá, tôi phải đưa cô ấy về phòng y tế” – Quản Đồng ngừng bước, quay lại nhìn người đàn ông đang đuổi theo phía sau trả lời: “Tôi là chồng của cô ấy.”

“Ồ” – người đàn ông kia ngẩn người một lát rồi lập tức tiếp lời: “Tôi tên là Trần Diệp, là đồng nghiệp của cô giáo Cố, tôi có xe, để tôi đưa anh và cô ấy tới bệnh viện lớn trong thành phố, chú đừng tới phòng y tế trong trường làm gì, Cố Tiểu Ảnh, cô ấy nói là cái phòng y tế đó chả khác nào cái trạm thú y!”

Quản Đồng vừa nghe là biết ngay đó chắc chắn là câu mà Cố Tiểu Ảnh đã nói – đã bao nhiêu năm trôi qua mà cô ấy vẫn chẳng hiện diện được tí nào.

Thế là, chỉ trong vòng 24 tiếng đồng hồ mà đã hai lần Trần Diệp cho Cố Tiểu Ảnh “quá giang” nhờ xe anh, mà cả hai lần đều là đến một nơi, bệnh viện Tỉnh Lập.

Cũng may mà có sự giúp đỡ của Trần Diệp, đến bệnh viện rồi, trong khi Quán Đồng bế Tiểu Ảnh đi khám, làm kiểm tra, tìm giường bệnh thì Trần Diệp cũng chạy tới chạy lui lo thủ tục, nộp viện phí, đi lấy thuốc. Cuối cùng đợi đến khi những giọt thuốc từ chai dung dịch được truyền đến đều từng giọt một vào huyết quản của Tiểu Ảnh đang nằm trên giường bệnh thì hai người đàn ông mới thở phào nhẹ nhõm, họ ngồi bên giường Cố Tiểu Ảnh làm quen với nhau.

Quán Đồng nhìn Trần Diệp, rất thật lòng giơ tay ra: “Cảm ơn anh.”

Trần Diệp cũng chẳng khách khí, mỉm cười bắt chặt tay Quán Đồng: “Đừng khách sáo, đây âu cũng là điều nên làm mà.”

“Khoa âm nhạc, đàn violon.” – Trần Diệp lại mỉm cười đáp: “Chỉ làm tạm thời thôi, sau một thời gian nữa tôi sẽ tới Vienne để học một bằng khác.”

Nghĩ một lát rồi lại tiếp tục nói: “Tôi và cô giáo Cố là bạn học cùng khóa nhưng không cùng khoa.”

Quán Đồng gật gật đầu, thành thực nói: “Lần này quả thực là rất cảm ơn anh, một mình tôi trông nom cô ấy là được rồi, anh cứ quay về tiếp tục làm việc đi. Khiến cho anh phải vất vả một phen như vậy, thật là áy náy quá.”

Trần Diệp mỉm cười, hơi nghiêng người nhìn Cố Tiểu Ảnh đang ngủ ngon lành, gật đầu: “Vậy thì tôi xin phép về trước vậy.”

Anh ta đứng dậy, Quán Đồng cũng vội đứng dậy theo, Trần Diệp khoát khoát tay: “Không cần tiễn tôi đâu, anh cứ ở lại trông chừng cô ấy đi, bệnh nhân vẫn là quan trọng nhất.”

Nói hết câu, Trần Diệp nở nụ cười rồi nhanh chóng quay người đi ra khỏi phòng bệnh. Quán Đồng cứ nhìn theo bóng dáng Trần Diệp cho tới tận khi không còn nhìn thấy nữa, mới quay lại ngồi bên giường bệnh. Nhưng vừa ngồi xuống, ngẩng đầu lên thì chợt nhìn thấy Cố Tiểu Ảnh, hai mắt đã nhắm lẹ chăm chú nhìn anh.

Quán Đồng giật mình, vội tiến tới đặt tay sờ lên trán Tiểu Ảnh, ân cần hỏi: “Em tỉnh rồi đấy à? Còn thấy chỗ nào khó chịu không?”

Cố Tiểu Ảnh nhìn ra phía cửa, thấy không còn bóng một ai nữa rồi mới nhìn Quán Đồng trả lời: “Em vẫn tỉnh này giờ. Thấy Cố Tiểu Ảnh thần thái đã tỉnh táo trở lại, Quán Đồng thở phào nhẹ nhõm hẳn, nắm lấy tay Cố Tiểu Ảnh: “Em tỉnh rồi sao không nói gì? Anh lại cứ tưởng em đang mê man đấy.”

“Ai mà dám lên tiếng nói gì cơ chứ? Anh có giỏi thì cứ thử cái cảm giác tình cũ tình mới trùng phùng xem thế nào đi...” – Cố Tiểu Ảnh càng nói thì thanh âm càng nhỏ lại, hơi chột dạ, nên chưa nói hết câu đã nhắm tịt mắt lại giả vờ ngủ. Quán Đồng thính lực cực kỳ

tốt, nên vừa nghe câu Tiểu Ảnh nói thì lập tức cụm từ “tình cũ tình mới” đã lọt vào tai rất rõ ràng. Anh chột sững người, xoay đầu ngay lại nhìn Tiểu Ảnh, mãi miết nghĩ lại sự xuất hiện của Trần Diệp, những lời lẽ cử chỉ của anh ta, rồi “ồ” lên một tiếng như chột vừa tỉnh ngộ.

Cố Tiểu Ảnh nghe thấy tiếng “ồ” đó thì lại càng thêm chột dạ, khẽ he hé mắt, chăm chú quan sát Quán Đồng, thì đúng lúc Quán Đồng lấy lại thần sắc cực kỳ bình thường, tới đó Cố Tiểu Ảnh ngồi dậy.

Cố Tiểu Ảnh tròn tròn mắt, tỏ vẻ nghi hoặc: “Sao anh không có phản ứng gì thế?”

Quán Đồng thả lỏng người, ngồi ở một góc cuối giường, quay đầu lại nhìn Cố Tiểu Ảnh, bình tĩnh truy vấn lại: “Cần có phản ứng gì à?”

“Không cần có phản ứng gì ư???” – Cố Tiểu Ảnh lại càng thêm hoài nghi, chẳng lẽ những gì tiểu thuyết viết đều chỉ là đồng nhằm nhí thôi ư? Trên thực tế, tố chất tâm lý của những nhân viên nhà nước không phải là đều tốt như nhau!

Quán Đồng dường như nhìn thấu được tâm can những suy nghĩ lúc bấy giờ của Cố Tiểu Ảnh, nên cân nhắc một lúc, rồi chủ động giải thích: “Thực ra vốn dĩ cũng chẳng có gì, đâu phải lúc nào cũng gặp toàn người quen! Hơn nữa, các cụ hình như cũng thường dạy là:

chấn người thì không sửa, chớ mà biết sửa thì sẽ không cần người còn gì.”

Cố Tiểu Ảnh ngấn người, tí nữa thì bật nảy ra khỏi giường.

Cố Tiểu Ảnh lấy một tay tựa vào giường rồi nhòm dậy nửa ngời nửa nằm, run rẩy chỉ những ngón tay vẫn còn cắm đầy ống kim truyền hương vào mặt Quán Đồng, rít lên giận dữ từng chữ một: “Quán Đồng, anh dám mắng tôi là chớ?”

Quán Đồng giật thột, sau cùng cất tiếng cười ha hả: “Bà xã à, em đúng là đã đọc quá nhiều tiểu thuyết tình cảm rồi đó! Em nghĩ là anh chắc chắn sẽ ghen sao?”

Cố Tiểu Ảnh suyt chút nữa thì tức đến ngất đi: ai đã nói con người này phản ứng chậm chạp, ai đã nói con người này dù gốc ghêch nhưng lại rất hiền lành? Là ai đã nói?

Là.. là... là ai bị mù đây? (Tất nhiên ngay trong giờ khắc này thì cô đã quên mất chính mình mới là kẻ mù đó)

Đúng lúc “gương sủng đã sẵn sàng ra trận” thì bỗng có một y tá bước tới, ngẩng đầu nhìn phía trên Cố Tiểu Ảnh, kinh hãi hét lên: “Giường 4, cô hồi huyết rồi.”

Cả Quán Đồng và Cố Tiểu Ảnh đều sững lại, cùng lúc quay nhìn về phía ống truyền dịch, tình hình lúc đó khiến cho Quán Đồng cả

đầu túa mồ hôi – máu đã sắp chảy ngược đến vị trí của dụng cụ điều chỉnh rồi.

Ngay lập tức, Cố Tiểu Ảnh hét lên một tiếng chói tai “A”, bật một phát trở về giường bệnh, cánh tay cũng nhanh chóng hạ xuống, nhưng cũng không hề quên đặt thật nhẹ nhàng xuống bên giường.

Nữ y tá vô cùng tức giận, bước tới rất nhanh xem xét ống truyền dịch của Cố Tiểu Ảnh rồi ngẩng đầu lên quở mắng: “Đây là bệnh viện, anh chị muốn cãi nhau thì về nhà mà cãi nhé. Gì mà bệnh nhân thì chẳng ra bệnh nhân, người nhàra người nhà!”

Nói hết câu thì đưa mắt lườm Cố Tiểu Ảnh và Quản Đồng một cái rõ dài rồi mới quay người ngúng nguẩy bỏ ra ngoài.

Cố Tiểu Ảnh nhìn theo bóng người nữ y tá và bĩu môi: “Bà chị này quả là ghê gớm...”

Quản Đồng nghĩ lại mà vẫn thấy rùng mình nhìn chiếc ống truyền dịch, rồi lại nhìn Cố Tiểu Ảnh, buông hơi thở dài khẽ nắm lấy tay Tiểu Ảnh mãi một lúc sau mới khe khe giọng: “Bà xã à, lần này là anh sai rồi, em hãy cùng anh về nhà đi mà.”

Cố Tiểu Ảnh ngoảnh đầu nhìn Quản Đồng, trái tim cứng rần bất chợt mềm lại, cũng không nhìn được mà cất tiếng than thở: “Thực ra, em rất cảm kích tấm lòng của bố mẹ anh, suy cho cùng mà nói nếu không có họ thì đã chẳng thể có anh trên đời... Nhưng mà Quản

Đồng à, em cũng có những khúc mắc riêng của lòng mình, nên cứ nhìn thấy bố anh là lại cảm thấy không thoải mái, anh nói xem, em phải làm thế nào bây giờ?”

Cố Tiểu Ảnh dùng một tay che lên cái đầu vẫn còn đang nóng hâm hấp của mình, buồn rầu nói: “Quản Đồng à, em rất buồn, thực sự buồn, anh thử nghĩ mà xem, nhà người ta chỉ khổ sở vì mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu, thế mà nhà mình thì sao, lại là bố chồng và nàng dâu bất đồng ý kiến?”

Quản Đồng ngẩn ngơ, vội trả lời một cách bản năng: “Không phải như em nghĩ đâu, bố mẹ đâu có ý ghét em, chỉ là họ không biết cách nói chuyện làm vui lòng người khác mà thôi.”

“Đó chính là do em đã không tốt.” – Cố Tiểu Ảnh vẫn bình tĩnh chăm chú nhìn Quản Đồng, hơi do dự ngập ngừng, rồi vẫn quyết định đem hết những tâm sự, suy nghĩ trong lòng mình nói hết ra: “Em không thích bố của anh, em thật sự không muốn phải sống chung với ông.”

“Cố Tiểu Ảnh, em nói năng như vậy có quá nặng lời rồi không?”
- Quản Đồng mặt mũi cau có, nghiêm túc nhìn Cố Tiểu Ảnh.

Cố Tiểu Ảnh nhìn nét mặt đó của Quản Đồng, cuối cùng khép mi mắt, vừa nở nụ cười đau khổ vừa nói: “Em xin lỗi.”

Quản Đồng trông vào nét mặt đỏ của vợ mình, đang định mở miệng nói câu gì đó thì đã nghe thấy cô ấy nói thêm một câu rằng: “Nhưng... tất cả những điều em nói lại là sự thật.”

Quản Đồng nghe thấy vậy hoàn toàn lặng người, không biết nói gì thêm nữa.

Đúng là vậy, những gì cô ấy nói hoàn toàn là sự thật.

Cố Tiểu Ảnh chính là một người có cái ưu điểm này – cô ấy muốn gì thì nhất định sẽ nói ra điều đó, cho nên trong cuộc hôn nhân của bọn họ mới không có cái kiểu đoán già đoán non suy nghĩ của nhau. Trong suốt một nửa năm kết hôn, tất cả những niềm vui, hạnh phúc cô ấy và anh cùng chia sẻ với nhau, kể cả những nỗi buồn đau khổ sở cũng không bao giờ giấu anh. Dù cho lối sống của cô ấy có đôi chút hơi tự do phóng khoáng, tính khí thỉnh thoảng thất thường, nhưng là cô ấy thực lòng dựa dẫm vào anh, đặt niềm tin vào anh, trước mặt anh Cố Tiểu Ảnh tuyệt không bao giờ nói dối, bịa đặt bịa chuyện.

Hoặc giả cũng có thể cho là, Cố Tiểu Ảnh có ưu điểm và nhược điểm khá giống nhau, đó là tốt – xấu đều được biểu hiện rất rõ ràng. Duy chỉ có điều là, lần này, người cô không thích, lại không phải ai khác, mà chính là bố anh, là bố đẻ của anh!

Đây chính là cái “thứ không phù hợp” mà anh chẳng thể nào thay đổi được, thật sự không biết rốt cục phải làm như thế nào?

.....

Trong phòng bệnh, Quán Đồng vô cùng phiền não khó chịu, nhọc đứng lên, bước ra phía ngoài được hai bước rồi lại quay đầu nhìn cái ống truyền dịch, cuối cùng không biết nghĩ thế nào lại thở dài, ngồi lại nguyên chỗ ban đầu trên ghế băng, trầm tư suy nghĩ.

Cố Tiểu Ảnh cũng nhắm mắt lại, không nói năng gì nữa, viền mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi xen lẫn chua xót, muốn khóc mà không khóc nổi – cứ tưởng tượng ra khuôn mặt của bố chồng Quán Lợi Minh là lại muốn khóc mà không tiết ra được giọt nước mắt nào.

Nhưng thực ra, Cố Tiểu Ảnh lại rất yêu quý Tạ Gia Dung.

Mặc dù Tạ Gia Dung không hề biết chữ, mặc dù phương ngữ của Tạ Gia Dung rất nặng, nhưng tính cách tốt bụng của Tạ Gia Dung, nụ cười phúc hậu chất phác của Tạ Gia Dung không hiểu vì sao càng khiến cho Cố Tiểu Ảnh sinh lòng thương mến bà.

Cho nên Cố Tiểu Ảnh lại càng không hiểu được, vì sao cô càng quý mến Tạ Gia Dung thì lại càng không thích Quán Lợi Minh.

Thế mà, hai con người khác nhau một trời một vực đó lại có thể chung sống với nhau cả một đời người, bất chấp bao nhiêu phong ba bão táp.

Xem ra hôn nhân, quả là một thứ gì đó không thể lý giải ra nổi.

(9)

Ngày hôm đó sau khi truyền dịch xong, Cố Tiểu Ảnh cuối cùng vẫn chấp nhận cùng Quán Đồng quay trở về nhà.

Nếu không như thế thì biết làm như thế nào đây? Chẳng nhẽ lại chấp nhận quay trở về cái căn hộ, mà đến thời gian được sưởi ấm cũng được quy định cụ thể, để rồi bị lạnh tới đông cứng thành đá hay sao?

Huống hồ còn chưa nói tới việc nằm trên giường bệnh rất dễ bình tĩnh suy nghĩ thấu đáo – một khi đã bình tĩnh trở lại thì sẽ phát hiện ra rằng, thực ra Quán Lợi Minh cũng chỉ là một người không biết cách ăn nói mà thôi. So với mẹ chồng của Đoàn Phi mà nói, một bà già suốt đời suốt kiếp bị cái tư tưởng “trọng nam khinh nữ” lạc hậu thối nát ăn sâu vào máu thịt thì Quán Lợi Minh vẫn còn tốt hơn nhiều.

Cứ nuôi trong lòng những luồng suy nghĩ như thế, cuối cùng Cố Tiểu Ảnh cũng chấp nhận lời xin lỗi của Quán Đồng. Bởi cô không phải là không nhìn thấu được những nỗi đau, niềm bi thương từ sâu trong ánh mắt của Quán Đồng hoàn toàn không hề giả tạo.

Chỉ là cô không hề nghĩ rằng, một con người vốn dĩ “mình đồng da sắt” hiếm khi ốm đau bệnh tật như cô đây, thế mà một khi đổ bệnh lại có thể tiêu hao nguyên khí sức lực đến như vậy – ba ngày

sau mới có thể quay lại trường tiếp tục công việc giảng dạy. Suốt cả quãng đường từ bến xe cho tới khi bước vào tới bên trong lớp học, ít nhất cô đã gặp tới mười người quen, câu nói đầu tiên của họ khi nhìn thấy Cố Tiểu Ảnh đều là ân cần hỏi han: “Cô giáo Cố thế nào rồi? Nhìn sắc mặt vẫn không tốt lắm!”

Cố Tiểu Ảnh chỉ còn cách cười đau khổ trong lòng.

Buổi sáng chỉ có hai tiết lên lớp, hết tiết là có cuộc họp giáo viên toàn khoa, Cố Tiểu Ảnh ngay từ sớm đã tới phòng họp. Ngay trước cửa phòng họp thì gặp Giang Nhạc Dương, anh ta dường như cũng nhận ra được sắc mặt của cô không tốt lắm, nên thoáng chút ngạc nhiên nhìn Cố Tiểu Ảnh. Cô đấm anh ta một cái nhẹ và nở nụ cười chào, sau đó tiến vào phía trong phòng họp tìm chỗ ngồi, ngay sau đó Giang Nhạc Dương cũng bước theo tới, ngồi bên cạnh Cố Tiểu Ảnh.

Nội dung của buổi họp lần này cũng dễ đoán – trước khi tiến hành đánh giá công tác giảng dạy, thì sẽ phân công nhiệm vụ cụ thể cho mỗi một giáo viên trong khoa.

Cố Tiểu Ảnh chăm chú nghe ngóng rồi có chút lo lắng thắc mắc, ngoảnh đầu sang bên cạnh hỏi Giang Nhạc Dương hỏi: “Sao lại không phân công công việc cho Lưu Địch thế nhỉ?”

Giang Nhạc Dương ngoảnh đầu nhìn xung quanh và liếc ngang liếc dọc, khi đã chắc chắn không có ai để ý đến chỗ mình ngồi thì mới ghé sát vào Cố Tiểu Ảnh khe khẽ: “Cô thật đúng là gái đã có

chồng nên không thèm quan tâm đến thế sự nữa! Mà hai người lại còn ở cùng một phòng, cô không biết Lưu Địch đã được điều động lên Ban giám hiệu nhà trường làm việc rồi à?”

“Ban giám hiệu?” - Cố Tiểu Ảnh chớp chớp mắt, cực kỳ mơ hồ: “Một giáo viên chuyên ngành như cô ấy, lại không phải là giáo viên hướng dẫn gì cả, lên ban giám hiệu để làm gì?”

“Cô ngốc thật hay giả vờ ngốc đấy?” – Giang Nhược Dương tặng cho Cố Tiểu Ảnh ánh mắt đầy khinh thường: “Người ta thăng tiến đấy, cô không nhìn ra sao?”

“Thăng tiến?” - Cố Tiểu Ảnh im bật, “Đừng giỡn nữa, làm gì có giáo viên chuyên ngành tự do nào được lên Ban giám hiệu cơ chứ? Lưu Địch, cô gái này, chẳng lẽ lại không rõ cái lý lẽ này sao?”

“Cố Tiểu Ảnh, cô thật sự đã kết hôn vô ích rồi,” – Giang Nhược Dương không kiềm chế được cảm xúc, “Sao sư huynh của mình lại chấm được một người như thế này chứ, còn đang bon chen ở chốn quan trường như thế, sao lại có người vợ ngốc nghếch như cô cơ chứ?”

Cố Tiểu Ảnh bất giác nổi cơn tam bành.

Nhưng không thể ngờ rằng, Đoàn Phi lúc buổi chiều khi cô tới thăm chị ấy vừa xuất viện, đang ở nhà thì sư tỷ cô lại dùng những lời nói này để châm chọc cô một lần nữa.

Nhìn thấy Đoàn Phi ngồi trên giường, mặc một chiếc áo len dày cộp, quần chần kín người, vừa nhìn đứa con gái đang ngủ bên cạnh, vừa hạ thấp giọng dạy dỗ Cố Tiểu Ảnh: “Đồng nghiệp của em nói quá không sai, em đúng là quá

“Nói bậy!” - Cố Tiểu Ảnh cũng thấp giọng phản đối: “Em còn thông minh hơn Quản Đồng nhiều!”

“Cố Tiểu Ảnh, em lại đùa đấy à? Em thông minh hơn Quản Đồng?” – Đoàn Phi cười híp cả mắt, “Em không nhìn ra nổi Lưu Dịch là người như thế nào, còn nói mình thông minh sao, ai mà tin nổi cơ chứ? Học trên cô ta hai khóa mà chị còn nhìn ra được, em với cô ta cả ngày làm việc ở giảng đường cùng một tầng lầu mà em vẫn không nhìn ra nổi sao?”

“Cô ấy thích trang điểm, lại hay đổi bạn trai” - Cố Tiểu Ảnh buồn bực nghĩ lại: “Cũng chưa từng thấy cô ấy ứng cử trong hội sinh viên bao giờ, không hề giống người có tham vọng!”

“Vì thế mới nói em quá ngây thơ” – đến lượt Đoàn Phi nhìn Cố Tiểu Ảnh với vẻ khinh thường. – “Ứng cử trong hội sinh viên mới là người có tham vọng? Vậy thì chị, hay là Phó chủ tịch hội sinh viên năm đó thì sao, không phải là cứ bình bình thường thường mà cười hỏi sinh con đấy sao? Cô ta sợ dĩ không tham gia ứng cử hội học sinh là vì người ta có thể một bước lên tới trời đấy! Ôi, nếu chị nói với em về mối quan hệ mập mờ giữa cô ta với lãnh đạo của nhà trường, chắc em không tin đâu nhỉ?”

“Thật vậy sao?” - Cố Tiểu Ảnh vô cùng kinh ngạc, “Không thể chứ? Qua lại với một ông già, không phải đáng kính tởm sao?”

“Sao lại kính tởm?” – Đoàn Phi nhún vai, “Mỗi người có cách nghĩ riêng của mình, trên đời lấy đâu ra bữa ăn miễn phí cơ chứ?”

“Nhưng đã học nghiên cứu sinh thì không phải để làm giáo viên sao” - Cố Tiểu Ảnh vẫn còn cảm thấy khó có thể tin được. “Bỏ chức danh giáo viên chuyên ngành, mà biết bao người ngưỡng mộ ấy đi không làm, lại đi làm một viên chức cơ quan nhà nước sáng đi chiều về, đến chút tự do cũng chẳng có được, thế thì còn ý nghĩa gì nữa?”

“Cố Tiểu Ảnh, đừng nói với chị đến chuyện này mà em cũng không nhìn ra nhé,” – Đoàn Phi liếc nhìn Cố Tiểu Ảnh. – “Ở trường chúng ta, một giáo sư già đức cao vọng trọng, nếu muốn đưa người thân họ hàng của mình vào học cũng vẫn khó hơn lên trời! Nhưng một lãnh đạo tầm trung trong một phòng ban quan trọng, nếu muốn làm cái chuyện đưa sinh viên vào học thì chỉ lại là chuyện cón con! Em không nhìn ra sao, ở trường chúng ta, sinh viên là nhóm người thể lực yếu ớt nhất, giáo viên chuyên ngành thì là quần chúng lao khổ, chỉ có những đầu não làm việc ở cơ quan hiệu bộ mới là những người có thể lực hơn người. Đến mức này rồi mà em cũng dám tự xưng là thông minh, đến một chút thông minh tài trí em cũng dành tặng hết cho chồng cả rồi sao?”

Hiếm khi thấy Cố Tiểu Ảnh lại không phản bác lại như thế, cô chỉ chau mày chau mặt lại nhìn Đoàn Phi hỏi: “Lưu Dịch như thế là một

đi không trở lại sao? Thật là khổ cho em, bao nhiêu việc cô ta bỏ lại đều giao cả cho em, làm không tốt mấy ngày cuối cùng khéo còn phải làm thêm giờ.”

“Ồ lại trường không tốt sao?” - Đoàn Phi nhìn Cố Tiểu Ảnh bĩu môi: “Đằng nào em cũng không muốn có con sớm như vậy, ở trong nhà cũng suốt ngày nghe mọi người ca thán, còn chưa đủ phiền sao. Tối trường để cái tai được nghỉ ngơi một chút, có gì mà không tốt chứ?”

Câu nói này khiến cho Cố Tiểu Ảnh như vừa bước ra khỏi giấc mộng, cô như nghe được lời khuyên của cao nhân, tạm thời tỉnh táo hẳn lại, đột nhiên ngộ ra: “Ừ đúng rồi!”

Nhìn Cố Tiểu Ảnh ngồi ngầy cả người ra, vừa vui lẫn buồn, Đoàn Phi thực chẳng còn lời nào để nói, mãi lát sau mới than thở: “Cố Tiểu Ảnh, chị thật không hiểu, em ngộ tới mức nào, sao mà vẫn còn hứng thú nói chồng mình ngộ nữa?”

Buổi tối trở về nhà, sau khi ăn cơm xong, nghĩ lại lời than vãn của Đoàn Phi, Cố Tiểu Ảnh không nhịn được, liền chạy tới phòng đọc, đến bên Quán Đồng đang ngồi đọc sách nhìn trái, ngó phải, muốn xét xem con người này rốt cuộc chỗ nào thông minh hơn mình.

Quán Đồng ngẩng đầu lên khỏi chồng tài liệu, bối rối nhìn Cố Tiểu Ảnh hỏi: “Em đang tìm gì vậy?”

“Ông xã à, anh thông minh hơn em phải không?” - Cố Tiểu Ảnh hỏi lại đầy trịnh trọng.

“Anh á?” – Quán Đồng chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời, “Phản ứng của anh không nhanh được như em, học thuộc, viết chữ, làm việc cũng đều chậm hơn em, như thế chắc là không thể thông minh bằng em được.”

“Nhưng vì sao mọi người đều nói anh thông minh hơn em?” - Cố Tiểu Ảnh bước tới, ôm lấy cổ của Quán Đồng rồi ngồi vào trong lòng anh. Đương nhiên lúc trước đó cô không quên đóng cửa phòng đọc lại, vì cô vẫn nhớ trong nhà còn có bố mẹ chồng nữa.

“Vậy phải xem là chuyện gì đã, chuyện lớn thì đàn ông chắc phải sáng suốt hơn phụ nữ rồi, còn chuyện nhỏ thì phụ nữ chắc sẽ thấu hiểu hơn đàn ông.” – Quán Đồng mỉm cười nhìn người vợ bé nhỏ trong lòng mình.

Cố Tiểu Ảnh sờ sờ đầu, nghĩ ngợi một lát rồi kể hết những chuyện Giang Nhược Dương và Đoàn Phi đã nói cho Quán Đồng, điểm cốt yếu là ở chỗ: “Lưu Địch lại còn có chân trong với một vị lãnh đạo, mà bình thường mọi người vẫn cảm thấy vô cùng chính nhân quân tử”. Quán Đồng mỉm cười lắng nghe lời kể của vợ, mãi ngắm nhìn nét biểu cảm trên khuôn mặt cô đầy sinh động, nên suy nghĩ có chút xao nhãng, đứa trẻ này chắc chắn đã từng tham gia không ít cuộc ể chuyện, mà nếu không đoạt giải thì thật là có lỗi với những nét biểu cảm phong phú trên khuôn mặt cô ấy quá.

“Anh nói xem, anh nói xem, em không thể nhìn ra thì lẽ nào là lỗi của em?” - Cố Tiểu Ảnh kể xong câu chuyện, nhìn Quán Đồng chẳng phản ứng gì cả, liền đưa tay ra tóm lấy hai tai Quán Đồng, ra sức kéo.

Quán Đồng nhú mày lại kêu lên một tiếng, rồi gỡ hai tay của Cố Tiểu Ảnh xuống khỏi tai mình, một tay giữ chặt lấy, tay còn lại ôm vòng lấy vợ, trả lời: “Dù người ta có nói thế nào, em nghe để biết thế thôi, em sau này chỉ cần biết mình nghĩ gì, rồi cứ theo ý mình mà đi. Anh ủng hộ em ở lại trường giảng dạy”.

“Nói như vậy anh sớm đã nhìn thấy em chậm chạp, ngốc nghếch rồi.” - Cố Tiểu Ảnh trề môi: “Anh là vì muốn thu nhận em sao?”

“Thu nhận em mà còn phát lương cho em?” – Quán Đồng cười cười nhìn Cố Tiểu Ảnh, “Là vì anh cảm thấy em coi như còn chút lý trí, chắc là chọn đường đi cũng không sai, có thể tiếp tục đi tiếp được. Còn về chuyện nghi kỵ lẫn nhau ấy không hợp với em, vì thế em yên tâm làm tốt công việc giảng dạy của mình là được rồi. Người khác có leo nhanh là chuyện của người ta, đương nhiên cũng phải bỏ ra một số thứ mà mình không muốn bỏ. Coi như là bù cho nhau, chẳng ai cần phải để ý tới ai cả, rốt cuộc thì cũng chẳng có ai dám đem cuộc đời hay tiền đồ của mình ra mà đánh cược cả.”

Nghe xong một loạt, Cố Tiểu Ảnh kinh ngạc nhìn Quán Đồng, hình như trước nay cô chưa từng nói tới những chủ đề về giao tiếp xã hội như thế này với Quán Đồng. trong lòng cô, Quán Đồng, con

người thiếu kiến thức sinh hoạt thường thức ấy, gốc gác đến mức hộp giữ tươi thực phẩm cũng không biết. Cô cứ nghĩ mãi mà không hiểu nổi, sao người như Quán Đồng lại đạt được tới vị trí ngày hôm nay? Nhưng nghe nói những lời nói này, cô dường như dần hiểu ra đôi phần.

“Nhưng, mình leo như thế có gọi là nhanh không? Mình đã phải bỏ ra những gì vậy?” - Cố Tiểu Ảnh lập tức hỏi lại, câu hỏi thật thể hiện t

Quán Đồng đành phải nhẫn nại trả lời: “Anh đã bỏ ra toàn bộ thời gian rảnh rỗi của anh, bởi vì anh biết bản thân mình không thông minh, nên đành chim kém phải tập bay trước. Giống như khi còn bé, môn toán của anh không tốt, anh phải bỏ ra thêm vài tiếng đồng hồ hơn người khác mới có thể thi tài và đạt thành tích ngang ngửa người ta.”

“Anh đang cạnh khóe gì phải không?” - Cố Tiểu Ảnh liếc nhìn Quán Đồng. “Anh thi toán được 128 điểm, em chỉ có 43, vậy em cũng là con chim kém cỏi sao?”

“Em là học sinh ngành nghệ thuật, làm sao mà so sánh được!” – Quán Đồng buông Cố Tiểu Ảnh ra, đứng lên giữ lấy người cô rồi nhìn vào mắt mà nói: “Lo chuyện tiền đồ tương lai là trách nhiệm của đàn ông. Em là vợ chỉ cần sống ôn hòa với lãnh đạo, đồng nghiệp, vui vẻ thoải mái dạy dỗ học sinh, như thế là được rồi. Nhà chúng ta không cần em phải quá xuất sắc nổi bật, cũng không cần em phải lãng phí tâm sức suy nghĩ về chuyện này. Em có thời gian thì ở trong nhà viết sách kiếm tiền là được rồi, hai năm nữa trong cơ

quan thống nhất phân nhà ở theo mức kinh tế, anh tính cũng phải hơn 30 vạn, bà xã à, em phải vất vả hơn rồi!”

“Ôi, 30 vạn!” - Cố Tiểu Ảnh quả nhiên chuyển ngay sự chú ý của mình, “Như vậy phải viết thật nhiều tiểu thuyết sao?”

Nhìn vợ ngậy người ra, Quán Đồng không nhịn được mỉm cười.

Nhưng, dù Quán Đồng miệng không nói gì, nhưng trong lòng Cố Tiểu Ảnh lại rất cảm động.

Rốt cuộc, có một người thấu hiểu mình, ủng hộ mình, tin tưởng mình, còn muốn dành lại cơ hội hưởng thụ cuộc sống cho mình, đây là một chuyện rất tốt, rất rất tốt phải không?

một người thấu đáo thông suốt. Anh không than trời trách người, cũng không nhìn mọi người xung quanh bằng nửa con mắt, sự điềm đạm của anh nằm ngoài sức tưởng tượng của Cố Tiểu Ảnh.

Cũng có lẽ, đây cũng là lần đầu tiên Cố Tiểu Ảnh đánh giá một cách khách quan sự khác biệt giữa mình và Quán Đồng: anh không nhanh mồm nhanh miệng như cô, không phản ứng nhạy bén bằng cô, cũng không nhanh nhẹn tháo vát bằng cô, nhưng những điều này đều không thể cản trở anh có được chỗ đứng cao hơn, và có cái nhìn xa hơn.

Cứ như vậy, cho tới lúc đi ngủ, Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng vứt bỏ được những nghi ngờ trước đó, cô nghĩ lại mong muốn rời xa Quán Đồng của bốn năm ngày trước, rồi cúi đầu mình vào trước ngực Quán Đồng, tựa vào cổ của anh. Quán Đồng bị hơi thở của cô khiến cho cổ ngứa ngáy, vừa định lui lại phía sau một chút, liền cảm thấy một bàn tay nghịch ngợm men theo chiếc áo ngủ của anh và thò vào bên trong, từ trên rốn, vòng tay ôm lấy bụng anh.

Quán Đồng ho một tiếng, vừa định nói gì đó, thì nghe thấy giọng cười “hehe” gian xảo phát ra từ phía cổ mình. Còn không đợi anh kịp phản ứng, đôi tay ấy đã trơn như cá, men theo bụng anh mà rờ xuống phía dưới. Anh cuối cùng cũng kịp nhận thức, đưa tay ra giữ lấy cổ tay của Cố Tiểu Ảnh, nhìn cô ngẩng đầu lên từ phía khuất tối, đôi đồng tử trong veo đen láy lấp lánh nhìn.

Cô ấy cười thật ngây thơ, giống như một đứa trẻ, ngữ điệu dễ thương đầy mê hoặc, còn mang theo âm điệu nhẹ nhàng mềm mại bay bổng. Động tác của tay cô đương nhiên vẫn chưa ngừng lại, cô vừa cố ý cất giọng cảm thán: “Mềm quá... thật là có tính đàn hồi... để em làm cái nơ bướm nhé... Hahaha!”

Quán Đồng nhìn vào mắt cô, rồi hơi quay người cúi xuống cắn vành tai cô, nghe tiếng cô vừa cười vừa vùng vẫy: “Quán Đồng, anh lưu manh, anh học từ ai thế? Không được cắn tai em, ngứa quá.”

Quán Đồng mỉm cười, khẽ thì thầm vào tai cô: “Em mới là lưu manh, em để tay ở đâu thế hả?”

Kết quả là, sáng ngày hôm sau, cô giáo Cố lại có lý do để không phải đi tập thể dục, vì lại tới muộn rồi.

Rất tốt, rất êm dịu.

(10)

Sau đó là hơn nửa tháng với những ngày thật bình yên tĩnh lặng.

Thậm chí có vài lần, khi buổi sáng không có tiết học, lúc Quản Lợi Minh và Tạ Gia Dung ra ngoài mua đồ ăn, Cố Tiểu Ảnh ngồi ôm lấy chiếc máy vi tính, nhìn rồi ngồi xem tiểu thuyết tình cảm, rồi bất giác liên hệ mà nghĩ tới Quản Đồng.

Đôi nam nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết yêu nhau, hai bên đều không chịu nhường nhịn đối phương, nên kết quả là cãi nhau. Đến khi đứa con gái khóc lóc ôm sòm, người đàn ông vì người phụ nữ mà nhẫn nại, đứa con nhỏ cũng trưởng thành dần theo người bố của mình. Sau đó, người đàn ông ra nước ngoài. Khi đứng đợi bên ngoài đại sứ quán làm visa, đứa con gái của hai người, dựa vào bạn trai của mình bất giác nghĩ: Bố đi rồi, mình phải làm sao đây?

Cố Tiểu Ảnh cũng bất giác hoảng hốt, cô chợt nghĩ lại, mỗi lần cãi nhau, kỳ thực đều chỉ có mình mình diễn trò.

Không biết Quản Đồng không thêm cãi, hay là không muốn gây chuyện, hoặc là không đành cãi nhau, nhưng tóm lại, anh đối với cô, thực sự vô cùng khoan dung.

Cô gào lên với anh, quát anh phải thu dọn đồ đạc, quát anh khi rửa rau động tác chậm chạp, quát anh vì để chiếc hộp mạ vàng lại gần lò vi sóng, quát anh vì anh nhầm rau thơm thành cần tây... Nhưng, khi “mọi việc bị bại lộ” anh chỉ có chút kinh ngạc, mỉm cười xin lỗi cô, nhẹ nhàng biện bạch, rồi trước khi cô kịp tức giận đã cười kíp mắt, nói: “Bà xã à, trông em lúc này thật giống với con khi bị cháy lòng”.

Cô nghĩ ngợi một lúc, rồi tự mình bật cười thành tiếng.

Đương nhiên, gần đây cô cũng phát hiện ra, kỳ thực Quản Đồng cũng có chút nổi giận.

Anh ấy cũng chẳng phải là thánh nhân, sẽ có lúc cảm thấy quá phiền phức, sẽ tức giận, sẽ không thể nhẫn nhịn nổi... Nhưng anh thường ôm lấy cô, cuộn cô lại trong lòng giống như một bức tranh. Trong lòng anh có cảm giác ấm áp ngọt ngào, cô rất thích.

“Thích”, quả nhiên là một động lực mà thiên hạ khó có thứ gì địch lại nổi.

Có thể cuộc sống cũng chính là như vậy – không có ai là hoàn mỹ, chỉ cần biết được cách nhường lại một chút, có thể tha thứ cho nhau, như vậy đã là khó lắm rồi.

Và tất nhiên, một con người như Cố Tiểu Ảnh thì từ xưa tới nay càng không bao giờ giấu giếm cái cảm giác mãn nguyện này; mười

giờ sáng, lúc đó không biết Quán Đồng đang làm gì, còn Cố Tiểu Ảnh thì đang tình cảm dạt dào da diết, nên cầm điện thoại lên nhắn tin cho Quán Đồng.

Nội dung tin nhắn hết sức đơn giản: “Ông xã à, em lại nhớ anh rồi!”

Sau khi gửi tin nhắn đi rồi, Cố Tiểu Ảnh đứng trong vùng trời nắng rực rỡ bao phủ, đôi mắt cười lấp lánh.

Trong lòng cô nghĩ, Quán Đồng anh mà đọc được mẫu tin nhắn này, không biết sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Phía bên kia, Quán Đồng đang bận rộn với đồng tài liệu chuẩn bị cho một buổi hội nghị vào tuần sau. Khi thấy điện thoại rung rung, Quán Đồng như thường lệ mở ra xem, chỉ liếc một mắt nhìn cái tin nhắn, ngây người, lại còn cứ tưởng là mắt bị hoa nữa: “Ông xã à, em lại nhớ anh rồi!”

Quán Đồng bèn không nhìn được mà nhếch môi mỉm cười, ánh mắt mơ màng.

Người đồng nghiệp ngồi phía đối diện Quán Đồng đúng lúc ngẩng đầu lên thì trông thấy Quán Đồng bộ dạng như vậy, đã không tránh khỏi buột miệng: “Quán Đồng, anh trúng thưởng à?”

Quản Đồng cũng ngẩng đầu lên nhìn người đồng sự đối diện, miệng vẫn mỉm cười: “Đúng, trúng thưởng rồi.”

Trong khi anh bạn đồng nghiệp vẫn còn giương đôi mắt ngo ngác nhìn Quản Đồng thì có một hồi chuông đổ tới. Cố Tiểu Ảnh dụi dàng hỏi: “Ông xã à, anh không bận sao?”

“Bận!” – Quản Đồng hỏi, “Bố mẹ đâu em?”

“Em không biết, có lẽ ra ngoài mua đồ ăn rồi,” - Cố Tiểu Ảnh ngồi trước bàn viết, nửa tâm trí dành vào cuốn tiểu thuyết, nửa còn lại mãi nững nịu dỗi hờn: “Ông xã à, em vừa mới xem tiểu thuyết, phát hiện nhân vật nam chính trong đó kém xa anh.”

Quản Đồng cười: “Thật là hiếm thấy, thường thường những lúc thế này, em đều cảm thấy người khác tốt hơn anh chứ.”

“Điều này chứng tỏ bây giờ em nhìn nhận vấn đề tương đối khách quan rồi!” – Cố Tiểu Ảnh cười híp mắt, “Em nhớ anh.”

Quản Đồng cười cười nhún vai: “Tốt lắm.”

“Sao cơ?” - Cố Tiểu Ảnh cố hỏi han thêm, “Chỉ có thể thôi à?”

“Ừ!” – Quản Đồng gật đầu, “Tốt lắm.”

“Quản Đồng, anh coi em là cấp dưới của anh sao?” - Cố Tiểu Ảnh khẽ “hừm” một tiếng, “Anh có nhớ em không?”

“Có!” – Quản Đồng khi nói chuyện điện thoại trong phòng làm việc vốn dĩ cứ theo quy cách như vậy.

“Nếu nhớ em thì anh phải nói ra đi chứ!” - Cố Tiểu Ảnh hào hứng: “Nói to lên, nói là anh cũng nhớ em đi.”

“Đến giờ làm việc rồi, anh bắt đầu bận rồi đây!” – Quản Đồng nhìn phân đoạn cần phải sửa trên máy vi tính, cười nói cố câu cuối: “Tối nay nói tiếp nhé.”

Thế rồi cúp máy.

Thế rồi cúp máy sao?

Cố Tiểu Ảnh không cam tâm, nhưng vẫn quyết định phải bao dung một lần, dù thế nào, đó cũng là đại nha môn của Quản Đồng.

Huống hồ, gần đây Quản Đồng thể hiện cũng thật sự tuyệt vời.

Dưới ánh mặt trời lấp lánh của buổi chiều, Cố Tiểu Ảnh mãn nguyện khép hờ đôi mắt, bắt đầu phôi mình dưới nắng.

Nhưng Quán Đồng không ngờ rằng sau khi đặt điện thoại xuống, anh tự dừng lại cứ mỉm cười như thế. Anh bạn đồng nghiệp ngồi đối diện nhìn thấy cảnh này, vui vẻ hỏi Quán Đồng: “Vợ

“Ừm.” Quán Đồng ngẩng đầu lên khẽ nhoén miệng cười.

Anh bạn đồng nghiệp cười híp cả mắt lại, đọc lên một đoạn đối thoại kinh điển trong bộ phim điện ảnh “Điện thoại di động”: “Anh bắt đầu hợp rồi sao? Ừ. Nói chuyện không tiện sao? A, thế thì em nói để anh nghe nhé. Được. Em nhớ anh, anh có nhớ em không? A, tối qua anh hư lắm nhé. Hey, anh hôn em một cái đi, dám không? Ừm. Vậy thì để em hôn anh nhé, nghe thấy không? Nghe thấy rồi.”

Quán Đồng cười thành tiếng “hì hì”, mọi người đang ngồi làm việc xung quanh đều cười theo, trong khoảnh khắc, cả phòng làm việc đột nhiên có được bầu không khí thoải mái nhẹ nhàng hiếm thấy.

Ấm áp – đây quả nhiên là tính từ duy nhất mà Quán Đồng có thể nghĩ tới trong lúc này.

Lúc chạng vạng, Quán Đồng quảng hết công việc còn chưa làm xong sang một bên, quyết định về nhà sớm. Nhưng không ngờ rằng, lúc Quán Đồng về tới nhà, Cố Tiểu Ảnh lại chẳng thấy đâu?!

“Vợ con nói tối nay có hẹn rồi!” – Quán Lợi Minh nhìn Quán Đồng, cất lời trách móc: “Con nói xem, mẹ nói với nó là đã com nước xong cả rồi, cần gì phải ra ngoài ăn, nó cũng không nghe, cứ thế mà đi luôn. Buổi tối không ăn com ở nhà, còn ra ngoài ăn, thế có ra gì không?”

Quán Đồng sực tỉnh, liền nói hộ cho Cố Tiểu Ảnh: “Cô ấy cũng không phải tự nhiên mà ra ngoài ăn như thế, chắc là có chuyện thôi.”

“Nó thì có chuyện gì, làm giáo viên thôi thì có chuyện gì khác được?” – Quán Lợi Minh lườm Quán Đồng một cái, “Con gái kết hôn rồi thì phải biết an phận một chút chứ.”

“Được rồi mà bố.” – Quán Đồng cũng chẳng còn đủ kiên nhẫn, “Con cũng không phải là suốt ngày ăn com bên ngoài đó sao? Cô ấy cũng có bạn của mình mà.”

“Con cứ nghĩ mà xem, nửa đêm nửa hôm, con gái một thân một mình ở bên ngoài như thế... bố mới thấy kỳ lạ đấy! Sao cứ mỗi lần bố gọi điện thoại cho vợ của con đều ra ngoài ăn com với người khác thế?” – Quán Lợi Minh trừng mắt, “Lẽ nào lúc chúng ta không có ở đây, các con đều ăn uống riêng lẻ kiểu này sao?”

“Ăn thôi!” – Đúng lúc quan trọng, lại là Tạ Gia Dung ngắt lời hai cha con – không biết từ lúc nào họ đã bắt đầu nổi nóng cãi cọ, Quán Đồng vào bếp giúp bê đồ ăn, Quán Lợi Minh “hừm” một tiếng, rồi cũng đứng lên giúp.

Quản Đồng vừa bung đồ ăn, vừa phát hiện ra một điều hơi kỳ lạ: Theo như những gì viết trong tiểu thuyết, bản thân trong những lúc như thế này sẽ biến thành băng keo hai mặt mới đúng. Nhưng vì sao, mình tự nhiên lại cứ bảo vệ cho Cố Tiểu Ảnh hết lần này tới lần khác như vậy? Lẽ nào anh không yêu bố mẹ mình sao? Điều này là không thể, vì từ trước tới nay anh không hề quên công ơn dưỡng giục của cha mẹ, cũng thề rằng sẽ để cha mẹ được có được cuộc sống tốt đẹp đầy đủ ở nơi thành phố. Nhưng vì sao hầu như lúc nào anh cũng đứng về phía Cố Tiểu Ảnh?

Anh nhớ ra vài hôm trước, trong khi được cô giáo Cố phổ cập trong lúc đang mải mê xem tạp chí, biết được một từ mới, gọi là “phượng hoàng nam” – để chỉ những nam thanh niên xuất thân từ nông thôn, thoát khỏi cuộc sống khổ cực nhờ nỗ lực cố gắng, sau khi tốt nghiệp đại học, ở lại thành phố làm việc, từ đó mà bay lên thành phượng hoàng.

Tạp chí đó lấy bộ phim: “Thời đại kết hôn mới” với “Băng dính hai mặt” làm ví dụ, đi sâu phân tích những khó khăn phải đối mặt khi kết hôn với “phượng hoàng nam”, ví dụ như những thói quen tiêu xài khác biệt, quan niệm về cuộc sống khác biệt, dễ nảy sinh xung đột với gia đình nhà chồng, còn cả đại họa gia đình họ hàng phía sau bọn họ nữa... Xem tới đoạn này, Quản Đồng phải thừa nhận, những gì tạp chí đề cập tới đều đúng cả.

Rồi trong “Thời đại kết hôn mới”, những lời Cố Tiểu Tây nói với Hà Kiến Quốc cũng chẳng hề sai: Vậy thì phải như thế nào mới gọi

là báo đáp, nói là cả đời đều không thể trả cho sạch món nợ này cũng không hề quá.

Nhưng, Quán Đồng nghĩ: Những người không có cùng xuất thân như vậy cũng chưa hẳn đã phát hiện được rằng, từ tiểu thuyết gia, biên kịch cho tới nhà báo, dù có nhìn thấy sự hiếu thuận của những người như Hà Kiến Quốc, mà không hề nghĩ tới một khả năng khác nữa, những người đàn ông bay được lên cành cao để làm phượng hoàng ấy, dù vẫn luôn yêu quý quê hương và cha mẹ của mình, nhưng sớm muộn đối với mảnh đất quê hương và cha mẹ của mình, nhưng sớm muộn đối với mảnh đất ấy, dần dần cũng có những vết nứt, cho tới khi càng ngày càng xa.

Vì bọn họ sớm đã thay đổi hoặc ít hoặc nhiều, trong khi bản thân bọn họ không hề ý thức được.

Ví dụ như Trương Bách Cát ở phòng Tổng hợp bên cạnh, kết hôn được ba năm rồi, vốn dĩ năm nào cũng về quê ăn tết, năm nay lại tranh thủ ngày mừng một tết về thăm cha mẹ, rồi đón tết bên nhà vợ. Lúc bắt đầu, Quán Đồng cũng cảm thấy khó hiểu, sau này mới nghe thấy chính miệng anh ta nói: chỉ cần về quê, là lại có biết bao khuôn mặt lạ hoắc chẳng rõ là ai, tới cậy nhờ. Lúc mới đầu anh ta cũng từng hết sức mình giúp đỡ, nhưng lâu dần, anh ta cảm thấy thực sự không thể chịu nổi.

Lại ví dụ như sư đệ Tiêu Hà của mình, bây giờ là phó phòng một công ty xuất bản trong tỉnh, là thủ khoa đại học, xuất thân từ huyện vùng núi xa xôi nhất của tỉnh này. Sau khi đăng ký hộ khẩu thành phố, lần đầu tiên mang vợ về nhà, cô vợ sợ tới nỗi toàn thân ngoài

da bị dị ứng, còn phụ thêm buồn nôn tiêu chảy, rồi cứ thế về thành phố tiêm thuốc năm ngày liền mới hết bệnh. Sau này mới biết, hóa ra là bị dị ứng vì rận trong chăn gối do không được vệ sinh. Còn Tiêu Hà, tuy ngoài miệng không ngót phải ứng phó với những bình luận của cha mẹ mình về cô con dâu quá kiêu kỳ, nhưng thực ra trong lòng cũng cảm thấy thương vợ của mình quá.

Còn có một ví dụ đau thương hơn cả: một phó sở trường Ủy ban đầu tư của tỉnh, từng đành phải thú thực rằng, tuy quay lại quê hương có thể tận hiếu đạo làm con, làm rạng rỡ gia đình, nhưng cái hư vinh áo gấm về làng ỳ thực chỉ làm tăng vốn chuyện phiếm cho bạn bè với thầy cô. Sau khi nói câu này không lâu, vào kỳ nghỉ quốc khánh, phó sở trường theo lệnh của cha mẹ ở quê, dẫn vợ vinh quy bái tổ. Cha mẹ vui mừng lắm, mở tiệc lớn tiệc nhỏ. Buổi trưa, trong lúc vợ phó sở trường đang ở trong bếp giúp mẹ chồng làm cơm, phó sở trường thì trong phòng khách mời rượu mọi người trong gia tộc, đang lúc say sưa, anh ta đã không biết rằng, đứa con trai năm tuổi của mình đã chết đuối dưới hồ cách nhà không xa...

Lúc nghĩ tới đây, Quán Đồng bất giác thở dài ngao ngán.

Trong chiếc ti vi cạnh bên, người dẫn chương trình thời sự đang nói với chất giọng êm dịu: sản xuất phát triển, đời sống dư dật, quê hương văn minh, thôn trang sạch sẽ, quản lý dân chủ, đây là những mục tiêu tổng thể và yêu cầu được Trung ương đề ra với vùng nông thôn mới... Hai năm trở lại đây, nông dân vùng này lấy hoạt động “Tứ tại nông gia” gồm có “Phúc, học, lạc, mỹ” làm chủ. Các căn nhà nơi đây đều được xây mới, đường xá được cải tạo, tài sản của nông dân giàu có cũng ngày càng dồi dào...

Quản Đồng vừa nhai miếng cơm trong miệng, vừa trào dâng cảm giác xót xa không thể kìm chế.

Anh nghĩ, hoặc là chỉ có bước ra từ nông thôn, rồi sau lại sống một cuộc sống hiện đại, mới có thể thể nghiệm một cách sâu sắc rằng: “Nông thôn mới”, dù có “mới” thế nào, cuối cùng cũng chỉ là nông thôn.

Đây chẳng phải là tư tưởng mất gốc, mà chỉ đơn thuần là sự thật.

(11)

Cùng lúc đó, hoàn toàn trái ngược với một Quán Đồng tâm trạng đang trở nên nặng nề, là một Cố Tiểu Ảnh tinh thần vô cùng phấn khởi đang ở nhà Đoàn Phi hớn hớn hờ hờ thuật lại câu chuyện đấu trí giữa mình với bố chồng. Đoàn Phi tinh thần đang tốt, cũng không phải nằm trên giường nữa, mà bọc kín lấy mình cho ấm, rồi ngồi trên sofa cùng nói chuyện với mọi người. Trong bếp, người giúp việc theo giờ đang xào rau, Mạnh Húc đang cùng giúp đỡ.

Đang lúc nói chuyện, Đoàn Phi chạy vào trong phòng để đồ lúi húi một lúc, đặc ý xách ra hai bình rượu Hồng. Cố Tiểu Ảnh nhìn thấy chiếc vỏ bèn rít lên: “Sư tử, chị phát tài rồi sao? Mang chai rượu Hồng 500 tệ ra mời em uống sao?”

“Hi...” – Đoàn Phi trề môi, “Ai nói cái này là để cho em uống? Tân Tân có thể nói cho em biết, gặp nhau lúc hoạn nạn, đừng cảm đứng ra, ngoài Cố Tiểu Ảnh em ra, rõ ràng còn có người khác nữa.”

“Gặp nhau lúc hoạn nạn?” - Cố Tiểu Ảnh chưa nghĩ được gì, quay đầu lại nhìn Hứa Tân: “Cái gì mà gặp nhau lúc hoạn nạn?”

Nói chưa dứt lời, chuông cửa đã kêu, Cố Tiểu Ảnh đứng bật lên đi về phía cửa, Hứa Tân định chặn nhưng không kịp, Đoàn Phi cuống quá kêu lên một tiếng: “Con ruồi nhép”, nhưng cùng lúc tiếng kêu thốt lên thì Cố Tiểu Ảnh đã đưa tay ra mở cửa.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, bên ngoài một bóng dáng quen thục cũng hơi ngần người ra, ngay sau đó mỉm cười: “Khỏi bệnh rồi sao?”

Cố Tiểu Ảnh cứng họng!

Cô ngậy người ra đứng nhìn người đang đứng ngoài cửa, nghe thấy tiếng anh lặp lại lần nữa: “Cố Tiểu Ảnh, em khỏi chưa?”

Cố Tiểu Ảnh bây giờ tâm trí mới quay trở lại, đỏ mặt, thấp giọng nói: “Còn chưa kịp cảm ơn anh, Trần Diệp.”

“Có gì đâu, tí nữa em có thể mượn hoa dâng phật để thể hiện sự cảm kích mà!” – Trần Diệp vẫn đứng ở, tay xách theo quà đựng trong túi lớn túi nhỏ. Anh bình thản: “Nhưng này Cố Tiểu Ảnh, em không định cho anh vào trong đã sao?”

“Ồ...” - Cố Tiểu Ảnh chợt nhận ra, cuống quýt để Trần Diệp bước vào, quay đầu lại, thấy Hứa Tân và Đoàn Phi đang đứng sau cô, vừa chào hỏi Trần Diệp, vừa dành tặng cho cô ánh mắt đầy hàm ý.

Cố Tiểu Ảnh bị ánh mắt này làm cho toát mồ hôi lạnh.

Tuy khoảnh khắc lúc gặp mặt quá bất ngờ, nhưng sau đó, bầu không khí bữa tối rất hài hòa.

Phòng ăn ồn ã tiếng nói chuyện tào lao, lại thêm Trần Diệp du học nước ngoài, nên bữa cơm không thể tẻ ngắt được.

Không biết từ lúc nào, Cố Tiểu Ảnh đã uống hơi nhiều.

Vì rượu Hồng khá nặng, người say rượu hầu như lúc tỉnh lúc mê, Cố Tiểu Ảnh sau khi rời khỏi nhà Đoàn Phi còn đang nói nói cười cười hớn hở, nhưng sau khi lên xe Trần Diệp bắt đầu mất sạch ý thức. Xe đi chưa được hai kilomet, Cố Tiểu Ảnh đã hoàn toàn chìm vào trạng thái vô thức, giữa đường khó khăn lắm cô mới tỉnh lại được một lần, việc đầu tiên cần làm ngay là tìm lấy nút ấn mở cửa kính ô tô, nhưng trời tối không nhìn rõ, tìm mãi không ra, cuối cùng không thể nhịn nổi, cô “ọc” một tiếng, rồi nôn hết ra xe Trần Diệp.

Hứa Tân ngồi ở ghế phụ phía trước hóa đá trong khoảnh khắc!

Cũng may là Trần Diệp phản ứng nhanh, tấp ngay xe vào lề đường, vội vội vàng vàng căng kéo Cố Tiểu Ảnh từ ghế sau ra ngoài, vừa ra lệnh cho Hứa Tân: “Trên ghế sau còn có khăn giấy, bên cạnh ghế ngồi có nước khoáng.”

Hứa Tân cuống quýt tìm đồ, rồi cũng lao ra ngoài đường, chỉ thấy Trần Diệp một tay đang ôm lấy Cố Tiểu Ảnh, tay còn lại đang vỗ vào lưng cô, hạ thấp giọng nói khẽ bên tai cô: “Đã khá hơn chưa?”

Hứa Tân chợt có chút giật mình, vài ý nghĩ thoáng qua trong đầu, còn chưa kịp lấy lại suy nghĩ, đã thấy Trần Diệp quay đầu lại nhìn cô, lớn tiếng hỏi: “Tìm thấy chưa?”

“Thấy rồi đây, đây rồi!” Hứa Tân vội vàng chạy lại, vừa cho Cố Tiểu Ảnh uống nước, vừa trách móc: “Không uống được lại còn cố uống!”

“Cô ấy trước nay vẫn không biết mình có thể uống được bao nhiêu!” Trần Diệp lấy ra vài tờ khăn giấy, đưa cho Cố Tiểu Ảnh lau mặt, giữ chặt lấy Cố Tiểu Ảnh, để cô không bị trượt ngã: “Em gọi điện tới nhà cô ấy, tìm người ra đón. Khu tập thể Tỉnh ủy có cảnh vệ, chúng ta không vào được.”

“Vâng.” – Hứa Tân gật gù đầu, quay người vào xe lấy điện thoại. Vì thế nên không nghe thấy tiếng than khẽ của Trần Diệp.

Chốc lát đã sang ngày hôm sau.

Lúc tỉnh lại, Cố Tiểu Ảnh thấy Quán Đồng ăn mặc chỉnh tề đang ngồi bên cạnh mình, giọng bất lực: “Cố Tiểu Ảnh, anh phải làm sao với em đây?”

“Em làm sao?” - Cố Tiểu Ảnh chau mày, cố gắng kiềm chế cơn đau đầu do rượu gây nên, nhắm nghiền mắt để có thêm chút sức lực.

Quản Đồng thở dài, đưa tay ra giúp Cố Tiểu Ảnh day day huyết thái dương, rồi giáo huấn cô: “Không biết là tửu lượng của mình không tốt sao, còn uống nhiều tới vậy? Em biết em nôn đầy ra xe của Trần Diệp rồi không?”

“Á!?” Cố Tiểu Ảnh lập tức tròn mắt, “Thật vậy sao?”

“Em quên rồi?” – một cái, “Không có tửu lượng tốt thì đừng uống, nếu không có anh ta đưa em về, cô gái say khướt lướt như em e rằng là gặp chuyện rồi, em biết chưa?”

Lúc này Cố Tiểu Ảnh đã biết mình ở thế bất lợi, liền bắt đầu nũng nịu, ôm chặt lấy đầu kêu than, không dám nhìn Quản Đồng.

Quản Đồng lại thở hắt ra một tiếng, đưa tay ra đỡ Cố Tiểu Ảnh ngồi thẳng dậy: “Đầu còn đau không? Em buổi sáng không cần phải chuẩn bị bài sao? Mau rửa mặt, ăn chút cơm rồi còn đi làm.”

Cố Tiểu Ảnh cuối cùng nhớ ra nhiệm vụ chuẩn bị bài mãi mãi không có hồi kết của mình, chau mày ủ rũ bước đi, đầu óc quay cuồng đi vào nhà vệ sinh.

Lúc đi qua phòng ăn, Quản Lợi Minh đang ăn sáng, ngẩng đầu lên nhìn Cố Tiểu Ảnh, mặt đanh lại: “Tiểu Ảnh, lần sau đừng uống rượu nữa, không phải là thứ gì hay ho đâu, con gái uống rượu không tốt.”

“Vâng, con biết rồi ạ.” - Cố Tiểu Ảnh biết mình sai, cúi đầu bước vào nhà vệ sinh.

Quản Lợi Minh còn muốn nói gì đó, nhưng chau mày lại chẳng nói gì thêm, chỉ khạc một cái cho cổ họng được sạch sẽ. Vừa định nhổ lên sàn nhà, liền ngừng ngay lại, vội nhìn khắp xung quanh, may mà nhìn thấy một chiếc gạt tàn, ông vội vàng cầm lấy, sau đó dùng hết sức “khạc” hết ra ngoài.

Chuyện không nên xảy ra nhất lại xảy ra, Cố Tiểu Ảnh đúng lúc ấy quay đầu lại, mục kích đúng cảnh bãi đờm phun ra, cô giận điên người vì cái gạt tàn thủy tinh mới mua về! Vì luồng gió thổi tới mạnh, đám tàn thuốc lá trong gạt tàn bay tứ tán, lượn lờ một hồi trong không trung rồi rơi xuống đĩa thức ăn trên bàn! >Đột nhiên, một cơn buồn nôn trào lên trên cổ họng Cố Tiểu Ảnh, cô chưa kịp nói gì, liền quay vội người chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Thế nhưng, đang lúc cô muốn nôn vào trong toilet, thì những vết tích chất lỏng màu vàng còn sót lại trên bệ của toilet như một đòn sấm sét đã xóa bay hoàn toàn ý muốn kiềm chế sau cùng của Cố Tiểu Ảnh.

“Hự...” - Cố Tiểu Ảnh cuối cùng không nhịn nổi, gục mặt xuống chiếc chậu rửa mặt, hai tay bám chặt lấy thành chậu, sắc mặt tái lại rồi bắt đầu nôn ra, nôn cho tới khi xây xẩm mặt mày, đến dịch mật cũng nôn ra hết.

Bên ngoài, Quán Đồng lúc đang chuẩn bị bước ra, nghe thấy có tiếng kêu lạ kỳ này, chỉ ngẩn ra một thoáng rồi cuống cuồng xoay người chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Vừa đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Cố Tiểu Ảnh sắc mặt trắng bệch đang trượt dần xuống nền nhà. Anh vội vàng bước tới, vừa ôm chặt lấy Cố Tiểu Ảnh, bây giờ đã không còn chút sức lực nào, lo lắng hét lên: ‘Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, em sao thế? Tỉnh lại đi, nhìn anh này.’”

Thấy không có phản ứng gì, Quán Đồng vội bế Cố Tiểu Ảnh lên đưa ra ngoài. Quán Lợi Minh cũng từ bàn ăn đứng lên, cuống quýt hỏi: “Nó sao thế?”

“Nôn, choáng!” – Quán Đồng ôm Cố Tiểu Ảnh, vội vàng nói: “Bố giúp con mở cửa, con đưa cô ấy tới bệnh viện.”

Đang nói dở thì Tạ Gia Dung cũng từ trong bếp chạy ra, nhìn thấy cảnh này, cuống cuồng gọi Quán Đồng: “Con để nó nằm xuống đi, có phải nó ốm nghén không?!”

“Á?” – Quán Đồng lò mò hiểu ra.

Vậy là, mở mắt ra, Cố Tiểu Ảnh chỉ nhìn thấy ba cái đầu đang quây kín lấy mình.

Còn không đợi Cố Tiểu Ảnh kịp lấy lại hồn phách, cô đã nghe thấy Quán Lợi Minh hét lên vui mừng: “Tiểu Ảnh, con tỉnh rồi?”

Quản Đồng vừa định nói gì đó, Quán Lợi Minh vội vàng đã chặn lời nói trước: “Tiểu Ảnh, có phải con có thai rồi không?”

“Á?” - Cố Tiểu Ảnh giật mình ngẩn người ra, không rõ chuyện gì đang xảy ra, ngược nhìn Tạ Gia Dung và Quản Đồng. Kết quả nhìn thấy đôi mắt tràn đầy kỳ vọng của Tạ Gia Dung, Quản Đồng lại hơi nhú mày lại.

“Mang thai rồi phải không?” – Chưa kịp đợi con dâu trả lời, Quán Lợi Minh kích động tự nói tự họa. “Con lúc nãy trong nhà vệ sinh nôn tới mức bị choáng, hay là mang thai rồi?”

Nghe ông nói tới đây, Cố Tiểu Ảnh lập tức nhớ lại bãi đò và tàn tích nước tiểu khi nãy trên bệ toilet... axit trong dạ dày lại chực trào lên, Cố Tiểu Ảnh mặt mũi trắng bệch, đột nhìn tóm chặt lấy thành giường, tiếp tục nôn khan!

Quản Đồng vội đỡ lấy Cố Tiểu Ảnh, vừa vỗ nhẹ vào lưng cô, vừa ngẩng đầu nói với Quán Lợi Minh: “Bố, bố để cô ấy nghỉ ngơi một lát, tí nữa hãy hỏi.”

“Ừ, được, được.” – Quán Lợi Minh khuôn mặt sung sướng hạnh phúc, vội vàng bê lên một cốc nước nóng, Quản Đồng cẩn thận đỡ lấy Cố Tiểu Ảnh, cho cô uống từng ngụm, từng ngụm.

Cuối cùng đợi tới khi thần trí tỉnh táo lại một chút, Cố Tiểu Ảnh mới dần chút sức còn lại ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ báo thức, sắc mặt trắng bệch hỏi Quán Đồng: “Anh không đi làm sao?”

“Em như thế này, làm sao anh đi làm được?” – Quán Đồng đưa tay lên sờ trán Cố Tiểu Ảnh: “Sao lại nôn tới mức ấy

“Anh cũng muốn hỏi em có phải mang thai rồi phải không?” - Cố Tiểu Ảnh mím chặt miệng, miễn cưỡng nở nụ cười: “Thật tiếc quá, để mọi người phải thất vọng rồi, con tối qua ra ngoài ăn cơm thì phát hiện mình tới kỳ kinh.”

“Vậy sao lại nôn tới mức này?” – Quán Đồng có chút lo lắng, “Dạ dày em bị viêm nặng thế sao?”

Khi nói câu này, trong lòng anh thực sự cảm thấy tức giận, anh nhớ lại, Cố Tiểu Ảnh sao chẳng bao giờ kiềm chế cái tính ham ăn uống của mình lại? Từ khi hai người quen nhau tới giờ, Quán Đồng đếm không nổi số lần Cố Tiểu Ảnh vì cái tật phàm ăn của mình mà để viêm dạ dày tái phát?

“Có lẽ vì tối qua uống nhiều rượu Hồng quá”, Cố Tiểu Ảnh kiệt sức nhắm chặt đôi mắt, một lát sau mới thấp giọng nói. – “Còn nữa, nói với bố anh, sau này khi đi tiểu tiện, phải nâng cái bệ toilet lên... nếu muốn khắc đờm, ở dưới bàn ăn có khăn giấy.”

Quản Đồng ngậy người ra.

Buổi sáng, tia nắng mặt trời chói lóa len lỏi theo khe hở của phần cánh cửa sổ đang hé mở, sưởi ấm cả căn phòng, tĩnh lặng yên bình.

Quản Đồng ngồi bên cạnh giường, trông coi Cố Tiểu Ảnh, anh định nói gì đó, nhưng cuối cùng không biết nên nói gì.

Cố Tiểu Ảnh đang nhắm mắt nằm trên giường, tinh thần mệt mỏi, mơ mơ màng màng muốn ngủ.

Cô nghĩ, cô đã quá mệt rồi, cô thực sự chẳng muốn nói gì cả.

Tin tức này không chỉ khiến trời đất bình yên dậy sấm, mà còn ngay lập tức dội gáo nước lạnh vào niềm vui của Quản Lợi Minh và Tạ Gia Dung.

Ngay khi vừa nghe xong thông tin này, Quản Lợi Minh liền không tin vào tai mình, cứ tóm lấy tay Quản Đồng mà hỏi: “Hả? Không mang thai sao? Vậy sao lại bị nôn tới mức ấy?”

Tạ Gia Dung thì không thể tin được rằng phán đoán theo kinh nghiệm của mình lại sai sót, bà hỏi lại Quán Đồng: “Hay là cứ đến bệnh viện kiểm tra xem?”

“Không cần đâu, cơ thể cô ấy, tự cô ấy sẽ biết!” – Quán Đồng chau mày lại: “Để năm sau đi, năm sau chúng con sẽ sinh con.”

“Năm sau?” – Quán Lợi Minh thể hiện rõ sự tức giận, “Năm sau con 35 tuổi rồi đấy! Con không vội nhưng chúng ta vội!”

“Con mới có 33, bố à, bố đừng thêm cho con những hai tuổi vào thế” – Quán Đồng mệt mỏi xua tay - “Chúng con có dự định của mình cả rồi, bố mẹ đừng tham gia vào.”

“Các con đã có dự định của mình rồi? Dự định của các con là trì hoãn!” – Quán Lợi Minh tức giận xây xẩm mặt mày, “Ta coi như đã nhìn ra rồi, Quán Đồng, con chịu nổi sao, lời của người lớn con không thèm nghe phải không? Vậy thì được thôi, chúng ta đi, chúng ta không ở đây làm phiền con thêm nữa!”

“Bố, bố nói gì vậy?” – Quán Đồng cảm thấy đầu óc mình cũng đang căng như dây đàn, không biết lúc nào sợi dây này sẽ đứt. – “Bố không phiền bọn con, bố nói xem bố phải hiểu cho bọn con chứ, bọn con đều có dự định của mình cả rồi, bố không hiểu tình hình sinh hoạt của bọn con hiện nay, đừng giao thêm cho bọn con những nhiệm vụ vào lúc không thích hợp thế này nữa.

Ánh mắt nhìn Quán Lợi Minh như muốn trợn trừng lên, Tạ Gia Dung vội vàng thêm lời: “Năm mới cũng qua rồi, chúng ta cũng muốn về nhà chuẩn bị cho vụ xuân này. Vốn dĩ tối qua ta cũng định nói với bố con chuyện chúng ta sẽ đi, không hề liên quan tới chuyện này, con để Tiểu Ảnh yên tâm. Chúng ta thu dọn một chút, vài ngày nữa sẽ đi. Khi nào con có thời gian mua cho chúng ta hai chiếc vé xe, nghe thấy chưa?”

Khó khăn lắm Tạ Gia Dung mới có thể nói nhiều tới như vậy một mạch, Quán Đồng nhìn bà, “Vâng” một tiếng thể hiện sự đồng ý. Quán Lợi Minh chỉ khịt mũi, không thèm nhìn lại Quán Đồng.

Cách một cánh cửa, Cố Tiểu Ảnh trong phòng ngủ nửa tỉnh nửa mơ, nghe thấy mọi người cãi nhau, không nhịn được đành thở dài một tiếng.

Điều đó có nghĩa là Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung sắp đi rồi, đáng lẽ cô nên vui mới phải.

Nhưng kỳ lạ thật, cô chẳng thấy vui vẻ lên chút nào.

Cô không biết, rốt cuộc vấn đề đã nảy sinh ở đâu, mới khiến cuộc hôn nhân của mình còn hỗn loạn hơn cả món canh nấu hải sản?

Cứ như vậy, hai ngày sau, Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung lên xe khách trở về quê. Lúc đi, Cố Tiểu Ảnh và Quán Đồng tới bến xe khách đường dài tiễn bố mẹ. Tạ Gia Dung kéo tay Cố Tiểu Ảnh lại

muốn nói gì đó, nhưng lại ngập ngừng. Cố Tiểu Ảnh hiểu những lời bà muốn nói, nhưng không dám nói ra, qua ánh mắt ấy, trong lòng cảm thấy chua xót.

Mãi sau cùng, cuối cùng cô cũng nói một câu: “Mẹ, mẹ yên tâm.”

Ánh mắt Tạ Gia Dung thoáng chốc sáng lên, nắm chặt lấy bàn tay Cố Tiểu Ảnh, rồi yên tâm bước lên xe.

Nhìn chiếc xe đi xa dần, Cố Tiểu Ảnh trong lòng vô cùng phức tạp.

Có lẽ là có chút vui mừng, có chút hân hoan, lại thêm chút trĩu nặng, có chút tiếc nuối... có một nỗi buồn khó diễn tả được bằng lời.

Kỳ thực, cô chưa bao giờ nghi ngờ tình yêu của mình dành cho Quán Đồng. Nhưng tình trạng bình thường của cuộc hôn nhân “mua một tặng hai” cuối cùng cũng khiến cô biết được rằng “lấy gùi bỏ ngọc”, câu thành ngữ này nếu đặt vào tình huống ngày hôm nay, không chỉ đơn thuần để nói về câu chuyện thẳng góc mua chiếc hộp mà vứt đi viên ngọc, ngược lại còn nhắc nhở người ta rằng, chiếc hộp quyết định cả giá trị viên ngọc, vì thế, trước khi mua ngọc, nhất định phải căng mắt ra mà nhìn kỹ chiếc hộp.

Đồng chí Cố nói thật không sai, cưới chồng là cưới cả một gia đình.

Cô cuối cùng cũng thừa nhận sự hèn nhát của bản thân, trước khi lấy chồng, cô hình như chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày, bản thân mình lại cảm thấy bất lực như vậy với mọi thứ mà mình đang có.

Chương 5: Khó khăn đến đâu giải quyết đến đấy

Cố Tiểu Ảnh viết trong blog của mình: Những người thuộc thế hệ chúng ta, nhìn thì có vẻ là những cô gái con một quen được chiều chuộng, thực ra ngay từ nhỏ đã chịu áp lực cha mẹ kỳ vọng và sự cạnh tranh giữa những người cùng độ tuổi. Chúng ta sẽ phân thành hai thái cực: người yếu đuối sẽ càng yếu đuối, người mạnh mẽ sẽ càng thêm mạnh mẽ. Tôi thuộc loại thứ hai, không bao giờ khuất phục!

Nói một cách dân dã: Khó khăn đến đâu giải quyết đến đấy, nếu đã không tránh được, thì lo lắng quá làm gì?

(1)

Nhưng nói gì thì nói, từ khi Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung về, cuộc sống của Cố Tiểu Ảnh thoải mái hơn nhiều, công việc cũng quay về với sự nề nếp không thể nề nếp hơn: sau nhiều ngày liên tục chiến đấu, luận văn đã hoàn thành suôn sẻ, tài liệu nộp đúng hạn, tiểu thuyết bắt đầu viết đến hồi kết... Cố Tiểu Ảnh nhìn chỗ giấy A4 in dày đặc những con chữ vuông, thấy bồi hồi khôn xiết.

Cũng thật hiếm hoi Quán Đồng lại có một kỳ nghỉ toàn thời gian ngắn ngủi, tối nào cũng về nhà đúng giờ, có hai lần còn lên kịp chuyến xe đưa đón nhân viên lúc 5 giờ 30. Nhưng do làm thêm giờ nhiều quá, nên hậu quả trực tiếp là lúc lên xe, do mặt mũi trông lạ quá nên bị lái xe tra hỏi tổ tông 18 đời. Cuối cùng may nhờ có người bạn thân thiết đứng ra đảm bảo mới được giải vây. Lái xe nghe đến công việc của Quán Đồng, chỉ cười: “Người của phòng thư ký à? Thảo nào”.

Cố Tiểu Ảnh nghe xong câu chuyện cười này cũng thấy đôi phần chua xót. Giờ thì dường như cô đã ít nhiều hiểu ra, tuy luôn có những người đường công danh nhẹ nhàng đến lạ lùng, thì đa phần những người còn lại đều phải lặn lội vất vả. Giống như văn phòng Tỉnh ủy của Quán Đồng, hầu hết mọi người đều có con đường công danh sau này khá rục rịch, nhưng con đường đó, chẳng phải đều đánh đổi bằng thời gian riêng tư sao?

Người ở cửa quan, lẽ dĩ nhiên có nôi khố của cửa quan.

Lúc ăn cơm tối, như thường lệ Quán Đồng vẫn vừa ăn vừa xem chương trình thời sự trên truyền hình. Xem được một nửa, đột nhiên như nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, bà xã ơi, tháng sau có một cuộc thi, anh muốn bàn với em có nên đăng ký không”.

“Thi?” - Cố Tiểu Ảnh ăn xong trước, đang gọt hoa quả, thò o hỏi, “Thi gì cơ?”.

“Phòng tổ chức Tỉnh ủy đang tuyên công khai các cán bộ từ cấp phó phòng trở l dưới 35 tuổi để vào một loạt các thường ủy huyện ủy, phó bí thư huyện. Anh cũng vừa đạt chuẩn, phòng cũng cho phép anh đi thi”, Quán Đồng ngập ngừng nói.

Cố Tiểu Ảnh sững người, ngẩng đầu nhìn Quán Đồng, rồi mới hỏi: “Xem ra có vẻ là việc tốt thì phải”.

“Nhưng, nếu thi đỗ, thì phải xuống dưới huyện làm việc” - Quán Đồng ngừng một chút: “Có thể phải ở mỗi người một nơi hơn hai năm”.

“Mỗi người một nơi?” - Cố Tiểu Ảnh quá ngạc nhiên, và cũng hoang mang: “Tỉnh ủy không ổn sao? Tại sao phải xuống cấp thấp hơn?”.

Quản Đồng thở dài, bỏ đũa xuống chậm rãi nói: “Tiểu Ảnh, anh tốt nghiệp xong là về ngay văn phòng tỉnh ủy, chưa hề có kinh nghiệm làm việc ở cấp cơ sở, đây là một hạn chế rất lớn của anh. Hơn nữa, nếu lần này thi đỗ, sẽ có cơ hội được phân một công việc cụ thể, đây cũng là một cơ hội làm việc rất quan trọng...”.

“Anh rất muốn thi phải không?” - Cố Tiểu Ảnh bình thản nhìn Quản Đồng: “Đối với anh, cơ hội này rất quý giá, đúng không?”.

“Đúng vậy!” - Quản Đồng gật gật đầu.

“Vậy thì anh cứ thi đi”, Cố Tiểu Ảnh đứng lên vắn lưng, “Dù gì kể cả anh không ra tỉnh ngoài, thì ngày nào cũng làm thêm giờ, em cũng chẳng khác gì ở một mình, quen rồi cũng tốt, không có chồng ở bên vẫn có thể sống rất tốt”.

“Tiểu Ảnh!” - Nghe đến câu này, lòng Quản Đồng trào lên sự hồ thẹn, anh giơ tay kéo Cố Tiểu Ảnh vào lòng, ôm thật chặt, thấp giọng: “Xin lỗi em”.

Cố Tiểu Ảnh nghĩ ngợi, quay đầu liếc Quản Đồng: “Nhưng với tình hình bố mẹ anh thèm khát có cháu như thế này, anh mà đi, chắc em khó sống lắm. Em nói trước nhé, nếu bố mẹ anh còn gọi điện lên lớp em trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất, em chỉ còn nước lấy anh ra làm bia đỡ đạn thôi đấy nhé”.

Quản Đồng: “Bố mẹ suy nghĩ xưa rồi, em đừng để bụng”.

Cố Tiểu Ảnh gật gật đầu, tính toán: “Hai năm nữa em hai mươi tám tuổi... ừm, vẫn ổn, lúc đó bắt đầu kế hoạch sinh con là vừa”.

Quản Đồng thở dài nặng nề, không biết cảm giác trong lòng mình gọi là gì nữa, chỉ vùi đầu vào vai vợ, rất lâu không nói gì.

Ăn cơm xong như thường lệ vẫn là Quản Đồng rửa bát, Cố Tiểu Ảnh cắm đầu vào màn hình vi tính để hiệu đính tài liệu. Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Cố Tiểu Ảnh thấy tên Hứa Tân, hớn hờ bật máy: “Người đẹp, nhớ tớ à?”.

“Chết tiệt!” - Hứa Tân hạ thấp giọng, tức tối, “Cậu đoán xem mình đang hẹn hò với ai?”.

“Hẹn hò á?” - Đầu óc Cố Tiểu Ảnh phấn khích hẳn lên: “Cậu không hề nói với mình là hôm nay có tiết mục đặc sắc như thế! Hẹn hò với ai thế hả?”.

“Có đánh chết cậu cũng không đoán nổi đâu,” Hứa Tân hạ giọng: “Giang Nhạc Dương đấy! Thầy Giang kính yêu của tụi mình đấy!”.

“Không phải chứ?!” - Cố Tiểu Ảnh kinh ngạc thốt lên “Cậu không biết trước là thấy ấy à?”.

“Người giới thiệu là cô tớ, mình ngại cô ấy kể lể dài dòng, nên không nghe hết cô ấy giới thiệu. Chỉ biết là cao 1m8, lớn hơn mình bốn tuổi, nên chọn chỗ này để gọi anh ta ra,” - Hứa Tân đầu khỗ, “Làm sao mà mình biết được đó lại chính là thầy Giang chứ!”.

“Ha ha ha...” - Cố Tiểu Ảnh cười chảy cả nước mắt, “Thầy Giang thì sao? Thái độ của thầy thế nào?”.

“Thầy ấy hả, như gà mắc tóc, mặt mũi tái xanh”, Hứa Tân bật cười. - “Thầy ấy vào nhà vệ sinh rồi, mình mới dám gọi điện thoại cho cậu chứ. Cậu đừng có nói với thầy là mình nói với cậu nhé. Chuyện hài thế này chắc sẽ ảnh hưởng đến hình tượng trong sáng của thầy

“Hai người gặp nạn rồi!” - Cố Tiểu Ảnh bình luận không khách khí, “Hẹn hò ở đâu vậy?”.

“Đường Giải Phóng, quán True Pot.” - Hứa Tân vội vã nói, “Tắt máy đây, thầy quay lại rồi!”

Tít - cúp máy!

Cố Tiểu Ảnh cúp máy, đảo mắt một vòng, lao qua giường, chạy thẳng vào bếp, vừa chạy vừa hét to sung sướng: “Ông xã ơi ông xã ơi, chúng mình đi giải trí chút đi!”

“Giải trí gì vậy?” - Quán Đồng đang rửa dĩa bát, ngẩng đầu nhìn Cố Tiểu Ảnh.

“Hứa Tân và Giang Nhạc Dương hẹn hò ở quán True Pot đấy, anh thấy có trùng hợp không?” - Cố Tiểu Ảnh hào hứng chạy tới, ôm lấy Quán Đồng từ sau lưng, “Chúng mình đi uống cà phê, rồi giả bộ vô tình gặp hai người quen đang hẹn hò kia, anh thấy sao?”

“Không được!” - Quán Đồng chẳng có phản ứng gì, vẫn cẩn thận tráng từng cái bát một: “Em rồi rồi thì mang sữa chua trong hộp ra ăn hết đi, đừng có thỉnh thoảng lại nổi hứng lên thế. Lúc đầu, người bảo muốn ăn sữa chua bổ sung dinh dưỡng là em, bây giờ chính em lại là người ngày nào cũng kiểm soát để không ăn”.

“Em ăn mỗi ngày một hũ suốt ba tháng rồi còn gì, hơi bị kiên trì đấy!” - Cố Tiểu Ảnh lấy một tay vỗ vỗ vào bụng mình: “Hơn nữa cũng không phải em kiểm soát không ăn, mà là em hay quên thôi! Đợi đến lúc nhớ ra thì đã đến giờ đi ngủ, mà giờ đó thì ăn làm sao được”.

“Nói gì thì nói em cũng không kiên trì!”, Quán Đồng quay đầu nhìn con gấu không có đuôi đang ôm lưng mình: “Đã thỏa thuận là đi dạo mỗi tối, tổng cộng em chỉ quyết tâm được có hơn 20 ngày, rồi nói là có việc; việc xong rồi em lại bảo là bị cảm, khỏi cảm rồi em lại bảo đau lưng... Anh chán khi phải nói rằng, Cố Tiểu Ảnh, em khắc phục một chút cái tính lười nhác đó đi được không!”.

“Chán phải nói em á?” - Cố Tiểu Ảnh vươn thẳng lưng, đấm mạnh Quán Đồng một cái: “Anh mà cũng nói được là chán nói với em sao? Anh có biết là anh lảm lòi đến thế nào không? Tám giờ tối anh bảo: “Cố Tiểu Ảnh em ăn sữa chua đi”, tám giờ mười lăm anh nói: “Cố Tiểu Ảnh em ăn sữa chua chưa?”, tám rưỡi anh lại bảo: “Sữa chua kìa, em vẫn không ăn là hỏng đấy”, chính bây giờ anh lại nói: “Cố Tiểu Ảnh, em chẳng kiên trì gì cả”, chín rưỡi tối anh nói: “Cố Tiểu Ảnh, điều người ta khó thực hiện nhất là kiên trì làm một việc đến tận cuối cùng” ... Quán Đồng, anh không thấy chán à?”

“Vậ à?” - Quán Đồng rất kinh ngạc, “Anh nói thế thật sao?”

“Vớ vẩn, không anh thì ai?” Cố Tiểu Ảnh trợn mắt.

“Vậ là do anh muốn tốt cho em, đồng chí ạ!” - Quán Đồng vừa rửa bát vừa cười: “Em đúng là không kiên định một chút nào, việc gì cũng không quyết tâm, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, cuối cùng lưới cũng rách tan, em còn đứng đó mà ôm mộng ăn cá”.

“Nhưng em rất kiên trì với việc viết tiểu thuyết đấy chứ”. Cố Tiểu Ảnh không phục.

“Đúng”, Quán Đồng gật gật đầu, “Lúc quen em, anh bị việc này ảnh hưởng, nên mới lấy em. Em đúng là có khả năng lừa người, người thật thà như anh rất dễ bị mắc lừa”.

“Mắc lừa thì cũng muộn rồi!” - Cố Tiểu Ảnh tự đắc nhướng mày, từ phía sau lưng vươn tay ra, chụp lấy ngực Quán Đồng kêu: “Con đường này là do tôi mở, cái cây này là do tôi trồng, muốn đi qua đây thì phải nộp tiền mãi lộ!”

“Anh đã nói là anh không bán thân mà” - Quán Đồng gạt tay Cố Tiểu Ảnh ra, “Bà xã, phiền em bớt chút thời gian lấy hộp sữa chua trong tủ ra ăn hết cho anh nhờ”.

“Ồi, lại nữa rồi!!!” - Cố Tiểu Ảnh than thở, ngả người vào lưng Quán Đồng.

Quán Đồng ngẩng đầu lên, thấy ngay bóng hai người đang bám chặt lấy nhau in trên cửa cái lò vi sóng đặt ngay bên cạnh.

M cười.

(2)

Mới sáng sớm ngày hôm sau, Cố Tiểu Ảnh gấp gáp gọi điện cho Hứa Tân: “Hôm qua hai người nói chuyện thế nào?”

Hứa Tân cười khẩy: “Thì còn thế nào nữa, hai người ngồi ôn lại chuyện cũ thôi. Chủ đề chính là cậu và anh Quân, nói chuyện về người quen là chiến lược chủ đạo trong các cuộc hẹn hò mà”.

“Nhưng thầy Giang cũng ổn đấy chứ”, Cố Tiểu Ảnh cũng trần trọc cả đêm, càng cân nhắc càng thấy vụ này khả thi: “Hay là cậu xem xét lại đi?”

“Thầy Giang thì khỏi phải nói, tốt từ trong ra ngoài, nhưng nếu đã muốn ra tay thì ra tay từ lâu rồi, cần gì phải đợi đến ngày hôm nay?” - Hứa Tân chẳng có chút hào hứng - “Hơn nữa, con ruồi nhép oi, chẳng nhẽ cậu không biết, cái kiểu hẹn hò giới thiệu này là một sự xỉ nhục đối với các cô gái trí thức như chúng ta hay sao?”

“Sao lại thế chứ?” - Cố Tiểu Ảnh kinh ngạc thốt lên, “Mình luôn thích được giới thiệu người yêu, mà đáng tiếc là chẳng có cơ hội”.

“Cậu muốn trải nghiệm cuộc sống hả”, Hứa Tân dọa dẫm, “Xin cậu ít chuyện vừa thôi, cẩn thận không thì bố mẹ chồng cậu quay lại sống chung bây giờ!”

“Hứa Tân, cậu thật là độc ác!” - Cố Tiểu Ảnh hét, “Mình khó khăn lắm mới thoát nạn đấy!”

“Thoát khỏi bể khổ à?” - Hứa Tân cười híc híc: “Hạnh phúc không phải là mãi mãi, con ruồi nhép, hãy nhớ lời tớ nhé!”

“Phì phì phì!” - Cố Tiểu Ảnh phì vào điện thoại.

Không ngờ, vừa đập máy với Hứa Tân thì Quán Lợi Minh gọi đến: “Tiểu Ảnh hả, con nói với Quán Đồng một tiếng, Diễm Diễm muốn lên tỉnh tìm việc, con bảo nó thu xếp, thời gian này ở tạm nhà con nhé! Bố đã nói với nhà con bé rồi, nhà con còn giường trống, không cần ra ngoài thuê phòng làm gì cho tốn tiền ra!”

“Gì cơ ạ” - Huyết áp Cố Tiểu Ảnh đột nhiên tăng lên đến 180, “Diễm Diễm? Diễm Diễm là ai ạ?”

“Diễm Diễm hả, nó là con bé sang giúp các con hôm đám cưới ấy!”, Quán Lợi Minh nhắc Cố Tiểu Ảnh, “Nó tốt nghiệp đại học rồi, không muốn tìm việc ở quê, muốn lên tỉnh xem thế nào, các con thu xếp cho nó... Hừm, thôi được rồi, để bố gọi thẳng cho Quán Đồng, dặn nó tường tận...”

Trong phòng khách, Cố Tiểu Ảnh cầm ống nghe, đứng chờ người.

Giây phút đó, cô cứ nghĩ đi nghĩ lại: Hứa Tân, cậu thật là độc mồm độc miệng!!!

Quả nhiên, đến buổi trưa, Quán Đồng gọi điện về: “Bà xã ơi, em vất vả rồi, em dọn cái giường trong phòng đọc đi nhé, để Diễm Diễm đến ở”.

“Diễm Diễm là ai?” - Cố Tiểu Ảnh thản nhiên, tức giận quá đã biến thành thản nhiên.

“Ngụy Diễm Diễm, theo vai mà tính thì nó là em họ xa của anh”, Quán Đồng thở dài, “Sinh năm 86, học trung cấp học viện dạy nghề, ngành quản trị kinh doanh. Em bảo một đứa học trung cấp thì quản trị được cái gì chứ?”.

“Em họ xa mà anh cũng phải lo ăn lo ở lo việc cho à”, Cố Tiểu Ảnh cũng thở dài, “Chúng mình đang ở chế độ xã hội chủ nghĩa rồi phải không?”

“Nhưng mà người ta đã có lời rồi, cũng không thể không lo...” - Quán Đồng bất đắc dĩ nói: “Thôi giúp nó thử xem thế nào vậy, nếu không được thì thôi”.

Cố Tiểu Ảnh không nói gì, cứ thế gác má

Những lúc không muốn nói thêm với Quán Đồng, ban đầu Cố Tiểu Ảnh chọn cách cúi gắt, cãi cọ, kêu ca, sau đó chuyển sang gác máy hoặc không nói gì quay người đi thẳng. Nếu đã chẳng có cách nào thay đổi được tình hình, thì còn lý luận làm quái gì nữa?

Giờ thì cô đã dần dần hiểu ra, tại sao người ta lại nói cãi nhau làm tăng thêm tình cảm vợ chồng, trong khi lạnh lùng chính là hung thủ giết chết hôn nhân.

Nhưng dù có lạnh lùng hay không, thì Quán Đồng vẫn cứ về nhà ăn cơm tối. Cái vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì, đã khiến Cố Tiểu Ảnh hết cả bực bội. Hóa ra giới hạn bực bội cao nhất là hết cả bực bội.

Mà dù có bực hay không, thì Ngụy Diễm Diễm vẫn cứ đến, không chỉ sẽ đến, mà còn đến rất sớm nữa. Buổi tối ngày hôm sau, Cố Tiểu Ảnh dạy học xong từ trường về, vừa đẩy cửa, đã thấy một túi hành lý rất to trong phòng khách. Ngẩng đầu lên thì thấy ngay một cô gái khá thanh tú đang khoanh tay ngồi đó.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Quán Đồng từ phòng khách đi ra, thấy Cố Tiểu Ảnh, có vẻ cáu: “Em vẫn chưa dọn phòng khách à? Anh đã nói hôm nay Diễm Diễm đến rồi còn gì?”

“Em đã định sáng nay dọn phòng, nhưng vừa sáng sớm đã có điện thoại thông báo thay đổi giờ dạy.” - Cố Tiểu Ảnh mệt mỏi cời áo khoác: “Anh xem thế nào rồi dọn dẹp nhé, em mệt quá, phải ngủ đã”.

“Không nấu cơm à?” - Quán Đồng nhú mày, dạo này anh bận việc cơ quan, mặt mũi lúc nào cũng cau có.

“Muốn ăn gì thì ra ngoài ăn vậy, em đi ngủ trước đây!” - Cố Tiểu Ảnh hơi lạc giọng cũng nhú mày: “Đừng có quát em”.

Quán Đồng thực sự bực mình: “Dù gì thì em cũng phải giúp anh, hôm nay anh phải làm cho xong tài liệu, bận đến ngộp đầu ngộp cổ đây”.

“Quán Đồng, em xin anh đấy, em vừa dạy liền tám tiết”, Cố Tiểu Ảnh thấy chán nản đến phát khóc, “Em sắp xỉ, anh tha cho em!”

“Chị dâu, anh!” - Ngụy Diễm Diễm đứng một bên cuối cùng cũng run run mở miệng: “Có phải em làm phiền anh chị không?”

Vừa nói mắt đã đỏ lên: “Nếu anh chị thấy phiền, ngày mai em sẽ đi”.

“Không liên quan đến em”, Quán Đồng cố gắng kìm nén sự cáu giận và bực bội trong lòng, “Tối nay em thích ăn gì, anh đưa em đi ăn”.

“Em cứ ở đây” - Cố Tiểu Ảnh thờ dài nhìn Ngụy Diễm Diễm, cố gắng lắm mới nặn ra một nụ cười: “Chị đứng trên bục giảng cả ngày,

mệt quá, cổ họng đau rát, hai người đừng quan tâm đến chị, cứ ra ngoài ăn đi, chị ngủ một chút là ổn thôi mà”.

Ngụy Diễm Diễm không nói gì nữa, chỉ nhìn Cố Tiểu Ảnh với ánh mắt sợ hãi. Quán Đồng gần đây bị những cuộc hội nghị liên miên ở cơ quan làm cho sắp phát điên. Thấy ánh mắt đó, anh lại càng bực bội, quay người lấy chìa khóa và điện thoại di động rồi đi ra ngoài. Ngụy Diễm Diễm lếch thếch theo sau, trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu nhìn Cố Tiểu Ảnh một cái, ánh mắt giống hệt thỏ con, có đôi chút khiến người khác thấy thương hại.

Cố Tiểu Ảnh thở dài, quay người vào phòng ngủ, chẳng kịp thay quần áo đã thả mình xuống giường. Vì đã quá mệt nên cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trước khi ngủ còn suy nghĩ, có lẽ mình nên đối xử với Ngụy Diễm Diễm tốt hơn.

Dù sao, cô cũng chẳng làm gì sai.

Nhưng, vậy thì ai sai?

Hình như chẳng có ai sai cả... Vậy thì, cuối cùng là chỗ nào có vấn đề đây?

Ngủ một mạch đến tận tám giờ sáng ngày hôm sau. Khi tỉnh lại thì Quán Đồng đã đi làm từ lâu, Cố Tiểu Ảnh cúi đầu nhìn bộ quần áo ngủ trên người, hơi kinh ngạc sao mình lại ngủ say đến mức thay quần áo mà cũng không tỉnh, rồi lại thấy ngấm ngấm sung sướng

Đây chính là ưu điểm của việc có chồng thì phải?

Cố Tiểu Ảnh thở dài nghĩ: nhưng mà, đàn ông cũng mang lại rất nhiều phiền phức.

Cô ra khỏi giường, ra đến phòng khách mới phát hiện ra, Ngụy Diễm Diễm vẫn còn ngủ?

Cố Tiểu Ảnh nhú mày: bọn trẻ ngày nay, đang cần tìm việc, học lực thì kém, năng lực cũng chẳng thể gọi là cao, thế mà lại vô tư thế này sao. Nói theo lời các cụ, thì chính mình cũng không biết mình cần gì, nhưng cũng không thể để kệ, đành gõ cửa: “Diễm Diễm, dậy đi, em ăn sáng gì nào?”

Không có người trả lời.

“Diễm Diễm, dậy đi, ăn sáng nào!” - Cố Tiểu Ảnh lại gõ cửa.

Vẫn không thấy trả lời.

Cố Tiểu Ảnh giật mình: hay là nó bị ốm?

Cô hoảng hốt đẩy cửa đi vào, lay mạnh người nằm trên giường: “Diễm Diễm, em sao thế, dậy đi!”

“Ừ...” lay đến mấy cái, Ngụy Diễm Diễm cuối cùng cũng lơ mơ tỉnh dậy. “Chị dâu dậy rồi à!”

Cố Tiểu Ảnh thở phào, nhìn Ngụy Diễm Diễm ngủ đến húp híp cả mặt, hơi bực mình: “Đã tám giờ rồi đấy! Nhanh dậy ăn sáng đi, lát chị còn đưa em đến hội chợ tìm việc làm nữa”.

“Hội chợ tìm việc làm á?” - Ngụy Diễm Diễm dụi dụi mắt ngời dậy, ngạc nhiên nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Đi hội chợ việc làm để làm gì cơ?”

“Không phải em cần tìm việc à?” - Cố Tiểu Ảnh thấy đầu sắp nổ tung: chẳng nhẽ nó còn không biết mục đích chuyến đi của nó lần này là gì?

“Đúng là cần tìm việc. Nhưng anh em chẳng phải được làm quan sao? Không thu xếp cho em làm việc ở phòng nào được sao? Tại sao lại phải đến hội chợ việc làm?” - Ngụy Diễm Diễm mở to mắt, nghi ngờ nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Chị dâu, chỉ có những người chẳng có kiến thức và các công ty vợ vẫn mới đến chỗ đó thôi. Anh em giỏi như thế, em còn phải đến đó làm gì?”

Cố Tiểu Ảnh nghe mà thấy đờ cả người, mãi mới hoàn hồn, vừa cố nén không nghiêng răng nghiêng lợi vừa nói: “Anh em không giỏi như em tưởng đâu. Thêm nữa, đây là tỉnh hội, nghiên cứu sinh nhiều như lợn con, sinh viên đại học toàn thất nghiệp, may lắm mới

tìm được việc ở hội chợ việc làm đấy. Ăn sáng xong chị đưa em đến thử xem thế nào”.

“Nhiều như lợn con á?” - Ngụy Diễm Diễm không hiểu nổi, “Thế thì chị dâu, chị chẳng phải là nghiên cứu sinh sao? Sao chị lại được làm giảng viên ở trường đại học? Anh trai em có giúp gì không? Nếu anh ấy không giúp, chắc chị đã không để anh ấy yên rồi?”

Cố Tiểu Ảnh thực sự phải nghiêng rằng, hít một hơi dài rồi nói: “Diễm Diễm, anh trai em không phải mèo máy Doraemon, không biến ra nhiều cơ hội cho em chọn được đâu. Em phải tự dựa vào mình thôi thì mới có thể lập nghiệp được, em có hiểu không?”

“Không phải thế!” - Ngụy Diễm Diễm đột nhiên đỏ bừng mặt, biện luận, “Chị dâu nói không đúng! Bố của bạn em làm quan, nên nó được vào ngân hàng làm việc! Cuộc sống không công bằng, nếu mà công bằng thì em đã chẳng phải đến tìm anh trai em!”

“À, chị hiểu rồi”, Cố Tiểu Ảnh gật gật đầu, “Diễm Diễm, ý em là nếu cuộc sống này công bằng, em có thể dựa vào năng lực của chính mình để tìm được một vị trí tốt, bởi vì bản thân em rất có thực lực, đúng không nào?”

“Đúng!” - Ngụy Diễm Diễm gật mạnh đầu, nhìn chăm chăm vào Cố Tiểu Ảnh.

“VẬY thì, Diễm Diễm, em nói cho chị biết, em sắp học xong trung cấp rồi, trường em chắc phải tổ chức cho các em thi liên thông chứ? Ba năm rồi, em thi qua mấy môn? Hay nói cách khác, là còn mấy môn chưa qua?” Cố Tiểu Ảnh ôm tay nghiêm nghị nhìn

“Vẫn còn... bốn môn...” giọng Ngụy Diễm Diễm thấp xuống.

“Bốn môn?” Cố Tiểu Ảnh nhướn mày, “Về lý mà nói, đến năm thứ ba, nhiều nhất là còn hai môn chưa thi qua đúng không?”

“Còn hai môn, thi lại lần một không qua, phải thi lần hai...” - Ngụy Diễm Diễm cúi đầu, đỏ mặt, giọng lạt đi.

“Thôi được rồi, không nói chuyện đó nữa” - Cố Tiểu Ảnh lắc lắc đầu, “Bây giờ các công ty tuyển người đều xem năng lực tổng hợp. Ở trường, em có từng làm cán bộ lớp hay hoạt động xã hội gì không?”

“Không có”, Ngụy Diễm Diễm ấp úng.

“Tại sao? Chẳng lẽ đó không phải là cơ hội tốt để rèn luyện năng lực sao?” - Cố Tiểu Ảnh ngồi xuống giường, ôm gối nhìn Ngụy Diễm Diễm.

“Làm cán bộ lớp và hoạt động xã hội tốn thời gian lắm!” - Ngụy Diễm Diễm biện hộ, “Em muốn dùng thời gian đó để học...”

“À...” - Cố Tiểu Ảnh giật mình, “Cũng có nghĩa là, để không ảnh hưởng đến học tập, nên mới không làm cán bộ lớp, cũng không ra ngoài hoạt động thực tế, vậy là em chăm chỉ học hành, kết quả vẫn còn hai môn thi lại...”

Mặt Ngụy Diễm Diễm cuối cùng cũng đỏ gay, hai hàng nước mắt lăn dài: “Chị dâu, chị coi thường em thì cứ nói thẳng, không cần phải chê bai em thế đâu”.

“Sai khái niệm rồi!” - Cố Tiểu Ảnh nhìn Ngụy Diễm Diễm không chút khách khí, “Thứ nhất, chị không hề chê bai, thứ hai, nếu em không thể đánh giá khách quan chính bản thân mình, thì chị có chê bai cũng chẳng có tác dụng gì”.

“Chị dâu, chị...” - Ngụy Diễm Diễm cuống lên.

“Thuốc đắng giã tật, sự thật mất lòng!” - Cố Tiểu Ảnh đứng lên, lúc đi khỏi phòng quay đầu nhìn Ngụy Diễm Diễm, ánh mắt坦然 nhiên: “Em gái, không cần nói xa, cứ nói ngay anh trai em đây. Anh ấy là người nông thôn, được như ngày hôm nay, không phải chỉ dựa vào cơ hội, mà cần phấn đấu nữa. Nói thẳng ra, người có thể thì cũng nhiều cơ hội hơn, nhưng chỉ cần em thực sự xuất sắc, thì cũng chưa chắc là không có cơ hội, có thể chị nói thế là hơi thẳng, nhưng em cũng cần biết, tất cả những người thành công, đều là những người hiểu rõ mình”.

Ngụy Diễm Diễm há mồm, muốn nói gì đó mà không nói ra được.

Cố Tiểu Ảnh nhìn thái độ của Ngụy Diễm Diễm, mỉm cười: “Thôi dậy đi, bữa sáng có bánh mì nướng, ăn sáng xong chị đưa em đi xem tận mắt, xem khi cơ hội là công bằng, thì trong số những người đều không có cơ hội như nhau, em có đủ xuất sắc không”.

(3)

Kết quả đương nhiên có thể nhìn thấy trước. Tháng ba vừa đúng là mùa tìm việc của các sinh viên tốt nghiệp, hội chợ tìm việc làm không rộng rãi lắm, đầy người là người. Cố Tiểu Ảnh kéo Ngụy Diễm Diễm chen vào, không biết đã bị bao nhiêu bàn chân giẫm vào, nhưng đi hết cả một vòng, cũng chẳng có công ty nào để mắt đến Ngụy Diễm Diễm.

Ngụy Diễm Diễm mặt đầy vẻ tức tối và không cam tâm, đứng giữa sân kêu ca: “Đúng là chẳng biết tôn trọng người khác, sơ yếu lý lịch chẳng thèm xem, vứt ngay vào cái thùng phía sau lưng. Khó khăn lắm mới có người xem sơ yếu lý lịch, nhưng nghe nói học trung cấp thì suýt trợn ngược cả mắt, lại còn cái người chủ quản của công ty gì ấy, đàn bà hơn 40 tuổi rồi mà vẫn còn đỏng đảnh đánh, còn uốn éo giọng nói “Công ty chúng tôi chỉ nhận những nhân tài có kinh nghiệm làm việc”... nhân tài thật thì đã chẳng đến đây, mà bị công ty săn đầu người bắt đi từ lâu rồi!”.

Cố Tiểu Ảnh đứng bên cạnh, chẳng muốn nói gì, chỉ cầm một tờ giấy quảng cáo làm quạt, quạt lấy quạt để. Mùa xuân năm này thật kỳ lạ, mới có tháng ba mà đã gần 20 độ, Cố Tiểu Ảnh mặc chiếc áo len dày, nên thấy như từng lỗ chân lông trên người mình đều đang r

Ngụy Diễm Diễm càng nói càng tức, quay người kéo đồng minh: “Chị dâu, chị nói xem bọn họ đều đòi người có kinh nghiệm làm việc, đều không muốn tuyển người mới, thế thì những người mới tốt nghiệp như chúng em làm sao mà tìm việc được? Như thế không phải là cơ hội bằng không sao?”

“Chị nghĩ kinh nghiệm làm việc cũng chỉ là yếu tố để tham khảo thôi, nhưng đối với rất nhiều công ty, cũng không phải họ chỉ nhằm nhằm vào điều kiện này đâu.” - Cố Tiểu Ảnh vừa quạt vừa chậm rãi trả lời: “Phải biết là, phần lớn các cơ hội trên đời này, đều thuộc về một số rất ít người thực sự xuất sắc. Với loại người này, điều khó nhất không phải là tìm việc làm, mà là làm thế nào để trong số bao nhiêu công việc tốt, tìm ra một công việc thích hợp nhất với mình. Nhưng với những người không xuất sắc, đi đến đâu cũng là ngõ cụt”.

“Em biết, chị dâu chẳng cần phải nói em là loại người không xuất sắc”, Ngụy Diễm Diễm vừa nói vừa mếu máo, “Nhưng mẹ em nói chỉ cần em tìm được anh trai là có đường sống, em không nghĩ rằng chị dâu lại không thích em...”

“Thôi đi!” - Cố Tiểu Ảnh bực mình, “Chị nói chị không thích em lúc nào? Chị nói chúng ta cần phải đặt mục tiêu đúng... ở tình trạng của em, thì phải bắt đầu từ mức thấp nhất, từ công việc phổ thông, dù có khổ một chút, công việc không ổn định, nhưng coi như là tập luyện, nhưng nếu em muốn một bước lên trời ngay, thì chắc là không thể được”.

“Nhưng mẹ em nói...” - Ngụy Diễm Diễm vừa khóc vừa lại lúi lúi mẹ mình ra nói. Cố Tiểu Ảnh muốn phát điên, không biết người mẹ này tây nào cho con gái mình thế nào, vừa đúng lúc chuông điện thoại reo, Cố Tiểu Ảnh mừng rỡ vừa cầm điện thoại vừa ra hiệu cho Ngụy Diễm Diễm trật tự.

Kết quả là, chưa kịp chào hỏi gì đã nghe thấy tiếng Giang Nhạc Dương hốt hoảng: “Cố Tiểu Ảnh, có một học sinh đi khỏi trường, để lại một bức thư, nói là gửi cho cô, cô nhanh quay về trường giúp tìm người đi!”

“Gì cơ?” - Cố Tiểu Ảnh tưởng mình nghe nhầm, trợn mắt - “Học sinh nào vậy?”

“Giang Nhạc Dương nói nhanh, “Chính là sinh viên nói năng chẳng ra làm sao lớp cô...”

“Tôi biết rồi”, Cố Tiểu Ảnh ngắt lời Giang Nhạc Dương, “Trước khi thi liên thông thì tôi là chủ nhiệm lớp đó. Em đó giờ chẳng phải đã học năm thứ tư, sắp tốt nghiệp rồi còn gì, tại sao lại bỏ đi?”

“Không có thời gian nói nhiều đâu, cô mau đón xe về trường đi!”
- Giang Nhạc Dương như sắp hét lên: “Tính mạng quan trọng nhất!”

“Tôi về ngay đây!” - Cố Tiểu Ảnh nói nhanh rồi ngắt máy, lao ngay ra ngoài, không đợi cái bóng chạy theo đằng sau hét: “Chị dâu, còn em thì sao?”

Cố Tiểu Ảnh lúc này mới nhớ ra người họ hàng xa phía sau lưng, đúng là dở khóc dở cười, vội móc ra 100 đồng giúi vào tay Ngụy Diễm Diễm, nói nhanh: “Cầm tiền đi taxi về nhà, chìa khóa nhà đây, nếu có vấn đề gì thì gọi điện cho anh em, ở trường chị có chuyện gấp, chị phải về trường ngay”.

“Nhưng, chị dâu, em không biết đường”, Ngụy Diễm Diễm vẫn theo sau hét.

“Thế thì mới bảo em đi taxi!” - Cố Tiểu Ảnh quát, rảo bước chạy ra ngoài đường, vừa đúng lúc thấy một chiếc taxi chạy tới, Cố Tiểu Ảnh lao lên xe như một con gió, không đợi Ngụy Diễm Diễm chạy tới đã lao vút đi.

Đứng bên đường, Ngụy Diễm Diễm thấy chiếc taxi thoáng chốc đã mất hút, ngây người.

Lúc về đến khoa, văn phòng khoa đã đang hỗn loạn.

Cố Tiểu Ảnh thờ dốc lao vào, thấy mọi người mở to mắt như nhìn thấy cứu tinh. Giang Nhạc Dương bước thấp bước cao kéo Cố Tiểu Ảnh đến bên bàn, giọng gấp gáp: “Cô xem ngay đi, là viết cho cô, xem có tìm thấy manh mối gì không”.

“Gửi cho tôi sao?” - Cố Tiểu Ảnh ngạc nhiên: “Tôi chỉ làm chủ nhiệm lớp em ấy hai năm, em ấy học liên thông xong là đổi chủ

nhiệm

Cô vừa nói vừa mở phong bì thư, nhìn những chữ viết thanh mảnh và rõ ràng không mấy quen thuộc, với nét chữ mềm mại con gái trải ra trước mắt Cố Tiểu Ảnh.

Cô Cố, chào cô.

Em là Cẩm Tây, cô còn nhớ em không ạ? Em chưa bao giờ là một học sinh hoạt bát hướng ngoại, nhưng em luôn chăm chỉ học môn của cô, đọc tất cả các cuốn sách cô giới thiệu, dù là sách chuyên môn hay sách đọc ngoài giờ, em đều đọc hết. Lúc học cao đẳng, mỗi tuần cô chỉ dạy lớp em hai tiết, nên em đã vào lớp chuyên ngành để nghe cô giảng, cô có biết không ạ?

Em còn nhớ lần đầu tiên lên lớp cho lớp em, cô đã từng nói, cô cảm thấy mình rất trẻ, nên bài giảng chắc chắn là chưa được sâu, nếu có gì chưa thỏa đáng thì xin mọi người bỏ qua, hãy cùng nhau tiến bộ. Khi đó em chỉ thấy cách nói này thật mới mẻ, nhưng sau này rất nhiều bạn trong lớp em nói, bài giảng của cô rất sâu sắc, với chúng em như thế đã là quá đủ rồi. Vì thế, thua cô, cô giảng rất hay, không hề thua kém ai. Trong bài giảng của cô, ngoài kiến thức, còn có đạo lý làm người, chúng em sẽ cảm ơn cô suốt cuộc đời.

Nhưng, em vẫn phải đi đây. Cuộc đời của em ngắn ngủi quá, đến chính em cũng không ngờ đến.

Cô ơi, em thực sự không thể cầm cự thêm được nữa. Áp lực tìm việc lớn hơn em tưởng tượng rất nhiều. Em đã mệt mỏi quá rồi, em đã sắp quên mất ban đầu mình thi vào đây là vì yêu thích chuyên ngành này. Giờ đây, thực sự em không biết tốt nghiệp xong mình sẽ làm gì nữa. Ngày nào em cũng như một con bù nhìn trong cái thân thể của chính mình, không kiểm soát được vận mệnh của mình, cũng không biết mình còn có thể làm được gì. Các hội chợ tìm việc làm trong thành phố có thể đi, em đã đi cả, các cuộc phỏng vấn có thể đến, em cũng đã đến cả, nhưng chẳng có nơi nào nhận em. Nơi thì chê em không có kinh nghiệm làm việc, nơi thì chê em là người ngoại tỉnh, nơi thì chê chưa học thạc sỹ, nơi thì chê tiếng Anh chưa nổi cấp 6, nơi thì chê thẳng thừng em là con gái. Em suy nghĩ, tại sao chẳng có nơi nào muốn em cả?

Còn những hàng người dài trước các h việc làm nữa, một vị trí nhân viên hiệu đính mà có đến ít nhất 400 người xếp hàng; vị trí nhân viên văn phòng, ít nhất 300 người xếp hàng, đến những công việc còn con khác cũng có bao nhiêu hồ sơ xin việc... Em nhận ra là mình hết hi vọng rồi.

Em rất hoang mang, trước đây mọi người đều nói sinh viên học viện nghệ thuật cực kỳ năng động, nhưng chắc là không phải em rồi, nhưng cũng không phải là rất nhiều người bên cạnh em. Tuy khi lên lớp, cô cũng khuyến khích chúng em ra ngoài trường cọ xát chính mình, nhưng phân hiệu mới của trường mình xa quá, xung quanh chỉ có núi rừng và sông suối, chẳng có những đài phát thanh, đài truyền hình, tòa soạn báo, tạp chí như cô nói, thậm chí đến cả cửa hàng cũng không có. Từ trường vào đến thành phố phải mất hai tiếng xe bus, vì hẻo lánh quá, nên em cũng không dám về trường mượn, dù sao thì công việc nửa thời gian cũng chỉ là trong mơ.

Lúc nghỉ hè, em cũng tìm được công việc làm thêm ở quê, đó là đi quảng cáo tivi. Thực ra em nghĩ, bản thân mình thì không vấn đề gì, nhưng làm rồi thì mới thấy, loại tivi, chức năng, nguyên lý, em mãi mãi cảm thấy mơ hồ, không nói rõ được. Khó khăn lắm cũng làm được một tháng, cầm được ít tiền, nhưng lúc tìm việc thì người ta nói: loại kinh nghiệm làm việc này không được tính. Cô ơi. Đây là lần đầu tiên em cảm thấy mình là đồ bỏ đi - em chăm chỉ học hành như thế, nhưng chính em cũng không biết, bốn năm trôi qua, rốt cục em học được cái gì?

Cô ơi, em rất thích blog của cô, em nhớ lúc đó cô có nói: muốn chết, là vì vẫn chưa trưởng thành, vì vẫn còn trẻ, con đường đi chưa dài, tương lai tốt đẹp phía trước vẫn còn mơ hồ, nên mới tưởng rằng những khó khăn tạm thời trước mắt là mãi mãi. Nhưng thưa cô, em không đủ dũng cảm để đợi đến lúc trưởng thành, gia đình em ở nông thôn, nếu sau khi tốt nghiệp cấp ba, em đi làm thuê, thì có lẽ đã nuôi được cha mẹ. Học phí của Học viện Nghệ thuật cao như thế, em đã đến đây với sự hiếu kỳ và hào hứng. Rồi mỗi năm tốn nhiều tiền như thế, mà em vẫn chẳng có cách nào báo đáp cha mẹ... Thưa cô, em cũng không dám nghĩ, thôn em khó khăn lắm mới có được một người thi đỗ đại học, nếu em không tìm được việc làm, em sẽ phải làm gì đây? Em còn mặt mũi nào mà quay về nữa?

Cô ơi, em thực sự phải đi thôi. Trước khi ra đi, em muốn nói rất nhiều điều, nhưng chẳng biết nói cho ai nghe. Thế là em viết cho cô, vì em luôn cảm thấy cô thực lòng đối tốt với chúng em, cô thương chúng em. Nhưng lần này, cô không cần phải thương em nữa rồi, em đã phụ lòng mọi người, em không đáng được người khác thương xót nữa. Nói ra những lời này là em ra đi rồi. Tuy em không biết cuối cùng em đã nói những gì, nhưng có lẽ đã rất nhiều điều nói lộn xộn không rõ ràng, nhưng cũng đành chịu thôi.

Thưa cô, chúc cô hạnh phúc! Cô là người tốt, ông trời sẽ phù hộ cho cô.

Vĩnh biệt cô.

- Cẩm Tây tuyệt bút -

Cố Tiểu Ảnh khẽ khàng đặt bức thư xuống bàn làm việc của Giang Nhạc Dương.

Cô nhìn vết gấp trên bức thư - vẫn còn mới. Cô có thể tưởng tượng ra, khi gấp bức thư này lại, trái tim Cẩm Tây mềm yếu và đau khổ đến mức nào, cả tuyệt vọng nữa.

Nước mắt cô cứ thế lăn xuống, rơi vào bức thư, cô lấy tay lau đi, để lại một vệt thấm trên giấy.

Cố Tiểu Ảnh biết, dù nước sẽ khô đi, nhưng vẫn sẽ để lại một vết sần xấu xí. Từ trước đến nay chưa có cái gì có thể thực sự hoàn toàn không còn dấu vết.

Nỗi đau cũng không, nước mắt cũng không, đến sinh mệnh cũng không.

Nếu như Cẩm Tây - Cẩm Tây, Cẩm Tây, nếu em đi mất, thì bố mẹ em, bạn bè em, lại còn người nhận được bức thư này là cô nữa, phải làm gì đây?

(4)

Tháng ba, nhiệt độ lúc hai giờ chiều ở thành phố lục địa lên đến đỉnh điểm.

Mồ hôi nhỏ từng giọt, rất nhiều lần, Cố Tiểu Ảnh bước không nổi. Cô cũng muốn ngồi nghỉ một lúc, nhưng cứ nghĩ đến khuôn mặt cô gái có nụ cười chua chát, cô lại nghiêng rặng, tiếp tục tìm kiếm trong biển người ở bến tàu, bến xe.

Mò kim đáy bể.

Cố Tiểu Ảnh cảm thấy sắp phát điên đến nơi.

Tất cả mọi người đều đặt hi vọng vào cô - trước khi đi tìm người, Giang Nhạc Dương quá lo lắng: “Cố Tiểu Ảnh, cô cố gắng suy nghĩ đi, lúc lên lớp cô có nói đến một nơi nào đó, một nơi rất đẹp mà cô muốn đi? Cô nghĩ xem, em ấy có thể đi đâu được? Em ấy quý cô như thế, có thể em ấy sẽ đến nơi mà cô nói đến, cô nhanh nghĩ đi!”

Cố Tiểu Ảnh bị anh hỏi dồn đến chóng cả mặt, khó khăn lắm mới gất lên: “Tôi nói trong thời gian tôi còn sống, nhất định sẽ đến Hi Lạp và Tây Ban Nha, anh nghĩ nó có đến đó được không?”

Giang Nhạc Dương sững người.

Mất một lúc lâu, anh mới từ từ ngồi lên ghế, chậm rãi nói: “Xin lỗi”.

Lúc nói câu này, giọng anh đầy chua xót.

Cố Tiểu Ảnh thấy mềm lòng, nước mắt đột nhiên trào ra, cô bụm miệng, dường như muốn làm như vậy để ngăn tiếng khóc. Đầu óc cô mụ mị, chân mềm nhũn, chỉ cố bám lấy tay áo Giang Nhạc Dương, cố nén khóc hỏi anh: “Làm thế nào bây giờ, em đi đâu tìm bây giờ? Làm thế nào bây giờ thầy Giang, em chẳng biết đi đâu để tìm cả...”

“Đừng cuống, phải bình tĩnh mới được”, Giang Nhạc Dương hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn những người đang đứng xung quanh, nói nhanh: “Mọi người cùng đi tìm đi, tất cả các nam sinh và giáo viên, đến các bến xe, bến tàu, hồ nước, đỉnh núi, bờ sông... hai người một nhóm, tám giờ tối tập trung tại đây”.

Trong vòng 10 phút, các nam sinh và giáo viên trẻ của khoa Quản lý đều được điều động đi tìm.

Cố Tiểu Ảnh là người đi ra sau cùng, trước khi đi ra, lần đầu tiên cô Giang Nhạc Dương trong bộ dạng như thế. Dưới ánh mặt trời,

người con trai cao 1m8, lưng hơi cúi, tay nắm chặt, nét mặt khô sớ, thấy cô đang nhìn mình, chỉ khẽ mỉm cười đau khổ.

Giọng anh hơi run, không còn cái sự điềm tĩnh trước mặt mọi người như mọi khi, bây giờ chỉ còn là sự lo sợ không giấu giếm, anh nói: “Làm thế nào đây, Cố Tiểu Ảnh, lúc này, tôi mới phát hiện ra là tôi rất sợ hãi”.

...

Trong thành phố ồn ào náo nhiệt, Cố Tiểu Ảnh ngẫm nghĩ về thái độ của Giang Nhạc Dương rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt và biển người đang chen vai thích cảnh xung quanh mình, mũi cay cay, nước mắt trào ra.

Ngày hôm đó, Cố Tiểu Ảnh lượn một vòng khắp các núi và hồ trong thành phố.

Quản Đồng gọi điện thoại hai lần, lo lắng hỏi: “Cố Tiểu Ảnh, em đi đâu vậy?”

Nói chưa dứt câu đã bị Cố Tiểu Ảnh chặn lại: “Có chuyện gì để về nhà nói, học sinh của em mất tích, em phải đi tìm”.

Nói xong cô cúp máy.

Cô không có thời gian nói chuyện với Quán Đồng. Lúc này, ngoài tin tức về Tống Cẩm Tây, Cố Tiểu Ảnh chẳng còn nghe vào tai được chuyện gì khác.

Trên đỉnh núi, gió thổi vi vu, Cố Tiểu Ảnh tóm lấy khách du lịch, nhân viên dọn vệ sinh, người quản lý công viên... giọng như sắp khóc miêu tả hết lần này đến lần khác: “Mọi người có nhìn thấy một cô gái, thấp hơn tôi một chút, mặt tròn, tóc chấm vai, rất thanh tú...”

Ai cũng lắc đầu.

Cũng có người nhiệt tình, cùng Cố Tiểu Ảnh lên núi rồi lại xuống núi tìm, có người gợi ý nên đến đồn cảnh sát thông báo, Cố Tiểu Ảnh chân thành cảm ơn mỗi người giúp đỡ..

Cứ như thế, từ trưa đến tối, Cố Tiểu Ảnh tìm kiếm khắp thành phố như người mất hồn. Khi đèn đường bắt đầu lên, cuối cùng cô không chịu nổi nữa, ngồi xuống chiếc ghế băng bên bờ hồ, bật khóc.

Đúng lúc đó thì có tiếng chuông điện thoại. Cố Tiểu Ảnh hấp tấp nhận điện như bắt được vàng, Giang Nhạc Dương nói to với giọng mừng rỡ và bực bội cố kìm nén: “Cố Tiểu Ảnh, về khoa đi! Tìm thấy Tống Cẩm Tây rồi, cô về nói chuyện với nó hộ tôi! Tôi e tôi không kìm chế được, lại đánh nó”.

“Tìm thấy rồi sao?” - Cố Tiểu Ảnh thốt lên, trong nháy mắt, sự mừng rỡ biến thành một sự chua xót như vừa trút được một gánh

nặng, cô gằn như hét lên: “Đợi một chút, tôi về ngay!”

Nói xong, Cố Tiểu Ảnh hồi hả chạy ra đường, chặn một chiếc xe taxi lại, chạy thẳng về phân viện ở ngoại thành cách đó 50km!

Về đến khoa thì đã hơn 7 giờ tối, Cố Tiểu Ảnh lao lên văn phòng khoa, vừa đẩy cửa đã thấy ngay Tống Cẩm Tây đang co rúm trên sofa, vừa yếu ớt vừa đáng thương.

Thấy Cố Tiểu Ảnh, Giang Nhạc Dương như trút được gánh nặng, không đợi Cố Tiểu Ảnh mở miệng, anh đã bước nhanh đến, kéo Cố Tiểu Ảnh ra hành lang. Cố Tiểu Ảnh vừa định nói gì, Giang Nhạc Dương đã nói trước: “Thực ra cũng chưa đi xa, tìm thấy ngay bên hồ nước ở ngoại thành lần trước trường đi tham quan. Tôi nói gì nó cũng không chịu mở miệng, trạng thái tinh thần không tốt, tâm trạng rối bời. Nếu không để nó trút được gánh nặng đó, thì lần này tìm được, sẽ lại có lần sau, lần sau nữa. Cố Tiểu Ảnh, cô đến nói chuyện với nó đi, nó tin cô, cô có thể làm cho nó suy nghĩ thoáng ra”.

Giang Nhạc Dương thở ra một hơi dài, cố nén sự phẫn nộ trong lòng: “Tôi e mình nếu cứ nói tiếp, sẽ không kìm chế được mà cho nó một bạt tai mất”.

Cố Tiểu Ảnh ngẩng đầu nhìn Giang Nhạc Dương, gật gật đầu, không nói gì.

Khi cô đẩy cửa bước vào, Tống Cẩm Tây vẫn đang co ro trên sofa, không ngẩng đầu, không nói, toàn thân như t động, thái độ như tê dại, như đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài.

Cố Tiểu Ảnh cũng không nói gì, chỉ ngồi lên sofa đối diện với nó. Cũng đến lúc này cô mới phát hiện ra phần phía trên gót chân mình đã bị giày cao gót làm xước, bật cả máu tươi. Làn tất móng đã bết chặt lại với máu. Cố Tiểu Ảnh cẩn thận cởi giày ra, rồi nghiêng răng, chịu đau, tuột hẳn tất ra khỏi chân, làn da móng bị tất kéo theo khiến Cố Tiểu Ảnh không nhịn nổi kêu “Ái” một tiếng. Tống Cẩm Tây hình như nghe thấy, khẽ động đậy, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

Cố Tiểu Ảnh co chân lên ghế sofa, một lúc lâu sau, đợi cho bớt đau, cô mới bắt đầu như tự nói với mình.

“Cẩm Tây, cô vẫn còn nhớ em!” - Cô ngẩng đầu nhìn Tống Cẩm Tây vẫn đang co rúm trên chiếc ghế sofa đối diện, nhẹ nhàng nói: “Hai năm trước, chính em là người gửi email cho cô, hỏi cô đã bao giờ từng muốn chết chưa. Năm đó em mới học năm thứ hai, việc học rất vất vả, tính hơi nhút nhát, mỗi lần lên lớp đều ngồi bàn đầu. Có lúc cô đãng trí bỏ quên bút hoặc vở, đều là em mang trả cho cô. Cô không biết tại sao em lại muốn hỏi câu đó, nhưng cô rất lo em nghĩ không thoág, nên đã viết cho em một bức thư rất dài để trả lời câu hỏi này của em. Lần lên lớp sau đó, nhìn vào ánh mắt em, cô biết, em đã nghĩ thoág ra, em đã có sức mạnh, em sẽ không muốn chết nữa”.

Cô nhắm mắt lại, tựa vào lưng ghế sofa: “Cô chỉ không ngờ rằng, sau hai năm, em vẫn tuyệt vọng. Cẩm Tây, là lỗi của cô, nếu lúc đó cô quan tâm đến em hơn nữa, luôn luôn quan tâm đến em, thì sẽ không có ngày hôm nay”.

“Thưa cô...” - Tống Cẩm Tây cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, giọng lí nhí, nhưng Cố Tiểu Ảnh không nhìn đến.

Cô vẫn nhắm mắt, dường như hồi tưởng lại việc cách đó rất lâu: “Trước đây, cô có một người bạn cùng bàn rất thân, cô ấy là đại biểu của môn toán học trong lớp chuyên văn của bọn cô. Cô không giống cô ấy, điểm toán của cô chẳng bao giờ đạt điểm 5, nên đến cô cũng biết, cô ấy cần thi lên đại học trọng điểm, chứ cô thì chắc không thi đỗ đại học được. Nhưng không ai ngờ, năm cuối cùng của trung học, cô mắt nhắm mắt mở đăng ký vào Học viện nghệ thuật, thời đó thì vào Học viện nghệ thuật không tính điểm toán, còn các môn khác cô thi điểm cũng khá, và thế là cô đỗ vào trường. Nhưng cô bạn kia lại không thuận lợi, chỉ đỗ hệ chính của một trường đại học phía nam. Ngày chia tay, cô đưa cô ấy đến bến tàu, cô ấy không vui vẻ chút nào. Cô ấy nói: “Tiểu Ảnh hãy chờ nhé, rồi sẽ có một ngày mình quay lại”. Điều này thì cô tin, từ nhỏ, cô ấy nói gì, cô cũng tin. Nhưng sau đó, đúng là cô ấy quay trở lại, nhưng mà là tro hài cốt của cô ấy”.

Tống Cẩm Tây chậm chậm, chậm chậm mở to mắt, nhìn chằm chằm vào Cố Tiểu Ảnh. Cố Tiểu Ảnh vẫn mệt mỏi ngồi tựa vào sofa, nhắm mắt, một dòng nước mắt từ từ chảy xuống từ đôi mắt cô đang nhắm nghiền.

“Đó là năm thứ ba đại học, trường cô ấy phát triển đảng viên là sinh viên. Cô ấy là người thích phấn đấu, không thắng được nhóm cán bộ lớp thì đã đành, đảng này không ngờ cũng không quay nổi mấy sinh viên đã từng thi lại. Cô ấy lên khoa đấu tranh, nhưng các thầy cô phê bình cô ấy thích hư vinh, bạn bè chê cười cô ấy là tự đánh giá mình quá cao. Cô ấy nhất thời không suy nghĩ thoáng, nên đã uống thuốc ngủ liều cao,” giọng Cố Tiểu Ảnh bình thản đến lạnh người, Tống Cẩm Tây thở hắt ra, nghe thấy tiếng cô kể tiếp - “Nhưng được phát hiện rất sớm, đưa đi bệnh viện rửa ruột, cứu được”.

“Nằm trên giường bệnh, cô ấy gọi điện thoại cho cô, cô nghe thấy thì lo quá, cách nhau xa như vậy, cô nói khô cả nước bọt suốt hai tiếng đồng hồ, cho đến khi thẻ điện thoại không còn một đồng, cô ấy mới đồng ý với cô trước khi cúp máy, nói là sẽ tiếp tục sống tử tế”, Cố Tiểu Ảnh khẽ thở dài, giọng chua xót, “Nhưng chẳng ai ngờ, sau khi xuất viện, quay về trường, các giáo viên trong trường hơi tởm lại lời cô ấy ra mắng nhiếc, các bạn học thì trêu chọc gièm pha, ai cũng nói cô ấy bị điên, nói cô ấy đã muốn chết, lại còn làm ảnh hưởng đến thanh danh của trường. Cô ấy như sắp phát điên, chịu đựng được hơn một tháng, nhưng tình hình chẳng có gì cải thiện mà càng ngày càng nặng nề. Cuối cùng, đến người của khoa khác cũng chỉ chỉ trỏ sau lưng cô ấy. Cô ấy không trụ được, lại tìm đến cái chết. Trước khi tự sát, cô ấy gọi điện cho cô, muốn nói chuyện gì đó với cô. Nhưng lúc đó cô đang lên lớp, không dám nhận điện thoại, nên từ chối không nhận. Có lẽ chính vì cô không nhận điện thoại, càng khiến cô ấy nghĩ cả thế giới đều quay lưng lại với mình. Cô ấy cắt cổ tay, đến khi được phát hiện, thì máu đã nhuộm đỏ cả tấm ga trải giường...”

Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng mở mắt, nước mắt lưng tròng nhìn Tống Cẩm Tây: “Mấy năm nay, cô luôn nghĩ, nếu năm đó cô nghe cú điện thoại kia, thì cô ấy có chết không? Cẩm Tây, có thể em không biết, năm năm rồi, cô không có đủ dũng cảm thăm mộ cô ấy, cô sợ phải nhìn thấy khuôn mặt vĩnh viễn dừng lại ở năm năm trước. Cũng có lúc cô gặp ác mộng, trong giấc mộng cô ấy nói: Tiểu Ảnh, mình tin tưởng bạn như thế, sao bạn lại không nhận điện thoại của mình? Cô ấy khóc trong giấc mơ của cô, nói rằng: đến cả bạn còn không cần tôi, Tiểu Ảnh, nên tôi chẳng còn gì nữa...”

Trong văn phòng yên tĩnh, Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng bật khóc: “Tống Cẩm Tây, hôm nay cô tìm quanh hồ, tìm trên núi, cô lo sợ biết bao chuyện em không còn sống nữa!!!”

Đêm khuya, Cố Tiểu Ảnh bắt đầu cảm thấy mình sắp phát điên, nhưng cô vẫn cố nén, vì ngay từ đầu cô đã thấy không thể chịu nổi. Cô cũng hận là không thể cho Tống Cẩm Tây một cái tát, cô hận là không thể khắc dấu tay cái tát của mình vào tim Tống Cẩm Tây, để nó ghi nhớ suốt đời rằng: sinh mệnh của nó không phải chỉ thuộc về riêng bản thân nó!

Cố Tiểu Ảnh bật khóc hét to như xé giọng: “Tống Cẩm Tây, em không phải là từ kẻ đá chui lên, cũng không phải là từ kẻ đá mà lớn được bằng này! Tại sao em lại dám chết chứ? Em nói đi, tại sao em lại dám chết?! Em chết rồi, chẳng còn biết gì nữa, bố mẹ em sẽ thế nào? Chúng tôi sẽ phải làm thế nào?!”

Một giây sau đó, trong lúc đầu Cố Tiểu Ảnh quay cuồng, Tống Cẩm Tây đột ngột từ ghế sofa tụt xuống, ra quỳ trước mặt Cố Tiểu

Ảnh!

Nước mắt Tống Cẩm Tây trào ra, cô túm chặt lấy áo Cố Tiểu Ảnh, khóc to: “Cô ơi, em không muốn chết nữa đâu, nhưng em không thể chống chọi nổi nữa. Cô nói đi, em phải làm gì đây? Em còn có thể làm được gì? Em thi cao học phần thi viết không đạt, lại không tìm được việc làm, tất cả mọi người đều chờ đợi em làm rạng rỡ tổ tông, nhưng đến tự nuôi sống mình em còn làm không nổi!”

Những đau khổ dồn nén đã lâu cuối cùng cũng bùng ra, trong đêm yên tĩnh, giọng Tống Cẩm Tây sắc nhọn thê lương: “Cô ơi, em phải làm sao đây? Em không chết thì biết làm thế nào? Đúng, đúng là em ích kỷ, em không nghĩ đến người khác, nhưng đến chính mình, em còn không lo nổi, thì làm sao mà em nghĩ đến người khác được?”

“Bốp!” - Cái tát mà Cố Tiểu Ảnh kìm nén mãi, cuối cùng vẫn đập trên mặt Tống Cẩm Tây!

Giây phút đó, cả hai đều sững sờ.

Một lúc lâu sau, Cố Tiểu Ảnh mới hồi lại, vội vã quỳ xuống, vừa xoa má Tống Cẩm Tây vừa hốt hoảng hỏi: “Cô xin lỗi, Cẩm Tây, có đau không? Cô không cố ý đánh em, chỉ là vì cô quá lo lắng...”

“Em hiểu mà” - Tống Cẩm Tây bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên, cô gái nhìn Cố Tiểu Ảnh, nước mắt lại trào ra, giọng nhẹ đến

mức như hơi thở, nói: “Thưa cô, cô làm như vừa rồi, thật là giống mẹ em... nhưng mẹ em sức khỏe không tốt, nên dù em có khổ tâm nữa, em cũng chẳng dám nói với mẹ...”

Cố Tiểu Ảnh sững người, trong tích tắc, tim cô như bị thứ gì đâm vào, nhỏ ra từng giọt máu.

“Gia đình em nghèo lắm, sợ dĩ em học được xong đại học, là do sự giúp đỡ của bốn cô chú,” - Tống Cẩm Tây nắm chặt lấy tay Cố Tiểu Ảnh, khổ sở kể, “Nhưng, sau khi vào Học viện thì em hối hận, vì với một đứa hoàn cảnh gia đình như em, thì không nên học nghệ thuật. Dù em có chăm chỉ hơn nữa, nhưng cũng không có tiền đi xem kịch nói, nghe hòa nhạc... Với một sinh viên học nghệ thuật, nếu chỉ có xem sách giáo khoa, thì làm sao mà thi được điểm cao!”

Cô thôn thức: “Nhưng em không muốn chấp nhận thua cuộc, nên đã thi liên thông. Em muốn chứng minh người nông thôn như chúng em có thể học tốt được nghệ thuật. Dù đúng là từ nhỏ em chưa được xem tivi, xem phim, không được học nhạc học hát, em cũng không kém hơn người khác. Nhưng, cô ơi, không ngờ rằng, đến khi tốt nghiệp rồi, em vẫn phải thừa nhận, em kém hơn các bạn, em kém hơn rất nhiều so với những sinh viên ngay từ nhỏ đã được tiếp xúc với nghệ thuật. Cùng nhau đi phỏng vấn, sự sáng tạo của họ luôn luôn mới mẻ hơn em, họ nhắc đến các tác phẩm hoạt hình, các chuyển lưu diễn triển lãm, nhưng những thứ đó em đều không biết...”

“Em tưởng rằng, thi đỗ vào Học viện nghệ thuật, là ông trời mở ra cho em một cánh cửa mới, giúp em bước vào một thế giới mới”,

Tống Cẩm Tây cười đau khổ, “Nhưng, cô ơi, giờ thì em biết rằng, kể từ ngày em thi đỗ vào Học viện nghệ thuật, ông trời đã đóng lại tất cả các cánh cửa. Nói theo lời của các bạn lớp em, thì đó là No way, No door, No window [1]”.

[1] Tạm dịch: Mọi con đường, mọi cánh cửa đều đã đóng lại.

Cố Tiểu Ảnh trầm mặc.

Có lẽ, đây là lần đầu tiên, Cố Tiểu Ảnh cảm thấy bất lực về ngôn từ. Cô không biết nên nói gì, không biết phải làm gì mới hóa giải được cơn tuyệt vọng trong lòng người con gái này, nhưng cô biết, cô không thể bỏ đi, cô phải tháo được những cái nút thắt này thì mới có thể thoát ra được, nếu không, chỉ cần cô buông tay ra, cô gái này có thể sẽ lại một lần nữa bước vào con đường tuyệt vọng.

Màn đêm buông xuống, Cố Tiểu Ảnh ôm cô bé trong lòng mình, trái tim se lại.

(5)

Đêm hôm đó, Cố Tiểu Ảnh không về nhà.

Cô đưa Tống Cẩm Tây về căn hộ dành cho giáo viên, tạm thời cho cô nằm ở giường của Lưu Dịch. Hai người nằm nói chuyện trong bóng tối, không có chủ đề cố định, chỉ là cứ thế nói chuyện thâu đêm, cho đến khi bên ngoài bắt đầu có ánh sáng mới lơ mơ ngủ. Mới ngủ được chưa đến hai tiếng, ngoài cửa sổ bắt đầu vang lên bài: “Hành khúc vận động viên”, các sinh viên cả khoa hí kịch bắt đầu luyện cười: “ha ha ha ha”, sinh viên khoa âm nhạc bắt đầu tập hát: “a a a a”... sân vận động bắt đầu ồn ã tiếng người.

Cố Tiểu Ảnh tỉnh dậy khỏi giấc ngủ chập chờn, đầu đau dữ dội. Vừa mở mắt cô đã hốt hoảng thót tim, choàng ngồi dậy nhìn sang giường bên, thấy Tống Cẩm Tây thì mới thở phào.

Rồi sau đó cô không thể ngủ lại được nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, Cố Tiểu Ảnh nhồm dậy, lấy điện thoại di động, khẽ đi ra ngoài, đứng ngoài hành lang

Giang Nhạc Dương mới sáu giờ hơn đã đứng giữa sân vận động, tổ chức sinh viên tập thể dục buổi sáng, thấy số của Cố Tiểu Ảnh vội vàng nghe điện: “Tình hình thế nào?”

“Ngủ rồi”, Cố Tiểu Ảnh thở dài, “Tạm thời nó đã bình tĩnh lại, tôi sắp phát điên rồi. Thầy Giang, nếu tôi đi bệnh viện gặp bác sỹ tâm lý, khoa có thanh toán viện phí không?”

“Cô đi gặp bác sỹ tâm lý?” - Giang Nhạc Dương thở phào nhẹ nhõm rồi mới có dũng khí để đùa: “Cố Tiểu Ảnh cô đùa đấy phải không? Nếu cô đi gặp bác sỹ tâm lý, thì chỉ cần cô ngồi kể lể hai tiếng, là bác sỹ khoa tâm lý cũng mắc bệnh tâm lý luôn”.

“Thầy đúng là độc ác!” - Cố Tiểu Ảnh trề môi, “Thôi nói chuyện nghiêm túc, vừa rồi em đã nghĩ đến một việc rất nghiêm túc. Thầy nói xem, chúng ta là giáo viên, liệu có thể tận dụng quan hệ của mình để giúp học sinh tìm việc được không? Nói thế nào nhỉ, chúng ta quen biết nhiều hơn các em ấy”.

“Cô tưởng là tôi chưa từng nghĩ đến à?” - Giang Nhạc Dương than thở, “Nhưng mỗi năm riêng khoa mình đã có mấy trăm sinh viên tốt nghiệp, giúp được một người chứ làm sao mà giúp được tất cả, cô giúp ai không giúp ai?”

“Nhưng vẫn còn tốt hơn là không giúp ai cả!” - Cố Tiểu Ảnh thở dài, “Em còn nhớ trước đây chúng ta thường đùa rằng: học viện nghệ thuật tuyệt đối sẽ không có sinh viên nào tự sát, bởi vì sinh viên học viện nghệ thuật đều: “To gan, cẩn thận, mặt dày”. Xem ra

bây giờ câu nói đó hết thời rồi, cứ như thế này, để chừng năm nào cũng có một, thậm chí nhiều Tống Cẩm Tây”.

“Cô định làm thế nào?” - Giang Nhạc Dương trầm tư một lúc, hỏi lại.

“Lớp chúng ta có người làm ở đài truyền hình và đài phát thanh, chúng ta thử liên hệ với họ, xem có chỗ thực tập không, dù sao thì các đơn vị văn hóa bây giờ cũng không có biên chế, ký được hợp đồng vài năm cũng coi là giỏi rồi”.

“Được”, Giang Nhạc Dương gật đầu, “Tôi cùng bàn bạc với các giáo viên khác, xem c giúp được gì không”.

“Thầy Giang, cách này chỉ giải quyết phần gốc, không giải quyết được phần ngọn”, Cố Tiểu Ảnh buồn bã.

“Vấn đề này e rằng tôi và cô không thể giải quyết nổi đâu”, Giang Nhạc Dương thở dài - “Cứ giải quyết xong việc trước mắt đã rồi nói sau”.

Cố Tiểu Ảnh cũng thở dài, không nói thêm nữa.

Có lẽ Cố Tiểu Ảnh cũng may mắn, vừa gọi điện đến chỗ Hứa Tân cô đã nhận được tin lành.

“Tòa soạn của mình đang tìm một trợ lý tuyên truyền, một trợ lý biên tập”, Hứa Tân cười hí hửng “Cần người viết lách giỏi một chút, cẩn thận một chút, thù lao không cao lắm, tính theo khối lượng công việc, nhưng nếu làm tốt, thì có hi vọng được ký hợp đồng ba năm. Trong thời hạn hợp đồng, nếu biểu hiện tốt, còn có thể ký tiếp hợp đồng hoặc chuyển lên biên tập chính thức. Nhưng cậu cũng biết đấy, bây giờ các tòa soạn cũng chuyển sang cơ chế doanh nghiệp, cạnh tranh cũng lớn lắm”.

“Mình yêu cậu chết đi được, cưng ạ!” - Cố Tiểu Ảnh nước mắt lưng tròng, “Mình mời cậu ăn cơm”.

“Không cần đâu, có làm được hay không thì còn phải xem các em ấy thế nào đã. Mà cậu nhanh về nhà đi, đêm không về nhà, rồi lại còn không nghe điện thoại, không biết anh Quán Đồng sẽ trừng trị cậu thế nào đây?” - Hứa Tân đặc ý.

Lời nói của Hứa Tân làm Cố Tiểu Ảnh như tỉnh mộng, nhớ lại chuyện này, bất giác thở dài.

Quay trở về tập thể giáo viên, Cố Tiểu Ảnh liền nói tin tốt về chuyện có thể đến tòa soạn thực tập cho Tống Cẩm Tây, rồi trong lúc Tống Cẩm Tây cảm động đến trào nước mắt, cô giúp cô bé thay đồ, quần áo là của Cố Tiểu Ảnh, nhưng hai người vóc dáng gần giống nhau, Tống Cẩm Tây mặc vào lại có phần khá hơn.

Sau đó, hai người đi xe bus vào trung tâm thành phố. Trên đường đi, cô đưa Tống Cẩm Tây đến chỗ làm việc. Cho đến khi thấy

Tổng Cẩm Tây tràn đầy cảm kích và vui sướng theo Hứa Tân vào thang máy. Cố Tiểu Ảnh cuối cùng mới thở phào rồi quay lưng về nhà mình.

Cũng đến lúc đó, do cả ngày hôm qua mệt, căng thẳng, cùng với buồn ngủ cộng lại, Cố Tiểu Ảnh gần như vừa đi vừa ngủ.

Khó khăn lắm cô mới quay về được tập thể Tinh ủy thì đã tám rưỡi sáng. Mắt Cố Tiểu Ảnh như sắp sụp xuống, nhưng khi cô chưa kịp giơ tay gõ cửa, cửa đã tự động mở từ bên trong.

Cố Tiểu Ảnh vừa ngẩng đầu đã nhìn ngay thấy Quán Đồng, thì nhào ngay vào người anh, nũng nịu: “Em buồn ngủ quá, ông xã, cho em dựa chút nào...”

Quán Đồng nhíu mày: “Cố Tiểu Ảnh, cả buổi tối em không về nhà, em có biết anh lo lắng thế nào không? Anh gọi điện thoại thì em không nhận điện, rốt cuộc là em có chút trách nhiệm làm vợ không đấy?”

“Chẳng phải em đã về rồi đó sao?” - Cố Tiểu Ảnh nhíu mày, ném chiếc túi xách sang một bên, mắt nhắm mắt mở lao đảo đi vào phòng ngủ, “Sao anh vẫn chưa đi làm?”

“Cố Tiểu Ảnh, em đứng lại cho anh!” - Quán Đồng hơi bực mình, “Em có biết ngày hôm qua xảy ra chuyện gì không?”

“Hôm qua?” - Cố Tiểu Ảnh cảm thấy mình bắt đầu tư duy hỗn loạn do thiếu ngủ, “Tìm thấy Tống Cẩm Tây rồi, em buồn ngủ quá, không thể trụ nổi nữa!”

“Em đi tìm người, thế em có biết người nhà mình cũng suýt lạc không?” - Quán Đồng cuối cùng không nén nổi bực tức “Sao em lại có thể bỏ Diễm Diễm lại cửa hội chợ việc làm? Em có biết đến đông tay nam bắc là hướng nào nó còn không biết không?”

“Hả!” - Cố Tiểu Ảnh chột tỉnh, cứng họng, “Đúng rồi, Diễm Diễm, Diễm Diễm sao rồi? Nó tìm được nhà không?”

“Nó không tìm thấy!” - Quán Đồng thực sự cáu, “Nó lên xe taxi, nhưng lại nhầm tập thể Tỉnh ủy với tập thể chính quyền tỉnh, nên bị đưa đến tập thể chính quyền tỉnh. Nó lòng vòng ở đó một lúc mới phát hiện ra không phải nhà mình, định đi ra gọi taxi, nhưng chưa đi được bao xa đã có người phóng xe máy đến giật mất túi xách. Con bé sợ đến nỗi ngồi khóc bên đường, may mà có cảnh sát đi tuần đưa nó về trạm cảnh sát, nhưng nó không nhớ số điện thoại của anh, gọi điện về nhà nó cũng không có ai nhắc máy. Anh đợi cho đến tối cũng không thấy nó về nhà, gọi điện cho em thì chưa nói hết câu em đã ngắt máy. Anh gọi ba lần em ngắt ba lần. Em có biết anh lo lắng thế nào không? Nếu không phải cảnh sát người ta gọi điện đến Tỉnh ủy, lòng vòng mãi mới tìm được anh, thì em chắc không biết còn chỗ nào mà khóc nữa!”

Cố Tiểu Ảnh chờ người.

Cố Tiểu Ảnh chưa bao giờ thấy Quán Đồng nổi giận. Từ xưa đến nay, anh luôn ôn tồn nhẹ nhàng. Trong mắt tất cả mọi người, chỉ có Cố Tiểu Ảnh “bắt nạt” Quán Đồng, đến bà Cố còn nói: “Đừng có được đằng chân lân đằng đầu, con thỏ khi cấp quá cũng cắn người”, vậy thì bây giờ Quán Đồng có cắn người không nhỉ?

Đang lúc sáng sớm, ngoài cửa bắt đầu có người xuống nhà đi làm, Cố Tiểu Ảnh chờ đần đứng giữa phòng khách, nhìn Quán Đồng mặt mũi giận dữ, đầu óc cô bấn loạn, cô dường như mất đi năng lực biện giải, nên cứ thế đứng nhìn miệng Quán Đồng mở ra rồi khép vào, giọng càng lúc càng to!

Cũng không biết bao nhiêu lâu sau, cửa phòng đọc mở “cách” một tiếng, Cố Tiểu Ảnh giật mình quay đầu, thấy Ngụy Diễm Diễm đứng cạnh cửa, run rẩy nhìn hai người. Lúc thấy Cố Tiểu Ảnh, ánh mắt Ngụy Diễm Diễm sụp ngay xuống.

Đúng lúc đó, Quán Đồng bắt gặp ánh mắt sợ sệt kia, cơn thịnh nộ của anh phút chốc nhân lên gấp đôi. Anh muốn kìm chế, mà không được, cuối cùng vẫn phải quát lên với Cố Tiểu Ảnh: “Cố Tiểu Ảnh, Diễm Diễm cũng chỉ là một đứa trẻ, em xem em làm nó sợ đến mức nào? Anh nghe nó nói hôm qua em còn đá kích nó? Tốt xấu gì thì em cũng là giáo viên, tại sao em lại coi thường lòng tự trọng của một đứa trẻ như vậy? Đúng, anh biết, ngày nào em cũng lên bục giảng, nên thành thói quen, nói chuyện với ai cũng như đang lên lớp, luôn thấy là mình nói đúng; em không cảm thấy cái kiêu đó làm trẻ con sợ à...”

Cố Tiểu Ảnh tưởng tai mình có

Cô kinh ngạc nhìn Quán Đồng, dường như không thể tin vào tai mình.

Anh nói sao?

Anh nói mình không coi trọng lòng tự trọng của một đứa trẻ? Nói mình thích làm thầy người khác? Nói mình luôn nghĩ lời mình là đúng?

Đây không phải là lời Quán Đồng nói chứ?

Nhưng, nếu không phải là anh, thì còn ai vào đây?

Đầu Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng bùng lên cơn đau, từ buổi trưa hôm qua, khi nghe nói Tống Cẩm Tây mất tích đến bây giờ, dường như cô luôn ở trong tình trạng vừa nói vừa khóc hoặc la hét. Hai mươi mấy tiếng đồng hồ không nghỉ ngơi, cô cảm thấy huyết thái dương của mình gằn giật, mà lại phải cố gắng kìm chế sự mệt mỏi và đau đầu, đứng ở đó để nghe những lời trách cứ. Cô không biết mình sai ở chỗ nào, cũng không biết mình đã phạm tội gì, nhưng tại sao tất cả mọi người đều đổ hết trách nhiệm lên đầu cô? Tại sao tất cả mọi người đều hét lên với cô?

Cố Tiểu Ảnh cuối cùng như sụp xuống.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Ngụy Diễm Diễm mặt đầy sợ sệt, lại nhìn Quán Đồng đang bùng bùng tức giận đứng trước mặt mình, đột nhiên không nén nổi hét lên: “Im mồm!”

Quán Đồng bị tiếng hét bất ngờ làm giật mình, Ngụy Diễm Diễm cũng giật mình, há hốc miệng nhìn chằm chằm Cố Tiểu Ảnh.

Cố Tiểu Ảnh mặt mũi tái nhợt, chỉ tay vào Quán Đồng và Ngụy Diễm Diễm “Các người dựa vào đâu mà trách móc tôi? Các người dựa vào đâu? Các người đi qua đi lại trong nhà tôi, các người làm ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi, tôi cũng có phải là mẹ các người đâu, các người dựa vào đâu mà lúc nào cũng nói tôi nợ các người?”

Cô chỉ Ngụy Diễm Diễm: “Tôi có cần phải đưa cô đi tìm việc làm không?”

Rồi lại chỉ vào Quán Đồng: “Tôi có phải nấu cơm giặt đồ cho anh không?”

Nước mắt cô từ từ trào ra: “Các người ai cũng đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi. Người thì tự sát, người thì bỏ đi, người thì không tìm thấy nhà, tất cả những việc đó liên quan gì tới tôi? Kiếp trước tôi có nợ nần gì các người không vậy?”

Trong vòng 24 giờ, cuối cùng cô cũng kiệt quệ đến hai lần, cô chỉ vào Quán Đồng, hét lên như xé họng: “Quán Đồng, tôi nói cho anh biết, tôi ghét bố mẹ anh, tôi ghét tất cả nhà anh! Tôi ghét...”

“Bốp!”

Chưa nói xong, Quán Đồng đã tung ra một cái tát!

Không khí im lặng đến đáng sợ.

Cố Tiểu Ảnh ôm mặt, đờ đẫn nhìn Quán Đồng, còn kịp thấy vẻ kinh ngạc và có phần hả hê của Ngụy Diễm Diễm.

Mấy giây sau đó, người Cố Tiểu Ảnh lao đảo, cô vẫn cảm thấy trước lúc ngã còn kịp giơ tay níu lấy tường. Cô trợn mắt, cố gắng tìm chế từng con đau đầu, nhìn chằm chằm chông mình. Quán Đồng rõ ràng cũng hoảng sợ vì hành động của mình, anh đứng sững một chỗ, không động đậy.

Cố Tiểu Ảnh cảm thấy đầu óc mình như tê liệt.

Trong vòng 24 tiếng đồng hồ, cô đã tát người khác một cái, rồi lại bị người khác tát cho một cái; cô tìm thấy con nhà người ta, nhưng lại suýt mất người nhà mình... Hóa ra, con đường của cô ngay từ lúc bắt đầu, đã chệch hướng rồi.

Nhưng giờ đây, Cố Tiểu Ảnh đến khóc cũng chẳng còn sức lực nữa.

Toàn thân cô run lên như sắp bay, mắt cô cay sè, cứ mỗi lần chớp mắt là thấy đau nhức.

Mặt cô trắng như tờ giấy, một lúc lâu cô mới gom hết sức lực, cố gắng kìm nén đôi tay đang run rẩy; trong bầu không khí im lặng đến đáng sợ, cô vịn vào tường đứng thẳng dậy, giọng hơi run run, chậm rãi nói: “Xin lỗi anh!”

Lúc cô nói ra ba từ này, Quán Đồng và Ngụy Diễm Diễm vẫn đứng đờ ở đó.

Có lẽ họ đều không ngờ cô nói ra ba từ đó, nhưng Cố Tiểu Ảnh biết, ba từ đó đã vắt kiệt của cô toàn bộ sức lực.

Cô chạy ra ngoài cửa trong tình trạng đầu nặng chịch, nhưng chân thì nhẹ bẫng. Quán Đồng định ngăn lại, cô giằng tay ra. Cô đi rất nhanh, như một làn gió, đến lúc Quán Đồng cuối cùng như tỉnh mộng chạy ra, thì cô đã chạy ra khỏi sân với tốc độ chính cô cũng phải kinh ngạc, rồi chặn một chiếc taxi lại, đi thẳng!

Trên con đường xe qua xe lại buổi sớm, Quán Đồng cuối cùng cũng hiểu thế nào gọi là: “Có hối cũng không kịp”.

(6)

Lần thứ hai đi khỏi nhà, Cố Tiểu Ảnh lại rất khỏe khoắn.

Cô không chỉ không ốm, mà còn có thể bình tĩnh gọi điện thoại cho các bạn học thời đại học và cao học, nhờ họ tìm hộ chỗ thực tập cho sinh viên. Cô còn có thể tinh tảo quay về tập thể giáo viên thu dọn ít đồ dùng, rồi nhanh chóng quay vào trung tâm thành phố, tìm đến nhà Hứa Tân lánh nạn.

Thậm chí cô còn không quên dặn dò Hứa Tân tuyệt đối không được để Tống Cẩm Tây biết.

Cô sợ đưa học trò miễn cảm của mình buồn, cũng sợ cô bé lại tự trách mình vì chuyện này.

Cố Tiểu Ảnh nghĩ: Đây là tai họa chính mình gây ra, dù có hậu quả gì, cũng không cần người khác đến gánh hộ.

Cứ như thế, Cố Tiểu Ảnh bắt đầu ngủ một trận thỏa thuê ở nhà Hứa Tân. Vì hai ngày liền không có giờ lên lớp, cô dứt khoát tắt điện thoại. Tỉnh thoảng tỉnh giấc, cô lôi đồ ăn vặt của Hứa Tân ra, ăn no xong lại lao vào giấc ngủ.

Hứa Tân tức điên người. Buổi sớm lúc cô đi làm thì Cố Tiểu Ảnh đang ngủ; buổi trưa cô quay về nhà, Cố Tiểu Ảnh đã vớt ra đây sà n giấy gói các thứ quà vật, rồi ngủ tiếp; buổi chiều khi cô đi, Cố Tiểu Ảnh vẫn chưa tỉnh; đợi đến buổi tối làm thêm giờ quay về nhà, mới chưa quá chín giờ, nhưng Cố Tiểu Ảnh lại đã đi ngủ?!

Rốt cục là có lúc nào cô ấy tỉnh dậy không!

Chẳng phải mọi người thường nói, vợ chồng cãi nhau thì mất ngủ sao? Xem phản ứng của Quán Đồng là biết, mỗi ngày anh gọi ít nhất mười mấy cuộc điện thoại, có lẽ cũng ngưng không muốn nói cái chuyện mất mặt này trong văn phòng, nên phải chui vào chỗ nào kín đáo như nhà vệ sinh chẳng hạn. Hứa Tân tinh nghịch nghĩ, với cái tần suất Quán Đồng ra ra vào vào nhà vệ sinh thế này, không biết đồng nghiệp có nghĩ anh bị Tào Tháo đuổi không?

Nhưng Hứa Tân vẫn phải nghiên rằng không hé môi, cuối cùng Quán Đồng thực sự tin Cố Tiểu Ảnh không đến chỗ Hứa Tân. Anh thở dài cảm ơn Hứa Tân, mà không ngờ rằng bà xã anh lúc đó đang ngủ say như chết ở nhà Hứa Tân, khiến Hứa Tân chỉ hận không thể gói bạn vào khăn trải giường rồi ném xuống dưới tầng một!

Cứ như thế, đến cuối buổi tối ngày thứ hai, Hứa Tân không thể chịu nổi, đã phải dán mảnh giấy ở đầu giường Cố Tiểu Ảnh: *Con lợn, cậ ngủ đến chết đi nhé!*

Sáng sớm hôm sau, Hứa Tân tỉnh dậy, thật là hiếm hoi, cô lại thấy Cố Tiểu Ảnh xếp chăn gối gọn gàng và đã biến mất?! Có điều là trước khi đi, cô bạn cũng kịp để lại một mảnh giấy ở đầu giường Hứa Tân: *Con lạc đà, cậu cứ sống để mệt mỏi đến chết đi nhé!*>Hứa Tân điên người!

Hóa ra Cố Tiểu Ảnh cũng không rộng lượng như Hứa Tân tưởng.

Cô ngủ li bì như vậy, chỉ là vì lúc ngủ rồi, cô mới không suy nghĩ lan man.

Cô phải làm một việc gì đó để thay đổi cái tâm trạng buồn bã này. Cô xem phim truyền hình, xem tiểu thuyết dài tập, mệt rồi thì chìm vào giấc ngủ với ảo tưởng về nhân vật nam chính. Trên mạng gọi cái loại “thèm nhạt” này là “YY”, cũng có nghĩa là, có ý hâm mộ. Khi rơi vào tình cảnh đó, Cố Tiểu Ảnh cảm khái một cách tán đồng: nhân loại mà mất đi YY, thế giới sẽ thế nào đây?

Cô là người viết tiểu thuyết, công việc cần biết sắp xếp các tình tiết câu chuyện, nên đương nhiên cô không cho rằng vợ chồng cãi nhau, động chân động tay là nhất định phải khóc lóc gào thét chỉ vào mặt nhau nói: “Tôi muốn ly hôn”... Nhưng, cô chỉ là một cô gái bình thường, từ nhỏ đến lớn chắc chắn cô chưa từng bị đánh. Thế cho nên cô thực sự cần một nơi yên tĩnh, suy nghĩ xem mình nên làm gì?

Hai ngày trôi qua rồi, cô vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý để quay về nhà, nhưng dù nói thế nào, cô cũng phải lên lớp.

Buổi sáng ngày thứ sáu, cô có bốn tiết. Quả là tinh thần trách nhiệm của một giáo viên nhân dân, ví dụ cô có tủ thân và buồn bã đến đâu, thì cô vẫn phải đứng trên bục giảng giảng bài cho sinh viên, phải tươi cười, phải xứng đáng với học phí sinh viên bỏ ra.

Cố Tiểu Ảnh vừa nghĩ thế vừa đi vào khu giảng đường, khi chưa kịp đi đến phòng nghỉ của giáo viên, vừa ngẩng lên cô đã thấy Giang Nhạc Dương lao ra như tên bắn, hét to: “Cố Tiểu Ảnh, cô chết ở đâu vậy?”

Cố Tiểu Ảnh không khỏi trừng mắt, nghĩ bụng: Xem nào, vất chân lên trán suy nghĩ là biết hai ngày qua chắc chắn Quán Đồng đã gọi điện thoại cho Giang Nhạc Dương, nếu không anh ta đã chẳng tức tối đến thế; chắc là bị quấy rầy nhiều lắm đây.

Chỉ thấy Giang Nhạc Dương vô cùng lo lắng chạy đến trước mặt Cố Tiểu Ảnh, nhìn trái nhìn phải, trên nhìn dưới, một lúc lâu mới hỏi: “Cô không sao chứ?”

Cố Tiểu Ảnh cảm động trước thái độ quan tâm của Giang Nhạc Dương, khẽ cười: “Không sao, cảm ơn thầy, thầy Giang”.

Nhưng Giang Nhạc Dương nghe nói thế lại càng thấy buồn, anh rất ít khi thấy bộ dạng nghiêm túc thế này của Cố Tiểu Ảnh khi nói

chuyện với mình, nên biết ngay là có vấn đề lớn. Anh vắn vắn tay, cũng không biết nên nói gì, kết quả là ngắc ngư một lúc, rồi cũng phải phun ra cái câu không nên nói: “ Sư huynh tôi, anh ấy rất lo lắng”.

Nói xong liền lập tức hối hận: có phải mình không hiểu tính cách Cố Tiểu Ảnh đâu, lúc này mà nhắc đến Quán Đồng, thì đúng là thêm dầu vào lửa?

Nhưng thái độ của Cố Tiểu Ảnh lại rất thoải mái, cô chỉ cười cười: “Tôi phải lên lớp đây, hết giờ lại tìm thầy nói chuyện nhé, chào thầy Giang”.

Nói xong, cô cũng không vào phòng nghỉ mà ra luôn thang máy, đi lên giảng đường phía trên.

Giang Nhạc Dương rửa thềm Quán Đồng đã giao cho mình việc khó, vừa móc điện thoại ra báo cáo tình hình: “Sư huynh, bà xã anh xuất hiện rồi, hôm nay có bốn tiết, đúng rồi, 11 rưỡi hết giờ, anh đến sớm một chút mà đón đường nhé, việc còn lại là tự anh lo đấy... liên quan gì đến tôi? Tôi làm hết nhiệm vụ rồi, anh tự tìm cách đi... đừng có nói mấy chuyện ấy với tôi. Việc này rõ ràng là anh sai. Bà xã anh giúp chúng tôi tìm học sinh mất tích, chúng tôi còn chưa kịp cảm ơn, thì đã bị anh tát cho một cái rồi. Tôi mà là bà xã anh, thì tôi đã lấy dao mổ lợn phanh thây anh ra thành tám mảnh rồi...”

Quán Đồng bị Giang Nhạc Dương mắng nhiếc một thôi một hồi trong điện thoại, đến Học viện nghệ thuật cũng lại bị mắng một

chấp nữa.

Giang Nhạc Dương xỉ vả Quán Đồng: “Sư huynh à, tôi quen biết anh bao nhiêu năm nay, đến nữ sinh hư hơn nữa còn không thấy anh động thủ, lần đầu ra tay lại đánh ngay bà xã mình, sư huynh ơi tôi phục anh sát đất đấy!”

Quán Đồng cười đau khổ: “Cậu cũng trách móc mình sao, phải lúc đó mình mất hết lý trí rồi sao?”

“Anh mất hết lý trí thì đáng sợ lắm, bà xã thì quá lý trí, nên càng đáng sợ!” - Giang Nhạc Dương nói xong rồi thì thở dài, “Nếu cô ấy không chịu về nhà với anh thì làm thế nào?”

“Thì chắc là phải để cô ấy xả hết trong lòng ra!” - Quán Đồng bóp bóp trán, “Tôi còn làm thế nào được nữa?”

“Liệu cô ấy có đòi ly hôn không nhỉ?” - Giang Nhạc Dương vừa nói vừa thở hắt ra, “Trong phim đều như thế đấy?”

“Tôi không biết là cậu cũng có thói quen xem phim sến đấy!” - Quán Đồng lườm Giang Nhạc Dương một cái, “Mà cậu đừng có mắng nhiếc mình nữa được không?”

“Không phải là tôi mắng nhiếc anh!” - Giang Nhạc Dương vò đầu bứt tai, “Tôi chẳng đã nói với anh trong điện thoại rồi còn gì, bà xã anh ngày hôm đó giúp chúng tôi tìm học sinh, buổi tối thì làm

công tác tư tưởng cho học sinh đó... mấy việc đó hoàn toàn không phải là phận sự của cô ấy. Cô ấy nhận hết trách nhiệm, sáng ngày hôm sau còn phải dậy lo liên hệ chỗ thực tập cho sinh viên. Cô ấy là phụ nữ. Anh thấy một người phụ nữ thì đảm đương được bao nhiêu việc chứ? Đây là việc liên quan đến tính mạng, nên cô ấy không để ảnh hưởng đến công việc đã là một chuyện lạ rồi đấy. Thời buổi này, có mấy ai quan tâm đến người khác như vậy? Một cô gái tốt như thế, sao anh lại nỡ ra tay chứ?"

Quản Đồng há mồm, chưa kịp nói gì thì đột nhiên thấy Giang Nhạc Dương đứng trước mặt mình đang trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm về phía sau lưng anh, Quản Đồng lập tức ý thức được điều gì đó, quay phắt lại, chạm ngay phải ánh mắt của Cố Tiểu Ảnh!

Buổi trưa, sinh viên vừa cười đùa vừa đi xuống, hành lang bắt đầu ồn ào. Cố Tiểu Ảnh đứng cách Quản Đồng không xa, cách nhau bởi những sinh viên đi đi lại lại, thản nhiên ôm giáo án và sách tham khảo, không một chút biểu cảm. Nhưng chính bộ dạng này, trong mắt Quản Đồng, lại là một sự đau đớn chua xót. Dường như đến lúc này, Quản Đồng mới nhận ra, từ trước đến nay, dù là cười ngoác miệng, hay bực tức xù lông nhím, hoặc nũng nịu nhõng nhẽo, thì thái độ của Cố Tiểu Ảnh vẫn rất sinh động! Cô chưa bao giờ xuất hiện trước mặt anh với khuôn mặt thản nhiên như một bức tượng thế này

Trong hành lang ồn ào, Quản Đồng và Cố Tiểu Ảnh cứ đứng nhìn nhau như thế, trong mấy giây mà không biết nên nói gì. Cho đến khi Cố Tiểu Ảnh cúi đầu, quay người đi đến thang máy, Quản Đồng mới như tỉnh mộng gọi to: "Tiểu Ảnh!"

Cố Tiểu Ảnh nghe thấy, nhưng không trả lời, vẫn đi nhanh về phía trước. Giang Nhạc Dương đẩy mạnh Quán Đồng một phát, Quán Đồng mới hồi hã chạy đến, kéo tay Cố Tiểu Ảnh.

Không đợi đứng hẳn lại, Quán Đồng nói gấp gáp: “Tiểu Ảnh, anh sai rồi, em về nhà với anh nhé, được không?”

Cố Tiểu Ảnh không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn thật kỹ khuôn mặt Quán Đồng: mắt có những tia máu, mặt mũi xanh xao, mấy ngày nay, chắc hẳn anh ngủ không ngon giấc.

Quán Đồng thấy Cố Tiểu Ảnh không nói gì, đau lòng cúi xuống, giơ tay xoa xoa má Cố Tiểu Ảnh, khẽ nói: “Xin lỗi, bà xã, còn đau không? Anh xin hứa lần sau anh sẽ không bao giờ làm như vậy nữa, thật đấy...”

“Em không sao!” - Cố Tiểu Ảnh cup mắt xuống không nhìn anh, tay cố gắng giàng ra, “Mấy ngày hôm nay em khá bận, ở lại trường tiện hơn, hết bận rồi nói sau”.

Quán Đồng nghe ra ẩn ý, tay lại càng nắm chặt không buông ra, nói gấp gáp: “Tiểu Ảnh, về nhà đi, ở đây lạnh thế này, lần trước em chỉ ở có một buổi tối mà đã bị sốt em còn nhớ không?”

“Lần trước thời tiết lạnh, giờ đã là tháng ba. Hôm nọ ra ngoài tìm học sinh, trời nóng đến nỗi em suýt nữa bị cảm nắng đấy!” - Giọng

Cố Tiểu Ảnh thản nhiên như nói một chuyện chẳng liên quan gì đến mình, “Em đi ăn cơm đây, anh về đi”.

“Tiểu Ảnh, anh...” - Quán Đồng vẫn vật nài, cuống quýt đến nỗi mồ hôi sắp vã ra.

Cố Tiểu Ảnh cuối cùng không chịu nổi, quay đầu nói với giọng nghiêm nghị: “Quán Đồng, việc này em cũng có chỗ sai, thế nên em đã nói xin lỗi. Em rất tiếc, nếu làm tổn thương tình cảm người nhà anh, thì em xin nhận lỗi, xin anh tha thứ. Nhưng việc đã đến nước này, em cần thời gian bình tĩnh lại, bao giờ thấy dễ chịu hơn một chút, em sẽ về”.

Một tay cô ôm giáo án, tay còn lại túm chặt lấy tay Quán Đồng, dùng hết sức giằng tay anh ra, cúi đầu đi nhanh.

Quán Đồng thần thờ nhìn theo cô, không động đậy.

(7)

Cố Tiểu Ảnh bắt đầu những ngày ở trong trường như thế. Nói khách quan một chút, những ngày này cũng không đến nỗi thê lương như tưởng tượng. Đầu tiên là vì không cần phải dậy sớm đón xe vào trường những hôm có giờ lên lớp, nên Cố Tiểu Ảnh có thể ngủ đến tám giờ sáng mới dậy; thứ hai là thỉnh thoảng lại có thể ra nhà ăn ăn cơm cùng các nam sinh đẹp trai, điều này mang đến niềm vui: “cái đẹp có thể ăn” cho cô; thêm nữa là cô không bị thời gian làm việc nhà chiếm mất quá nhiều thời gian, vì vậy Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng có hàng đồng thời gian để đi thuê tiểu thuyết tình yêu về xem...

Trong đó việc sung sướng nhất là cô bắt đầu kết đôi trong trường, mỗi người thuê một cuốn tiểu thuyết, tập hợp lại, rồi lần lượt đọc xong trong nửa ngày, xem xong đổi cho nhau, thế là trong một ngày chỉ tốn tiền cho một cuốn, nhưng lại được đọc hai cuốn, tổng cộng thế là cô đã đọc được tám đến mười bộ!

Không biết nên miêu tả cuộc sống này thế nào? Thanh sắc khuyến mãi, tửu trì nhục lẫm, phủ hóa trụ lạc... xem ra đều không đủ miêu tả chính xác cái tâm trạng cao hứng đến cực điểm của Cố Tiểu Ảnh lúc đó.

Mặc dù, vào lúc đêm hôm thanh vắng, Cố Tiểu Ảnh vẫn không thể nào nguôi nhớ đến Quán Đồng - tuy vẫn bưng bưng tức giận, nhưng cô đã quen với vòng tay anh, hơi ấm của anh, không thể rời xa.

Cố Tiểu Ảnh rất khinh bỉ con người thứ hai không có chính khí này

Thế nên, trước những tin nhắn và điện thoại, Cố Tiểu Ảnh dường như chẳng thèm động lòng. Trong những ngày Cố Tiểu Ảnh ở trong trường, Quán Đồng dường như đã trở nên văn hoa hơn cả lúc đang yêu! Những tin nhắn muôn hình muôn vẻ, hối hận có, tự trách có, nói lý có ào ạt gửi vào máy Cố Tiểu Ảnh, khiến máy cô suýt nữa thì nghẹn mạch!

Lòng tự tôn bị lung lay rồi!!!

Mọi người hãy thử nhận xét xem, cái kiểu danh nghĩa là xin lỗi, nhưng thực tế lại là hành vi quấy rầy người khác, thì làm sao mà nhận được sự tha thứ chứ?!

Cố Tiểu Ảnh vẫn không quay về nhà! Hừm!

Chỉ có điều, không về nhà, có nghĩa là sẽ thường xuyên chạm trán Trần Diệp.

Đây quả là một việc không dễ chịu.

Hơn tám giờ tối, Cố Tiểu Ảnh mượn sợi dây của học sinh, mang ra sân vận động nhảy bình bịch. Trần Diệp đang định đến ngọn núi sau trường để leo núi, lúc đi ngang qua sân vận động thì thấy Cố Tiểu Ảnh vừa thở hồng hộc vừa nhảy dây như con gấu mèo. Trần Diệp dừng lại ngấm nghĩa một lúc, cuối cùng thấy không chấp nhận nổi, đành mở miệng gọi Cố Tiểu Ảnh: “Cô Cố! Cô Cố!”

Cố Tiểu Ảnh dừng lại, quay theo hướng âm thanh phát ra, thấy Trần Diệp đang đứng cách đó không xa, hai tay đút túi, cười híp mắt nhìn cô, vừa mở mồm nói đã suýt khiến cô nghẹn họng: “Em đâm đất đấy à?”

“Giờ đang một nhảy kiểu gấu mèo, anh có ý kiến gì à?” - Cố Tiểu Ảnh vênh mặt nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp cười: “Anh làm gì dám có ý kiến, nhưng nếu bảo em nhảy theo kiểu gấu mèo, thì thật là xúc phạm gấu mèo quá nhỉ?”

Cố Tiểu Ảnh giờ mới tìm thấy chỗ để trút sự buồn bực trong mấy ngày qua, trợn mắt liền hét: “Em thích, em thích nhảy thế đấy làm gì được nào! Có tiền cũng không mua được cái em thích đâu nhé!!”

Tiếng cô rất to, thu hút ánh mắt của cả sân. Trần Diệp giật mình, vội quay người làm như không quen biết Cố Tiểu Ảnh, bước ngay ra khỏi sân.

Cố Tiểu Ảnh tức điên người, hấp tấp chạy đuổi theo, túm lấy tay áo Trần Diệp: “Sao anh lại giả bộ không quen biết em? Em làm anh mất mặt à? Sao anh dám nói đi là đi chứ?? Sao anh dám?”

“Sao anh dám nói đi là đi chứ?” - Câu nói này cách đây đã bao nhiêu năm, giờ lặp lại, khiến Trần Diệp sững người.

Tuy hoàn cảnh không giống nhau, thời gian không giống nhau, nhưng anh vẫn còn nhớ như in, mùa thu của bốn năm về trước, khi anh mở hòm thư điện tử của mình ở Salzburg, và đọc được bức thư đó.

Chỉ có một câu duy nhất: Trần Diệp sao anh dám nói đi là đi vậy? Tại sao anh dám?!

Đó là bức thư cuối cùng cô viết cho anh. Cho đến khi nhiều năm trôi qua, đó vẫn là dòng chữ cuối cùng cô muốn viết cho anh!

Trần Diệp tự nhiên thần thờ đứng lặng trong làn không khí hơi lạnh của vùng ngoại ô lúc đầu xuân.

Cố Tiểu Ảnh phía sau anh chẳng hề thấy vẻ khác lạ của Trần Diệp, cô vẫn túm lấy tay áo Trần Diệp găt gỏng: “Các người chỉ biết chê bai tôi, các người thật không biết ngượng! Sao các người dám coi thường tôi, sao các người dám chế nhạo tôi...?”

Trần Diệp cuối cùng cũng bừng tỉnh vì bị cô kéo qua kéo lại, quay đầu lại, thấy mắt Cố Tiểu Ảnh sáng rực dưới ánh đèn đường trong sân vận động, vẫn sinh động như bao nhiêu năm trước.

Trần Diệp thở dài, nhìn vào mắt Cố Tiểu Ảnh: “Cố Tiểu Ảnh, mấy ngày rồi em không về nhà? Rối loạn nội tiết phải không?”

“Ặc” - con thình nộ bốc lên đến tận đầu Cố Tiểu Ảnh Thế nhưng không đợi cô gào thét, Trần Diệp đã cướp lời: “Anh đi leo núi, em đi cùng không?”

“Hả?” - Cố Tiểu Ảnh sững người.

Ngẩng đầu cô thấy Trần Diệp đang nhìn cô, nói: “Trước khi anh đi, mình nói chuyện chút nhé”.

“Đi?” - Cố Tiểu Ảnh kinh ngạc.

Trần Diệp cười cười, gật đầu: “Ngày kia anh bay đi Bắc Kinh, giờ này một ngày sau đó thì em có nhảy kiểu gấu mèo anh cũng không xem được rồi, vì lúc đó anh đã ở Vienna”.

“Thế ạ?” - Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến ngọn núi phía sau vườn trường, tuy có bậc thang lên, nhưng Cố Tiểu Ảnh vẫn thờ đốc - “Anh còn quay về chứ?”

“Cũng không chắc, em phải đi tiễn anh nhé, dù gì cũng từng là bạn học.” - Trần Diệp đi phía trước, quay đầu nhìn Cố Tiểu Ảnh.

“Ai là bạn học của anh?” - Cố Tiểu Ảnh bĩu bĩu môi, “Anh ở khoa âm nhạc, em ở khoa quản lý, chả có liên quan gì đến nhau cả”.

“Cố Tiểu Ảnh, trong đầu em đã phân chia quá rõ từng khoa trong học viện, lại còn dám suốt ngày chê trường mình nhà quê” - Trần Diệp không khách khí nhìn Cố Tiểu Ảnh, “Từ trước đến nay em luôn thích chê bai như vậy phải không?”

“Trần Diệp, anh tìm em là để cãi nhau phải không?” - Cố Tiểu Ảnh dừng lại lau mồ hôi, quay người định về, “Em chẳng thèm quan tâm đến anh nữa, em về đây”.

“Đội đã!” - Trần Diệp kéo Cố Tiểu Ảnh lại, vừa cười vừa nói: “Sao em lại thiếu kiên trì thế, chưa đến đâu đã bỏ cuộc”.

“Trần Diệp, anh thật vô duyên, đỉnh núi là chỗ trẻ con chúng nó hện hò yêu đương, anh muốn rèn luyện thân thể thì cũng không cần phải lên núi chứ!” - Cố Tiểu Ảnh vừa thở hắt hắt vừa cằn nhằn.

“Em thì duyên!” - Trần Diệp quay người chắn gió cho Cố Tiểu Ảnh, “Duyên thì em đã chẳng phải cả ngày trốn trong tập thể giáo viên đọc tiểu thuyết tình cảm!”

“Hà!” - Cố Tiểu Ảnh hét to, “Ai nói với anh vậy?”

“Thầy Giang khoa em hôm nay gọi điện cho ai đó, bị anh nghe được.” - Trần Diệp kéo Cố Tiểu Ảnh sức cùng lực kiệt lại, “Chắc là gọi điện cho ông xã em phải không?”

“Giang Nhạc Dương...” - Cố Tiểu Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi, “Thật đúng là đồ lắm chuyện”.

Trần Diệp lé mắt nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Cãi nhau phải không?”

“Liên quan gì đến anh?” - Cố Tiểu Ảnh ngẩng đầu, cau có nhìn Trần Diệp.

“Đúng là chẳng liên quan gì đến anh” - Trần Diệp gật gật đầu, nhìn Cố Tiểu Ảnh rồi lại nhìn ra xa, như hồi tưởng lại: “Những năm qua ở nước ngoài, thật mệt mỏi”.

Chủ đề tự dưng thay đổi đột ngột, Cố Tiểu Ảnh hơi sững người, đi nhanh mấy bước, nghe thấy Trần Diệp thấp giọng: “Những lúc khổ cực nhất, anh không biết việc mình đi là đúng hay sai. Anh vẫn còn nhớ có một năm, một cậu nam sinh người Đài Loan cứ lao đầu vào kiếm tiền, nói là muốn chuyển đổi giới tính...”

“Chuyển đổi giới tính?” - Mặt Cố Tiểu Ảnh sáng lên, “Rồi sau đó có thành công không? Có xinh không?”

“Cố Tiểu Ảnh, em vẫn toàn thích quan tâm đến mấy chuyện vớ vẩn” - Trần Diệp như cười, “Bao nhiêu năm nay vẫn không thay đổi, mãi vẫn luôn hiếu kỳ như thế”.

“Thế có thành công không?” - Cố Tiểu Ảnh không bị lạc hướng, vẫn bám lấy Trần Diệp mà hỏi.

“Không biết, sau đó anh ta bỏ anh cũng mất liên lạc với anh ta” - Trần Diệp lắc lắc đầu, “Ban đầu anh cũng chỉ nghĩ đây là một kiểu thần kinh không bình thường, nhưng sau thấy nhiều, mới phát hiện ra, làm đàn ông quả thật là quá mệt, bởi vậy tuổi thọ trung bình của đàn ông luôn thấp hơn phụ nữ. Vì thế bây giờ anh thực sự hiếu, tại sao một người đàn ông lại muốn được làm phụ nữ, vì như thế áp lực sẽ ít đi!”

“Áp lực ít đi?” - Cố Tiểu Ảnh cười nhạt, “Đúng là đúng nói chuyện thì không đau lưng, anh cứ thử đẻ con đi, hay là mỗi tháng bị kinh nguyệt một lần, mà phải đau bụng kinh nữa cơ, cho anh đau chết đi thì thôi!”

“Chà chà”, Trần Diệp giật mình, quay người tròn mắt nhìn Cố Tiểu Ảnh, “Con gái lấy chồng rồi có khác, ăn nói bạo dạn quá”.

“Em chỉ nói sự thật thôi”, Cố Tiểu Ảnh vỗ vỗ tay, “Cũng nên thực tế một chút chứ!”

“Cũng có thể”, Trần Diệp vừa đi vừa gật đầu “Nhưng em biết không, trong tư tưởng truyền thống của người Trung Quốc, một người phụ nữ thành công trong sự nghiệp, sẽ được bao nhiêu lời tán thưởng, còn nếu sự nghiệp không thành công, thì cũng có biết bao nhiêu đường lui, tệ nhất là cũng chỉ quay về làm nội trợ trong nhà. Nhưng với người đàn ông, khi đã lên đường, là chỉ có thể thành công, không thể thất bại. Nói cách khác, một bà dùng toàn bộ thời gian làm nội trợ thì được coi là “hiền hậu”, còn một người đàn ông dùng toàn bộ thời gian làm nội trợ thì đúng là đồ “bỏ đi”.

Cố Tiểu Ảnh chớp chớp mắt, một lúc mới nói: “Cũng đúng!”

“Vì thế mới nói làm đàn ông quá là không dễ!” - Trần Diệp đi hết mấy bậc thang cuối cùng, quay người nhìn Cố Tiểu Ảnh từ trên xuống dưới, “Họ không chỉ phải gánh trách nhiệm xã hội nặng nề, mà còn phải là cột trụ tinh thần cho gia đình. Họ thường hay bị chê trách, dằn vặt, ám ức, nhưng lại không thể khóc. Ở bên ngoài, họ thực sự đã phải chịu áp lực nên còn lại chút bực bội thì cũng chỉ có thể thể hiện ra ở nhà thôi”.

Nói xong, anh hít một hơi, rồi không đợi Cố Tiểu Ảnh mở miệng, giơ tay nhắc cô lên bậc thang bên cạnh mình. Gió trên đỉnh núi thổi tới, Cố Tiểu Ảnh hít từng hơi thật dài, trách cứ: “Anh leo núi thì cứ leo núi, làm gì mà phải nói nhiều thế. Gần đây em phát hiện ra, không hiểu sao mọi người cứ thích giảng đạo lý sống cho em thế nhỉ?”

Trần Diệp không nhìn nổi cười, hai tay chống nạnh hít thở sâu, rồi thì thầm câu gì đó, nhưng rất nhỏ, nên chớp mắt đã bị gió thổi

bay.

Nhưng Cố Tiểu Ảnh trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó vẫn nghe thấy câu nói, cô hơi sững sờ, quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêng của Trần Diệp, dưới ánh trăng trông vẫn rất đẹp trai, nhưng không nhìn rõ tình cảm trong ánh mắt.

Anh đã nói là: “Cố Tiểu Ảnh, cuộc đời chính là phải nhẫn nại”.

Lúc anh nói thế, gió rất to, dường như còn loáng thoáng có tiếng đàn của học viện nghệ thuật dưới chân núi vọng lên. Mơ hồ, Cố Tiểu Ảnh dường như nghe thấy bản “Bốn mùa”, dường như bao nhiêu năm nay, những nốt nhạc đó, chỉ như ẩn náu nơi đâu, nhưng không bao giờ mất hẳn.

Dường như, vẫn trong căn phòng chơi đàn sáng sủa, vang lên khúc nhạc cô yêu thích nhất: “Mùa đông”. Cô nhắm mắt lại, quay người dưới ánh mặt trời, thầm thì: “Trần Diệp, đây là đoạn em thích nhất, anh nghe đi, có giống như bộ phim hoạt hình hồi nhỏ mình từng xem, trên cánh đồng tuyết mênh mông, có những đóa trẻ tuyết thích thú trượt tuyết, tạo nên những vết trượt rất dài...”

Đó là những năm tháng đẹp đẽ nhất của họ.

Gió thổi tới, Cố Tiểu Ảnh tỉnh lại khỏi hồi ức, có chút gì đấy tiếc nuối, có chút gì đấy bùi ngùi.

Cuối cùng, cả hai vẫn bỏ lỡ.

Xa nhau vào lúc yêu nhau nhất, rồi gặp lại vào lúc không còn yêu nhau. Cô chưa bao giờ cho rằng hai người có thể làm bạn, nhưng cũng buộc phải thừa nhận, những lời anh nói hôm nay, chân thành hơn cả trong tưởng tượng của cô.

Tuy chỉ là hàm ý, nhưng cô đã hiểu.

(8)

Hai ngày sau, Trần Diệp ra đi.

Trước khi anh đi, Cố Tiểu Ảnh gửi tin nhắn: *Thượng lộ bình an.*

Rồi không đợi anh trả lời, cô tắt máy đi vào lớp. Ngày hôm đó cô có giờ, không có thời gian nói chuyện nhiều. Thế nhưng, khi đứng trên bục giảng, chỉ cần ngẩng đầu lên là thấy ngay Giang Nhạc Dương ngồi ở hàng ghế cuối cùng; mà thấy Giang Nhạc Dương thì sẽ nhớ đến Quán Đồng, việc này khiến Cố Tiểu Ảnh phát chán.

Giang Nhạc Dương rõ ràng là được sư huynh của anh ta nhờ cậy, nên hầu như ngày nào Cố Tiểu Ảnh lên lớp cũng mưu đồ dùng phương pháp quấy nhiễu thị giác để nhắc nhở cô nhớ đến sự tồn tại của một người nào đấy. Nhưng Cố Tiểu Ảnh coi như không nhìn thấy gì, vẫn giảng bài như bình thường. Giang Nhạc Dương vừa ngồi nghe vừa nhắn tin cho Quán Đồng, kể Cố Tiểu Ảnh đang nói gì, đang truyền đạt cho sinh viên tư tưởng gì. Quán Đồng ở phía bên kia, chẳng khác nào đang xem truyền hình trực tiếp.

Cuối cùng cũng đến 11 rưỡi, Cố Tiểu Ảnh hết giờ lên lớp, Giang Nhạc Dương đứng chặn ở cửa. Cố Tiểu Ảnh hết chịu nổi, trợn mắt

nhìn Giang Nhạc Dương: “Thầy Giang, phiền thầy nhường đường, em còn có việc gấp”.

Giang Nhạc Dương tiến thoái lưỡng nan, vừa tự thấy mình vô duyên, vừa vẫn phải cố gắng lấy giọng chân thành hỏi: “Hết giờ rồi còn gì? Cô định đi đâu? Căng tin phải không? Tôi đưa cô đi”.

Cố Tiểu Ảnh trợn mắt to hơn nữa, lạnh lùng: “Tôi muốn đi vệ sinh”.

“Ặc...”, nghe cái câu nói thẳng thừng kia, mà thầy Giang lịch thiệp suýt ngất.

Nhưng trái với tưởng tượng của Cố Tiểu Ảnh, đợi cho cô đi từ nhà vệ sinh ra, trên hành lang dẫn vào phòng nghỉ ca giáo viên, Giang Nhạc Dương lại xuất

Chiến lược kèm người chặt ra phết nhĩ, lại còn định đổ bê tông nữa đây!

Cố Tiểu Ảnh không thể chịu nổi nghĩ: Được rồi, xem ai thắng ai!

Nhưng không đợi cô mở lời, Giang Nhạc Dương đã tranh nói trước: “ Sư huynh tôi thi đỗ rồi”.

“Thi đỗ cái gì?” - Cố Tiểu Ảnh không hiểu.

“Phó huyện trưởng ủy ban nhân dân huyện Bồ Âm”, - Giang Nhạc Dương nhún vai, “Nghe nói tối đa một tháng nữa là lên đường”.

“Cái gì?” - Cố Tiểu Ảnh tưởng tai mình có vấn đề, “Bồ Âm?!”

“Đúng vậy!” - Giang Nhạc Dương gật gật đầu, “Cách đây 400km, đi xe đường dài mất khoảng bốn tiếng đồng hồ, một khu vực kém phát triển nổi tiếng của tỉnh này, lần này đi là mất hai năm, sau hai năm sẽ căn cứ tình hình công tác để điều chỉnh tiếp, có thể quay về Tỉnh ủy, có thể sẽ ở lại đó, tiếp tục làm chủ tịch huyện, bí thư huyện ủy, thị trưởng, bí thư thị ủy...”

Cố Tiểu Ảnh đột nhiên không biết phải nói gì.

Cô sững sờ đứng trước mặt Giang Nhạc Dương, hơi mơ hồ, cô không hiểu, một việc lớn đến như vậy, Quán Đồng tại sao không đích thân thông báo cho cô?

Dường như đọc được suy nghĩ của cô, Giang Nhạc Dương đã nói tiếp: “Sư huynh tôi nói cô không trả lời tin nhắn, cũng từ chối cuộc gọi, nên mới nhờ tôi đến nói với cô”.

Anh nhíu mày, giọng khỗ sở: “Cố Tiểu Ảnh, tôi xin cô, cô về nhà đi. Cô đi hai tuần rồi, cũng phải nghỉ thối đáo rồi chứ? Anh tôi thực sự một lòng một dạ với cô, nhưng anh ấy cũng phải chịu áp lực quá

lớn, nào gia đình, nào bố mẹ, nào công việc... tất cả những thứ đó anh ấy không thể nói với cô, toàn một mình chịu đựng, cô thông cảm cho anh ấy một chút,

...

Giang Nhạc Dương cứ nói đi nói lại mãi, nhưng Cố Tiểu Ảnh thực sự chẳng nghe được lời nào vào tai.

Cô chỉ chờ đợi nghĩ: Quán Đồng sắp đi Bồ Âm rồi, chỉ còn một tháng nữa là đi, cách xa đến 400km, đương nhiên là không thể lúc nào thích về là về. Vậy là họ thực sự phải sống xa nhau rồi. Cái quãng thời gian sống riêng trước đây sắp lặn trong hai năm, thậm chí mười năm, mười hai năm, chắc chắn không còn xa nữa. Trước đây, anh đã thường xuyên làm thêm giờ, nhưng cô chưa bao giờ có cảm giác xa cách như thế này. Đến cả lần giận dỗi bỏ ra ngoài này, cô vẫn biết anh luôn ở bên cạnh cô, chỉ cần cô muốn là lúc nào cũng được... Nhưng, nếu anh đi Bồ Âm, cách 400km, cô phải làm gì đây?

Mắt Cố Tiểu Ảnh bắt đầu mờ nước, Giang Nhạc Dương nói đến hết tình hết ý, cúi đầu xuống nhìn, giật thót mình!

“Cố Tiểu Ảnh! Cô đừng khóc, sư huynh tôi thực sự không có ý giấu cô...” - Giang Nhạc Dương vò đầu bứt tai, bởi thực sự cũng chưa bao giờ lâm vào tình trạng khó xử như thế này, trong bụng rủa thầm hàng trăm lần: “Sư huynh ơi anh nợ tôi một món nợ tình cảm, một món nợ tình cảm to đùng đấy”... nhưng không đợi anh nghĩ xong, đột nhiên Cố Tiểu Ảnh quay người chạy xuống dưới tầng.

Giang Nhạc Dương sững người, vội nói với theo: “Chạy nhanh lên nhé, còn mười phút nữa xe chạy rồi”.

Vừa nói vừa cười đắc ý, nghĩ bụng: Không thèm nói với Quán Đồng là bà xã đã quay về nhà rồi! Để bất ngờ cho chết đi!

Giang Nhạc Dương đoán không sai, Cố Tiểu Ảnh quay về nhà.

Về nhà vào lúc này, đương nhiên Quán Đồng sẽ không có nhà.

Nhưng khi Cố Tiểu Ảnh mở cửa bước vào căn phòng cô vắng mặt suốt hai tuần qua, cái không khí thân quen tràn ngập, khiến mắt cô cay cay. Cô đóng cửa, đứng trong phòng khách, dường như vẫn thấy cái buổi sáng cách đây hai tuần, Quán Đồng tức giận quát tháo, Ngụy Diễm Diễm co rúm sợ hãi, và cả sự bực bội của chính cô

Trong phòng rất yên tĩnh, hóa ra đúng như lời Quán Đồng nhắn tin, sau đó không lâu, Ngụy Diễm Diễm đi làm cho một công ty tư nhân, nhà máy đặt ở khu công nghiệp, anh đã giúp Ngụy Diễm Diễm thuê phòng gần đó.

Nơi đây, cuối cùng lại trở thành nhà của Cố Tiểu Ảnh. Những ngày cô không có nhà, nơi đây đã biến thành một căn phòng trống trải.

Cố Tiểu Ảnh quay đầu, thấy trên bàn ăn phủ một lớp bụi mỏng. Hai tuần rồi, với cường độ làm việc căng thẳng của Quán Đồng giai

đoạn này, chắc chắn anh không có thời gian ăn cơm ở nhà, cũng chẳng có thời gian lau bàn.

Căn phòng tĩnh lặng tới mức chỉ nghe thấy tiếng “tích tắc tích tắc” của chiếc đồng hồ.

Cố Tiểu Ảnh bất giác thở dài, vén tay áo vào nhà vệ sinh tìm giẻ lau, rồi bắt đầu lau sạch bụi trên bàn, ghế, tủ, kể cả dây phơi quần áo và máy lọc nước, rồi cô lấy nước tẩy đa năng cọ sạch bồn cầu, bồn rửa mặt, tiếp đến là quét nhà, lau nhà, giặt ga giường, vỏ gối... Sau khi đã đổ mồ hôi mồ kê nhễ nhại để thay đổi bộ dạng căn phòng, Cố Tiểu Ảnh hài lòng ngả người trên ghế sofa, nghĩ thầm, như thế này mới ra dáng một cái “nhà” chứ.

Nghĩ ngợi một lúc là bắt đầu buồn ngủ, Cố Tiểu Ảnh gio tay kéo chiếc gối ôm chặt, lơ mơ chìm vào giấc ngủ không biết từ bao giờ.

Thế nên khi Quán Đồng hết giờ làm việc quay về nhà, anh vô cùng sững sốt và sung sướng khi vừa đẩy cửa vào, nhà cửa tĩnh lặng, nhưng sàn nhà, bàn, bồn rửa tay đều sạch bóng, cô Tấm của anh đang nằm trên ghế sofa, ôm chiếc gối mềm, ngủ say sưa.

Quán Đồng khẽ khàng cởi áo khoác, quỳ trước mặt Cố Tiểu Ảnh, nhìn kỹ khuôn mặt của cô khi đang say ngủ. Khoảnh khắc đó, Quán Đồng dường như có một cảm giác trước đây chưa từng có, dường như đây là lần đầu tiên, anh nhìn mãi mà không chán.

Anh giơ tay khẽ vuốt má Cố Tiểu Ảnh, khi chạm tay vào mới phát hiện ra, trong cái lạnh mùa đông, cô nằm ngủ mà không đắp chăn, nên mặt và tay bắt đầu lạnh cóng. Quán Đồng nhú mày, lập tức giơ tay ra, định bế Cố Tiểu Ảnh vào phòng ngủ.

Nhưng khi anh vừa luồn tay vào gáy cô, Cố Tiểu Ảnh lơ mơ tỉnh giấc, vừa mở mắt cô đã nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông ngay trước mặt, nên giật nảy mình!

Quán Đồng nhìn vẻ sững sờ của Cố Tiểu Ảnh, mỉm cười hỏi: “Dậy rồi à? Sao không vào giường ngủ, cảm lạnh thì sao?”

Cố Tiểu Ảnh há miệng, định nói gì đó, nhưng lại thôi, chần chừ mấy giây. Quán Đồng buồn rầu, cũng không nói gì, cứ ngồi nhìn Cố Tiểu Ảnh.

Cố Tiểu Ảnh nhìn thẳng vào mắt Quán Đồng, lúc này mới hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Quán Đồng bật cười: “Sáu rưỡi, em ngủ từ mấy giờ vậy?”

“Hơn ba giờ, khoảng vậy, không nhớ rõ”, Cố Tiểu Ảnh chớp chớp mắt, rồi lại nhắm lại, “Muộn thế rồi cơ à...”

“Em muốn ăn gì?” - Quán Đồng nhìn Cố Tiểu Ảnh, giọng dịu dàng: “Anh nấu cho em ăn nhé”.

“Gì cơ?” - Cố Tiểu Ảnh tưởng mình nghe nhầm, tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Quán Đồng: “Anh nói cái gì?”

“Anh nói rằng xin lỗi bà xã!” - Quán Đồng cuối cùng vẫn quyết định phải nói câu đó trước. Anh quỳ trước mặt Cố Tiểu Ảnh, nhìn cô chăm chú: “Anh không nên đánh em, em không sai, đều là do anh không tốt. Nhưng thực sự là anh không hề muốn, anh không tốt, nhưng thực sự là anh không có ý động tay động chân, anh không nỡ như vậy đâu. Kể từ ngày mình lấy nhau, anh đã thề sẽ đối xử tốt với em, anh thực sự chưa từng nghĩ sẽ như thế này, anh...”

“Thôi!” - Cố Tiểu Ảnh nhú nhú mày, “Em muốn ăn mì vằn thắn”.

“Gì cơ?” - Chủ đề chuyển nhanh quá, Quán Đồng lại không theo kịp tốc độ suy nghĩ của Cố Tiểu Ảnh

“Em muốn ăn mì vằn thắn, siêu thị đối diện có bán đấy!” - Cố Tiểu Ảnh ngáp, nhắm mắt lại, “Em ngủ một lúc, bao giờ anh nấu xong thì gọi em dậy”.

Quán Đồng mỉm cười cảm kích. Vào lúc anh không ngờ tới nhất, cô Tấm của anh đã dứt khoát lật trang sách cũ sang một bên, đây rõ ràng là một sự tha thứ, nhưng điểm tốt nhất là không cần lời nói đã khiến anh phải xuống nước.

Sự khoan dung và thông minh của cô, còn đáng yêu hơn anh tưởng tượng nhiều.

Quản Đồng cuối cùng cũng thở phào, đứng lên, sang phòng ngủ lấy một cái chăn, cẩn thận đắp lên cho Cố Tiểu Ảnh, rồi ra ngoài mua mì vằn thắn.

Anh không biết rằng, lúc anh đóng cửa đi ra, trên môi Cố Tiểu Ảnh cũng nở một nụ cười hài lòng.

Thế là, nửa tiếng sau, Cố Tiểu Ảnh lòng đầy chờ đợi ngồi vào bàn ăn, chuẩn bị thưởng thức niềm vui do người đàn ông chưa bao giờ vào bếp mang đến. Nhưng, đập vào mắt cô là một bát mì trắng to đùng?!

Nhưng mà... chẳng có tí gia vị gì sao?

Cố Tiểu Ảnh ngạc nhiên quá... nhưng rồi im lặng không nói gì.

Nhưng suy nghĩ một chút, thấy có cái ăn đã là tốt rồi, thiếu gia vị thì cho gia vị, cũng có gì là ghê gớm đâu.

Nghĩ thế, lòng cô thấy vui hơn, cũng vừa đúng lúc Quản Đồng cầm muôi múc canh đi lên, tiện tay múc cho Cố Tiểu Ảnh một muôi, rồi ngồi một bên, vẻ mặt háo hức như cậu học sinh tiểu học đang chờ đợi cô giáo khen ngợi: “Thế nào? Mùi vị được không?”

Cố Tiểu Ảnh múc một ít nước mỳ, nếm thử, buồn bã bình luận: “Chẳng có vị gì cả”.

“Đúng rồi, đúng là không có vị gì cả” Quán Đồng cũng buồn rầu, “Hình như chẳng giống mì vằn thắn trong nhà ăn cơ quan chút nào, nhưng rốt cục là chỗ nào không giống nhỉ, anh cũng chưa nghĩ ra!”

“Gia vị!” - Cố Tiểu Ảnh gợi ý, thấy Quán Đồng chẳng có phản ứng gì, đành hỏi: “Gói gia vị đâu rồi? Trong gói mì vằn thắn đông lạnh này đều có một gói gia vị nhỏ, cũng giống như mì ăn liền ấy”.

Chưa nói xong, Quán Đồng đột nhiên vỗ trán hốt hoảng: “Ôi trời, đây là gói gia vị à? Anh lại tưởng là túi hạt chống ẩm! Thế là tiện tay vứt luôn vào thùng rác rồi...”

Cố Tiểu Ảnh nén nhịn cúi xuống, thở dài sườn sượt.

Lần này, cô không bực bội.

Không phải là cô không bực, mà là vì quá mệt rồi, và cũng nghĩ thông rồi. Rốt cuộc thì việc gì trên đời này cũng không thể trọn vẹn, với những khó khăn có thể xuất hiện trong một thời gian dài, không quen rồi thì cũng phải quen thôi.

Mà khi đã thành quen rồi, nên cũng lười chẳng muốn bực nữa.

Thế là, rốt cuộc cô giáo Cố cũng đành ra thùng rác lục lại gói gia vị bị ném đi, rửa sạch rồi cắt ra cho vào bát mì, vừa đảo vừa nhẩn nại giải thích: “Ít nhất anh cũng phải thái ít dưa chuột, bắp cải tím, trứng gà rán thành tấm mỏng rồi thái sợi, nhúng qua nước canh sôi, thêm chút rau thơm và dầu thơm...”

Quản Đồng nghe mà chóng cả mặt: “Sao mà phức tạp thế?”

“Muốn ngon thì phải phức tạp chứ!” - Cố Tiểu Ảnh lườm Quản Đồng một cái, “Anh tưởng nấu ăn là đơn giản à? Chính là vì ngày nào anh cũng có cơm canh nấu sẵn chờ đợi, mà chưa bao giờ tự nấu, nên không biết từ chuẩn bị cho đến khi xào nấu, mỗi ngày mất không biết bao nhiêu thời gian vào chuyện nấu nướng... tuổi xuân và vẻ đẹp của một phụ nữ, đã bị đầu mỗ thiêu cháy hết cả rồi”.

Quản Đồng cảm phục ôm Cố Tiểu Ảnh từ phía sau, thơm vào tai cô, thấp giọng: “Bà xã, em không tầm thường, rất cừ khôi, vất vả nữa...”

Cố Tiểu Ảnh chẳng thèm để tâm đến cái giọng nịnh nọt không kết quả đó, chỉ bĩu môi, lạnh lùng ra lệnh: “Anh bê bát ra bàn ăn đi”.

Khó chịu thật.

Kết quả là mùi vị bát mì vẫn thần này chẳng thể nào ngon được, gói gia vị thêm vào sau đó không hiểu sao ăn kiểu gì cũng có mùi hạt chống ẩm.

Sau bữa tối, Cố Tiểu Ảnh bật cái máy tính xa cách đã lâu ra, vừa vào MSN đã thấy Đoàn Phi đang lên mạng, vội tường thuật lại ngay câu chuyện kỳ vắn thần rồi than thở: “Cái đồ đàn ông, ngoài lên giường ra, đúng là chẳng có một tác dụng gì hết”.

Đoàn Phi cười lớn: “Con ruồi nhép ăn giày ăn cả tất, biết lên giường đã là tác dụng quan trọng nhất, chủ chốt nhất rồi!”

Cố Tiểu Ảnh cũng chẳng vừa: “Nhưng cứ dùng mãi một thứ chị không chán sao? Bàn chải đánh răng cứ ba tháng còn phải thay một lần cơ mà”.

“Không chán đâu!” - Đoàn Phi đánh máy rất nhanh - “Cái này rất có tác dụng, với lại nếu thay mới, lại lo không biết có bệnh tật gì không, kích cỡ phù hợp hay không phù hợp...”

“Ặc...” - Cố Tiểu Ảnh đang uống nước, suýt chút nữa thì phun cả ngụm nước vào bàn phím. Cô cười rũ rượi một hồi, mới trả lời ngắn gọn: “Cũng đúng!”

Đoàn Phi gửi tới một hình mặt cười ngoác miệng, tâm đắc: “Con ruồi nhép, có lúc chị nghĩ, đàn ông đúng là một thứ đồ hay, rất có tác dụng!”

Cố Tiểu Ảnh cười ngật nghễ, rồi đột nhiên một ý tưởng lóe lên trong đầu, vươn thẳng người lên như vừa nghĩ ra điều gì, nhanh

chóng trả lời Đoàn Phi: “Sư tỷ, chị nói xem hay em sẽ viết một bộ tiểu thuyết lấy tên là: “Hôn nhân giấy” nhỉ? Cứ viết chuyện năm đầu tiên sau khi lấy nhau, một cô gái đã bị người con trai làm cho sống không ra sống, chết không ra chết như thế nào! Giờ thì em đã hiểu, tại sao đầu tiên của hôn nhân được gọi là “Hôn nhân giấy”, giấy đấy đúng là giấy ráp! Không phải, mà phải là giấy ăn nhãn hiệu “giấy ráp kim cương”, người ngoài nhìn vào thì tưởng là mềm mại lắm, nhưng thực ra em đang bị người đàn ông ngu ngốc kia mài đến mức không còn bực nổi nữa đây!

“Ha ha ha!” - Đoàn Phi cười lớn, trả lời, “Chị không thể nào không nói là em thực sự cực kỳ anh minh thần vũ rồi đấy! Chúc em thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ!”

“Ặc” - Cố Tiểu Ảnh suýt nữa thì nôn.

(9)

Một tháng còn lại trôi qua rất nhanh. Thậm chí có thể nói, trong một tháng ngắn ngủi đó, Cố Tiểu Ảnh chỉ hận không thể biến thành một miếng kẹo cao su, ngày nào cũng dính vào người Quản Đồng. Cứ hết giờ lên lớp là cô không xuất hiện ở trường, mà các bữa tụ tập của đồng nghiệp cô cũng từ chối hết lượt, cứ hết giờ là nhanh chóng về nhà làm vợ ngoan vợ đảm.

Giang Nhạc Dương nhìn là chán hết cả người, không nén nổi cảm phục: “Cô Cố, cô không cần phải biểu diễn thế chứ, làm gì có chuyện cô chẳng tính sổ món nợ cũ? Chẳng phải cái đĩa đĩa vỡ thì có gắn lại vẫn còn vết đó sao?”

Cố Tiểu Ảnh nhìn Giang Nhạc Dương bằng nửa con mắt: “Chỉ có trẻ con mới ấu trĩ như thế. Cuộc đời con người ngắn lắm, cần phải biết nhanh chóng hưởng thụ, hiểu không hả? Quy tắc tối quan trọng trong hôn nhân là không được so đo quá, cần biết cách quên đúng lúc, luôn nhìn về phía trước, hiểu không vậy?”

Giang Nhạc Dương có vẻ không hiểu, Cố Tiểu Ảnh lắc lắc đầu, than thở: “Gỗ mục đúng là khó dùng!”

Nói xong lắc đầu đi thẳng.

Giang Nhạc Dương tức tối hét to theo Cố Tiểu Ảnh: “Tôi lớn hơn cô năm tuổi đấy

Cố Tiểu Ảnh chẳng thèm quay đầu lại, thầy Giang đáng thương lại một lần nữa bị coi thường bởi cái tuổi 31 của mình.

Thực ra trong lòng Cố Tiểu Ảnh cũng không phải không để bụng một chút nào. Đây dù gì cũng là một con phong ba không to nhưng cũng chẳng phải là nhỏ, thậm chí thỉnh thoảng tỉnh tâm, nghĩ lại ngày hôm đó, ánh mắt tóe lửa của hai người nhìn nhau, cô cũng có cảm giác ớn lạnh. Có lúc cô cũng càng nghĩ càng bi quan, thấy chỉ một Ngụy Diễm Diễm mà đã có thể làm cho cả gia đình đảo lộn, nếu sau này lại có một Vương Diễm Diễm, Trương Diễm Diễm, không biết mình có phải treo cổ tự vẫn không.

Nhưng đúng như ông Cố đã nói, Cố Tiểu Ảnh nhanh cáu mà cũng nhanh quên. Chỉ cần có đủ thời gian, cô sẽ tự suy nghĩ lại, khi đó cô sẽ biết thực ra mình cũng có chỗ không đúng, nếu ở vị trí của Quán Đồng, thấy cô em họ của mình từ xa xôi đến bị đưa vào trạm cảnh sát, mà người giám hộ thì đã không liên hệ được, khó khăn lắm mới gọi được điện thoại thì không đợi mình nói hết câu đã tắt điện thoại, rồi cả đêm không về nhà... Trời đất ơi... Cố Tiểu Ảnh không nén nổi chặc chặc lưỡi: Có lẽ, nếu là mình, thì không đơn giản là một cái tất thế đâu, ít nhất là cũng cạo đầu bôi vôi.

Cứ suy nghĩ như vậy, Cố Tiểu Ảnh bắt đầu thấy tự hồ thẹn - xem ra Trần Diệp nói đúng, mình đúng là hơi có phần lẩn át người khác; bà Cố nói cũng không sai, mình đúng là hơi hung hăng quá... Vậy thì, Quán Đồng có thể chịu đựng mình lâu như vậy, đúng là một sự chịu đựng khiến người ta cảm động! Ôi, nói đi cũng phải nói lại, nếu không có Quán Đồng, cũng không biết có người đàn ông nào có thể làm cho mình điên tiết thế không! Nếu tính theo năm tuổi, Quán Đồng tuổi hồ, mình tuổi khỉ, con hồ không có uy, thì chỉ là một con mèo ốm... ừm, không phải, là con mèo HELLO KITTY... vì thế có lẽ mới có cái điển tích: “Trên núi không có hồ, con khỉ lên làm vua” chứ...

Rất hiển nhiên, tư tưởng hoán đổi vị trí của Cố Tiểu Ảnh cũng hơi thành công, thành công đến nỗi cô đã bắt đầu phân tích gần như đúng cái đặc điểm mềm nắn rắn buông của mình. Lại thêm chuyện Quán Đồng sắp phải đi xa nhận chức, Cố Tiểu Ảnh bèn quyết định không thèm để bụng chuyện cũ, hưởng thụ cuộc sống trong những ngày còn lại, tránh xa chuyện cãi cọ.

Vì thế, bên cạnh sự “rộng lượng khoan hồng” của Cố Tiểu Ảnh và sự “ăn năn hối cải” của bạn Quán Đồng, hai người đã có những ngày rất vui vẻ trong tháng trăng mật này. Trong quãng thời gian đó, trời xanh chứng giám, họ tận dụng hết mức để gửi cho nhau những tin nhắn mùi mẫn, rồi thường xuyên tay trong tay đi xem phim, đi shopping, đi chơi công viên, đi dạo...

Cứ như thế, một tháng trôi qua rất nhanh.

Trước lúc Quản Đồng lên đường, Cố Tiểu Ảnh hoàn toàn không có thái độ quá u sầu, mà ngược lại còn thấy sắp bớt đi một “thư ký” vừa dài dòng vừa rắc rối bên mình, sắp được trải nghiệm lại cảm giác “hợp hội chim câu” bất cứ lúc nào, khiến cô lại càng tò mò và chờ đợi. Bởi thế, mấy ngày đó, Cố Tiểu Ảnh rất chăm chỉ chạy ngược chạy xuôi, giúp Quản Đồng thu xếp hành lý. Nhưng hành lý Quản Đồng mang đi cũng thực sự không nhiều. Ngoài một bộ quần áo thể thao, còn lại toàn là áo sơ mi một màu hoặc sơ mi kẻ trên nền trắng, với mấy cái quần tây màu tối.

Nhìn kiểu quần áo là có thể thấy ngay, Quản Đồng đích thực là một người chẳng có chút gu thẩm mỹ gì hết.

Sau ngày mừng một tháng năm, chủ tịch huyện Quản chính thức lên đường nhận chức.

Những ngày anh mới đi, Cố Tiểu Ảnh rất phấn chấn: thử nghĩ xem, không cần về làm việc nhà, nhất là không phải nấu cơm, còn bao nhiêu thời gian có thể tự mình thu xếp, đúng là không khác gì chim xỏ lồng!

Mà đúng là không so sánh thì không thể nhận ra, lúc ở bên cạnh Quản Đồng, đã quen việc gì cũng có người làm cùng, quen với việc dù đi đâu cũng phải báo cáo, cũng quen với việc dù bạn bè mời đi đâu cũng phải suy nghĩ trước xem có ảnh hưởng gì đến công việc và nghỉ ngơi của Quản Đồng không... Nhưng giờ thì cô chỉ muốn hét lên sung sướng! Ha ha ha! Một mình tự tung tự tác sao mà sướng thế!

Giờ thì, cuối cùng cô cũng hiểu, tại sao hiện tượng “vợ chồng cuối tuần” ở các thành phố lại thịnh hành. Trước khi có con, đây quả là một mô hình khoa học, bình đẳng và tự do!

Ha ha ha ha ha...

C tối, cô Cố - giờ đã tự do, vừa đi miệng vừa ngân nga hát, tay cầm túi quà lớn túi quà nhỏ đến nhà Đoàn Phi ăn cơm.

Vừa vào cửa đã thấy Đoàn Phi và người giúp việc vừa thuê nấu nướng trong bếp, Cố Tiểu Ảnh hồi hả chào rồi nhào vào phòng ngủ, Hứa Tân đến trước một lúc, đang đùa với con gái Đoàn Phi.

Con gái Đoàn Phi tên là Mạnh Tư Vĩ.

Phản ứng đầu tiên của Cố Tiểu Ảnh khi nghe cái tên này là mở to mắt: “Tại sao không đặt là Mạnh Đình Vĩ? Hồi em học tiểu học thích nhất là bài hát của cô ấy”.

Mạnh Húc chán nản nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Cô học cao học đã học môn “cơ sở triết học” chưa?”

“Cái này thì liên quan gì đến triết học nhỉ?” - Cô Cố mù chữ trợn đôi mắt thác mắc: “Mạnh Đình Vĩ là triết học à?”

“Đúng là thua cô rồi!” - Mạnh Húc lắc đầu than thở, “Cô Cố, cô đã nghe đến tên nhà triết học Pascal chưa, là người mà đơn vị cường độ trong sách giáo khoa vật lý lấy tên theo ấy? Ông cũng là một nhà triết học nổi tiếng, từng nói rằng: con người chính là cây cỏ lau, là thứ yếu ớt nhất trong giới tự nhiên, nhưng con người lại là thứ cỏ lau biết tư duy. Một con người, dù có chiếm bao nhiêu đất đai cũng không quan trọng, bởi vì sự tồn tại về mặt không gian, vũ trụ nếu có nhiều thêm một người thì cũng nuốt chửng con người đó. Lúc này con người chỉ là một hạt vật chất bé nhỏ. Nhưng vì có tư duy, con người lại có thể bao gồm trong mình cả một vũ trụ...”

“Đúng là có kiến thức!” - Cô Cố mù chữ há hốc mồm tán thưởng, “Vậy thì cháu ngoại của tôi nên lấy nickname là gì nhỉ? Thảo Thảo được không?”

Tiến sỹ Mạnh không nói gì, nghĩ bụng: nói chuyện với đồ không có kiến thức này đúng là chỉ phí lời.

Thưa ra Mạnh Tư Vĩ có tên thân mật là Quả Quả, với ý là “quả hạt dễ cười”. Ban đầu Mạnh Húc định đặt là “Ưu Ưu”, với ý là “ưu tú”, nhưng Đoàn Phi không đồng ý. Cô nói ưu tú hay không cũng không phải là quan trọng nhất, quan trọng là cả đời phải rạng rỡ, vui vẻ, tích cực, khỏe mạnh. Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân tán thành cả hai tay hai chân quan điểm này của Đoàn Phi, ba đánh một chẳng chột cũng què, thế là Mạnh Tư Vĩ được gọi là Quả Quả.

Lúc ăn cơm tối, Cố Tiểu Ảnh tìm một vòng không thấy Mạnh Húc đâu, liền hỏi Đoàn Phi: “Anh rể bạn gì hả chị?”

“Đi dọn nhà rồi!” - Đoàn Phi vừa chan canh cho mọi người vừa giải thích, “Trường chị phân cho một căn hộ ba phòng, toàn để không, gần đây mới cho thuê. Cho sinh viên của khoa Mạnh Húc thuê, nghe nói là hai cô bé, đều là người quen, cũng yên tâm. Tiền thuê nhà cũng thấp đi một tí, nhưng bọn chị cũng chẳng định làm giàu bằng cho thuê nhà. Hơn nữa, sinh viên giờ cũng khó khăn, chúng nó học nghệ thuật cũng cần có phòng vẽ, phòng nhà chị ở tầng năm, ánh sáng cũng tốt”.

“Thế thì tốt quá, bóc lột tiền của bọn sinh viên nghèo cũng có cảm giác tội lỗi lắm, lấy ít tiền thế là được rồi!” - Cố Tiểu Ảnh gật gật đầu, rồi như nhớ ra gì đó: “Phải rồi, chị, mẹ chồng chị không lên giúp chị trông cháu sao? Quả Quả là cháu đích tôn của bà mà!”

“Cháu gái đích tôn thì làm sao bằng cháu trai đích tôn được!” - Đoàn Phi cười đau khổ. “Thực ra bà có lên một dạo, nhưng gần đây các em đều bận, chị cũng không nói, nên các em không biết”.

“Thế bà đâu rồi?” - Cố Tiểu Ảnh thắc mắc.

“Chị để bà về rồi”, Đoàn Phi cúi đầu, thở dài vẻ chua xót. “Chị mất sữa nên buổi tối phải gọi Mạnh Húc dậy thay bím, chị pha sữa cho Quả Quả, thế là bà nổi giận, nói hồi trước bà nuôi hai đứa con, chưa bao giờ phải nhờ đến chồng, chị sai chồng như thế là ngược đãi con trai bà...”

“Nhưng nếu để anh rể sang ngủ ở phòng đọc, thì có vẻ rất... không thích hợp.” - Hứa Tân nghĩ đi nghĩ lại, mới tìm ra được một

tính từ tương đối nhẹ nhàng, vốn là từ “cô trách nhiệm”, nhưng cuối cùng vẫn nén lại được.

“Các em không hiểu đâu, lúc đó chị muốn khóc lắm!” - Đoàn Phi nói và dường như mắt cũng đỏ lên, “Hai ngày trước, chị bị cảm, chỉ lo lây sang Quả Quả, nên để nó ngủ với bà nội. Nhưng đến nửa đêm, c khóc như xé vải, mà bà nội cũng không dậy nhìn cháu lấy một cái... cứ như thế thì, dù mệt hơn chị cũng phải tự chăm Quả Quả. Cũng may tối nào anh rể cũng dậy trông Quả Quả, nếu không thì chắc chị cũng chết mất...”

“Nhưng, chị ơi, chị đừng trách em nói thẳng”, Hứa Tân ngần ngừ một lúc lâu mới nói. “Lần đầu tiên em cùng chị đến nhà anh rể, em đã để ý, nhà anh ấy chỗ nào cũng bẩn, giữa gối có cả một đám mồ hôi đầu đen xì, mép chăn cũng đen bẩn... Dù là ở nông thôn, thì cũng phải giữ vệ sinh chứ. Em thấy ngay nhà bên cạnh, cửa sổ cũng lau sạch tinh, trông thật là ấm cúng...”

“Nhưng em có thể nói gì, Tân Tân”, Đoàn Phi thở dài, “Dù bà ấy có bẩn hơn nữa, thì cũng đã nuôi dạy nên một đứa con trai là tiến sỹ; bà ấy có lười nữa, thì cũng là bà nội của con chị. Thực ra tâm lý chị rất rõ ràng, nếu Quả Quả là cháu trai, thì dù cứ mười phút lại phải dậy một lần thay bím cho cháu, bà ấy cũng sẵn sàng”.

“Sao có thể nói như vậy được!” - Cố Tiểu Ảnh nghe không lọt tai, thấy rất bực bội.

“Đúng là thế đấy, chị không nói dối đâu! “ - Đoàn Phi cười đau khổ, “Bà ấy đến đây ở cũng chỉ có nửa tháng, mà ngày nào cũng rót vào tai chị cái ý sinh thêm con, nói rằng trong thôn nhà họ rất nhiều gia đình như thế, nếu cái thai thứ nhất là con gái, thì không nhập hộ khẩu, mà nhanh chóng sinh đứa con thứ hai. Nếu đứa thứ hai là con trai, thì khai báo hộ khẩu cho chúng nó là sinh đôi”.

“Hà?” - Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân nghe mà sững người, đồng thanh: “Như thế cũng được sao?”

“Sao không được chứ? Đến Mạnh Húc cũng động lòng, lại còn hỏi chị liệu có thể đến bệnh viện tìm bác sỹ để làm một tờ giấy khai sinh giả hay không!”, Đoàn Phi càng nói càng thấy dở khóc dở cười, “May mà mấy ngày trước có người đến nhà dạm hỏi em gái Mạnh Húc, mẹ chồng liền cuống quýt khăn gói về ngay, làm cho chị bị động quá, nhờ bao nhiêu người mới tìm được người giúp việc. Được cái Mạnh Húc đã được đào tạo cao cấp, tuy trong xương tủy vẫn có chút tư tưởng trọng nam khinh nữ, nhưng vẫn rất yêu Quả Quả. Thực ra đúng là thay đổi quá lớn, chị còn nhớ lúc chị mới quen, đến bếp ga anh ấy cũng không biết dùng, thế mà giờ việc nhà nào cũng biết làm, giúp được chị không biết bao nhiêu việc

Cố Tiểu Ảnh nhìn Đoàn Phi với ánh mắt hâm mộ: “Su ty, làm sao mà chị lại có thể đào tạo đàn ông đến mức chuẩn mực thế này nhỉ?”

“Thay đổi, nhất định phải thay đổi!” - Đoàn Phi khẳng định: “Là phụ nữ, cần tỷ mỉ với cuộc hôn nhân của mình, với người đàn ông của mình, cần quan sát nhiều, để ý nhiều. Đàn ông vốn vụng về cầu thả, lại thêm xuất thân từ nông thôn, có rất nhiều việc chưa từng

nhìn thấy, chưa trải qua, chưa từng giải quyết, em phải diễn tốt vai diễn “bà nội trợ hiền thực”. Mấy năm nay, “bà nội trợ hiền thực” không chỉ có giặt quần áo, nấu cơm vớ vẩn đâu, em gái ơi, em còn cần giúp anh ta để ý đến những điểm chưa được phù hợp trong giao tiếp xã hội, cách sống, trạng thái tinh thần, lúc nào cần chỉ ra là phải chỉ ra, giúp anh ta sửa đổi. Cũng còn cần bồi dưỡng cho anh ta các tố chất tổng hợp và năng lực cuộc sống nữa. Đàn ông ấy à, giống như một cục sắt thô ấy, còn cần mài giũa nhiều!”

Cố Tiểu Ảnh há hốc mồm ngồi nghe, lòng báỉ phục sát đất. Có điều người đàn ông của cô đang ở xa đến 400 km, muốn thay đổi gì cũng chẳng được!

Cố Tiểu Ảnh chỉ đành than thầm trong lòng, không nói gì.

Ăn cơm xong, cô lại chạy vào phòng ngủ trông Quả Quả.

Cô thực sự rất yêu Quả Quả, yêu đôi mắt to của nó, yêu cái mặt tròn xoe của nó, rồi đôi tay mũm mĩm, cái lúm đồng tiền rất xinh trên mặt nó. Bụng nó còn mềm thế, Cố Tiểu Ảnh không biết phải bế trẻ con thế nào, nên nhất quyết không bế, chỉ nằm bò một bên nhìn Quả Quả ngủ, mà thích mê.

Lúc Đoàn Phi gọi Cố Tiểu Ảnh ra phòng khách ăn hoa quả, cô đang ngắm nghía Quả Quả với vẻ mặt rất tò mò. Đoàn Phi thấy buồn cười quá, nói luôn: “Thích trẻ con thì đẻ một đứa đi”.

Cố Tiểu Ảnh cười hi hi: “Chơi con nhà khác thì được, chứ tự đề thì em vẫn chưa đủ dũng cảm đâu”.

Đoàn Phi nghe thế chỉ cười: “Muốn đợi người như em chuẩn bị đủ dũng khí thì khó lắm, trừ khi tự dưng trúng số, thì em mới chịu chấp nhận”.

“Không thể nào”, Cố Tiểu Ảnh vừa xua tay, nói nghiêm trang, “Ngoài thời kỳ an toàn, chúng em vẫn dùng áo mưa mà”.

“Ái!” Hứa Tân kêu lên, “Không được tiêm nhiễm đầu óc người ta đâu nhé, người ta vẫn còn là thiếu nữ đấy!”

“Ặc!” - Cố Tiểu Ảnh và Đoàn Phi cùng đồng thanh kêu lên, rồi quay sang nhìn nhau, cười lớn.

Đúng là chẳng cần phải nói cũng biết, cả ba cô gái này đều thật ranh mãnh!

(10)

Thế nhưng, những ngày tiêu dao của Cố Tiểu Ảnh dường như cũng kéo dài không lâu.

Rất nhanh chóng, cô bắt đầu cảm thấy cô đơn.

Không có người cùng chơi, không có người tranh cãi, cô mới hiểu hóa ra cuộc sống lại chính là những chuyện vô vẩn vô vị đó.

Trong nhà yên tĩnh quá, Cố Tiểu Ảnh nhìn căn phòng ngày nào cũng yên tĩnh đến mức không còn chút hơi hướng cuộc sống, cuối cùng vẫn quyết định mang cái notebook của mình đến tập thể giáo viên trong trường, rồi ngày thường thì vào phòng tự học của sinh viên tự học, lên phòng đọc đọc tạp chí, tham gia hoạt động của sinh viên, thỉnh thoảng lại bắt nạt thầy Giang Nhạc Dương hiền lành, nên thấy lòng cũng vui lên một chút.

Nhưng, dù cô có định làm cho cuộc sống của mình phong phú hơn, thì khi đêm khuya yên tĩnh, nằm trên chiếc giường cứng đơ trong căn phòng tập thể giáo viên, cô vẫn thấy nhớ Quán Đồng.

Nhớ hơi ấm vòng tay anh, nhớ cái góc chần anh hay kéo

Có lúc, cô nhớ đến cồn cào ruột gan, chỉ hận không có anh ở bên, để cô có thể hôn một cái thật là kêu.

Xa nhau rồi, Cố Tiểu Ảnh mới biết, dù tin nhắn có nói “Em nhớ anh”, thì vẫn chẳng có tác dụng.

Bởi vì tin nhắn có mùi mẫn đến mấy cũng chỉ là những con chữ, không phải là da thịt, không phải là một con người để ôm chặt cô vào lòng.

Trong hai tháng đó, với nỗi nhớ nhung khôn xiết, Quán Đồng đã về nhà một lần, Cố Tiểu Ảnh đến Bồ Âm hai lần. Nói thật lòng, tần suất gặp gỡ này, đối với một phó chủ tịch huyện mới nhận chức như anh, là rất dày rồi.

Nếu không có sự kiện bất ngờ xảy ra sau đó, có lẽ, Quán Đồng và Cố Tiểu Ảnh sẽ còn tiếp tục cống hiến nhiều vào sự phát triển của ngành đường cao tốc nước nhà.

Nguyên nhân là trước kỳ nghỉ hè, Học viện nghệ thuật tổ chức một đợt khám sức khỏe.

Hôm có kết quả, Cố Tiểu Ảnh suýt ngất xỉu ở hành lang: “Có thai ba tuần?!”

Cố Tiểu Ảnh không thể tin nổi, đến một bệnh viện khác, nhưng khi nhìn thấy kết quả trên giấy khám, cô như không còn tin nổi vào mắt mình nữa!

Thật sự là có thai rồi sao?

Làm sao lại thế được?!

Cô ngồi rũ rượi trong hành lang bệnh viện, thần thờ nhìn bức hình chụp siêu âm, thậm chí cô cũng không nhìn rõ: trên này rốt cục chỗ nào là đứa trẻ? Là đám chấm màu đen này, hay là mấy đốm màu trắng kia?

Bên cạnh cô, các bà mẹ tương lai đi qua đi lại với vẻ mừng vui hơn hờ, thỉnh thoảng cũng có một, hai cô gái trẻ mặt mũi đau khổ đi qua. Chỉ có cô, với cái tuổi 27 của mình, trên tay vẫn đeo nhẫn cưới, mà mặt mũi thì nhăn nhó khổ sở.

Cô chưa có một chút chuẩn bị nào!

Cô phải nói với Quản Đồng thế nào bây giờ?

Cô gần như đã tưởng tượng ra, nếu cô nói cho Quản Đồng biết chuyện mình đã mang thai, anh chắc chắn sẽ tìm người chăm sóc cô. Bà Cố chưa nghỉ hưu, nên người có thể gánh trách nhiệm trọng đại này chỉ có Tạ Gia Dung; nhưng trời ơi, nếu Tạ Gia Dung lên, Quản Lợi Minh có cùng theo lên không? Vậy là ông ta sẽ ngày nào cũng

xuất hiện trước mắt Cố Tiểu Ảnh? Được rồi, cho dù Quán Lợi Minh không lên, nhưng chỉ nghĩ đến cái giọng địa phương khó hiểu của Tạ Gia Dung, tưởng tượng ra những món ăn không hợp khẩu vị Cố Tiểu Ảnh mà bà sẽ nấu, rồi chuyện bà không biết chữ, không biết đường, không biết dùng điện thoại di động... là Cố Tiểu Ảnh lại chán đến độ muốn nhảy lầu!

Cố Tiểu Ảnh bắt đắ dĩ nâng tấm phim siêu âm lên, cười đau khổ nghĩ: Con ơi, con ra đời vào lúc này thì mẹ biết làm sao đây? Theo con, vào lúc không thích hợp này, mẹ có nên giữ con lại không?

Lần đầu tiên có thiên thần giáng thế trong cuộc đời, lại không phải niềm vui, mà là cảm giác muốn khóc mà không thể khóc.

Cố Tiểu Ảnh thực sự chưa chuẩn bị sẵn sàng để làm mẹ.

Thậm chí cô còn không nói cho bố mẹ đẻ tin này. Cũng thật trùng hợp, mùa hè năm đó, Học viện nghệ thuật bước vào giai đoạn chuẩn bị thanh tra, nhà trường yêu cầu mỗi giáo viên chỉ được nghỉ hè một tuần. Thực ra một tuần là quá ngắn, vào giai đoạn mới mang bầu, mà Cố Tiểu Ảnh lại không hề bị ốm nghén, vì thế, ông Cố, bà Cố chỉ lờ mờ nhận thấy tinh thần Cố Tiểu Ảnh hơi lạ, nhưng lại quy ngay vào là do thói quen sống ngủ muộn dậy sớm của cô, nên không ai ngờ đến chuyện mang thai này.

Vì thế, không có ai biết, trong giai đoạn đó, Cố Tiểu Ảnh, đã phải trải qua sự dày vò, buồn bã, mâu thuẫn, đấu tranh như thế nào. Rất nhiều lần, buổi sớm thức dậy, cô bất giác xoa xoa chỗ bụng dưới vẫn

còn phảng lỳ, rồi nghĩ: Con ơi, con có ở đó không? Con có biết hiện tại mẹ đang rất cô đơn, rất yếu ớt không? Mẹ chẳng vui một chút nào, mà không thể muốn có con, biết hay không?

Không có ai trả lời.

Bởi vì đến chính cô cũng còn không biết nên trả lời thế nào.

Cho đến khi trước ngày quay về thành phố G một ngày, bà Cố ở nhà làm bánh xúi cảo, Cố Tiểu Ảnh ngồi bên cạnh giúp mẹ, tự nhiên hỏi: “Mẹ, lúc mẹ có bầu con, bố đã được điều trở lại thị ủy rồi phải không?”

“Làm sao mà thế được? Lúc đó ông ấy vẫn còn đang nhận chức ở quê Quận Đồng mà” - bà Cố vừa làm vỏ bánh vừa nhớ lại. “Con xem lúc đó cũng lạc hậu lắm, mẹ không nghĩ là mình sẽ sinh sớm, nhà không có điện thoại, mà mẹ cũng chẳng còn đủ sức bò ra ngoài tìm người giúp, lúc đó đúng là tuyệt vọng. Cũng may còn có cô con đến thăm, nghe thấy tiếng mẹ khóc từ ngoài cửa, mới tìm người đến phá cửa, rồi tìm anh bán quẩy dưới nhà, lấy xe kéo đưa mẹ vào bệnh viện. Đến khi mẹ sinh con ra rồi, bố con mới về được, nhưng còn may, mọi việc đều suôn sẻ, con gái mẹ lớn lên khỏe mạnh, giờ đi lấy chồng rồi”.

Bà Cố ngẩng đầu cười, nhìn Cố Tiểu Ảnh. Giọng bà vô cùng vui tươi, ngữ khí cũng nhẹ tênh, dường như khoảng thời gian mười tháng mang thai đó chỉ đơn giản như ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì

đưa bé đã ra đời, chồng quay về bên cạnh, đó là lúc hạnh phúc nhất của một người phụ nữ.

Cố Tiểu Ảnh rom rớm nước mắt, đột nhiên cảm thấy mẹ quả là một người kiên cường!

Cố Tiểu Ảnh vừa gói xúi cáo vừa hỏi: “Mẹ này, hồi mẹ một mình nuôi con, mẹ có thấy tủi thân không? Mẹ không cãi nhau với bố con à?”

Bà Cố cười: “Nếu mẹ nói là không tủi thân, không cãi nhau thì con có tin không? Có điều lúc đó không có điện thoại, muốn cãi nhau cũng chẳng có phương tiện. Lâu dần, tự mình cũng hiểu ra, sự nhẫn nại của con người chỉ có giới hạn. Lần đầu tiên mình trách móc, có thể người ta thấy ăn năn, nhưng cứ trách móc mãi, người ta sẽ thấy chán, cho đến khi chán đến tận cổ, thì có phải thành ra là mình đã gây ông đập lưng ông không”.

Cố Tiểu Ảnh trầm t

Thực ra cô rất muốn nói: Mẹ ơi, mẹ nói đều đúng cả, nhưng mà con không làm được.

Thực sự là không thể làm nổi.

Trên xe quay về thành phố G, Cố Tiểu Ảnh vừa lơ mơ ngủ, vừa đau khổ nghĩ: mình vẫn còn là một đứa trẻ, làm sao có thể nuôi nấng

một đứa trẻ đây?

Đứa bé sẽ khóc, sẽ quấy, sẽ cần ăn, sẽ tè, sẽ ị. Lớn hơn một chút, sẽ phải đưa nó đi mẫu giáo, đi học cấp một... trên con đường dài dằng dặc đó, không phải chỉ cần chuẩn bị cho có các đồ ăn đầy đủ dinh dưỡng, các thứ đồ chơi đủ loại, các thứ quần áo sạch sẽ, mà còn phải kể chuyện, nói chuyện đạo lý... cho nó nghe. Sẽ chẳng có lúc nào rồi rãi nữa.

Từ ngày có con, cuộc sống của bạn sẽ bước sang giai đoạn nước sôi lửa bỏng, dù ngoài mồm có hô hào là phải tiến về phía trước, nhưng trong đầu chỉ toàn chuyện liên quan đến con cái, chuyện ăn uống của con, cứ như thể biến thành một đoàn tàu cao tốc hùng dũng lao về phía trước, nhưng chẳng kịp ngắm nghía chút phong cảnh nào bên đường, mà cứ lao đi theo quán tính. Cho đến khi đứa con lớn lên, ra khỏi tầm kiểm soát của bạn, bạn mới đột ngột ngừng lại, mới phát hiện ra, cuộc đời mình đã trở nên trống rỗng.

Cố Tiểu Ảnh thấy ớn lạnh.

Đây không phải là cuộc sống mà cô muốn.

Cô vẫn còn bao nhiêu là mơ ước: muốn đi leo núi với học sinh, hát karaoke, muốn tập trung tinh thần để viết thật nhiều tiểu thuyết hay, muốn đi tản bộ tay trong tay với người mình yêu, muốn xem phim, muốn sống cuộc sống vợ chồng son... Cô còn trẻ như vậy, cô sợ hãi sự biến dạng của cơ thể cùng những vết rạn chẳng bao giờ mất được, cô không cần đứa trẻ này!

Đúng thế, cô thừa nhận, là một người thuộc thế hệ 8x một thế hệ hơi quá sống vì bản thân: họ chú trọng chất lượng cuộc sống, phẩm vị tinh thần, đòi hỏi không gian độc lập... nhưng, chẳng nhẽ như thế là không đúng? Đòi người ngăn ngủi lắm, nếu chỉ vì những cái gọi là trách nhiệm kia mà đành phải sống không như mong muốn, thì thật có lỗi với tuổi trẻ ngăn ngủi kia.

Cố Tiểu Ảnh thở dài.

Nhưng cô cũng không có đủ dũng cảm bỏ đứa bé này, thế cho nên, cô chỉ có thể chịu đựng từng ngày trong nỗi khổ không thể nói cho ai biết.

Cũng may mà có Quả Quả, nó quả là một liều thuốc giải sầu giúp cô vui lên.

Quả Quả đã được năm tháng tuổi.

Bụng nó không còn mềm như lúc đầu nữa, nó đã có thể bò trên chiếc gối ôm, im lặng nhìn mọi người. Nó thích được tắm trong chiếc bồn tắm bằng gỗ to, khi chiếc phao bơi bé xíu được lồng qua cổ, chỉ còn thò ra cái đầu tròn tròn, trông nó đáng yêu lắm. Nó còn rất thích được mat-xa, chỉ cần mẹ nó bôi dầu mat-xa vào tay, rồi bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve người nó, là nó liền nhắm mắt thích thú... Nó rất ít khi quấy khóc, mà rất hay mở to đôi mắt tròn xoe, tò mò nhìn bốn phía xung quanh.

Cố Tiểu Ảnh thấy yêu Quả Quả quá đi mất.

Thậm chí, Cố Tiểu Ảnh không thể không thừa nhận, nhìn Quả Quả, cô cũng có chút mong đợi thoáng qua với đứa con của chính mình.

Đương nhiên Đoàn Phi với Hứa Tân cũng biết tin Cố Tiểu Ảnh có thai. Hai người này tuy đã rời khỏi Học viện nghệ thuật, nhưng tai mắt thì rất nhiều. Ngay trong ngày kiểm tra sức khỏe, họ đã được báo tin chuẩn xác: Cố Tiểu Ảnh có thai.

Phản ứng của hai người này rất khác nhau.

Đoàn Phi thì mừng quá đỗi: “Tốt quá rồi, Quả Quả của chúng ta có bạn rồi, mới nửa tuổi thôi, có thể chơi cùng nhau được!”

Hứa Tân thì vô cùng bất mãn: “Đồ tàn nhẫn, mình còn chưa có bạn trai, thế mà cậu đã mang bầu rồi, đúng là đồ không có nhân tính!”

Cố Tiểu Ảnh im lặng không nói gì.

Cô thấy biểu hiện của Hứa Tân cũng dễ hiểu, nhưng tại sao Đoàn Phi lại vui đến thế nhỉ?

Thực ra Đoàn Phỉ cũng không hiểu, tại sao mà Cố Tiểu Ảnh lại phải buồn?

Cuối tuần, Đoàn Phỉ lại gọi Cố Tiểu Ảnh đến nhà mình ăn cơm. Cô còn dặn người giúp việc làm cả một bàn nhiều đồ ăn ngon, nói là để bồi dưỡng cho Cố Tiểu Ảnh. Cố Tiểu Ảnh nhìn cả một bàn đầy ắp đồ ăn mà thờ dài sườn sượt, ăn mà chẳng thấy ngon, cuối cùng cũng chỉ lợi cho tâm hồn ăn uống của Hứa Tân.

Giữa bữa ăn, Đoàn Phỉ hỏi Cố Tiểu Ảnh: “Bao lâu em không gặp ông xã rồi?”

Cố Tiểu Ảnh lấy đũa đâm đâm com, rầu rầu: “Nửa tháng rồi... em về nhà mẹ nghỉ hè một tuần, rồi quay về trường bận bịu chuyện trường thanh tra, anh ấy cũng bận, không về nhà được”.

“Anh ấy đã biết em có bầu chưa?” - Đoàn Phỉ đặt đũa xuống, nhìn Cố Tiểu Ảnh hỏi.

“Chưa biết”, Cố Tiểu Ảnh lắc lắc đầu, “Em vẫn còn chưa lấy lại thăng bằng sau cú sốc này”.

“Cái này thì có gì mà gọi là sốc?” - Đoàn Phỉ ngạc nhiên, “Cố Tiểu Ảnh, em có biết là mình rất may mắn không, con cái là lộc trời cho, em biết không?”

“Lộc trời cho á?” - Cố Tiểu Ảnh ngẩng đầu nhìn Đoàn Phi, “Nhưng ông xã em ở xa những 400km, em ở thành phố này chẳng có người thân, cái món lộc này quá nặng nề!”

“Chính vì chuyện này mà em không vui sao?” - Đoàn Phi trợn mắt, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Cố Tiểu Ảnh em thật là không thể hiểu nổi! Em nói cho chị biết đi, em có định giữ đứa bé này không?”

“Em có thể không giữ lại sao?” - Cố Tiểu Ảnh gục đầu buồn bã, “Em lên mạng tìm thông tin, đều thấy nói cái thai đầu tiên không thể tùy tiện bỏ đi”.

“Cố Tiểu Ảnh!” - Đoàn Phi bực mình đến choáng váng, nhưng vẫn cố gắng kìm chế, nhẹ nhàng khuyên giải, “Nếu đã quyết định sinh đứa bé ra khỏe mạnh, thế thì hãy vui vẻ mà đón chào nó. Dù gì thì cũng đã có nó rồi, nên không còn thời gian mà buồn bã, sầu khổ đâu. Chị biết, em một mình nuôi con sẽ rất vất vả, nhưng cũng không phải là không có cách giải quyết! Dù em không thích bố mẹ chồng, thì em vẫn còn bọn chị cơ mà, em còn có thể thuê người giúp việc... Thực ra chẳng có ai là cô độc cả, dù chồng không ở bên cạnh, thì mình vẫn có thể sinh con và nuôi nấng như bình thường!”

Đoàn Phi nói rất đanh thép, Cố Tiểu Ảnh sững người, ngẩng đầu nhìn Đoàn Phi, thì thấy cô nói như giải bày tâm sự: “Em ơi, sở dĩ bây giờ em không muốn đứa con này, vì em chưa chuẩn bị sẵn sàng, thứ hai là vì em vẫn chưa cảm nhận được sự tồn tại của nó. Đợi đến khi đứa bé trong bụng em bắt đầu đạp, thì thậm chí em sẽ còn cảm thấy hơi thở của nó, nhịp tim và tình cảm của nó. Lúc ấy, em sẽ biết, trên

đời này, vĩ đại nhất chính là người mẹ, bởi vì không có khó khăn nào có thể ngăn cản quyết tâm bảo vệ đứa con của người mẹ”.

Trái tim Cố Tiểu Ảnh nhói lên, cô chờ người nhìn Đoàn Phi; trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Hứa Tân cũng không dám nói gì, chỉ lắng tai nghe. Căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, Cố Tiểu Ảnh đột nhiên chẳng biết nên nói gì.

Đoàn Phi thở dài, đứng lên đến bên cạnh Cố Tiểu Ảnh, nắm lấy tay cô, nhìn vào mắt cô nói: “Em ơi, nếu em tin chị, thì hãy dọn đến nhà bọn chị ở. Ở đây còn một phòng trống. Chúng ta đều là người thân thiết, có thể chăm sóc em. Thế nên những vấn đề em lo lắng, bản chất lại không thành vấn đề. Điều em cần làm bây giờ, là tìm cho mình việc gì đó để làm, chuyển hướng chú ý, thư giãn tinh thần. Cần giảm áp lực, ăn uống đủ chất, vận động đều đặn, ít dùng máy tính... thử nghĩ xem, chỉ chín tháng nữa thôi, em sẽ có một đứa con đáng yêu, xinh đẹp giống hết như Quả Quả, em không thấy kỳ diệu hay sao?”

Ánh mắt Đoàn Phi tràn đầy hi vọng và chờ đợi. Cô nhiệt tình nhìn Cố Tiểu Ảnh: “Tiểu Ảnh, từ trước đến nay em luôn là người không chịu thua cuộc. Một chuyện tốt đẹp này, tại sao em lại lo sợ thế? Em lo không có ai chăm sóc em phải không? Còn có bọn chị đây cơ mà!”

Lòng Cố Tiểu Ảnh dần ấm lại. Cô rung rung nhìn Đoàn Phi, rồi lại nhìn Hứa Tân đang dùng hai ngón tay tạo thành chữ V phía sau Đoàn Phi, dần dần dường như đúng là cô không còn sợ hãi nữa.

Điều này thật kỳ lạ phải không? Cố Tiểu Ảnh tự cảm thấy từ lúc mang bầu, tâm trạng mình thay đổi thất thường. Cô âu sầu suốt một tuần, rồi chỉ trong bữa cơm ở nhà Đoàn Phi đã lấy lại được dũng khí? Đúng là vô lý thật?

Nhưng Đoàn Phi quả thực nói không sai, dù gì thì cũng đã quyết định giữ lại đứa bé, thế thì tại sao phải buồn, lại không vui? Tại sao không lấy lại tinh thần, để chào đón sự ra đời của đứa trẻ? Sớm đã biết sẽ thế này, sao lại phải tự dày vò mình đến hai tuần, làm tinh thần xuống trầm trọng đến mức này?

Đây chẳng phải tự mua việc vào thân thì là cái gì?!

Cố Tiểu Ảnh thần thờ nhìn Đoàn Phi và Hứa Tân, suy nghĩ của cô rối bời, nhưng rõ ràng: đứa bé này, tuy xuất hiện bất ngờ, nhưng vẫn là con của Cố Tiểu Ảnh và Quán Đồng mà! Nó sẽ có gương mặt giống họ, sẽ gọi Quán Đồng là “bố”, gọi cô là “mẹ”... thật là tuyệt vời, đúng không nào?

Có lẽ Đoàn Phi đã nói không sai, giờ trong đầu cô toàn nghĩ đến những ý thích của bản thân: mình chưa được sống cuộc sống vợ chồng son, mình vẫn còn rất nhiều mong muốn đang chờ thực hiện, hiện tại sống một mình rất vất vả, mình... những lý do cá nhân thì nhiều vô cùng.

Thực ra, nếu không suy nghĩ đến những yếu tố này, thì sự ra đời của đứa bé quả thực là một niềm vui bất ngờ. Bởi vì thường thường, niềm vui bất ngờ thường từ trên trời rơi xuống.

Vì thế, đây đúng là lời nói làm thức tỉnh lòng người!

Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng không thể không khinh bỉ chính mình. Có lẽ, mọi người đều nói đúng, cô quả là một cái thú lợn đây bã đậu!

Cứ như thế, trước sự cổ vũ động viên chân tình của Đoàn Phi và Hứa Tân, Cố Tiểu Ảnh cuối cùng lại một lần nữa lấy lại dũng khí!

Mọi người đều không thể tưởng tượng được, cái cách cô chuyển hướng chú ý, giảm áp lực lại là: thi tiến sỹ!

Không sai, mọi người đều không nghe lầm, cô muốn thi tiến sỹ, mục đích rất cao xa, tận cơ sở nghiên cứu văn hóa ở đại học Thượng Hải.

Nhân lúc đi lại còn dễ dàng, cô đã hùng dũng mua một đống sách giáo khoa, bao gồm: Văn hóa kinh tế học, Văn hóa chính sách học, Văn hóa thị trường học... Cô tuyên bố hùng hồn: “Thế cũng là dưỡng thai”!

Không thể không thừa nhận, Hứa Tân lại nói đúng, Cố Tiểu Ảnh đúng là người ngoài hành tinh...

Cũng tối hôm đó, cô Cố viết trong blog của mình: Những người thuộc thế hệ chúng ta, nhìn thì có vẻ là những cô gái con một quen được chiều chuộng, thực ra ngay từ nhỏ đã chịu áp lực cha mẹ kỳ vọng và sự cạnh tranh giữa những người cùng độ tuổi. Chúng ta sẽ phân thành hai thái cực: người yếu đuối sẽ càng yếu đuối, người mạnh mẽ sẽ càng thêm mạnh mẽ. Tôi thuộc loại thứ hai, không bao giờ khuất phục!

Nói một cách dân dã: Khó khăn đến đâu giải quyết đến đấy, nếu đã không tránh được, thì lo lắng quá làm gì?

Chương 6: Không có tốt nhất, chỉ có thích hợp nhất

Cuối cùng bạn chọn cách cùng nhau đi tiếp, và hai người sẽ cùng chia sẻ, trợ giúp lẫn nhau một cách thực sự, để cùng nhau sống đến đâu bạc răng long. Trong quãng thời gian đồng hành đó, chưa chắc họ là người tốt nhất, giỏi giang nhất, nhưng chắc chắn sẽ là người thích hợp nhất với mình. Trong hôn nhân, luôn luôn không có gì là tốt nhất, mà

(1)

Một mình nơi đất khách quê người, Quản Đồng cũng rất nhớ vợ, nhất là vào những lúc anh rảnh rỗi.

Tuy thế, những lúc anh rảnh rỗi thực sự lại quá ít.

Ban ngày, hết hội nghị này đến hội nghị khác, thực hiện lệnh của cấp trên, truyền đạt tinh thần của cấp trên... Vẫn chẳng có gì mới, nhưng trước đây anh là người chuẩn bị cho hội nghị, còn bây giờ là người ngồi ở ghế chủ tịch; đương nhiên cũng thường xuyên anh phải đi lại, quan sát các đơn vị cấp dưới, chỉ đạo cấp dưới làm việc... Trước đây anh là người đi sau lãnh đạo, còn bây giờ là người đi trước tất cả mọi người, cũng phải phê chuẩn các văn bản gửi cho cấp dưới, đánh giá kiến nghị của cấp dưới... Trước đây anh là chân loong toong, còn bây giờ là người ký tên phê chuẩn trên văn bản.

Trước sự thay đổi này, không phải Quản Đồng không bỏ ngỡ, nhưng được cái bao nhiêu năm nay anh cũng được chứng kiến nhiều nên bắt kịp rất nhanh. Có lẽ do anh đã quen làm chân loong toong cho người ta rồi, lại còn trẻ, vì vậy khi nói chuyện hay làm việc đều rất nghiêm túc, lại thường xuyên nhắc đến hai từ “học tập” nên cũng rất được lòng các bậc tiền bối. Thực ra chẳng có ai ngốc cả, mà cũng chẳng có gì là tốt nếu lại đắc tội với một thành viên trong ban lãnh đạo, bởi mọi người từ Tỉnh ủy xuống, ai không biết cách hòa hợp, cũng có nghĩa là tự tạo mệt mỏi cho mình. Hơn nữa, mọi người cũng đều biết rõ: loại người này xuống đây là để luyện kim

loại, đã sớm muộn gì rồi cũng đi, thì chi bằng để lại ấn tượng tốt trong lòng nhau. Vì thế, sự ra mắt của Quán Đồng cũng có thể coi là thuận lợi.

Anh chỉ rất không thích các cuộc chiêu đãi vào buổi tối. Từ ngày đến đây, huyện ủy, chính quyền huyện đều tiếp đón, các đơn vị nhỏ liên lạc mời riêng, thỉnh thoảng còn có mấy mối quan hệ cũ, nhất định phải đi uống rượu để hồi tưởng lại chuyện xưa.

“Họp + uống rượu” dần như đã trở thành hai nhiệm vụ chính trong thời gian Quán Đồng nhậm chức.

Quán Đồng trước đây là một thư ký Tỉnh ủy, hơn một nửa thời gian của anh đều là ở trong văn phòng, bữa tối phần nhiều là ăn trong phòng ăn tự chọn của Trung tâm đào tạo Văn phòng Tỉnh ủy, không phải không có lúc tiệc tùng, nhưng cũng không đến mức “mỗi ngày một bữa rượu”; nhưng lần này xuống dưới cơ s, Quán Đồng đã thực sự được mở mắt.

Với lại, Quán Đồng có thể coi là lớn lên ở vùng biển phía bắc, tửu lượng cũng tương đối, khoảng bảy lạng rượu trắng 38 độ hay nửa cân rượu trắng 52 độ, thỉnh thoảng lại thêm chút rượu cốt sáu bảy mươi độ, uống khoảng hai lạng xong mới rời khỏi bàn tiệc. Tuy thế, dù tửu lượng có khá, thì vẫn làm sao chịu nổi tối nào cũng uống, mà độ rượu thì càng ngày càng cao! Có lúc Quán Đồng quay về nhà khách chính quyền huyện đang tạm ở, không kịp thay đồ đã gục đầu ngủ, sáng hôm sau tỉnh dậy mới vội vã tắm rửa, gột bỏ hơi rượu trên người.

Giờ đây, Quán Đồng đã hơi hiểu ra, cái kiểu làm việc ngày nào cũng làm thêm ở Tỉnh ủy vẫn còn là lành mạnh.

Đồng thời với việc đó, những người nông dân vùng này cũng để lại trong lòng Quán Đồng những ấn tượng sâu sắc.

Vì thường xuyên xuống kiểm tra chỉ đạo công tác, Quán Đồng càng có thêm cơ hội được đi sâu đi sát thực tế. Thực ra cơ hội kiểu này hoàn toàn không xa lạ với anh, vì năm nào về quê ăn tết, anh chẳng đứng bên bờ ruộng trò chuyện với hàng xóm. Nhưng giờ thì không giống. Những cán bộ thôn xã, thư ký thôn, thậm chí có cả các phóng viên đài truyền hình Huyện tiền hô hậu ủng quanh anh. Mỗi nụ cười của anh, mỗi cái bắt tay của anh đều có ý nghĩa chính trị sâu sắc. Trong sự bao vây đó, thỉnh thoảng, anh thấy những người nông dân thu mình lại chẳng dám đứng lên trên, trong lòng anh lại thấy xót xa.

Bất giác anh nghĩ, anh cũng xuất thân từ những mảnh đất như thế này. Nếu thi đại học không đỗ, thì bây giờ anh cũng đang đứng trong số họ, với nụ cười đôn hậu, rụt rè chờ đợi được bắt tay một nhân vật mà với họ là rất quan trọng. Thậm chí anh còn nghĩ, bao nhiêu năm nay mình chỉ dành thời gian để đọc sách, không thể là một người nông dân tốt.

Đối với anh và rất nhiều con em nhà nông ở bên cạnh anh, dù đã thi đỗ đại học hay ra làm thêm, đồng ruộng cũng đã rất xa lạ.

Anh chỉ thân quen với những khuôn mặt đầy nếp hằn gió sương, những bàn tay thô ráp của họ đã nuôi sống cả một đất nước rộng lớn và đông dân, tuy thế, họ lại bị xa lánh bởi thành phố đầy đủ các dịch vụ công cộng.

Anh thực sự muốn làm chút gì đó cho họ, nhưng, một phó chủ tịch huyện mới đến, chưa quen hết mặt các nhân viên trong ủy ban, muốn thực sự đích thân làm, cũng rất khó.

Anh thừa nhận, anh chỉ là người tầm thường, và cũng có tư tưởng sáng suốt giữ lấy thân. Anh muốn quan sát xem tình hình thế nào, tìm một vị trí an toàn cho mình, rồi mới tính tiếp.

Nội tâm anh cũng đấu tranh dữ dội.

Anh biết, nếu chỉ dựa vào mỗi sức của mình, thì chẳng thể thay đổi được điều gì.

Vì thế, trong những ngày lạ lẫm và tràn đầy áp lực này, Cố Tiểu Ảnh gần như là toàn bộ niềm hi vọng của anh.

Trong hai tháng, họ gặp nhau được ba lần. Tuy lần nào cũng vội vã chỉ có hai ngày, nhưng anh nhìn điệu bộ nói chuyện hào hứng của cô mà cảm thấy thật ấm áp. Anh mỉm cười nhìn cô nhăn mày nhíu trán để minh họa cho các câu chuyện cười xảy ra trong Học viện, chuyện con gái Đoàn Phi đã biết bò, còn Hứa Tân thì được giới

thiệt cho một anh chàng làm bên pháp y... Anh cảm thấy như ngày tháng trở nên êm đềm.

Nhìn nụ cười của cô, anh không muốn kể cho cô nghe những áp lực và cay đắng mà mình đang phải chịu.

Anh chẳng thể nào nói ra, tuy những năm qua, anh luôn có ý chí phấn đấu, nhưng thực tế trong lòng anh luôn có một sự tự ti mà anh không muốn phải thừa nhận. Nhìn những người bạn không hề học giỏi bằng mình, cũng không có tố chất cao như mình lần lượt được làm ở những nơi rất tốt, lương cao, được phân nhà rộng, hơi tý là có thể kể ra bố mình thân thiết với lãnh đạo nào đó, còn mình là bạn cũ cùng lớn lên từ nhỏ với con gái của một ai đó trong một cơ quan hay viện gì đó rất lớn. Họ thuộc tầng lớp con ông cháu cha, họ thể hiện thái độ khách khí và t trọng với Quán Đồng, nhưng chắc chắn không bao giờ coi anh là cùng hội cùng thuyền.

Anh cũng chẳng thể nào nói ra: mỗi lần nhìn thấy những cảnh bần cùng khốn khó của bà con nông dân, anh đều rất bức bối, nghĩ bụng: một thôn lớn như vậy tại sao lại không có thêm vài đứa trẻ được ăn học, thi đại học, ở lại thành phố, để thay đổi cuộc đời của chính nó và gia đình bố mẹ nó? Thế hệ nào không có học hành thì thế hệ đó sẽ sống nghèo khổ, nên lại càng không đủ sức mà coi trọng việc học hành, vì thế mà đời đời kiếp kiếp cứ nghèo mãi... Đây là một cái vòng luẩn quẩn quái ác, cũng giống như một lời nguyền đen tối khiến người ta “thương người khác bất hạnh, nhưng lại bức vì họ không biết đấu tranh”.

Thậm chí anh sẽ không thể nào quên ánh mắt thương hại và khinh bỉ của mẹ Tường Mạn Ngọc. Ánh mắt đó như một cái đinh, đóng chặt anh vào một cây cột si nhục vô hình, khiến anh nhớ rằng, mình cần phải tiến lên, từng bước thật vững, dù mất bao nhiêu thời gian và sức lực, cũng phải càng bước càng vững!

Một miếng giũa làng bằng một sàng xó bếp. Đây cũng là một trong những động lực mà anh không muốn thừa nhận.

Đương nhiên, là một người đàn ông, anh cũng còn phải mang đến một cuộc sống tốt hơn cho vợ và con mình.

Vì thế, ở Bồ Âm, anh càng không thể thua.

Anh phải tổ chức thành công mỗi cuộc họp bình cũ rượu mới, anh phải uống tàn mỗi cuộc rượu cháy ruột cháy gan, phải xử lý ổn thỏa quan hệ của từng cấp, và phải dốc sức làm tốt mọi công việc trong phận sự của mình... Tất nhiên, nếu may mắn, những thành tích của anh sẽ được cấp trên nhìn ra, sự nghiệp của anh sẽ thuận lợi hơn. Từ khi anh lựa chọn bước đi này, nếu nói anh không để ý đến tầm thẳm đở trái đường trong tương lai, thì rõ ràng là giả tạo.

Điều anh muốn, chỉ là cố hết sức bước từng bước thực tế, chắc chắn, bằng chính năng lực của mình, với những điều kiện không hồ thẹn với lương tâm.

Những điều này, vợ anh có hiểu được không?

Anh đoán, không đợi anh nói hết, cô sẽ ngáp ngáp dài.

Không sai. Anh yêu cô. Vì thế, tốt hơn là không nói cho cô biết.

Anh nghĩ rằng, Tiểu Ảnh của anh cần được sống dưới ánh mặt trời. Cuộc sống của cô không cần đến loại áp lực này, anh càng không cần tự tạo thêm ra những áp lực như thế.

Vì thế, sau này chúng ta mới biết, nếu nói Quán Đồng có chỗ nào sai, thì cái sai của anh là ở chỗ: anh luôn cố gắng giương ra cho vợ một chiếc ô che mưa che gió, mà không biết, chính vì anh không giỏi dự báo thời tiết, nên ngay từ đầu vợ anh cứ tưởng anh chỉ là một cây nấm nhỏ.

(2)

Ở cửa rạp chiếu phim trên phố đi bộ, Cố Tiểu Ảnh đang kể cho Trần Diệp ngồi bên vệ đường câu chuyện cười: “Anh có phải là cây nấm nhỏ không?”.

Cố Tiểu Ảnh cúi lưng, vẻ rất nghiêm nghị: “Chuyện kể rằng, trong một bệnh viện tâm thần nọ có một bà già, ngày nào cũng mặc đồ đen, cầm một chiếc ô màu đen, ngồi ở cổng bệnh viện tâm thần”.

Trần Diệp gật đầu hưởng ứng.

“Có một vị bác sỹ mới nghĩ rằng: muốn chữa bệnh cho bà, thì nhất định phải hiểu bà. Thế là vị bác sỹ đó cũng mặc áo đen, tay cầm chiếc ô đen, đứng ở cổng cùng với bà”.

Trần Diệp cúi đầu nhìn dáng mình đang ngồi, lại nhắc nhắc cái áo phong đen đang mặc, nghĩ ngợi, không biết có nên tiếp tục ngồi thế này không.

Cố Tiểu Ảnh không nén nổi định cười, nhưng ghìm lại được, tiếp tục kể: “Thế là, hai người này cứ đứng im lặng như thế trong một tháng. Đến ngày cuối cùng, bà già đã mở miệng nói với bác sỹ. Bà nói: Xin hỏi... a một cây nấm nhỏ phải không?”

“Hả...” – Trần Diệp vừa uống một ngụm nước khoáng, liền phun ra, Cố Tiểu Ảnh nhìn bộ dạng của Trần Diệp, mà cười ha ha.

Trần Diệp bực bội: “Cố Tiểu Ảnh, mấy tháng rồi không gặp, cứ gặp anh là em lại đá kích anh”.

“Anh cũng hay thật đấy!” – Cố Tiểu Ảnh trề môi, “Dù gì thì anh cũng là một giáo viên nhân dân, ngồi bên vệ đường thế này thì ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố quá! Đây là phố đi bộ đấy nhé, anh không sợ có ai đi qua đường lại ném cho anh một đồng xu hay sao?”

“Đây là tai họa do những cô gái không đúng giờ như bọn em gây ra đấy!” – Trần Diệp ầm ức, “Đã nói là hẹn gặp lúc ba giờ, rồi đến ba giờ lại bảo sẽ muộn 20 phút. Anh đợi đúng 40 phút mới nói sẽ lại muộn thêm 15 phút nữa. Anh lại đợi, đợi đến mức chân sắp rời ra rồi đây, lại nói đang có việc gấp tạm thời chưa đến được... anh nợ con gái các em cái gì mà phải khổ sở thế chứ!”

“Đúng là mới ở nước ngoài về”. Cố Tiểu Ảnh trợn mắt, “Anh học ở trường em đến bốn năm mà không biết phàm cứ là gái đẹp đều có thói quen đến trễ sao? Đáng đời anh, thôi mặc kệ anh, em đi xem phim đây.”

“Này, chờ đã!” – Trần Diệp chống tay vào đầu gối đứng dậy, nhìn Cố Tiểu Ảnh hỏi, “Sao em lại đi xem phim một mình vậy?”

“Chồng em đi công tác rồi!” – Cố Tiểu Ảnh cầm cốc trà sữa nhún nhún vai, “Một người thì cũng cần phải xem phim chứ, nếu không thì cuộc sống khô khan quá.”

“Thế thì anh không đợi nữa, anh đi xem phim với em”, Trần Diệp sai bước đi vào rạp.

Cố Tiểu Ảnh ngạc nhiên: “Không phải anh còn phải đợi ai nữa sao? Em không quấy rầy anh nữa đâu, em xem một mình được rồi”.

“Không có gì cả”, Trần Diệp nhún mày, “Tại mẹ anh bắt anh đi xem mặt, cái kiểu thời gian này đã khiến người ta mất hết cả hứng thú”.

“Xem mặt?” – Cố Tiểu Ảnh kinh ngạc há mồm, “Anh cũng phải đi xem mặt?”

“Việc đó thì có gì lạ đâu?” – Trần Diệp vừa nói vừa bước vào rạp, vừa nhìn bảng giờ chiếu rồi nhìn Cố Tiểu Ảnh, “Sao anh lại không thể đi xem mặt nhỉ?”

“Xem ra những người còn lại đều là sản phẩm chất lượng cao”, Cố Tiểu Ảnh thở dài, “Hứa Tân, Giang Nhạc Dương, cả anh nữa... Máy người thế mà đều phải đi xem mặt, thời thế đảo điên quá!”

“Em xem phim gì vậy?” – Trần Diệp bỏ ngoài tai lời than vãn của Cố Tiểu Ảnh, chỉ nhìn bảng giờ chiếu phim đang liên tục thay đổi.

“Nhân giả thần quy!” – Cố Tiểu Ảnh mắt sáng lên.

Trần Diệp gật đầu, móc tiền đi mua vé: “Anh mời em xem nhé!”

“Không cần đâu, em có thẻ hội viên, em quét thẻ, mỗi người trả một nửa”, Cố Tiểu Ảnh vừa nói vừa giơ thẻ ra.

“Cố Tiểu Ảnh, khách sáo quá không hay đâu!” – Trần Diệp xịu mặt, giơ tay nhận lấy vé, chặn tay Cố Tiểu Ảnh lại, rồi trừng mắt nhìn cô.

Cố Tiểu Ảnh thấy thế, lập tức nhoẻn ra một nụ cười: “OK, xem như em nợ anh, khi nào có thời gian em mời anh ăn cơm”.

“Không vấn đề gì, em nhớ thực hiện giao kèo đấy!”, Trần Diệp lại thở dài, “Cố Tiểu Ảnh, em đúng là chẳng thay đổi gì cả”.

“Tất nhiên rồi”, Cố Tiểu Ảnh gật gật đầu, vẻ rất chân thành, “Lúc nào em cũng rất hoàn hảo, và cũng chẳng có cơ hội nào để phát triển”.

Trần Diệp cười “khì”, quay người đi về phía phòng chiếu, không để ý đến cô gái không cần ánh mặt trời mà vẫn rạng rỡ này

Cố Tiểu Ảnh theo sau Trần Diệp, thu lại vẻ mặt ranh mãnh, lòng buồn bã nghĩ thầm: Gần đây làm sao mà đi đâu mình cũng đụng phải anh ta thế nhỉ?

Thực ra Trần Diệp rất ngây thơ. Lần này anh về nước chỉ là để làm thủ tục gia hạn visa, rồi bị mẹ đẩy vào một cuộc hẹn hò xem mặt mà bản thân anh thấy quả là không thực tế. May mà đối phương không đúng giờ, giúp anh tránh được một cuộc gặp mặt, mà chắc chắn sẽ rất bối rối, rồi vừa may lại gặp Cố Tiểu Ảnh.

Sự tình cờ hết lần này sang lần khác, nếu nói nó không có duyên phận, anh thấy khó tin quá.

Chỉ có điều, ông trời thật khéo trêu người, duyên phận này có hoa mà không có quả.

Trong bóng tối, anh quay đầu nhìn Cố Tiểu Ảnh, thấy cô đang mở to mắt tập trung nhìn vào màn hình lớn, trên mặt cô lướt qua những hình bóng hắt ra từ màn hình khi cảnh tượng thay đổi, mắt cô sáng long lanh, sinh động vô cùng.

Trần Diệp khẽ thở dài.

Cố Tiểu Ảnh nghe thấy tiếng thở dài của Trần Diệp, nhưng vờ như không biết.

Cô tập trung sự chú ý vào màn hình, tay bốc bắp rang bơ, tay còn lại đặt hờ trên bụng, lòng thầm nghĩ: Con yêu của mẹ, con nhìn thấy chưa, đây chính là: “Nhẫn giả thần quy” mà mẹ thích nhất. De Vinci, Raphael, Michelangelo và Donatello, toàn là những nhân vật đáng yêu và mạnh mẽ! Chỉ ghét bố con, cái con người chả có chút kiến thức văn hóa nào, lại còn hỏi mẹ trong điện thoại là: Nhẫn giả thần quy có phải là rùa Brazil không, mẹ đúng là phát ngượng vì quen biết bố con...! Đợi con lớn lên, mẹ sẽ đưa con đi xem thật nhiều phim hoạt hình, đưa cả bố con đi xem nữa, dù gì thì bố con là người không có tuổi thơ, đến nhân vật Bambi còn không biết, hai mẹ con mình cùng bổ sung kiến thức cho bố...

Thật là kỳ lạ, trong ánh đèn lò mờ của rạp chiếu phim, Cố Tiểu Ảnh lần đầu tiên nhận ra cái cảm giác nhẹ nhàng này. Dường như đây là lần đầu tiên cô cảm thấy, trên đời này có một sinh mệnh bé nhỏ, tuy bất ngờ xuất hiện, nhưng hoàn toàn phụ thuộc vào cô... Đó chính là con của cô, một điều kỳ diệu bé nhỏ mà cô và người cô yêu cùng tạo ra.

Thật là đẹp biết bao...

Kết quả là buổi tối khi Quán Đồng gọi điện thoại, tâm trạng Cố Tiểu Ảnh rất tốt.

Cô nũng nịu rồi bày tỏ hết sự nhớ thương của mình với Quán Đồng, khiến anh không chỉ muốn về nhà ngay lập tức, mà trong lòng còn trào lên cảm giác tội lỗi.

Đây quả là một buổi tối tuyệt vời, cho đến khi Cố Tiểu Ảnh kể về chuyện mình tình cờ gặp Trần Diệp.

Quản Đồng có phần không vui: “Bà xã, lần sau em đừng xem phim cùng anh ta nữa, như thế không hay đâu”.

“Có gì mà không hay chứ?” – Cố Tiểu Ảnh vừa ăn bắp rang bơ vừa hỏi.

“Em đã lấy chồng rồi, em đã là người có gia đình, làm sao mà đi xem phim riêng với một người đàn ông khác được”, Quản Đồng thấy buồn quá, tại sao Cố Tiểu Ảnh lại có thể cho rằng như thế không sao cả nhỉ?

“Nhưng mà, trước đây anh đã chẳng nói: “Con chó cắn người thì không sửa, con chó biết sửa thì không cắn người” hay sao?” – Cố Tiểu Ảnh trợn mắt.

Quản Đồng thở dài: “Đừng có tự dẫm vào chân mình, lần sau em chú ý hơn một chút là được rồi”.

“Chú ý cái gì cơ?” – Cố Tiểu Ảnh hơi khó chịu, “Mấy ngày nữa là anh ta đi rồi, lần này đi chắc cũng phải vài năm không quay lại. Chẳng phải chỉ là tình cờ gặp mới đi xem phim cùng nhau sao? Chẳng có gì to tát cả”.

“Đúng, anh biết hai người tình cò gặp. Tuy thế, nhớ có người bắt gặp, sẽ có ảnh hưởng không tốt.” – Hình như Quán Đồng hơi bực mình.

“Chú ý? Nếu em chú ý sớm một chút, thì sẽ không để anh đến cái nơi xa lắc xa lơ như vậy đâu!” Cố Tiểu Ảnh cười nhạt.

“Chúng mình đang chuyện nọ xọ chuyện kia đấy...”. Quán Đồng chưa nói xong đã bị Cố Tiểu Ảnh cướp lời.

“Chuyện nọ xọ chuyện kia em cũng chẳng quan tâm! Chẳng phải chỉ là gặp rồi xem phim thôi sao? Em thấy chẳng có gì phải hồ thẹn với lương tâm cả! Em vốn đã định đi xem: “Nhẫn giả thần quy”, dù có không gặp Trần Diệp trước cửa, thì anh có thể chắc chắn, sau khi em đi vào, người ngồi bên em không phải là anh ta không? Quán Đồng anh thật là buồn cười, sao lại cứ lôi những chuyện không dính dáng gì đến nhau vào vậy?” – Cố Tiểu Ảnh tức đến nỗi chỉ muốn ném ngay túi bắp rang bơ vào cái tivi.

“Bây giờ người thích lôi những chuyện không dính dáng gì đến nhau vào rõ ràng là em đấy. Anh nói em bình tĩnh một chút, anh cũng không có ý gì khác...” – kết quả là câu này cũng chưa nói xong đã bị chen ngang.

“Không có ý gì thì đừng nói nữa!” – Cố Tiểu Ảnh hét một tiếng rồi dập điện thoại.

Ở phía kia, Quán Đồng buồn rầu nhìn ống nghe, nghĩ thầm: lúc đầu đang vui vẻ, rồi sao lại thành cãi nhau thế này?

Nghĩ đi nghĩ lại, Quán Đồng không thể không thừa nhận là mình đã hơi có ý ghen tuông. Thực ra anh cũng không muốn thế, cũng không phải anh chưa từng gặp Trần Diệp, tất nhiên anh cũng rất tin tưởng vợ mình. Tuy thế, tại sao lại có thể cãi nhau được nhỉ? Trước đây khi ở thành phố G, anh cũng tự phục mình vì sự khoan dung, cũng phục mình là từ trước đến nay chưa bao giờ ghen bóng ghen gió. Thế mà, sao bây giờ lại như vậy? Có phải lượng đời thì chất đời, hay là vì cách xa nhau quá nên dễ dẫn đến suy nghĩ lung tung?

Quán Đồng buồn rầu thở dài, nghĩ bụng, hóa ra: “Không gặp nhau thì lòng không thấy chán” không khoa học chút nào, mà phải nói là: “Gặp được nhau thì không buồn chán, không gặp được nhau thì chán chết người” mới đúng.

Đầu bên này, Cố Tiểu Ảnh tức tối nhìn vào điện thoại, ăn đây mồm bấp rang, xoa bụng tự nói với mình: “Con yêu của mẹ, con thấy chưa, bố con dám mắng mẹ đấy. Mẹ đưa con đi xem phim, thế mà bố còn mắng mẹ?”

Đúng lúc đang cơn tức giận, chuông điện thoại lại vang lên, Cố Tiểu Ảnh ùng ùng tức giận nhắc ống nghe hét: “Quán Đồng, anh cút đến nơi nào thật xa cho em, đừng có làm phiền em nữa! Em không quen biết người như anh!”

“Cố Tiểu Ảnh, đầu cậu lại có vấn đề gì hả!” – Không ngờ đầu dây bên kia lại có tiếng hét to hơn, “To chuyện rồi, cậu rút nhanh đến đây cho mình nhờ!”

“Hứa Tân?” – Cố Tiểu Ảnh cứng họng, lại càng điên tiết, “Cậu định làm gì hả? Mình là bà bầu đấy nhé, cậu không ăn nói tử tế với mình được à?”

“Tử tế cái con khi!”, tiếng hét của Hứa Tân có pha cả tiếng khóc, “Anh rề rồ đổ đốn, chị rồ sắp phát điên rồi, Quả Quả khóc ngặt ngặt, mình đang bán loạn lên đây, cậu nhanh đến giúp mình...”

“Gì cơ?” – Cố Tiểu Ảnh tưởng tai mình có vấn đề. Hứa Tân nói gì? Mạnh Húc đổ đốn? Đoàn Phi sắp phát điên?

Trời đất ơi! Chẳng hiểu chuyện gì với chuyện gì nữa?!

(3)

Cố Tiểu Ảnh suốt trên đường đi suy nghĩ, chắc chắn là mình đã nghe nhầm!

Mạnh Húc... là Mạnh Húc không phải như người ta, mà là một người đàn ông có tư tưởng mới rất tốt bụng sao! Mạnh Húc đáng mang ra làm tấm gương cho không ít đàn ông đó sao? Anh ấy và Đoàn Phi đến với nhau từ tình yêu, giờ họ còn có thêm cô con gái đáng yêu như thế! Làm sao anh ấy lại đổ đốn được?

Tuy thế, cô bất giác nghĩ đến cô gái ngồi cùng Mạnh Húc trong quán Pizza Hut, trẻ trung, xinh đẹp, nụ cười rạng ngời, cô gái đó liệu có phải là người thứ ba

Nếu nguyên nhân khiến Mạnh Húc đổ đốn chính là cô gái mà cô đã bắt gặp này, thì sự im lặng của mình lúc đó là thận trọng, hay là sự dung túng đây?

Tuy thế, dù là cô gái nào thì Cố Tiểu Ảnh cũng không thể mở miệng, vì chỉ cần cô mở miệng, thì dù là thận trọng hay dung túng, cũng chỉ là thêm dầu vào lửa cho cái bi kịch tuyệt vọng và mâu thuẫn này; bởi vì dù một cô gái có thể chịu đựng sự trách móc giận hờn sau khi thú nhận sự việc, thì cũng không thể chịu đựng nổi sự thật trần trụi kéo dài mãi mãi...

Cố Tiểu Ảnh đi rất nhanh, nhưng những suy nghĩ trong đầu cô còn biến chuyển nhanh hơn. Đến cửa sau của Học viện nghệ thuật, cô vội vã xuống taxi, chạy nhanh lên nhà Đoàn Phi. Tuy thế, vừa đến cửa nhà Đoàn Phi, cô đã nghe thấy tiếng khóc của Quả Quả vọng ra. Cố Tiểu Ảnh lặng người: Chẳng nhẽ có chuyện thật sao?

Cố Tiểu Ảnh chẳng kịp nghĩ nhiều, vội vã gõ cửa. Vừa gõ mấy tiếng cửa đã mở, rồi thấy ngay đôi mắt đỏ mọng của Hứa Tân. Lòng Cố Tiểu Ảnh trầm xuống, cô hồi hả đi vào phòng.

Căn phòng đang rất lộn xộn.

Nói một cách nghiêm túc, những thứ đáng lẽ ở trên bàn, như cốc, đĩa, bình hoa, thì đều đang ở dưới đất, còn những thứ đáng ra phải ở dưới đất, như dép lê, chổi, rổ, thì lại đang ở trên ghế sofa hay trên bàn. Phòng trong, Quả Quả đang khóc ngằn ngặt, Hứa Tân vội vã lao vào đó, nhưng không có kết quả. Ở phòng ngoài, Đoàn Phi nằm bò ra trên bàn ăn, không động đậy, như không nghe thấy gì. Mạnh Húc thì đang ngồi trên nền nhà, tựa vào góc tường, cúi đầu rít từng hơi thuốc!

Cố Tiểu Ảnh tròn tròn mắt: Hình như đây là lần đầu tiên cô thấy Mạnh Húc hút thuốc! Hóa ra, Mạnh Húc cũng biết hút thuốc sao?!

Có lẽ nghe thấy tiếng người đến, Đoàn Phi ngẩng đầu lên, Cố Tiểu Ảnh nhìn thấy đôi mắt khóc sưng mọng của Đoàn Phi thì sững người. Rốt cục là sự tủi thân lớn đến mức nào mới khiến một người phụ nữ khóc đến mức như vậy?

Thấy ước mắt Đoàn Phi vừa ngưng lại trào ra. Cố Tiểu Ảnh vội vã đi lên mấy bước: “Sư tỷ, chị không sao chứ...”

“Em ơi, để em phải xem trò cười rồi”, Đoàn Phi cố gắng bình tĩnh lại, nhưng rất khó, nước mắt cô vẫn giàn giụa – “Đáng ra Tân Tân không nên gọi em đến, em đang có bầu mà”.

Cố Tiểu Ảnh nhìn mà thấy lòng đau nhói, vội đến bên rồi ngồi xuống: “Chắc có hiểu lầm gì thôi, sư tỷ, nói rõ ra là ổn mà, chị phải cho anh rề cơ hội giải thích chứ...”

“Hiểu lầm?” – Không đợi Cố Tiểu Ảnh nói hết, Đoàn Phi cười lạnh nhạt, “Em thử hỏi anh ta xem có phải là hiểu lầm không?”

Cố Tiểu Ảnh ngẩng đầu nhìn Mạnh Húc, chỉ thấy Mạnh Húc vẫn cúi đầu hút thuốc, không nói một lời.

“Đầu óc chị đang rối bời, Tiểu Ảnh ạ!” – Nhìn thấy điệu bộ đó của Mạnh Húc, Đoàn Phi cuối cùng không còn một chút hi vọng nên gục đầu xuống, giọng mệt mỏi và thê lương: “Mọi người về đi, để tôi nghĩ một chút, nghĩ xem nên làm thế nào...”

Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân bị Đoàn Phi đuổi về.

Quả Quả vẫn đang khóc, mà xem ra cũng khóc lạc cả tiếng rồi. Cố Tiểu Ảnh lòng đau như cắt, Hứa Tân chỉ muốn bế Quả Quả đi cùng, nhưng Đoàn Phi vẫn lạnh lùng đẩy hai người ra khỏi cửa.

Hứa Tân đứng ngoài cửa nhà Đoàn Phi, nhìn cảnh cửa đã khép lại, nghe tiếng khóc của Quả Quả, thần thờ ngồi xuống, ôm lấy đầu, tuyệt vọng thấp giọng nói: “Ruồi nhép ơi, làm thế nào bây giờ, đến một người đàn ông như anh rể mà còn đồ đốn, thì chúng mình còn làm gì được...”

Cố Tiểu Ảnh nhìn cảnh cửa nhà Đoàn Phi, lại nhìn Hứa Tân đang co rúm lại, không biết phải nói gì.

Đêm nay có nhiều thông tin quá, lần đầu tiên cô cảm thấy, với chỉ số IQ này, dường như cô không tiêu hóa nổi.

Theo lời Hứa Tân tường thuật lại sau đó, thì sự tình là thế này:

Vì trường đại học Bách Khoa của Đoàn Phi thay công tơ điện cho các căn hộ tập thể của giáo viên trong trường, cũng đúng vào lúc Đoàn Phi đang nghỉ sinh nên định đến kiểm tra căn nhà mình cho thuê, để trao đổi vấn đề làm thẻ thanh toán tiền điện với khách thuê nhà. Trước đó, do khách thuê là học trò của Mạnh Húc nên mọi liên lạc đều do Mạnh Húc đảm nhận, nhưng lần này, không biết tại sao, Đoàn Phi đột nhiên lại muốn đến xem nhà mình có bị khách thuê làm rối tung lên không, vì dù gì thì cũng phải thực hiện chút ít quyền của chủ nhà chứ, nên cô không thông báo trước, mà cầm chìa

khóa dự trữ đến căn phòng nằm trong khu tập thể giáo viên trường đại học Bách Khoa.

Cũng chính tại đây, trong cái nóng như thiêu như đốt của tháng bảy, khi Đoàn Phi gõ cửa nhiều lần mà không có ai mở cửa, cô đành lấy chìa khóa dự phòng tự mở khóa, thì... thì nhìn thấy hai tấm thân đang cuốn lấy nhau trên giường, một là người chồng thân yêu của cô, và một là cô gái kém anh ta ít nhất mười tuổi!

Đoàn Phi rưng rờ chân tay!

Cũng vào lúc đó, cô mới biết, hóa ra, người thuê phòng không phải là hai cô sinh viên, mà chỉ có một thôi. Đúng vậy, Đoàn Phi biết cô ta, cô ta tên là Ngũ Băng, 22 tuổi, sinh viên ngành Lịch sử mỹ thuật, năm nay sẽ lên năm thứ tư. Thậm chí cô còn nhớ chính Mạnh Húc từng nói: Ngũ Tiểu Băng tư chất thông minh, đang chuẩn bị thi vào làm nghiên cứu sinh của Mạnh Húc!

Vào giây phút đó, nhìn ánh mắt sợ hãi của đôi trai gái trên giường, Đoàn Phi chỉ hận không thể móc đi hai con mắt mình, hận không thể coi tất cả cảnh tượng mà mình nhìn thấy chỉ là ảo giác!

Hai kẻ ở trên giường đã quay đầu lại khi Đoàn Phi đẩy cửa đi vào, nhìn rõ khuôn mặt của người mới đến, theo bản năng, người con gái vừa hét lên vừa sợ hãi chộp lấy tấm chăn mỏng, để che thân. Nhưng không đợi cô ta kịp quấn chăn vào người, Đoàn Phi đã nhanh tay giật mạnh tấm chăn vút xuống dưới nền nhà.

Trong giây lát, cơ thể người đàn ông, cơ thể của người đàn ông mà cô thân thuộc nhất, cùng là trắng muốt của cô gái đập vào mắt Đoàn Phi, một cơ thể sao mà trẻ trung, bộ ngực nảy nở giương ra kiêu ngạo, cái bụng phẳng lì, cái eo mảnh mai, đôi chân thon dài, sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời!

Thế mà, thật kỳ lạ, vào lúc đó, điều Đoàn Phi nghĩ đến không phải là những lời giận dữ, mà lại là cuộc đối thoại giữa cô và Mạnh Húc rất lâu trước đó.

Cô từng hỏi anh: “Anh cảm thấy cô gái như thế nào là đẹp nhất?”

Mạnh Húc dường như chẳng cần suy nghĩ đáp luôn: “Trẻ trung, trẻ trung chính là sắc đẹp”.

Đoàn Phi cười: “Rồi có một ngày em sẽ già đi”.

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, thậm chí vào tai cô: “Không thể nào? Trong trái tim anh, em mãi mãi là người đẹp nhất”.

...

Đoàn Phi chỉ muốn ngẩng mặt lên trời mà khóc to. Sự lừa dối sao mà trơ tráo, lời nói dối sao mà bóng bẩy. Nhưng tại sao, cô lại từng cảm thấy ngọt ngào như vậy, hạnh phúc như vậy, thậm chí cô còn muốn khoe với cả thế giới về sự viên mãn của mình!

Đúng vậy, cuộc sống của cô viên mãn đến thế: mới chưa đến 30 tuổi, tìm được công việc tốt, đã thi đỗ nghiên cứu sinh, được phân nhà rồi, lấy chồng rồi, sinh con rồi, thì chồng lại phản bội...

Những gì nhà người khác có, cô cũng có, những gì nhà người khác không có, thì cô cũng có!

Tuy thế, còn những hiện thực thô lương và tuyệt vọng đó – trong buổi chiều tháng bảy nóng nực đó, dưới ánh mặt trời rực rỡ nhất; trời ơi, tại sao trời lại bắt con phải chứng kiến cái màn kịch bẩn thỉu này?!

Đoàn Phi cuối cùng ôm chặt lấy đầu, hét lên: “A a a a a!Hứa Tân nói đúng, Đoàn Phi sắp phát điên rồi.

Ở cái ranh giới đó, cô chỉ cần nhắm mắt là tưởng tượng ra ngay cơ thể đẹp đẽ của Ngũ Tiểu Băng, tưởng tượng ra cảnh họ đang cuốn vào nhau rồi, cũng vào giây phút cô đẩy cửa phòng ngủ, cái cách họ hốt hoảng đẩy nhau ra, sợ hãi, phẫn nộ, căm tức...

Cái thái độ hốt hoảng này, tại sao lại là ở trên mặt người chồng ôn hòa văn chương nho nhã của cô chứ?

Không thể nào!

Đoàn Phi kiệt quệ... Cô không biết, bây giờ, cô phải làm thế nào đây?

Bốn mươi tám tiếng đồng hồ sau đó là 48 tiếng đồng hồ khó khăn nhất trong cuộc đời của Đoàn Phi.

Cố Tiểu Ảnh và Hứa Tân đều đã bị cô đuổi ra ngoài, bà bảo mẫu thuê đến cũng được thông báo cho nghỉ. Nhà cô giống như một không gian đóng kín, cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Ngoài tiếng khóc của Quả Quả, không có một âm thanh nào khác. Cô không ăn không uống; ngoài việc cho Quả Quả uống sữa, thay bỉm, cô không làm một việc gì. Cô cứ im lặng như thế, thi gan với Mạnh Húc 48 tiếng đồng hồ.

Tuy thế, đã 48 tiếng đồng hồ cũng trôi qua rồi, Mạnh Húc vẫn không nói một câu nào.

Không giải thích, không xin lỗi, lại càng không tranh cãi.

Dường như anh đã hóa đá, ngồi im lặng trong góc phòng, xung quanh mù mịt khói thuốc.

Sau 48 tiếng, đây là cuộc đối thoại mà Đoàn Phi đời này kiếp này không thể nào quên.

Đoàn Phi mở lời trước.

Cô nói: “Mạnh Húc, chúng ta không thể ly hôn”.

Mạnh Húc hơi choáng váng, ngẩng đầu nhìn Đoàn Phi. Hai ngày không chải đầu, đầu tóc anh rối tung, râu mọc lồm chồm. Mắt anh đỏ ngầu, điếu thuốc vẫn còn kẹp giữa hai ngón tay, làn khói thuốc phất phơ bay lên.

Đoàn Phi thở một hơi thật dài: “Quả Quả còn nhỏ, chúng ta không thể ly hôn, không thể để cho Quả Quả từ khi hiểu chuyện đã không còn bố. Tất cả mọi chuyện trước đây, chúng ta sẽ quên hết”.

Cô nói một cách khó khăn, nhưng nhìn thần thái có thể thấy là rất kiên quyết.

Đây là tất cả những gì cô có thể làm được.

Đây là tất cả những gì cô có thể làm cho con gái.

Cho dù, cứ nhìn thấy Mạnh Húc là cô lại buồn nôn; cho dù từ nay về sau, cô không thể có quan hệ vợ chồng bình thường với người đàn ông này, cô vẫn kiên quyết vì con mà nuốt hận vào trong.

Vì thế, cô càng không thể ngờ rằng, Mạnh Húc lại trả lời cô như đinh đóng cột: “Không cần đâu, chúng ta cứ ly hôn đi.”

Khoảnh khắc đó, đất như sụp đổ dưới chân cô!

Cô sẽ mãi mãi, mãi mãi không bao giờ quên, Mạnh Húc, sau khi bị chính vợ mình bắt quả tang tại giường, mà vẫn có thể nói ra những lời trách móc này.

Anh nói: “Phi Phi, không phải em không tốt, mà vì em quá tốt, em tốt đến mức anh không thể theo kịp. Em mãi mãi đứng trước anh, anh thấy em đều có chủ kiến của mình trước, bất cứ việc gì, nên nếu không nghe ý kiến của em, anh sẽ lo mình làm sai. Nhưng có lẽ làm sai cũng không phải điều đáng sợ nhất, mà là sau khi em biết anh làm sai, là sẽ lại có một bài lên lớp về tư tưởng chính trị, em sẽ lên lớp từ nguyên lý cho đến phương pháp luận, từ đào xới nguyên nhân anh làm sai, cho đến cách xử lý những chuyện kiểu như vậy trong tương lai... Phi Phi, mấy năm chúng mình lấy nhau, nói anh yêu em không đúng bằng nói anh sợ

Anh còn nói: “Ngũ Tiểu Băng, cô ấy không thông minh bằng em, cũng không giỏi bằng em, thậm chí cũng không đẹp bằng em. Tuy thế, cô ấy toàn tâm toàn ý tin anh, cô ấy tin tất cả những điều anh nói là đúng, thậm chí còn tin chắc chắn rằng anh sẽ mang đến cho cô ấy một tương lai hạnh phúc... Phi Phi, sự tin tưởng đó, anh không thể từ chối được”.

Cuối cùng, anh bình tĩnh và kiên quyết nói: “Phi Phi, thực ra cả anh và em đều biết, nếu mình cứ cố ở với nhau, thì cuộc sống sau này cũng nguội lạnh. Cuộc đời con người ta ngắn lắm, so sánh với cuộc sống ê chề và nhần nhện, thì thà chia tay, tìm lại khoảng trời riêng cho mình sẽ còn tốt hơn. Những năm vừa qua, anh rất cảm ơn những gì em đã giúp đỡ anh. Nhưng, nói thực lòng, không ai có thể

thay đổi người kia quá nhiều, không ai nên bắt ép người kia thay đổi quá nhiều”.

Anh nói: “Phỉ Phỉ, em bảo trọng nhé”.

(4)

Đoàn Phi đã ly hôn như vậy.

Kể từ lúc Mạnh Húc bị phát hiện, cho đến khi Đoàn Phi tay trắng rời khỏi nhà, chỉ mất chưa đến một tuần.

Ngày ra đi, Đoàn Phi đứng dưới khu tập thể của Học viện nghệ thuật, cúi đầu nhìn nhìn chiếc xe nô, cố gắng lắm mới không trào nước mắt.

Cô đột nhiên nghĩ lại: năm 19 tuổi, khi cô bước vào Học viện nghệ thuật, chỉ mang theo có một vali hành lý, còn bây giờ, vào năm 29 tuổi, cô rời khỏi đây, bên người cũng chỉ có một thứ hành lý, đó chính là Quả Quả.

Cô nhìn lại một lần nữa khu tập thể giáo viên mình đã sống ba năm, lại nhìn quanh khu ký túc xá sinh viên, nhà ăn, thư viện, sân bóng rổ... Cô không biết lần sau, lúc có dũng khí bước vào sân trường này là khi nào.

Nhưng cô biết, đây là nơi bắt đầu tuổi xuân của cô, và cũng kết thúc tuổi xuân của cô.

Mười năm, cô đã chôn vùi tất cả mọi hi vọng và tương lai tại đây.

Ngày hôm đó thật là nóng nực, nhưng Đoàn Phi chưa bao giờ thấy lạnh như cái ngày hôm đó.

Cô không quay về căn phòng ở trường Bách Khoa nữa. Chỉ cần đẩy cửa là cô lại nhớ đến đôi trai gái đang cuốn lấy nhau, rồi khoảnh khắc chiếc chăn bị giật ra, hai cơ thể lỏa lồ kia nữa.

Cô không biết mình nên làm gì với căn phòng mà vĩnh viễn cô không bao giờ muốn bước chân vào đó nữa. Vì thế, căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách mà Hứa Tân thuê đã trở thành nơi lánh nạn của mẹ con Đoàn Phi và Quả Quả.

Hứa Tân thu dọn ồ nả phòng khách trong thời gian nhanh nhất có thể, rồi xếp đặt các thứ đồ của Quả Quả lấy từ nhà Đoàn Phi về từ hôm trước. Cô hỏi xem cách phải pha sữa, thay bím, tắm rửa cho em bé thế nào, nhưng còn những chuyện về cuộc hôn nhân này thì, cô không hề nhắc đến.

Cố Tiểu Ảnh không đến giúp thu dọn đồ đạc, bởi sáng sớm ngày hôm đó, cô đã bị nôn một trận trời long đất lở. Cuối cng thì cô cũng bắt đầu hiểu nỗi khổ của ốm nghén, nằm co ro ở nhà một mình.

Giữa lúc đó Hứa Tân gọi điện thoại đến, nghe thấy tiếng Cố Tiểu Ảnh nói không ra hơi, cô rất lo lắng. Tuy thế, khi quay đầu nhìn người phụ nữ lúc nào cũng ngần ngợ cùng đứa trẻ khóc lóc trong

nhà, cô không biết nếu mình đi ra thì có thể xảy ra chuyện gì không hay không?

Cân nhắc rất lâu, cuối cùng Hứa Tân vẫn gọi điện thoại cho Cố Tiểu Ảnh: “Con ruồi nhép, thu dọn đồ đạc nhanh lên, sang nhà mình”.

“Hả? Tại sao?” – Cố Tiểu Ảnh vừa nôn xong, đầu óc quay cuồng, “Không phải chị cậu đang ở nhà cậu hay sao?”

“Cả hai người đều khiến mình không yên tâm”, Hứa Tân cầm di động, lo lắng đi đi lại lại ở ban công, “Cậu nhanh tay nhanh chân lên, đến ở chung với mình, giúp mình trông nom chị mình. thế nào thì cậu cũng đang mang thai, chị ấy sẽ để ý đến tâm trạng của cậu mà không có phản ứng gì bất thường. Hơn nữa tay nghề nấu ăn của chị mình, vừa hay có thể bồi dưỡng cho cậu...”

“Ồi giờ chị tha cho em”, Cố Tiểu Ảnh than thở, “Mình đang chẳng muốn đi bất cứ đâu cả. Mình đang hồi hận quá, thật là hồi hận vì giữ nó lại! Mình đang khốn khổ vì đau ốm đây! Hứa Tân cậu không biết đấy, nhà mình lạnh lẽo tối tăm lắm, nhưng mình chẳng còn hơi sức đâu mà ngồi dậy ấy chứ...”

“Nhà mình thì đèn đuốc sáng trưng, mùi thức ăn ngào ngạt”, Hứa Tân cố tình trêu ngươi, “Bây giờ mà cậu vẫn mệt đến mức không ra khỏi nhà được sao?”

“Ừ”. Cố Tiểu Ảnh thều thào.

“Vậy được rồi, cậu đợi mình, một lát nữa mình qua chỗ cậu.” – Hứa Tân tắt máy, quay người nhìn Đoàn Phi đang thần thờ bế Quả Quả, đến gần hỏi: “Chị à, con ruồi nhép nôn kinh khủng lắm, chị có kinh nghiệm, thì đi cùng em đến xem nó thế nào được không?”

Đoàn Phi đang chìm đắm trong suy tư bưng tỉnh lại, cố gắng lấy lại ý thức rồi trả lời: “Được”.

Hứa Tân thở phào, đưa tay đón lấy Quả Quả: “Chị thay quần áo đi, rồi chị em mình đi”.

Hai người đi ra khỏi nhà thì trời đã nhá nhem tối, hơi nóng đã giảm, nhưng nhiệt độ vẫn còn rất cao. Hứa Tân và Đoàn Phi ôm Quả Quả đi thẳng đến nhà Cố Tiểu Ảnh, vừa mở cửa, đã thấy hơi lạnh phả ra. Hứa Tân phát cáu: “Cố Tiểu Ảnh, cậu đang mang thai đấy, sao để nhiệt độ điều hòa thấp thế, cậu muốn bị cảm hả?”

Đoàn Phi cũng nhíu mày: “Sư muội à, hay em nói cho chồng em biết chuyện mang thai đi?”

Cố Tiểu Ảnh bò lên ghế sofa, thở dài: “Em chẳng muốn nói cho anh ấy.”

“Em không thể tùy tiện được, đứa bé này cũng có phải là con của riêng em đâu!” – Đoàn Phi nói câu này mà lòng cũng đau xót, cô

đón Quả Quả ngồi xuống bên cạnh Cố Tiểu Ảnh: “Hay em cứ đến ở với bọn chị trước vậy”.

“Không cần đâu, sư tỷ!” – Cố Tiểu Ảnh cố cười, “Từ ngày mai là em lại bận đánh giá giảng dạy rồi, nên định ở lại luôn phân viện mới. Nếu ở chỗ hai người, đi lại không thuận tiện lắm”.

“Cậu lại cái kiểu đó rồi, còn bận cái gì mà đánh giá giảng dạy nữa?” – Hứa Tân rất phân nộ, “Cậu không xin nghỉ được hay sao?”

“Tuy thế, mình cũng phải có thứ gì đó để chuyển hướng quan tâm”, Cố Tiểu Ảnh cuối cùng không nén nổi, cô bấu lấy cánh tay Hứa Tân, nước mắt giàn giụa, “Mình không cầm cự nổi nữa rồi, mình ăn gì là nôn đấy, liên tục từ sáng sớm tới bây giờ. Mấy ngày hôm trước chỉ ăn không ngon miệng, mình cứ tưởng là may mắn không bị nghén, nhưng giờ thì không chịu nổi nữa rồi, mình hồi hận quá...”

“Vì thế cậu lại càng cần có người bên cạnh chăm sóc!” Hứa Tân mắt đỏ hoe, “Ít nhất cũng cần có người nấu cơm cho ăn, chứ cậu nôn đến mức này, không đủ dinh dưỡng, đứa bé sẽ thế nào đây?”

“Ngày mai mình sẽ gọi điện cho Quán Đồng!” – Cố Tiểu Ảnh nghẹn ngào, đưa tay lau nước mắt, cố gắng điều chỉnh giọng nói có vẻ thoải mái, “Hai người về trước đi, mình ngủ một chút”.

Không thể thuyết phục được, Hứa Tân thở dài: “Con ruồi nhép, cậu cứ thế này, chúng mình làm sao mà yên tâm được?”

“Gạo để đâu, mình nấu cho cậu bát cháo”.

“Trong cái tủ gần tủ lạnh ấy!” – Cố Tiểu Ảnh dựa vào ghế sofa, mệt mỏi nắm lấy tay Hứa Tân, “Cảm ơn hai người”.

Hứa Tân thấy mũi cay cay, không trả lời.

Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng không theo Hứa Tân về nhà.

Không chỉ như vậy sáng sớm ngày hôm sau, cô còn nôn một trận kinh thiên động địa nhưng vẫn không quên ra bắt xe đưa đón của trường.

Trước khi lên xe còn bắt gặp Mạnh Húc, Cố Tiểu Ảnh chẳng buồn nhìn anh ta, cứ thế lách người đi qua, lên phía trước tìm chỗ ngồi. Mạnh Húc thấy phản ứng của Cố Tiểu Ảnh thì hơi bất ngờ, anh không ngờ cô lại có thể bình thản bỏ qua anh như vậy. Anh cứ tưởng Cố Tiểu Ảnh sẽ rất tức tối mà chửi anh một trận như tát nước vào mặt. Nhưng cuối cùng, nhìn dáng Cố Tiểu Ảnh tựa vào lưng ghế lơ mơ ngủ, dù Mạnh Húc là một người không quen biết đi qua, anh cũng có thể đoán ra: có lẽ không phải cô không muốn chửi, mà là không còn sức để chửi.

Mạnh Húc khẽ thở phào.

Nói thật tâm, Mạnh Húc cũng cảm thấy hoang mang. Dù cuối cùng anh đã bước ra khỏi cuộc hôn nhân, nhưng thực sự việc này không hề nằm trong kế hoạch. Vì thế, bản thân anh có phần chưa thể tĩnh trí lại.

Đêm qua, khi tỉnh mộng, thậm chí anh còn hơi buồn rầu: Đoàn Phi đang ở đâu? Nửa đêm rồi mà cô ấy không về nhà, còn đi đâu nữa?

Phải một lúc lâu anh mới nhớ ra, họ đã ly hôn.

Có lẽ, đó chính là di chứng do việc ly hôn quá chóng vánh mang lại, cả hai bọn họ đều chưa thể thích ứng, thậm chí từ trước đến nay chưa bao giờ từng nghĩ cái ngày chia tay sẽ có hương vị gì.

Anh cũng không yêu Ngũ Tiểu Băng đến thế, nhưng anh cần cái cảm giác tự hài lòng.

Những năm qua, ở bên cạnh Đoàn Phi, có lẽ tự nhiên anh đã mất đi cái quyền phát ngôn của đàn ông từ lúc nào.

Đoàn Phi quá tháo vát, đối nội đối ngoại đâu ra đấy. Ban đầu anh còn đặc ý với cái vẻ chẳng phải lo lắng đến chuyện gì của mình. Nhưng, thời gian lâu dần, thậm chí anh hơi nghi ngờ, công hiệu của anh đối với cái gia đình này chỉ đơn giản là một căn hộ và một đứa bé hay sao?

Ngũ Tiểu Băng xuất hiện vào thời điểm đó. Cô có sự trẻ trung phơi phới, xinh đẹp, dựa dẫm hoàn toàn, tin tưởng vô điều kiện... Mạnh Húc không thể cưỡng lại những thứ đó.

Thực ra, những ngày lén lút sao mà mệt mỏi, phải giấu giấu giếm giếm, phải giả bộ đóng kịch. Nhưng sự mê hoặc đó vẫn khiến anh chìm đắm, không thể thoát ra được.

Biết là thuốc độc, mà vẫn uống cho qua cơn khát. Cũng không phải anh không nghĩ đến ngày bị bắt quả tang, nhưng chính mình còn không ngờ, khi ngày đó đến thật, anh lại dứt khoát hơn cả mình tưởng.

...

Trên chiếc xe lắc lư, Mạnh Húc mệt mỏi nhắm mắt, nghĩ: “Thôi vậy, cứ thế đi, dù sao thì cũng đã dám ly hôn, cũng chẳng sợ người ngoài biết nữa. Dù là Cố Tiểu Ảnh hay Hứa Tân, hoặc người nào khác... có muốn thêm mắm thêm muối thế nào thì cũng mặc kệ họ”.

Buổi sáng tháng bảy, nắng bắt đầu gay gắt, nhưng cả Cố Tiểu Ảnh lẫn Mạnh Húc đều chẳng hề cảm nhận lấy được một tia ấm áp.

(5)

Buổi sáng, Cố Tiểu Ảnh lại nôn hai lần.

Lần đầu tiên là vào lúc hơn chín giờ, mọi người đang cộng điểm bài thi, Cố Tiểu Ảnh đột nhiên lao ra ngoài, chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Giang Nhạc Dương nhìn thấy, lo lắng chạy theo, nghe thấy tiếng nôn ọe trong nhà vệ sinh mà hoảng hồn.

Tuy thế, anh không tiện đến giúp, chỉ đành đi qua đi lại bên ngoài, đợi lúc hành lang không có người lại thò đầu vào hỏi: “Cố Tiểu Ảnh, cô không sao chứ?”

Tuy thế, trả lời anh chỉ là tiếng nôn khan càng lúc càng dữ dội. Cố Tiểu Ảnh quả thực không trả lời nổi nữa.

Cô gằn như cú đầu vào trong bồn rửa, hai tay bám chặt thành bồn. Cô cảm như có một luồng khí xông ra từ dạ dày nhưng lại không thể nôn ra, cổ họng đau rát, đầu óc căng ra, mắt như sắp nổ tung, chân cô mềm nhũn, toàn thân từ trên xuống dưới cứ run lên từng đợt, nước mắt cứ thế chảy giàn giụa, dường như đến lúc đó cô mới biết, nôn đến mức phát khóc là thế nào...

Đợi đến khi lấy lại được chút sức lực, Cố Tiểu Ảnh cố gắng rửa mặt, từ từ đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Vừa ra khỏi cửa cô đã nhìn thấy Giang Nhạc Dương, anh cẩn thận đỡ Cố Tiểu Ảnh vừa rụt rè hỏi: “Cô... có bầu phải không?”

“Anh nói gì vậy!” – Cố Tiểu Ảnh trợn mắt, cố gắng tươi cười, “Đừng có lo, em bị viêm đại tràng mãn tính”.

Giang Nhạc Dương nhìn nụ cười đau khổ hơn cả khóc của Cố Tiểu Ảnh nghi ngờ nhìn cô: “Thật không đấy?” – “Thật mà!” – Cố Tiểu Ảnh gật gật đầu, thấy mình khỏe lên thêm một chút, “Em phải đi mua ít đồ ăn sáng, thầy về trước đi”.

“Đang nghỉ hè, các siêu thị trong trường đều đóng cửa”, Giang Nhạc Dương chán nản nhìn Cố Tiểu Ảnh, “Chỉ cần cô biết giữ gìn cái mồm mình thì trời yên bể lặng ngay thôi”.

“Vâng”, Cố Tiểu Ảnh ngoan ngoãn gật đầu, “Thế thì em về văn phòng uống ít nước nóng.”

“Cố Tiểu Ảnh, cô thật khiến người khác không yên tâm!” – Giang Nhạc Dương thở dài, “Thực không biết tại sao sư huynh tôi lại yên tâm để cô lại một mình”.

Cố Tiểu Ảnh nghe thấy câu này, mắt cay cay, nhưng nước mắt bị ghìm lại, không trào ra.

Cô nghĩ thầm: Từ lúc mang thai, hình như mình hay khóc hơn thì phải.

Dường như, từ trước đến nay chưa bao giờ như thế này, nên cô mới cảm thấy tủi thân.

Đến lần nôn thứ hai, Giang Nhạc Dương bắt đầu sợ: “Cố Tiểu Ảnh, đi bệnh viện đi, tiêm hai phát là ổn”.

“Em không đi đâu”, Cố Tiểu Ảnh thều thào nằm gục xuống bàn làm việc, “Nôn ra là ổn thôi”.

“Cô làm tôi sợ chết mất!” – Giang Nhạc Dương nhìn vẻ khở sở của Cố Tiểu Ảnh cũng lo cuống cả lên, “Cô không nên coi thường bệnh tật như thế”.

“Em về ký túc ngủ một giấc”, Cố Tiểu Ảnh gắng gượng xua xua tay, “Ngủ dậy rồi làm việc tiếp.”

“Cô đừng làm việc nữa, cứ ngủ thoải mái đi rồi tính tiếp”, Giang Nhạc Dương đi phía sau nói thêm “Có chuyện gì thì gọi điện cho tôi”.

“Vâng”, Cố Tiểu Ảnh nói ngắn gọn, rồi quay người đi ra khỏi cửa văn phòng.

Cố Tiểu Ảnh cứ đi trong tình trạng loạn choạng như vậy về tập thể giáo viên. Vì quá yếu nên cô quên mất, cái hành lang hình chữ Z từ khu giảng đường thông sang tập thể giáo viên còn có hai bậc lên xuống.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, khi trời đất quay cuồng, Cố Tiểu Ảnh ngã rầm xuống bậc tam cấp!

Khoảng khắc đó, phản ứng đầu tiên của Cố Tiểu Ảnh là ôm lấy bụng, nhưng không kịp rồi, cả tay lẫn cơ thể cô đều ngã xuống chỉ trong khoảng thời gian chưa đến một giây, Cố Tiểu Ảnh không kịp hét lên vì đau.

Mấy giây sau, Cố Tiểu Ảnh dần dần lấy lại cảm giác, vội vã ngồi lên nhìn vào bụng mình, on trời phật, cô không thấy có vết máu nào...

Tim Cố Tiểu Ảnh giờ mới bắt đầu đập lại.

Cũng đến lúc này, cô mới thấy những vết xước trên lòng bàn tay và cánh tay mình rất nặng và bắt đầu rỉ máu, nhưng so với kết quả tồi tệ nhất mà vừa nãy nghĩ đến, thì vết thương qua loa này có thể coi là quá may mắn

Cố Tiểu Ảnh thở phào một hơi, chậm chậm đứng lên, từng bước quay về tập thể giáo viên, thay áo ngủ rồi ngủ luôn.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô nhẹ nhẹ xoa bụng mình, khẽ nói: Bảo bối, mẹ xin lỗi, vì đã làm con sợ. Con cho mẹ ngủ một giấc, ngủ dậy rồi mẹ sẽ gọi điện cho bố con. Lần này, dù là bà con lên, hay chính bố con quay về, mẹ cũng không giấu giếm họ đâu. Mẹ mệt quá, không cầm cự được nữa rồi. Mẹ đúng là đồ vô dụng, con đừng cười mẹ nhé... Giờ mẹ mới biết, những người vợ lính trong phim vất vả như thế nào, một mình nuôi con, vào những lúc khó khăn nhất, phải có niềm tin mãnh liệt đến mức nào mới không để mình cảm thấy cô độc?

Cố Tiểu Ảnh mê man chìm vào giấc ngủ với những suy nghĩ như thế.

Cố Tiểu Ảnh ngủ một mạch đến tận tối.

Lúc tỉnh dậy, một cơn đau ghê gớm từ dưới lên trên, cứ từng cơn khiến cô đang ngủ say phải tỉnh dậy, và khi đó, cô mới phát hiện ra mình đang nằm cuộn tròn, chiếc chăn trong tay đang chặn vào bụng dưới, rồi có chất gì đó trơn nhầy dính dính, chảy ra từ cơ thể cô.

Cố Tiểu Ảnh tỉnh ngay dậy, hoảng hốt đưa tay xuống sờ, run run bật đèn ngủ, vào khoảnh khắc cái màu đỏ tươi đó hiện ra dưới ánh đèn, đầu Cố Tiểu Ảnh như nổ tung!

Đầu tiên Cố Tiểu Ảnh gọi 120 là số điện thoại cấp cứu, số thứ hai là của Quản Đồng, nhưng thật đáng tiếc, không gọi được.

Trong đêm khuya, khi Cố Tiểu Ảnh được đưa lên xe cấp cứu, cô biết, nước mắt mình đã đầm đìa.

Những chuyện tiếp diễn sau đó, Cố Tiểu Ảnh không nhớ nổi.

Cô chỉ nhớ đến cơn đau ghê gớm nuốt chửng lấy mình, người bác sỹ mặc áo blouse trắng vội vã hỏi cô: “Người nhà chị đâu?”

Cô không sức để lắc đầu nữa.

Cô đã mất đi đứa con đầu lòng của mình như vậy. Khi cô ý thức được điều này, cô đã được đưa về phòng bệnh. Cô đờ đẫn nằm trên giường, cảm nhận rõ bụng dưới đang đau nhói từng cơn, ngực hơi tức, toàn thân lạnh buốt...

Cô cố nén khóc, bấm lại số của Quán Đồng hết lần này đến lần khác, nhưng không có ai nghe máy.

Con tuyệt vọng trong tim Cố Tiểu Ảnh ngày càng lớn, cô cứ nhấn nút gọi lại theo quán tính, trong đầu cô như có một giọng nói tuyệt vọng gào thét: Quán Đồng, anh nhắc máy đi, nhắc máy đi... Quán Đồng, anh nhắc máy đi...

Cô không thể thấy bộ dạng mình lúc đó: trong bóng tối, khuôn mặt trắng bệch của cô dưới ánh đèn di động chiếu vào lại càng thêm thê lương. Trên gương mặt cô có sự phẫn nộ và cố chấp, mà cô

không thể tự nhìn thấy. Sự cố chấp đó nâng cô dậy, khiến cô không ngủ nổi, mà cũng không thể gục xuống.

Cô thực sự không thể nào ngủ nổi, bởi chỉ cần nhắm mắt lại là cô lại nhìn thấy đứa trẻ vẫn chưa thành hình, mới chỉ là một khối yếu ớt và mềm nhũn, vừa khóc vừa nói với cô: “Mẹ ơi, mẹ không cần con nữa à? Mẹ chưa bao giờ muốn có con đúng không?...”

Nước mắt cô đã chảy, hai tay bắt đầu run lên, nhưng cô vẫn cố gắng cầm cái di động, cố gắng gọi điện, liên tục, lấy hết sức bình sinh bấm vào bàn phím, trong lòng như đang gọi: Quán Đồng, em xin anh, nhận điện đi! Con của chúng ta, em đã làm mất rồi...

Anh vẫn không nghe máy, cô liền nhắn tin.

“Anh đang làm gì, tại sao không nhận điện thoại của em?”

Em có việc cần tìm anh, gọi lại cho em.”

“Một tiếng đồng hồ rồi, em xin anh đấy, gọi điện cho em đi.”

“Quán Đồng, anh mà vẫn không nghe máy thì sẽ ly hôn!”

“Quán Đồng, rốt cuộc là anh đang làm gì vậy? Em nói lại lần cuối, em có việc gấp tìm anh, anh gọi lại cho em ngay đi!”

“ ... ”

Cố Tiểu Ảnh chưa bao giờ bồn loạn như đêm hôm đó.

Dù là cãi cọ, dù là động tay động chân, cô cũng chưa bao giờ tuyệt vọng như thế này!

Cuối cùng, đến bốn giờ sáng, máy Quản Đồng có giọng nữ tổng đài tự động trả lời: “Số điện thoại này hiện nay không tiện nghe máy”, Cố Tiểu Ảnh thấy choáng váng, như thế có nghĩa là không phải Quản Đồng không nghe thấy tiếng chuông điện thoại, mà là anh từ chối không nghe?

Cố Tiểu Ảnh lúc đó đã không kịp suy nghĩ xem tại sao Quản Đồng từ chối nhận cuộc gọi, mà cô chỉ cố gắng gượng cái cơ thể cả buổi tối không được nghỉ ngơi dậy, trong sự đau đớn vô cùng, liên tục bấm điện thoại!

Cô không còn nhớ nổi đêm hôm đó mình gọi điện cho Quản Đồng mấy trăm hay mấy nghìn lần, mà chỉ cần chắc chắn di động của Quản Đồng vẫn còn pin, chỉ cần còn một vạch pin, cô cũng cố gắng gọi cho bằng được!

Cô muốn nói với anh, trong đêm vừa rồi, cô đã mất đi cái gì, họ đã mất đi cái gì... Cô cần anh, chưa bao giờ cô cần anh như lúc này...

Với tâm trạng như thế, cuối cùng Cố Tiểu Ảnh cũng gọi được cho Quán Đồng vào lúc năm giờ rưỡi sáng.

Tuy thế, cô sẽ không bao giờ có thể quên tiếng quát của Quán Đồng chặn họng cô khi cô chưa kịp nói gì: “Cố Tiểu Ảnh, em thôi đi được không? Hôm nay anh bận lắm, không có thời gian gọi điện thoại cho em, em đừng có quấy rầy công việc của anh!”

Cố Tiểu Ảnh chết lặng

Cảm giác thất vọng điếng người tuy khiến Cố Tiểu Ảnh cố gắng mở miệng, nhưng nói không ra tiếng.

Rồi sau đó cô nghe thấy tiếng tút tút khô khốc của điện thoại, nước mắt cô giàn giụa rơi xuống chiếc chăn đầy mùi thuốc tây.

Trái tim cô như tan ra thành trăm mảnh.

(6)

Bảy rưỡi sáng ngày thứ bảy, chuông cửa nhà Hứa Tân vang lên, Hứa Tân muốn phát điên!

Đêm qua cô làm thêm giờ đến hai giờ sáng, vừa nằm xuống chưa được bao lâu đã thấy chuông cửa reo liên tục, làm Hứa Tân chỉ muốn thủ ngay một con dao, chém kẻ quấy rầy!

Cô bực bội rời khỏi giường ra mở cửa. Cửa vừa mở, đã thấy Cố Tiểu Ảnh đứng đó: bộ quần áo ngủ trên người nhàu nhĩ, tóc không chải, mặt trắng bệch, cả người run run như sắp ngã đến nơi...

Hứa Tân hoảng hồn.

Cô vội vã dìu Cố Tiểu Ảnh vào phòng, ngồi xuống ghế sofa, giọng hơi run: “Sao thế, có chuyện gì phải không?”

Cố Tiểu Ảnh vẫn khóc, nhưng đáng sợ nhất là không có tiếng khóc, mà nước mắt cứ lã chã rơi xuống.

Hứa Tân lo quá, đưa tay ôm lấy Cố Tiểu Ảnh, khẽ vỗ lưng cô: “Được rồi, được rồi, bé yêu, ổn rồi, có mình đây rồi, nói cho mình biết đi, có chuyện gì? Quán Đồng bắt nạt cậu phải không? Để mình đi xử lý anh ta!”

Nhìn Cố Tiểu Ảnh không nói, Hứa Tân phát cáu: “Chắc chắn là do Quán Đồng? Anh ta làm trò gì phải không?! Cậu nói cho mình biết xem chuyện gì, ngày mai mình cho người chụp bao tải, ném anh ta xuống sông! Làn thì có gì mà ghê gớm. Mình mà không trị anh ta được thì không phải là Hứa Tân!”

Tuy thế, Cố Tiểu Ảnh vẫn khóc, lần đầu tiên Hứa Tân thấy bất lực thế này.

Hơn tám giờ, sau khi Cố Tiểu Ảnh khóc vật vã hơn bốn mươi phút, cuối cùng cô cũng gạt nước mắt, bắt đầu nói.

Cô nức nở: “Mất đứa bé rồi.”

Hứa Tân trợn mắt, thở hắt ra.

Cố Tiểu Ảnh cười đau khổ: “Tối hôm qua bị đau bụng, mình liền gọi 120.”

Hứa Tân cay mắt, xót xa ôm chặt lấy Cố Tiểu Ảnh.

Cô nghe thấy Cố Tiểu Ảnh thở dài, giọng điệu không giấu được sự thê lương: “Mình phẫu thuật xong là gọi điện cho anh ấy ngay, nhưng không được. Đến sáng sớm hôm nay mới gọi được, mình

chưa nói được câu nào, anh ấy đã mắng mình, nói mình làm phiền công việc của anh ấy, rồi ngắt máy luôn...”

Hứa Tân không nhìn được bắt đầu nghiêng rằg, quay người nhấc điện thoại bấm số, Cố Tiểu Ảnh sững người hỏi: “Cậu gọi cho ai đấy?”

Hứa Tân trợn mắt: “Yên tâm, mình không định gọi cho chồng cậu đâu, chỗ mình chiều nay phải làm thêm giờ, mình xin nghỉ ở nhà với cậu.”

Cố Tiểu Ảnh thu người trên sofa nhìn Hứa Tân gọi điện thoại, tự nhiên thấy rất buồn ngủ. Từ tối hôm qua đến bây giờ, dường như cô chưa hề ngủ.

Nghĩ đến đây, Cố Tiểu Ảnh cảm thấy đầu mình bắt đầu nặng trĩch, hình ảnh Hứa Tân trước mắt cũng bắt đầu mơ hồ, rồi.. rồi cô chìm vào giấc ngủ!

Thế là, khi Hứa Tân gọi xong điện thoại quay lại, ngó người nhìn Cố Tiểu Ảnh nằm trên ghế sofa, ôm một chiếc gối mềm, ngủ ngon là

Nếu là trước đây, Hứa Tân sẽ chì chiết cái tính bất cứ lúc nào cũng ngủ được của Cố Tiểu Ảnh, nhưng lúc này, đột nhiên cô cảm thấy xót xa.

Cô nhẹ nhàng quay về phòng ngủ, lấy chăn đắp cho Cố Tiểu Ảnh, rồi lại nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài, chuẩn bị ra chợ mua con gà hầm canh.

Trên đường đi cô gặp bác hàng xóm tốt bụng, bác vừa cười vừa hỏi cô: “Cô gái lại đi xem mặt đấy phải không?”

Hứa Tân nhẹ nhàng đáp lại: “Từ giờ trở đi, đời này kiếp này, không bao giờ thêm hẹn hò gì nữa!”

Bác hàng xóm vừa tưới hoa vừa cười: “Chưa chắc đâu nhé, hôm khác bác lại giới thiệu cho một anh rất được.”

Hứa Tân cười cười đi qua, vừa đi vừa nghĩ: Giới thiệu thì cũng là để tiến tới hôn nhân. Nhưng nhìn Cố Tiểu Ảnh bây giờ thì ai còn muốn kết hôn, ai còn dám kết hôn nữa?

Cố Tiểu Ảnh là cô gái đầu tiên trong lớp nghiên cứu sinh đi lấy chồng. Tất nhiên, cũng là cô gái đầu tiên trong lớp nói với cô rằng: “Mình sắp lấy chồng rồi.”

Hứa Tân nhâm tính, từ lúc Cố Tiểu Ảnh lấy chồng đến giờ, mới được có một năm.

Người ta thường nói năm đầu tiên sau đám cưới là “Hôn nhân giấy”, Hứa Tân nghĩ, không hiểu đây là loại giấy gì, mà dễ bị xé rách đến thế sao?

Buổi chiều, Cố Tiểu Ảnh thức dậy vì đói.

Đúng là đói quá mà phải dậy. Cô đã liên tục không ăn gì trong bốn bữa, lại phải làm phẫu thuật, mất nhiều sức, dạ dày hơi đau, lại thêm bụng dưới đau nhói. Khi Cố Tiểu Ảnh tỉnh dậy, cô thấy trước mắt mình như được bao phủ một tấm màn màu xanh mờ mịt.

Khó khăn lắm mới dậy được, Cố Tiểu Ảnh vốn rất thánh mũi, đã ngửi thấy ngay mùi canh gà, cô chớp chớp mắt, lơ mơ gọi: “Sự tỳ phải không?”

“Hôm qua chị mình đưa Quả Quả về nhà mẹ đẻ rồi!” - Hứa Tân nghe thấy Cố Tiểu Ảnh gọi, từ bếp bước ra, thở dài: “Cũng may đang nghỉ hè, không có nhiều người trong trường, nếu không chuyện hai người đó ly hôn chắc chắn sẽ la ra ngay.”

Hứa Tân vẫn đang cầm chiếc muôi trong tay, nói rồi không nhịn được lại nghiêng răng: “Mạnh Húc, mình thực sự không thể tượng tượng ra anh ta lại đan dứ với học trò của mình. Con ruồi nhép, cậu nói xem, tại sao anh ta lại không chết quách...?”

Câu cuối cùng đúng là rít qua kẽ răng, Cố Tiểu Ảnh thở dài, lại kéo chăn nằm xuống, lần này cô không ngủ, mà mở to mắt nhìn lên trần nhà, không chớp mắt.

Hứa Tân nhìn bộ dạng của Cố Tiểu Ảnh, cũng không nén nổi thở dài. Cô bước đến bật ti vi, tiện tay ném điều khiển cho Cố Tiểu Ảnh: “Xem ti vi đi, nửa tiếng nữa là ăn cơm được rồi.”

Nhưng Cố Tiểu Ảnh vẫn nằm im nhìn lên trần nhà, mặt cô trắng bệch đến mức như trong vắt, cánh tay để ngoài chăn chẳng có một chút sắc hồng, đến móng tay cũng trắng bệch. Hứa Tân mở miệng, nhưng chẳng nói được lời nào, đành im lặng quay vào bếp.

Thoáng chốc, căn phòng im lặng đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng lục đục của nồi hầm thức ăn, tiếng người dẫn chương trình thời sự trên truyền hình: Khoảng 11 giờ đêm hôm qua, đường sắt tuyến 304 đoạn đi qua thôn Bồ Âm đã xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, làm 16 người chết, 20 người bị thương nặng...

Lúc nghe đến hai chữ “Bồ Âm”, mắt Cố Tiểu Ảnh sáng lên rồi lại u tối. Hứa Tân vừa hầm canh trong bếp vừa nghĩ: nếu cuộc hôn nhân của Đoàn Phi tan vỡ do người đàn ông không theo sách vở, thì cuộc hôn nhân của Cố Tiểu Ảnh lại tan vỡ bởi người đàn ông quá sách vở. Người đàn ông quá sách vở thường đam mê sự nghiệp, đam mê thăng tiến, nói một cách cao thượng thêm chút nữa thì thuộc về quần chúng, chứ không thuộc về vợ, con của mình.

“Dậy đi dậy đi, đừng có nằm bẹp như chết thế”, Hứa Tân hầm canh xong bưng đĩa dọn bàn ăn vừa gọi Cố Tiểu Ảnh, “Cậu không biết mình may mắn thế nào đâu, đến mẹ mình còn chưa từng được thưởng thức canh mình hầm đấy.”

“Hà?” – Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng chớp mắt, quay lại nhìn bát canh trên bàn ăn, nghi ngờ hỏi, “Vậy mình dành cho cái cơ hội thưởng thức tài nghệ này của cậu cho mẹ cậu được không?”

“Không được!” – Hứa Tân trợn mắt, cầm cái muôi giờ lên dọa Cố Tiểu Ảnh, “Muốn ăn cơm thì ngồi dậy, không muốn ăn thì chịu đói đi.”

“Mình là bệnh nhân mà!” – Cố Tiểu Ảnh ngẩng đầu than “Tôi khổ quá!”

“Khô cái quái gì mà khổ! Chỉ cần chỗ cậu bệnh không phải là cái mồm thì còn tốt hơn không bị bệnh ấy chứ!” – Hứa Tân lườm Cố Tiểu Ảnh một cái không khách khí, “Ăn cơm ngay đi!”

“Các cậu đều ngược đãi tớ...” – Cố Tiểu Ảnh tung chăn ngồi dậy, ôm bụng đến ngồi bên bàn ăn, nhưng vừa mới cầm bát lên đã lại nước mắt lưng tròng!

Hứa Tân sợ hãi, vội buông bát canh trên tay xuống: “Con ruồi nhép, đừng có làm mình sợ, mình chỉ đùa thôi, mình chỉ muốn khuấy động không khí một chút.” Cô vội đứng lên đến bên Cố Tiểu Ảnh: “Cậu thấy khó chịu ở đâu? Hay là cậu lại nằm đi vậy, mình bón cho cậu nhé!”

Cô nâng cánh tay Cố Tiểu Ảnh lên, định dìu, nhưng không ngờ Cố Tiểu Ảnh túm chặt lấy tay cô, ngả vào lòng cô, khóc nức lên! Hứa

Tân sững người, mấy giây sau, sống mũi cũng lại cay cay.

Cô nghe thấy Cố Tiểu Ảnh khóc trong lòng mình: “Không phải tại cậu đâu, mình biết cậu muốn tốt cho mình, nhưng mình thực sự rất khó chịu, không phải khó chịu trong người, mà trong lòng...”

Cô khóc đến mức không ra hơi: “Tân Tân, mình đã bị quả báo, chính là vì ngay từ đầu mình đã không muốn có đứa con này, nên nó mới rời xa mình...”

“Vớ vẩn!” – Hứa Tân nức nở, ôm chặt Cố Tiểu Ảnh, “L quả báo gì chứ, chỉ là chuyện ngẫu nhiên thôi!”

Cố Tiểu Ảnh khóc òa lên: “Huhu...mình hối hận quá, đáng lẽ mình phải đối xử với nó tốt hơn, huhu... nó là con mình, bố nó không cần nó, nhưng vẫn còn mẹ nó mà! Hu hu...”

“Bố nó cũng không nói là không cần nó!” – Hứa Tân nhẹ vỗ vỗ lưng Cố Tiểu Ảnh giọng thương cảm, “Tại bố nó quá bận...”

“Mình khó chịu lắm, Tân Tân, mình khó chịu lắm...” Cố Tiểu Ảnh khóc đến tắt hơi, “Lúc nó còn thì mình ghét nó, mình nôn đến mức ngày nào cũng khóc. Nhưng nó đi rồi mình lại càng khó chịu, nó là một phần da thịt của mình! Cậu không nhìn thấy đâu, nó là một phần máu thịt của mình!”

Cố Tiểu Ảnh khóc nức lên, gần như ngã hẳn người vào Hứa Tân. Cô túm chặt lấy tay Hứa Tân, với một sức mạnh chưa từng có, dường như làm như vậy mới có thể chặn được sự tủi thân hay đau khổ.

Hứa Tân đau lòng đến nhúm mày lại, nhưng vẫn cố nén nhịn, cô chỉ ôm chặt Cố Tiểu Ảnh, dùng hơi ấm cơ thể của mình để làm chỗ dựa cho bạn.

Hứa Tân thực sự tuyệt vọng. Nhìn Cố Tiểu Ảnh, lại nhìn Đoàn Phi, cô không biết liệu trên đời này có cuộc hôn nhân và thứ tình yêu nào không khiến người ta phải khóc không?

Đêm đó, Hứa Tân đợi Cố Tiểu Ảnh ngủ lại rồi cầm di động ra đứng ngoài ban công, gọi điện thoại cho Giang Nhạc Dương.

Lúc gọi được điện thoại, hình như Giang Nhạc Dương vẫn đang trên lớp, xung quanh có tiếng lao xao vọng vào: “Hứa Tân? Tìm tôi có việc gì không?”

“Thầy Giang, thầy vẫn ở trường à?” – Hứa Tân buồn rầu hỏi.

“Trường đang thanh tra, mệt quá!”- Giang Nhạc Dương sắp phát điên, than thở, “Cũng không biết Cố Tiểu Ảnh chạy đi đâu rồi, hôm qua nói không khỏe, muốn về ngủ, nhưng tám giờ sáng nay tôi gọi điện thì thấy tắt máy. Trời ơi, cô nói xem đã cả một ngày rồi, tôi vẫn không liên lạc được, ở đây vẫn còn bao nhiêu là việc...”

“Cô ấy ở chỗ tôi.” – Hứa Tân ngắt lời anh, rồi ngậm ngừng, “Thầy Giang, thầy có thể liên lạc với anh Quán Đồng được không?”

“Sao thế?” – Ngay lập tức Giang Nhạc Dương linh cảm có chuyện không hay, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cố Tiểu Ảnh bị sảy thai.” – Hứa Tân khó khăn lắm mới nói hết câu, và đúng như dự đoán nghe thấy hơi thở đầu dây bên kia gấp gáp.

Hứa Tân thở dài, kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Giang Nhạc Dương, rồi không nén nổi phần nộ nhận xét: “Thầy Giang, đành rằng với một người đàn ông, sự nghiệp là rất quan trọng, nhưng vợ con không quan trọng sao? Chúng em đều biết anh Quán Đồng là người tốt, nhưng anh ấy làm thế thì thật là làm người khác đau lòng quá! Nói thực lòng là em chẳng có cách nào để nói chuyện bình tĩnh với anh ấy cả, nếu thầy tiện thì giúp em gọi điện thoại cho anh ấy, nói cho anh ấy nghe tình hình, để anh ấy tự suy nghĩ!”

“Tôi sẽ gọi điện ngay cho anh ấy!”, Giang Nhạc Dương nhàu mày, trong lòng nặng nề, “Vậy cô chịu khó chăm sóc Cố Tiểu Ảnh, tôi sẽ nói với chủ nhiệm khoa là cô ấy ốm, để cho cô ấy nghỉ, không cần đến khoa nữa.”

“Vâng!” Hứa Tân thở dài trước khi gác máy – “Thầy Giang, giờ thì em hiểu tại sao thầy không vội lấy vợ rồi, nếu lấy vợ rồi thì

không thể thế này nữa, có lẽ em cũng ở vậy cả đời thôi.”

Giang Nhạc Dương sững người, phía bên kia Hứa Tân đã dập máy.

Giang Nhạc Dương không dám chần chừ, gọi ngay điện thoại cho Quán Đồng. Lần thứ nhất không nhắc máy, lần thứ hai không nhắc máy, đến lần thứ ba, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng Quán Đồng: “Có chuyện gì vậy? Mình đang bận lắm.”

Giang Nhạc Dương nghe thấy tiếng “bận” thì nổi cơn thịnh nộ, lần đầu tiên anh nổi cáu với Quán Đồng: “Anh bận thì không cần quan tâm đến vợ con hay sao? Vợ anh phải vào bệnh viện rồi đấy, anh có biết không hả?”

“Bệnh viện?” – Quán Đồng quả nhiên giật mình.

Nhưng chưa nghe anh nói gì, Giang Nhạc Dương lại nghe trong điện thoại có tiếng người hét bên cạnh: “Huyện trưởng Quán, người nhà nạn nhân nói phải gấp bằng được lãnh đạo...”

Quán Đồng gấp gáp nói vào điện thoại: “Nhạc Dương, chỗ mình đang có tai nạn giao thông rất nghiêm trọng...”

“Sur huynh!” – Thái độ và giọng điệu của Giang Nhạc Dương vẫn rất nặng nề, anh quả thật không biết nên thể hiện sự thất vọng và buồn bã trong lòng mình lúc này như thế nào, anh chỉ còn biết cố

nén ý muốn trách Quán Đồng, ngập ngừng nói: “Tối qua vợ anh bị sảy thai... đứa bé, không giữ được.”

“Gì cơ?” – Tim Quán Đồng trong giây phút như ngừng đập!

Trong tích tắc, dường như mọi âm thanh đều biến mất – tiếng khóc của người nhà nạn nhân, tiếng la hét của đội cứu hộ, tiếng máy cần cẩu – đều không còn nữa. Người anh như đông cứng, anh không tin vào tai mình mà nghĩ chắc chắn mình nghe nhầm: Cố Tiểu Ảnh bị sảy thai? Không giữ được đứa con?

Thế nhưng, cô ấy có thai lúc nào? Tối hôm kia lúc gọi điện thoại, cô ấy cũng có nói gì đâu!

Tim Quán Đồng như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, chặt đến mức không thể đập nổi. Gió tháng bảy nóng như thế mà toàn thân anh lạnh ngắt, anh thần thờ cầm điện thoại đứng bên đường, phía sau lưng tiếng người thư ký giục giã: “Làm thế nào bây giờ ạ, gia đình người chết tâm lý rất hoang mang, bí thư Liễu hết cách rồi...”

Quán Đồng vô cảm quay đầu nhìn khuôn mặt hốt hoảng của người thư ký, rồi từ từ quay sang nhìn hiện trường vụ tai nạn gần đó: mười chín con người trong phút chốc không còn tồn tại, thế nhưng, đứa con anh, đứa trẻ bất hạnh, chưa kịp chào đời, cũng đã không còn tồn tại nữa.

Quản Đồng nắm chặt chiếc di động trong tay như muốn bóp nát, vẻ mặt ần hiện lên sự bi ai tuyệt vọng, khiến người thư ký trước mặt cũng sửng người. Anh thư ký trẻ vẫn chưa biết, đối với vị cấp trên cũng trẻ như mình này, ở thành phố cách đó 400km, cùng trong một đêm, anh ấy cũng đã mất đi thứ quan trọng nhất đời mình.

(7)

Khi Quán Đồng quay về thành phố G, đã thêm một ngày trôi qua.

Trong quãng thời gian đó, Cố Tiểu Ảnh không hé răng nói với bố mẹ để chuyện đã xảy ra, mà chỉ trốn trong nhà Hứa Tân dưỡng bệnh. Tài nấu nướng của Hứa Tân cuối cùng cũng có cơ hội được thể hiện, tuy không xuất thần được như Đoàn Phi, nhưng cố gắng thì cũng nuốt được.

Lúc Quán Đồng gõ cửa, Cố Tiểu Ảnh đang bị Hứa Tân ép ăn món canh gà, nghe nói sách hướng dẫn nấu ăn dạy là phải hầm nhỏ lửa hai tiếng đồng hồ, rồi thêm ý dĩ, được gọi là “canh thập toàn đại bổ.” Bố thì chưa thấy đâu, chỉ thấy nước canh trong leo lẻo có hai miếng thịt gà đen sì, nhìn đã thấy ghê.

Nhưng thấy ánh mắt đe dọa của Hứa Tân, Cố Tiểu Ảnh không dám có ý kiến gì, đành gắng gượng ăn từng miếng một.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Hứa Tân ra mở cửa, Cố Tiểu Ảnh vội đổ ngay chỗ canh còn lại vào bồn hoa bên cạnh sofa. Cái cây “thuận buồm xuôi gió” đáng thương đang xanh tốt này, chỉ vài ngày đã sắp chết vì bị tưới canh gà.

Hứa Tân mở cửa, nhìn thấy Quán Đồng liền sững người, khuôn mặt lập tức tràn đầy phẫn nộ. Quán Đồng nhìn vào, vội hỏi: “Hứa Tân, Tiểu Ảnh có ở đây không?”

Vào giây phút nghe thấy giọng nói thân thuộc đó, Cố Tiểu Ảnh đang ngồi trên sofa cũng sững người.

“Anh vào đi!” – Hứa Tân lạnh nhạt, “Tôi cũng đang định ra ngoài mua ít đồ, hai người cứ từ từ nói chuyện đi.”

Nói xong, cô nhìn Cố Tiểu Ảnh với ánh mắt cổ vũ, rồi nhắc túi lên, không thèm nhìn Quán Đồng, quay người đi ra cửa.

Quán Đồng vội nhìn theo Hứa Tân cảm ơn, rồi lại cẩn thận đóng cửa, quay vào phòng, nhưng ánh mắt anh đã chạm ngay phải khuôn mặt xanh xao lạnh lùng của Cố Tiểu Ảnh, mắt cô giàn giụa nước.

Quán Đồng thấy căng thẳng, hấp tấp đi đến, nắm lấy tay Cố Tiểu Ảnh nhìn khắp lượt: “Tiểu Ảnh, em thế nào rồi? Em khỏe hơn chưa? Xin lỗi em, vì chỗ anh có vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, anh không thể đi được... Tối qua anh gọi điện cho em, nhưng em tắt máy...”

Cố Tiểu Ảnh nước mắt vòng quanh, cô ngẩng đầu lên, nhưng nước mắt không chảy ngược lại, mà lăn theo gò má, cô khẽ giằng tay ra, nhưng Quán Đồng vẫn nắm chặt không chịu buông.

Không biết bao nhiêu lâu, Cố Tiểu Ảnh mới cố gắng kìm nén được những lời trách móc hay cào xé: “Mới hơn hai tháng.”

Quản Đồng giật mình, rồi nhanh chóng định thần xem Cố Tiểu Ảnh nói gì. Trái tim anh đột nhiên như co lại, một cơn đau râm ran như từ tim lan tỏa ra.

“Tại em không tốt” – Cố Tiểu Ảnh nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mơ hồ, “Em chê nó phiền phức, chê vì nó mà em nôn ọe khó chịu, em không muốn có nó. Vì thế mà nó đã rời bỏ em thực sự...”

“Là lỗi của anh!” – Quản Đồng xót xa ngồi xuống bên Cố Tiểu Ảnh, ôm cô vào lòng, “Xin lỗi em, đáng lẽ anh phải quan tâm đến em nhiều hơn, nếu trong quãng thời gian đó anh quay về một lần, thì tình cảnh sẽ không thế này. Khổ nỗi, tháng này anh bận tối mặt tối mũi...”

“Em rất lạnh, lúc nằm trong bệnh viện, đau lắm, bụng cũng đau, tim cũng đau.” – Cố Tiểu Ảnh chẳng để ý đến Quản Đồng, tự nói với mình – “Gọi điện thoại cho anh, cả đêm mà không được, khó khăn lắm mới được thì lại bị mắng như tát nước... Từ trước đến nay em chưa bao giờ muốn làm ảnh hưởng đến công việc của anh, thế nhưng, em sợ... nửa đêm trong bệnh viện có tiếng người khóc, sợ lắm...”

“Xin lỗi em, Tiểu Ảnh, em...” – Quản Đồng đau lòng cực độ, chỉ còn biết ôm chặt lấy Cố Tiểu Ảnh, không biết ngoài những lời này còn nói được gì nữa.

“Em lạnh kinh khủng, trời nóng như thế, mà em lại lạnh run lên!” – Cố Tiểu Ảnh nhắm mắt, ngẩng đầu, nước mắt lại trào ra: “Hóa ra, đau đến cực điểm thì sẽ cảm thấy lạnh...em vừa mới biết...”

Quản Đồng cúi đầu, đau đón gục vào vai Cố Tiểu Ảnh, hơi nức nở, anh ôm chặt cô vào lòng, thấy cô mỏng manh như một tờ giấy.

“Quản Đồng, dù anh có thừa nhận hay không, thì giữa chúng ta thực sự có khoảng cách!” – Cố Tiểu Ảnh mở to mắt, hít một hơi dài, khẽ nói vòng tay Quản Đồng ra, nhìn vào mắt anh nói, “Nếu những người thế hệ 6x lấy nhau thì là do họ cùng làm cách mạng, 7x lấy nhau vì cùng chung sự nghiệp, còn thế hệ của chúng ta, lấy nhau là để nâng cao chất lượng cuộc sống. Với chúng ta, dù sự nghiệp có thành công hơn nữa, thì vẫn không có hứng thú cuộc sống, đây quả là một điều đáng tiếc. Tuy thế, thật là đáng thương, kết hôn xong, chất lượng cuộc sống của em ngày càng giảm.”

Cô cười đau khổ, kể ra cho anh: “Trước khi lấy nhau em mua mỹ phẩm LANCOM ở cửa hàng, lấy nhau xong em mua trên mạng; trước khi lấy nhau em tự kiếm tiền tự tiêu tiền, lấy nhau xong tiền kiếm được còn phải suy nghĩ nên mua cho chồng cái gì; trước khi lấy nhau khi mệt là em có thể để bố mẹ nấu cho mình món gì ngon, giờ thì có mệt nữa cũng phải gắng gượng mà nấu cơm, giặt đồ cho anh; trước khi lấy nhau, em thích đi chơi với bạn học lúc nào thì đi, giờ thì tính ra những ngày có thể hội họp chỉ có thể tranh thủ lúc anh không có nhà; trước khi lấy nhau em chưa bao giờ cảm thấy mình thiếu tiền, lấy nhau rồi, ngày nào em cũng phải tính toán xem tiền

trong số tiết kiệm có đủ trả tiền nhà không, có đủ để mua sữa cho con hay không, có đủ để chi trả cho khoản tiền thuốc đắt đỏ có thể phải tiêu đến khi bố mẹ anh lên không... Quán Đồng, em mệt mỏi quá...”

Lần đầu tiên nghe những lời này từ miệng cô, Quán Đồng hơi sững sốt! Trái tim anh như bị thứ gì đâm phải, nó có cảm giác đau đớn và nặng nề, khiến anh không giấu nổi thở dài, vòng tay cũng lỏng ra một chút.

Cả cơ thể anh cứ cứng đờ ra, Cố Tiểu Ảnh cúi đầu, cũng không nhìn anh, chỉ khẽ lẩm bẩm: “Quán Đồng, em thực sự mệt mỏi lắm rồi

Có lẽ, vào khoảnh khắc đó, Quán Đồng đột nhiên bắt đầu lo sợ. Anh sợ lời Giang Nhạc Dương sẽ thành hiện thực, câu tiếp theo cô nói, phải chăng là: “Quán Đồng, chúng mình hãy ly hôn đi.”

Quán Đồng thở một hơi dài nặng nề, buông Cố Tiểu Ảnh ra, ôm đầu không nói ngồi xuống ghế sofa, có lẽ làm như vậy sẽ trốn được lời phán quyết mà anh không muốn nghe.

Cố Tiểu Ảnh dựa vào ghế, nhắm mắt lại, rồi mới nói: “Anh về trước đi.”

Quán Đồng không nghe thấy lời phán quyết anh đang lo sợ, nên rất kinh ngạc, rồi tiếp đó là mừng rỡ, dấn thêm bước nữa: “Bà xã,

mình về nhà đi, anh bế em nhé?”

Cố Tiểu Ảnh nheo mắt, bắt gặp ngay nét mừng rỡ trên mặt Quán Đồng, lòng xót xa, bất giác nghĩ đến cái sinh linh bất hạnh kia, mắt cô lại đỏ hoe. Cô nhắm mắt mệt mỏi nói: “Em không muốn về, một mình trong căn phòng đó, cứ nhắm mắt lại là em lại nghĩ đến những chuyện không vui.”

Quán Đồng lặng người, vội nói: “Cuối tuần được nghỉ, hai ngày đó anh sẽ ở bên em.”

“Hai ngày?” – Cố Tiểu Ảnh bật cười, nụ cười méo mó như đang khóc, “Hai năm nhận chức xa của anh mới vừa bắt đầu thôi mà, hai ngày ít ỏi quá, coi như không tính.”

Cô nhìn anh một cái, ánh mắt không có chút một cảm xúc: “Thực ra, Quán Đồng, em ở đâu cũng như nhau cả thôi, vì hầu hết, dù em ở đâu, thì cũng không có anh bên cạnh.”

Quán Đồng lặng người, trái tim tê dại.

Có lẽ, đến giờ anh mới biết, có những tuyên án nghe còn nặng nề hơn hai từ “ly hôn” ...

Tuy thế, Cố Tiểu Ảnh vẫn còn có thể ở nhà với bố mẹ đẻ của mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, một mình Quán Đồng không thể có được sự tha thứ của Cố Tiểu Ảnh, lại lo Hứa Tân đi làm không có ai chăm sóc Cố Tiểu Ảnh, bước đường cùng anh đành gọi điện thoại đến thành phố G.

Khi Cố Tiểu Ảnh nhìn thấy Cố Thiệu Tuyên và La Tâm Bình thì giật mình: “Bố, mẹ, sao bố mẹ lại đến đây?”

La Tâm Bình đau lòng đến độ phải nhú mào: “Ảnh Ảnh, con đỡ mệt chưa?”

Mặt Cố Thiệu Tuyên cũng đầy lo lắng: “Rốt cục là có chuyện gì?”

Cố Tiểu Ảnh hoang mang, định giấu giếm sự tình câu chuyện: “Con cũng không biết, chỉ là ngã một cú...”

“Sao con không chịu nhìn đường cẩn thận chứ?” – La Tâm Bình bực bội trợn mắt, “Giờ thế nào rồi, còn chỗ nào đau không?”

“Con khỏe rồi, không đau nữa đâu!” – Cố Tiểu Ảnh cảm thấy trong ánh mắt thương yêu của bố mẹ, bụng dưới của mình còn đau hơn, nên vội kéo Hứa Tân ra, “Ngày nào Tân Tân cũng nấu nướng cho con ăn, con được chăm sóc đầy đủ lắm.”

“Thật là cảm ơn cháu quá!” – La Tâm Bình kéo tay Hứa Tân cảm động vô cùng, “Nếu không có cháu, cái mặt trăng nhỏ Ảnh Ảnh này chắc nguy rồi?”

“Mặt trăng nhỏ?” – Cố Tiểu Ảnh nhìn thấy bố mẹ thì không nhịn nổi nghiêng răng nghiêng lợi, “Mẹ hay thật đấy, mặt trăng mà cũng chia lớn với nhỏ à?”

Kết quả là những lời nói vô tâm của cô đã đánh trúng vào điểm đau nhất trong lòng bà La Tâm Bình, châm ngòi cho cả một thùng thuốc nổ!

Chỉ nghe thấy tiếng La Tâm Bình hét: “Cái con bé này nói với vân gì thế? Sao chẳng biết suy nghĩ gì cả!”

Cố Thiệu Tuyên vội xông vào dập lửa: “Trời ơi hai mẹ con bé bé mồm thôi được không, đang ở nhà người ta đấy, bây giờ mình đưa Ảnh Ảnh về nhà đã, làm phiền người ta bao nhiêu ngày rồi...”

La Tâm Bình lúc đó mới hạ hỏa, trừng mắt nhìn Cố Tiểu Ảnh rúm ró nép sang một bên, quay sang Hứa Tân ra sức cảm ơn. Hứa Tân cúi đầu nhìn cô bạn đang đau khổ ngồi trên ghế sofa, nhân lúc La Tâm Bình và Cố Thiệu Tuyên không chú ý, lén lấy tay vẽ thành hình chữ “V”.

Cố Tiểu Ảnh khẽ nghiêng răng: “Hứa Tân, cậu là đồ lừa thầy phản bạn...”

“Mình là ân nhân của cậu...” – Hứa Tân trề môi, quay người bận bịu giúp ông Cố bà Cố thu dọn đồ đạc, như muốn đuổi sớm Cố Tiểu

Ảnh ra khỏi cửa.

Cho đến khi đưa Cố Tiểu Ảnh lên xe của bà Cố, rồi nhìn theo bóng xe đi xa, Hứa Tân mới thở phào, nghĩ bụng: Anh Quán Đồng đúng là không làm mọi người thất vọng.

Nhưng Hứa Tân sau đó không biết rằng, anh Quán Đồng không làm ai thất vọng của cô, trong hai ngày, đã làm không thiếu việc gì, nhưng vẫn không có được nổi một nụ cười của bà xã.

Cố Tiểu Ảnh tuy bị Cố Thiệu Tuyên và La Tâm Bình đưa về nhà mình, nhưng cứ nhìn thấy Quán Đồng là cô lại đau lòng. Không phải không muốn cười, mà thực sự là không cười nổi.

Đó là một nỗi buồn từ bên trong phát ra ngoài – không muốn nói chuyện, không muốn cười, không muốn có bất cứ một tiếp xúc nào với con người trước mặt.

Vì thế, trước lúc đi ngủ, Quán Đồng cẩn thận giúp Cố Tiểu Ảnh rửa mặt, rửa chân, rồi còn bê lên cho cô một cốc sữa nóng... Tuy thế, Cố Tiểu Ảnh vẫn chẳng có một phản ứng gì.

Khuôn mặt cô vẫn lạnh giá, chẳng có một chút biểu cảm, rửa chân, uống sữa, rồi cuốn chăn quanh mình, quay lưng lại phía Quán Đồng, lơ mơ ngủ.

Quán Đồng nhìn Cố Tiểu Ảnh, cười đau khổ

Kỳ nghỉ của Quán Đồng chỉ có hai ngày, sau hai ngày, dù anh có không yên tâm, có không nở ra đi đến mấy, thì vẫn phải quay về Bồ Âm.

Trước khi đi, Quán Đồng khẽ chào Cố Tiểu Ảnh: “Tiểu Ảnh, anh đi nhé”.

“Vâng” - Cố Tiểu Ảnh đang ngồi xem ti vi, chỉ gật gật đầu, không thể hiện chút tình cảm gì.

Lúc này Quán Đồng mới biết cái cảm giác hụt hẫng khi bị người khác ghẻ lạnh thì đau đớn như thế nào. Lâu nay, anh đã quen với sự chẳng biết sợ chuyện gì, sự nhõng nhẽo, sự nghịch ngợm của cô, cái thái độ lúc nào cũng hi hi ha ha của cô, việc cô nói thẳng chẳng kiêng kị, lúc nào trên môi cô cũng có câu “ông xã thật đẹp trai” hay “ông xã đáng yêu ghê” ... giờ anh mới nhận ra, hóa ra bao nhiêu lâu nay, đều là cô chăm lo cho anh hơn.

Mặc dù, lúc nào anh cũng cho rằng mình bao dung Cố Tiểu Ảnh hơn.

Đứng dưới lầu, Quán Đồng ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ tầng ba, lần đầu tiên không nhìn thấy bóng dáng thân yêu thò đầu ra tươi cười vẫy tay với mình, cuối cùng đành tiếc nuối thở dài, bước lên xe.

Đợi khi cái đốm đen đi xa cuốn tung đám bụi, Cố Tiểu Ảnh mới ló đầu ra khỏi tấm rèm cửa, nhìn theo chiếc xe cho đến khi khuất hẳn.

Cô không biết lòng mình đang có cảm xúc gì, nếu là nỗi nhớ, thì cô không có cách nào tha thứ cho anh; nếu là sự căm hận, thì cô lại vẫn còn nhớ anh.

(8)

Mấy ngày sau đó, Cố Tiểu Ảnh ở nhà trong tình trạng buồn chán.

Quản Đồng ngày nào cũng gọi về, Cố Tiểu Ảnh không nhận, toàn đùn cho ông Cố, cuối cùng ông Cố phát cáu: “Đừng có trẻ con nữa đi, chẳng có vợ chồng trẻ không cãi nhau, nhưng chẳng có ai vô lý như con cả! Quản Đồng bận như vậy, sao con không chịu biết điều một chút? Thông cảm cho nó một chút chứ?”

Cố Tiểu Ảnh mắt đỏ hoe, cười nhạt: “Bố, bố còn muốn con phải thông cảm cho anh ấy thế nào nữa? Con đã hi sinh cả một đứa con rồi, còn chưa đủ sao?”

“Cố Tiểu Ảnh, con im ngay!” Bà Cố bực quá xông từ trong bếp ra, “Con nói vợ vẫn cái gì vậy? Mẹ nói cho con biết, từ ngày con chọn Quản Đồng, con cần phải biết, tất cả là do con cam tâm tình nguyện, là con tự làm tự chịu!”

Bà Cố thở dài, bình tâm lại, ngồi xuống bên cạnh Cố Tiểu Ảnh, khoác tay vào vai con gái. Trong lời nói của bà vừa có sự nghiêm khắc vừa có sự yêu thương: “Ảnh Ảnh, con đừng trách mẹ lại lên lớp con. Thực ra giữa hai vợ chồng, luôn luôn có sự hi sinh, và luôn luôn là một người hi sinh nhiều hơn. Tuy thế, con cũng nên biết rằng, con tự nguyện lấy một người, điều đó nói lên rằng con đã nghĩ kỹ, con yêu anh ta, con sẵn sàng sống cùng anh ta, được hưởng hạnh phúc,

và cũng phải chịu đựng sự ảm ức. Điều này là không thể thay đổi, con được một cái gì đó thì cũng mất một cái gì đó. Vì thế, khi con đã có những giây phút hạnh phúc, thì dù cuộc sống có nhiều ảm ức, cũng chỉ là một sự bất hòa tạm thời, có thể giải quyết, bàn bạc được. Vì thế, trong hôn nhân, có buồn có vui, nhưng không nên có “hi sinh”, vì khi con yêu một người, thì cần phải dũng cảm chấp nhận tất cả mọi chuyện mà cuộc hôn nhân đó đem lại.”

Nghe đến câu cuối cùng, Cố Tiểu Ảnh hơi sững sờ.

Cô chớp chớp mắt nhìn bà Cố, lại nhìn ông Cố, một lúc lâu rồi mới hỏi: “Mẹ, vậy mẹ với bố con, hai người chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng sao?”

“Ảnh Ảnh, con lại tự bê đá đập vào chân mình rồi!” – Bà Cố bực mình cười, “Chính con từng viết trong blog, chỉ cần vẫn còn sống, mọi việc còn có hi vọng. Tuy bố mẹ vẫn sống ổn, cũng có lúc cãi cọ, nhưng có thể giải quyết mà sống tiếp... thế thì có gì mà tuyệt vọng? Tuyệt vọng có nghĩa là không còn đường để mà đi tiếp, nhưng nhà mình toàn là người hiểu đạo lý, chỉ cần còn có thể nói chuyện đạo lý, thì còn có thể thẳng thắn mang vấn đề ra nói chuyện, thế thì đương nhiên là không thể nào lại không còn đường mà bực tiếp”.

“Ảnh Ảnh, bố hiểu rồi,” – ông Cố cũng gật gật đầu, tiếp lời bà Cố, “Con ảm ức là vì con cảm thấy mình hi sinh quá nhiều, con cảm thấy con ủng hộ Quán Đồng như thế, mà không nhận được sự đáp lại tương ứng, đúng không?”

Cố Tiểu Ảnh nhìn ông Cố, rồi cúi đầu không nói gì.

Ông Cố thở dài, hỏi: “Ảnh Ảnh, sao con không mang vấn đề đó ra hỏi Quán Đồng? Trước mặt nó con đánh đá như thế, mà lại tự nuốt những ầm ỨC vào trong lòng... thảo nào giữa hai con mới có sự không hiểu nhau như vậy. Sao con không hỏi Quán Đồng, tại sao nó đã thoát khỏi nông thôn, mà rồi lại lao vào đó? Đáng nhẽ con phải hỏi nó, trong lòng nó thực sự coi sự hi sinh của con là gì, hay nó có biết con đã hi sinh nhiều thế nào không? Hoặc là, nó dự định cho tương lai thế nào? Trong lòng nó, gia đình và sự nghiệp cái nào nặng hơn? Nó yêu công việc như vậy, rốt cục là vì nó ưu tiên công việc, là bản tính bẩm sinh hay là vì tham vọng thăng tiến? Có phải con chưa bao giờ quan sát xem Quán Đồng thực sự thích cái gì, tại sao nó lại thích những thứ đó, nó muốn cuộc sống ra sao... Ảnh Ảnh, con làm vợ người ta, không phải chỉ nấu cơm giặt đồ đã là hết trách nhiệm đâu”.

Cố Tiểu Ảnh ngẩng đầu lên, trợn mắt không tin nổi nhìn ông Cố, cứng họng: “Sao lại, sao lại... phức tạp thế ạ?”

“Con gái ơi, hôn nhân vốn là chuyện rất phức tạp”, bà Cố yêu thương vuốt mặt con gái, “Mẹ biết, chắc chắn con chăm lo Quán Đồng nhiều hơn Quán Đồng chăm lo cho con nhiều, bởi vì con là con gái mẹ nên mẹ hiểu, ngay từ nhỏ con đã là đứa tình cảm sụt mướt. So sánh ra, Quán Đồng chu đáo với công việc hơn, nhưng trong cuộc sống đương nhiên lại không thể chu đáo bằng con được. Nhưng nếu con chỉ chịu đựng những ầm ỨC đó một mình, thì chẳng phải là tự ngược đãi mình sao?”

“Tuy thế, mẹ ơi, chị Đoàn Phi cũng giúp chồng chị ấy làm rất nhiều việc, cuối cùng vẫn ly hôn đấy thôi”, trái tim Cố Tiểu Ảnh lạnh giá.

“Có những giúp đỡ không cần nói ra, vì nói cho cùng thì người con đỡ đàn chính là chồng con, vậy cần gì hơi tý là bắt người ta phải cảm ơn”, bà Cố nhận xét, “Đoàn Phi mẹ cũng đã từng gặp, đó là một cô gái tốt, nhưng đáng tiếc, là quá thông minh. Hai người sống chung, người con gái cần thông minh hơn một chút, nhưng hơi hơi thông minh thì tốt, chứ nếu việc gì cũng tranh lấy về nhất, thì e là người đàn ông cũng sợ quá mà chạy thoát thân thôi.

“Ảnh Ảnh, những lời mẹ con nói, có thể bây giờ chưa chắc con đã hiểu được. Nhưng rồi thế nào cũng có ngày con thấm thía.” – Ông Cố cổ vũ con gái: “Con gái của bố lúc nào cũng là nhất”.

Nhìn sự thương yêu trong ánh mắt ông Cố bà Cố, Cố Tiểu Ảnh rơm rớm nước mắt.

Đúng là cô thực sự chưa thấm thía được lời bà Cố nói vừa rồi, nhưng về lý mà nói, cô biết bà Cố không hề sai.

Thậm chí cô phải thừa nhận, trong những ngày này, cứ đến tối là cô lại nhớ Quán Đồng, cô nhớ hơi ấm của anh, nhớ cái ôm của anh, nhớ đến cốc sữa nóng anh bung cho cô mỗi tối, thậm chí những lúc cô miệt mài viết lách, anh còn khẽ rót cho cô một bình nước nóng đầy... Một người như thế, làm sao mà cô không yêu được?

Với Cố Tiểu Ảnh, cuộc sống không giống như tiểu thuyết, không phải cứ có chút hiểu lầm là đã đòi chết ngay, đòi chia tay ngay, mà sự chân thực nhất của cuộc sống chính là ở chỗ, dù thỉnh thoảng có xảy ra mâu thuẫn xung đột, cũng không thể nói buông tay là buông tay.

Trong tiểu thuyết, người ta đến với nhau, rồi rời xa nhau, chỉ có một lý do, đó là yêu hoặc không yêu, nhưng trong cuộc sống, trong hôn nhân, ngoài tình yêu, còn có rất nhiều yếu tố khác, như tình thân, như trách nhiệm, như thói quen.

Những điều này Cố Tiểu Ảnh không thể từ bỏ.

Tuy thế, với tất cả những việc vừa xảy ra này, đối với bất cứ cô gái nào cũng là một sự đau đớn quá mức, nên muốn cô quên đi trong một thời gian ngắn là điều không thể...

Nửa đêm, Cố Tiểu Ảnh vẫn còn thẫn thờ ngồi trên giường. Cô nhớ lại những điều bố mẹ nói, nắm chặt lấy điện thoại, mấy lần định nhắn tin cho Quán Đồng, nhưng lại chẳng biết nên nói gì, cứ do dự mãi, rồi cuối cùng tắt máy

Trong lúc lơ mơ, cô không hề biết rằng, mình đã theo thói quen lật người, nằm co giữa giường, giống như tối nào cô cũng nằm cuộn tròn trong lòng Quán Đồng vậy.

(9)

Mấy ngày sau đó, Giang Nhạc Dương và Hứa Tân cũng đến thăm Cố Tiểu Ảnh.

Cố Tiểu Ảnh ở nhà mãi phát chán, muốn ra ngoài chơi nhưng lại sợ bị bà Cố mắng, đang chán thì nhìn thấy hai đến như hai vị cứu tinh.

Tuy thế, Giang Nhạc Dương vừa mở miệng đã xin xỏ cho Quán Đồng: “Cố Tiểu Ảnh, cô giờ cao đánh khế, tha thứ cho sư huynh tôi đi mà”.

Cố Tiểu Ảnh cười buồn: “Thầy Giang, thầy phải cho em thời gian, giờ này em chưa thể làm được cái việc đại lượng đó... Hơn nữa, đàn ông các anh quả thực không thể hiểu nỗi nỗi khổ đó.”

Cô nhìn thẳng vào mắt Giang Nhạc Dương, ánh mắt bình thản: “Anh không thể hiểu được cái cảm giác nằm trong nhiệt độ 38 độ mà toàn thân lạnh toát đúng không? Rất đau, đau đến mức không còn muốn sống nữa... Tuy thế, cảm giác đau đón rất nhanh chóng qua đi này, so sánh với những lần nôn ọe không dứt trước đó, cũng không khủng khiếp lắm. Nhưng giờ thì em đã biết, đau đón hay nôn ọe đều có thể chịu đựng được, chỉ cần bên cạnh có người chăm sóc, đỡ dần, trợ giúp. Thầy Dương, từ trước đến nay chưa bao giờ em làm vướng chân Quán Đồng, anh ấy muốn làm thêm giờ thì làm thêm

giờ, muốn đi xa nhận chức mới thì đi xa nhận chức mới, anh ấy cũng chắc chắn rằng em sẽ mãi mãi ở đây đợi anh ấy. Nhưng anh ấy dựa vào đâu mà có thể chắc chắn em sẽ ở đây cả đời đợi anh ấy chứ?”

Giang Nhạc Dương căng thẳng: “Cố Tiểu Ảnh, cô...”

“Anh ấy luôn nói em có thành kiến với công việc của anh ấy. Thế anh ấy không có thành kiến với công việc của em chắc?” – Giọng nói nhẹ nhàng của Cố Tiểu Ảnh đã khiến người khác cảm thấy sợ. Tuy thế, không ai biết những ký ức đó đã ắc sâu trong tim cô, đau đớn khủng khiếp, “Em không bận sao? Em phải lên lớp, soạn bài, làm giáo án, chấm bài, viết tiểu luận, còn phải làm việc nhà... Lúc nào em cũng thấy thời gian không đủ, mà vẫn phải ủng hộ anh ấy đi bất cứ đâu anh ấy muốn. Thực sự em đã cố hết hơi hết sức để thông cảm cho anh ấy rồi. Nhưng có ai thông cảm cho em đâu? Sau khi trải qua chuyện này, thầy Giang, chẳng giấu gì thầy, em nhận ra một điều, đó là em thực sự không cần một người đàn ông bên cạnh mình... Dù gì thì vào những lúc đau khổ nhất em cũng đã một mình chịu đựng, thì anh ấy còn có tác dụng gì nữa chứ?”

Nghe đến đây, đến Hứa Tân là người luôn bên vực Cố Tiểu Ảnh cũng hoảng sợ. Cái bóng đen từ vụ ly hôn của Đoàn Phi vẫn chưa tan hết, nên cô không thể chịu nổi việc phải chứng kiến thêm một vụ thứ hai.

Cô chỉ còn biết ấp úng nói: “Con ruồi nhép, anh Quán Đồng rất thương cậu, chỉ là anh ấy quá bận thôi...”

Cố Tiểu Ảnh lặng lẽ nhìn Hứa Tân: “Tân Tân, Quán Đồng thương nhiều người lắm, tất nhiên, trong đó cũng có mình. Tuy thế, tính chính xác ra, thì người như mình cũng chẳng chiếm phần đáng kể gì đâu”.

“Không phải đâu, Cố Tiểu Ảnh” – Giang Nhạc Dương im lặng đã lâu, cuối cùng cũng mở miệng một cách khó khăn, “Chính là vì cô quá quan trọng trong lòng sư huynh tôi, nên anh ấy chưa bao giờ nói cho cô biết những áp lực và nỗi khổ của mình”.

Anh thở dài: “Quán Đồng đã kể với cô về bạn gái trước đây của anh ấy chưa?”

“Bạn gái trước đây?” - Cố Tiểu Ảnh hơi tái mặt, “Người làm ở phòng nhân sự phải không?”

“Đúng vậy”. Giang Nhạc Dương gật gật đầu, “Quán Đồng chắc là chưa bao giờ nói với cô, anh ấy cảm phục bố mẹ cô như thế nào đúng không? Anh ấy và Cố Mạn Ngọc yêu nhau đúng ba năm, tốt nghiệp xong hai người đều tìm được việc làm rất tốt. Tuy thế, bố mẹ Cố Mạn Ngọc vẫn phản đối hai người đến với nhau, nguyên nhân rất đơn giản, là vì chê anh tôi là người nhà quê. Những chuyện này, cô có biết không?”

Cố Tiểu Ảnh ngần ngừ: ‘Hình như, cũng có kể sơ sơ

“Tuy thế, những người sinh ra và lớn lên ở thành phố như chúng ta sẽ không hiểu được nỗi khổ đó phải không nào? Cái cảm giác bị người ta khinh miệt ra mặt, còn khó chịu hơn là bị đánh”, Giang Nhạc Dương thở dài, “Lúc đó thường là tôi cùng anh ấy uống rượu giải sầu. Tuy thế, anh tôi chưa bao giờ trách Cố Mạn Ngọc, mà luôn nói chuyện này không trách người ta được, nếu anh ấy giỏi giang hơn một chút, thì ít nhất cũng có thể giúp cho thế hệ sau của mình sống sung sướng hơn, có thể thay đổi thân phận của thế hệ sau, không đến nỗi bị người ta khinh thường. Cố Tiểu Ảnh, áp lực này, anh ấy chưa bao giờ nói với cô đúng không?”

Cố Tiểu Ảnh há miệng, nhìn Giang Nhạc Dương chăm chăm, không biết phải nói gì.

“Cố Tiểu Ảnh, cô có biết ưu điểm lớn nhất của mình chính là chẳng để việc gì trong lòng, tuy thế, cô nên phát huy ưu điểm này, cô cần phải giúp anh tôi nói ra được những điều anh ấy khó nói. Anh ấy phải chịu áp lực quá nặng nề”, Giang Nhạc Dương thương cảm, “Anh ấy là một trong số những người cần cù nhất mà tôi từng thấy. Ở độ tuổi anh ấy, có thể coi anh ấy là một trong số những người thành công nhất. Huống hồ cô vốn từ lâu đã chê công chức bần hàn, giờ anh tôi quyết tâm thành đạt, cô lại chê người ta không chăm lo gia đình, thế thì giới công chức làm việc thì tốt, hay không làm việc thì tốt đây?”

Cố Tiểu Ảnh cười đau khổ: “Thầy Giang không cần phải khích tôi. Khi là người ngoài cuộc thì tôi dễ dàng lý trí lắm, nhưng khi chính mình gặp phải thì lại không chịu được. Tuy thế, tôi thực sự không dũng cảm. Anh xem chị Đoàn Phi đã hao tổn bao nhiêu tâm

sức cho gia đình, thế mà rồi cuối cùng vẫn trắng tay đó sao. Tôi thực sự không có đủ dũng cảm làm bước đệm cho người khác thế đâu”.

Hứa Tân nãy giờ không nói gì cũng gật gật đầu.

“Đoàn Phi không giống cô”, Giang Nhạc Dương lắc đầu nhìn Cố Tiểu Ảnh, “Tôi cũng biết Mạnh Húc, nhìn dáng vẻ của anh ấy là biết được vợ cung phụng quá sung sướng, mà quản cũng quá chặt. Chị Đoàn Phi của cô như thế không phải là chia sẻ áp lực với người đàn ông, mà thực sự là can thiệp...”

“Không được nói chị tôi như thế!” – Hứa Tân không đợi Giang Nhạc Dương nói hết đã tròn trợn trạc, “Chị tôi lúc nào cũng một lòng một dạ với anh rồi!”

“Tất nhiên rồi, tôi cũng có nói chị cô hai lòng đâu”, Giang Nhạc Dương tiện tay vỗ vỗ đầu Hứa Tân, bị cô tức tối né ra. Anh cũng không bực, chỉ tiếp tục như tự nói với mình: “Ở trong cùng khu tập thể, tôi và Đoàn Phi cũng coi như là hàng xóm còn gì. Nhưng tôi thấy, đến Mạnh Húc mặc quần áo gì, chào hỏi như thế nào, mua rau ở hàng nào cô ấy cũng quản, đây không phải là can thiệp thì là cái gì? Thực ra nói từ tôi ra, ở cái tuổi 20, 30 rồi, quả thực là rất khó bị người khác thay đổi. Cô cũng đừng hy vọng kết hôn xong có thể thay đổi được nhau. Thấy hợp nhau thì ở, không hợp thì tan, như thế mới là đúng đạo lý”.

“Anh chưa từng lấy vợ mà sao lại có cái đạo lý vợ vẫn đó?” – Hứa Tân lườm Giang Nhạc Dương, từ khi nghe Giang Nhạc Dương

không tán thành Đoàn Phi, cô nhìn anh chỗ nào cũng không thuận mắt.

“Tôi chỉ thấy sao nói vậy thôi, hơn nữa như tôi gọi là người ngoài cuộc thì sáng suốt, các cô là người trong cuộc thì u mê.” Giang Nhạc Dương không chịu thua, trợn mắt nhìn Hứa Tân. “Cô cũng chưa lấy chồng mà sao lại không khách quan như vậy? Mà sao cô cứ phải đối đầu với tôi nhỉ?”

“Tôi làm sao mà phải theo anh chứ?” – Hứa Tân lườm Giang Nhạc Dương, “Chẳng qua cũng chỉ đi xem mặt một lần thôi sao? Tôi cũng chẳng phải bạn gái anh, anh quản được tôi chắc?”

“Hứa Tân!” – Giang Nhạc Dương đỏ mặt, trợn mắt nhìn Hứa Tân, “Sao đến chuyện này cô cũng đi kể ra được?”

Cố Tiểu Ảnh đành đứng ra làm hòa: “Thôi đừng cãi nhau nữa, tôi đang đau đầu đây, hai người cứ như chó với mèo là sao?”

Cô nhìn Giang Nhạc Dương an ủi: “Tôi biết hai người đi xem mặt nhau từ lâu rồi, chẳng phải tin mới đâu, thôi bỏ đi”.

Giang Nhạc Dương tức điên người, quay đầu nhìn Hứa Tân: “Sao cô lại đi kể cho người khác vậy?”

“Tôi nói với người khác thì làm sao?” – Hứa Tân đứng phắt lên chống nạnh, trợn mắt, “Cũng chẳng phải việc gì đáng xấu hổ! Tôi

không bảo anh làm tôi mất mặt thì thôi, anh còn chê tôi làm anh mất mặt?!”

“Tôi không nói cô mất mặt, tôi chỉ thấy chuyện này rất mất mặt”
– Giang Nhạc Dương chán nản.

“Nhưng việc này tôi có tham gia! Anh nói là mất mặt thì có khác nào nói tôi làm anh mất mặt không?” – Hứa Tân biết rõ mình đang đánh tráo khái niệm, nhưng cũng muốn gây khó dễ cho Giang Nhạc Dương một chút, nên cứ đẩy đi đẩy lại chủ đề này.

Cố Tiểu Ảnh phát chán, giơ tay kéo áo Hứa Tân, thở dài: “Thần tiên ơi cậu ngồi xuống chút đi, đừng có như là nuốt phải thuốc súng như thế, chẳng nhẽ cậu không biết giờ người đáng bùng nổ phải là mình hay sao? Chuyện nhà mình còn chưa giải quyết xong đây, giờ còn phải phân xử chuyện của hai người nữa à?”

Hứa Tân bao biện cho chị gái không được, đành tức tối ngồi xuống.

Nhưng chủ đề nói chuyện nghiêm túc một khi đã bị gián đoạn thì cũng khó nói tiếp, Giang Nhạc Dương thở dài đứng lên cáo từ: “Cố Tiểu Ảnh, cô nghỉ ngơi đi, chúng tôi về đây”.

Anh vừa nói vừa giật mớ tóc dài của Hứa Tân. Hứa Tân bực tức, quay người cắn tay Giang Nhạc Dương, bị Giang Nhạc Dương túm

cổ kéo ra ngoài. Cổ Tiểu Ảnh nhìn bộ dạng chành chọc của hai người, không nhìn nổi bật cười.

Hứa Tân bị Giang Nhạc Dương kéo thẳng ra ngoài cửa nhà Cổ Tiểu Ảnh. Tuy thế, vừa đi được hai bậc tam cấp, cô bất ngờ đứng lại, Giang Nhạc Dương không biết cô định làm gì, cũng dừng bước.

Hứa Tân quay đầu nhìn Cổ Tiểu Ảnh đứng ở cửa, do dự một chút rồi nói: “Con ruồi nhép... mình không biết cậu định xử lý việc này thế nào. Nhưng mình nghĩ: dù có giận nhau đến đâu thì cũng không được lấy chuyện ly hôn ra mà đùa. Nếu là mình, mình chẳng dám nghĩ đến chuyện: người mà mình rất yêu thương đột nhiên rời xa mình, không quay về nữa, hoặc trở thành một nửa của người khác, thì mình sẽ làm gì?”

Nói câu này xong, Hứa Tân mới giằng giằng tay, kéo Giang Nhạc Dương lúc đó đang hững hờ, đi thẳng xuống tầng.

Cổ Tiểu Ảnh còn lại một mình thân thờ đứng đó, ôm lấy cạnh cửa.

Cô nghĩ: Đúng vậy, nếu có một ngày, Quán Đồng đi với người khác, mình sẽ phải làm sao?

Cho đến khi đi vào phòng, Cổ Tiểu Ảnh mới cảm thấy sợ. Thượng đế ơi! Cô chẳng dám tưởng tượng nữa, nếu có một ngày đôi uyên ương ly biệt, rồi liệu mình có nhớ anh hàng đêm không?

Cô cứ nghĩ mông lung một lúc, rồi chợt nhận ra tim mình đang đau nhói.

Trời ơi, nếu có một ngày, Quán Đồng nhìn Cố Tiểu Ảnh như nhìn một người xa lạ, thậm chí có thể anh sẽ lấy người khác, sống cùng người con gái khác. Vào lúc họ mặn nồng nhất, Cố Tiểu Ảnh sẽ ở đâu, sẽ làm gì? Cô có biết rằng, người con trai kia sau khi rời xa cô vẫn sống vui vẻ, cô có biết rằng, tất cả những điều từng là của cô giờ là của người khác.

Cố Tiểu Ảnh tự nhiên run lên, nổi hết cả da gà.

Đang chờ đợi thì nghe thấy tiếng chuông cửa, ông Cố bà Cố đi chợ về. Bà Cố vừa mở cửa, thấy Cố Tiểu Ảnh đứng thần thờ trong phòng khác, giật mình vội hỏi: “Con sao thế, mệt ở đâu?”

“Con không sao”, Cố Tiểu Ảnh cười, vội đi vào phòng đọc, “Con chỉ đang nghĩ nên đọc quyển sách nào thôi”.

“Có thời gian thì nghỉ ngơi đi, đừng có suốt ngày đọc sách như thế”, ông Cố nhìn con gái thờ dài, “Hay gọi điện thoại cho Quán Đồng cũng được, nó đi mà trong lòng còn bao nhiêu lo lắng...”

“Bố, bố đúng là nói nhiều hơn cả mẹ”. Cố Tiểu Ảnh cười.

Ông Cố trợn mắt nhìn Cố Tiểu Ảnh, không nói nữa, theo bà Cố vào bếp thổi phào, vội chui ngay vào phòng đọc.

Phòng đọc vẫn như xưa, ngăn nắp, vương chút mùi mực Tàu thoang thoảng. Những lúc Quán Đồng rảnh rỗi, ngoài xem những loại sách khô khan mà Cố Tiểu Ảnh có trợn mắt trợn mũi cũng không xem nổi, anh còn hay luyện viết chữ. Tất nhìn thỉnh thoảng anh cũng chơi cờ tướng, Cố Tiểu Ảnh chê bai nói sở thích của anh đi trước người bình thường đến 30 năm. Có lúc cô cũng lôi anh vào chơi trò Dance Mat, WII, nhưng thật tiếc, về mặt này, Quán Đồng vụng về, chân tay luống cuống chẳng ra làm sao.

Nhớ lại anh mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chân tay lung túng, Cố Tiểu Ảnh khẽ mỉm cười.

Xem ra cô vẫn còn yêu anh, dù không nói ra miệng, dù trước đó không lâu vẫn còn rất tuyệt vọng, nhưng rốt cục anh vẫn là quan trọng nhất trong cuộc đời cô. Hóa ra, bản chất của cuộc sống chính là ở mỗi con người đang sống thực tế, họ đều lý trí hơn các vai diễn trong tiểu thuyết nhiều.

Trên bàn viết có một tờ giấy tuyên, xem ra Quán Đồng đi vội quá, không kịp cắt. Cố Tiểu Ảnh khẽ thở dài, bước đến định thu dọn sách vở giúp anh.

Nhưng khi cô nhìn rõ nội dung của bức thư họa, Cố Tiểu Ảnh bất giác sững người!

Cô hơi nghi ngờ chớp chớp mắt, thấy rõ vài con chữ ít ỏi, mà không phải nhiều người biết đến, trên tờ giấy tuyên màu trắng.

Từng chữ, từng câu như đâm vào tim cô: *Minh nguyệt tả, thu phong lãn, kim dạ cố nhân lai bất lai, giáo nhân lập tận ngô đồng ảnh* [1].

[1] Là những câu thơ trong bài “Ngô đồng ảnh” (Bóng ngô đồng) của nhà thơ nổi tiếng đời Đường – Lỗ Nham – ND

“Trời ơi”, đột nhiên tim Cố Tiểu Ảnh như có một dòng máu nóng trào qua, “Đồng Ảnh, có phải là Quán Đồng với Cố Tiểu Ảnh không??

Vậy là, dù đã “*Lập tận ngô đồng ảnh... kim nguyệt cố nhân lai bất lai*”?

Nước mắt lã chã rơi, Cố Tiểu Ảnh không thể không biết, Quán Đồng là người vừa nguyên tắc vừa kín đáo, khi chép bài thơ này, chắc chắn là vào lúc muốn khóc mà không có nước mắt, chẳng có cách nào nói ra, nên mới phải dùng đến giấy bút chẳng?

Dường như cô có thể nhìn thấy, trước sự im lặng và sự từ chối của cô, Quán Đồng đã trải qua hai ngày đầy đau đớn và khổ sở. Khi anh một mình ngồi trong thư phòng chép bài thơ này, trong lòng anh chỉ nghĩ đến cô... Có lẽ, cả đứa bé của hai người mà họ chưa kịp nhìn mặt thì đã mất đi rồi.

Nó cũng là máu thịt của anh, hai ngày đó, chắc lòng anh cũng đủ dần vật.

Cứ nghĩ như vậy, Cố Tiêu Ảnh không cầm lòng được nữa, đành để mặc cho nước mắt lăn dài, rơi xuống tờ giấy tuyên trắng muốt, làm ướt vết mực, rồi hóa thành những giọt loang to tướng...

(10)

Đêm đó, đợi ông Cố bà Cố đi ngủ, Cố Tiểu Ảnh nhắc điện thoại trong phòng ngủ, bấm số của Quán Đồng.

Chuông vừa đổ một tiếng, bên kia đã vội vã nhận điện, nói luôn: “Bố ạ, con Quán Đồng đây”.

Cố Tiểu Ảnh cay cay mũi, không nói gì, Quán Đồng tưởng tín hiệu không tốt, vội “Alô alô, bố ơi, tín hiệu không tốt, bố nói lại một lần nữa đi, có chuyện gì phải không ạ? Tiểu Ảnh có khỏe không?”

Nước mắt Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng trào ra, cô khịt khịt mũi, nhưng trong lòng nặng nề chẳng biết nên nói gì.

Nghe tiếng nấc, Quán Đồng trầm hẳn xuống, một lúc mới hỏi: “Tiểu Ảnh phải không?”

Cố Tiểu Ảnh nức nở “Vâng” một tiếng, Quán Đồng hơi cuống, lại lo làm cô sợ, cố nén sự lo lắng trong lòng, thấp giọng hỏi: “Em sao thế? Khó chịu ở đâu? Bụng còn đau không?”

“Chỗ nào em cũng khó chịu!” – Cố Tiểu Ảnh không nén được khóc to thành tiếng, cô biết lúc này trông mình thật khó nhìn, nhưng vẫn muốn khóc to một trận – “Quán Đồng, bao giờ anh về?”

Tim Quán Đồng đột nhiên đau nhói, tay nắm chặt ống nghe, ngập ngừng mất mấy giây. Cố Tiểu Ảnh vẫn khóc, Quán Đồng thấy tiếng khóc của cô làm trái tim mình cũng tan ra thành từng mảnh.

Mãi sau, Quán Đồng mới cất lời: “Tiểu Ảnh, đừng khóc nữa em, em ngủ đi, anh làm xong mấy việc dang dở sẽ về thăm em ngay”.

Cố Tiểu Ảnh nghe câu này lại càng thấy bi ai. Lần nào, anh cũng lấy cớ, nói với cô những câu đại loại như: “Anh hết bận sẽ về”, nhưng e rằng chính anh cũng biết, anh sẽ chẳng bao giờ hết bận.

Cố Tiểu Ảnh không nói nữa, chỉ khẽ cúp máy.

Một chút thất vọng, một chút tê dại, một chút tủi thân, cô thần thờ ngồi trên giường rất lâu, cho đến khi mệt quá, mới nằm xuống lơ mơ ngủ.

Khi cô tỉnh giấc, trời vẫn còn tối, Cố Tiểu Ảnh nghe thấy tiếng lịch kịch bên cạnh mình, khẽ mở mắt, thấy Quán Đồng đã thay quần áo ngủ nằm xuống bên cạnh.

Cố Tiểu Ảnh lơ mơ hỏi: “Sao anh lại về?”

“Anh về thăm em, chiều lại đi!” - Quán Đồng kéo mạnh chăn của Cố Tiểu Ảnh ra, trùm chăn của mình qua người cô, ôm thật chặt, mệt

mới nói: “Ngoan, ngủ tiếp đi, anh bận đến tận nửa đêm mới xong việc, phải lái xe ba tiếng đồng hồ nữa”.

Nhưng Cố Tiểu Ảnh đã tỉnh hẳn ngủ, cô chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường, ba giờ ba mươi phút sáng.

Cô hít một hơi, 400km đường đêm, anh tự lxe? Anh điên rồi sao?!

Cố Tiểu Ảnh hơi ngoái đầu, cảm thấy Quán Đồng quay người tắt đèn, rồi vùi đầu vào gáy cô, hơi thở chậm chậm. Lòng cô xót xa. Cô biết, khi người ta mệt mỏi đến cực điểm, hơi thở sẽ vừa chậm vừa nặng nề.

Cô quay người, vùi mặt vào lòng anh, cảm thấy Quán Đồng xiết chặt cánh tay mình, thì thầm bên tai cô: “Bà xã, anh xin lỗi”.

Mắt Cố Tiểu Ảnh lại đỏ hoe.

Hơn sáu giờ sáng, Quán Đồng thức dậy đúng giờ theo thói quen.

Vừa mở mắt, anh đã thấy Cố Tiểu Ảnh đang ngồi dựa vào thành giường thân thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, không động đậy.

Quán Đồng khẽ thở dài, cũng ngồi lên, kéo Cố Tiểu Ảnh vào lòng, giữ chặt, cùng cô nhìn ánh ban mai yếu ớt bên ngoài. Ánh nắng bắt đầu nhuộm từng mảng ô cửa kính đối diện, tạo nên một

màu đỏ đẹp mắt. Quán Đồng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tay nhẹ nhàng đặt lên bụng dưới của Cố Tiểu Ảnh, cảm thấy sự mềm mại ấm áp của làn da dưới làn áo ngủ tơ tằm, nhưng lòng anh sao mà nặng nề.

Anh khẽ hỏi: “Còn đau không?”

Cố Tiểu Ảnh không nói, chỉ lắc lắc đầu.

Quán Đồng đặt cầm lên đầu Cố Tiểu Ảnh, nói: “Xin lỗi em... hôm đó, đáng lẽ anh không nên quát em...”

Nghe câu nói đó, cơ thể Cố Tiểu Ảnh hơi cứng lại, cô dường như bị kéo trở lại cái đêm tuyệt vọng đó. Cô thở dài nặng nề, quay người dựa vào ngực Quán Đồng, nước mắt giàn giụa.

Quán Đồng cảm nhận được ngực mình ấm nóng, vội vã cúi đầu, nâng cầm Cố Tiểu Ảnh lên, lau nước mắt trên mặt cô, trong lòng trào lên sự thương xót: “Xin lỗi em, bà xã, tất cả là tại anh không tốt,

Tuy thế, không đợi anh nói hết, Cố Tiểu Ảnh đã cắt đứt những lời xin lỗi liên tiếp của anh, cô ghen ngào hỏi anh: “Quán Đồng, mấy năm nay, anh có mệt mỏi không?”

Quán Đồng sửng người.

Một lúc lâu sau, Cố Tiểu Ảnh hỏi lại: “Quản Đồng, mấy năm nay, anh có mệt mỏi không?”

Quản Đồng trầm xuống mấy giây, trả lời: “Cũng tạm tạm”.

Cố Tiểu Ảnh tựa người vào lòng Quản Đồng thở dài: “Mấy ngày hôm nay, em chẳng có việc gì làm nên xem nhiều tạp chí. Có một bài viết làm em rất sùng sốt, có nhan đề là “Anh phấn đấu 18 năm mới có thể đi uống cà phê với em”, nói rằng: “Đến thành phố này, anh mới phát hiện ra mình quá quê mùa so với các bạn học. Anh không biết vẽ, không biết biểu diễn nhạc cụ, không biết ngôi sao Đài Loan, Hong Kong, cũng chưa bao giờ xem tiểu thuyết kiếm hiệp, không biết thế nào là điện thoại HTC, không biết thế nào là đồ Apple... Trẻ con nông thôn chưa bao giờ được sờ đến cái máy vi tính... tiếng Anh thì đúng là câm với điếc, đến thầy giáo còn phát âm không chuẩn... So sánh quãng đường trưởng thành của chúng ta, em sẽ phát hiện ra, những thứ nhỏ nhặt mà với em chỉ cần giơ tay ra là có, thì với anh lại phải cần đến một sư nỗ lực vĩ đại.”

Cô ngẩng đầu nhìn Quản Đồng, hỏi anh: “Có đúng như vậy không?”

“Đúng”, lòng Quản Đồng hơi nặng nề, anh gật gật đầu, kéo chiếc chăn hè cao lên, đắp cho Cố Tiểu Ảnh.

“Thế mà, trước đây, em không hề biết!” – Cố Tiểu Ảnh vừa thở dài vừa nắm chặt lấy tay Quản Đồng, nước mắt rom róm, “Em lớn lên ở thành phố, cũng hiểu lò mờ nổi khổ của người đi lên từ nông

thôn, nhưng không biết họ phải khổ sở biết bao nhiêu để có một căn nhà, một cái hộ khẩu, một công việc ở thành phố. Em nghĩ, họ phải từ bỏ bao nhiêu cơ hội hưởng thụ cuộc sống, mới có thể để dành cho thế hệ sau khả năng được hưởng thụ cuộc sống.”

Quản Đồng cũng thở dài: “Đợt trước, anh có xem một bài viết, nói về chuyện t con đường của những đứa trẻ xuất thân từ nông thôn lại càng ngày càng hạn hẹp. Bài viết đã đưa ra một loạt các vấn đề bao gồm cả công bằng giáo dục và ý kiến của các chuyên gia nói rằng: “Phân hóa tầng lớp không đáng sợ, mà đáng sợ là sự cố định của tầng lớp; và chỉ có cùng với sự phát triển của xã hội, mỗi người đều có cơ hội và hi vọng dịch chuyển lên trên, thì toàn xã hội mới có thể tràn trề sức sống, tràn trề hi vọng”. Lúc đó anh mới phát hiện ra: bao nhiêu năm nay, nếu nói anh có chút lòng lo cho dân lo cho nước, có lẽ đều là vì mình có may mắn thoát khỏi cái nguy cơ tầng lớp bị cố định không thay đổi được, thế nên mới có đủ sức mạnh quay đầu nhìn những người không muốn thoát ra, hay không thể thoát ra đó, mà càng nhìn càng buồn...”

Cứ như thế, buổi sớm hôm đó, lần đầu tiên Cố Tiểu Ảnh được nghe Quản Đồng kể về thời thiếu niên của mình.

Đó là một thiếu niên sinh ra ở vùng núi, ngày nào cũng thức khuya dậy sớm học hành, vì xa nhà, nên từ cấp hai anh đã ở lại trường. Đang ở tuổi ăn tuổi lớn, nhưng anh chỉ được ăn thịt một tuần một lần. Dù không đến nỗi thấp, nhưng hồi đó trông anh lúc nào cũng xanh xao vàng vọt, ngày nào cũng cảm thấy ăn không đủ no. Hồi đó, cứ đến kì nghỉ hè nghỉ đông là anh đi làm thuê để gom góp tiền mua đồ dùng học tập. Anh vốn không phải là người quá

thông minh, nên anh lại càng nghiên rắng nghiên lợi, học hành với sự cố gắng bằng năm bằng mười người khác, cho đến khi thi đỗ đại học, thi đỗ thạc sĩ.

Tuy thế, bảy năm đó với anh lại càng thêm gian khổ: anh luôn kiêm nhiệm, lên lớp học cho sinh viên đại học, làm gia sư cho học sinh trung học, làm bảng câu hỏi điều tra cho công ty điện khí... Đường như chưa bao giờ anh có nghỉ hè hay nghỉ đông, những lúc khó khăn, đến quần áo mặc trên người cũng là do bạn bè quyên góp. Tuy thế, anh chưa bao giờ tự ti, anh vẫn chăm chỉ học tập, viết luận văn, rồi tốt nghiệp xuất sắc cấp Tỉnh, thi đỗ vào văn phòng Tỉnh ủy. Chỉ có điều anh không ngờ, lúc cuộc sống bắt đầu thuận buồm xuôi gió, thì người bạn gái đã yêu nhau ba năm lại nói lời chia tay.

Lúc đó, người thanh niên từ trước đến nay luôn tự tin dường như bị sự tự ti như một làn sóng trào lên đánh ngã. Tuy anh có thể trả lời mẹ Tường Mạn Ngọc một cách tự tin, đường hoàng, nhưng trong lòng thì không cách nào gạt bỏ được sự sợ hãi, nỗi cô đơn, buồn bã... Lần đầu tiên anh phát hiện ra, mình có sự thiếu hụt cực lớn như vậy, dù mình có cố gắng đến đâu đi chăng nữa, cũng không có cách nào khóa lấp được sự thiếu hụt đó

Vì thế, thực sự Quán Đồng phải mất rất lâu mới có thể ngẩng đầu lên từ sự tuyệt vọng cùng cực của những ngày tháng đó, rồi dành cho mình một cuộc sống mới bằng sự nỗ lực mà người khác khó lòng tưởng tượng ra được, và tạo dựng được sự tự tin trong công việc, hàn gắn lại lòng tự tôn đã vỡ tan dưới đất.

Cuộc sống như vậy, không chỉ Cố Tiểu Ảnh là người thành thị, mà thậm chí cả chúng ta là những người xem cuốn sách này, đã từng trải qua?

Cố Tiểu Ảnh cảm động.

Đây là lần đầu tiên cô được nghe câu chuyện xót xa này, cũng là lần đầu tiên cô hiểu về con người Quán Đồng... dường như cũng từ lúc đó, Cố Tiểu Ảnh đã biết, sở dĩ cô yêu người con trai này, chính là vì anh bước ra từ cuộc sống đó, vì ở con người anh có sự lương thiện, rộng lượng, kiên định, phấn đấu, khoan dung, tích cực mà năm tháng đã dành tặng. Những thứ đó, trong mắt Cố Tiểu Ảnh, là những phẩm chất vô cùng quan trọng.

Thực ra, những năm vừa qua, không phải cô không được các chàng trai thành phố theo đuổi, ngược lại không phải chỉ có một chàng trai tài giỏi từng gửi thư tình cho cô, hay thể hiện tình cảm ra mặt với cô. Thế nhưng cô không thích cái sự nổi trội thái quá của anh chàng A, hay sự không có chí tiến thủ của anh chàng B, sự tiêu tiền quá mức của anh chàng C, sự trắng hoa của anh chàng D... Ở những anh chàng đó luôn có một sự thiếu hụt rất lớn, khiến cho dù thế nào cô cũng không thể chấp nhận.

Nhưng với Quán Đồng, ngoài gia đình bản cùng, tất cả đều đáp ứng được yêu cầu bạn đời của Cố Tiểu Ảnh: anh xuất thân từ nông thôn, nhưng không hề keo kiệt; anh lớn lên vất vả, nhưng không hề than phiền; anh không có niềm vui trong cuộc sống, không biết cách mua hoa lấy lòng vợ, nhưng luôn tận dụng những ngày được về sớm xuống siêu thị dưới nhà mua bánh sữa lạnh mà Cố Tiểu Ảnh

thích ăn nhất; anh không thạo làm việc nhà, dù nói bao nhiêu lần vẫn lúng ta lúng túng, nhưng anh vẫn luôn cố gắng làm được một số việc như rửa bát... thậm chí, anh cũng toàn tâm toàn ý muốn cho bố mẹ được hưởng tuổi già sung sướng. Tuy thế, trước sự mâu thuẫn giữa vợ và bố mẹ, anh vẫn có sự phân xử công bằng. Cố Tiểu Ảnh không phải không biết, anh đã bao nhiêu lần ngầm xin lỗi Cố Tiểu Ảnh, đã bao nhiêu lần phải nhắc nhở Quán Lợi Minh sau lưng Cố Tiểu Ảnh, rồi thỉnh thoảng lại thỏa hiệp giữa chuyện n chuyện kia...

Đúng thế, Quán Đồng tuy không hoàn hảo, nhưng những thứ anh thiếu, lại vừa may là những thứ mà Cố Tiểu Ảnh không mấy quan tâm, còn những thứ anh có, lại chính là những thứ mà Cố Tiểu Ảnh cần. Hóa ra, con người mà cuối cùng mình quyết định cùng nhau đi tiếp, cũng là con người sẽ cùng mình nâng đỡ, trợ giúp lẫn nhau một cách thực sự, sống cùng mình đến đâu bạc răng long. Trong quãng thời gian đồng hành đó, họ chưa chắc là người tốt nhất, giỏi giang nhất, nhưng chắc chắn họ là người thích hợp nhất với mình.

Trong hôn nhân, không có tốt nhất, chỉ có phù hợp nhất.

Lúc này, Cố Tiểu Ảnh thực sự đã hiểu.

Vì thế, sau này, Cố Tiểu Ảnh đã nói ra những lời đó, những lời mà Quán Đồng nghĩ, anh sẽ ghi nhớ suốt cuộc đời.

(11)

Ngày hôm đó, Cố Tiểu Ảnh đã quay lại, nhìn Quán Đồng, nghiêm nghị nói: “Quán Đồng, xin lỗi anh, năm vừa qua, em đã quá vô tâm... Những ngày vừa qua em đã suy nghĩ rất nhiều, mới phát hiện ra: Ngoài việc tính cách em không tốt, còn vì từ trước đến nay cũng chưa từng thử bước chân vào thế giới của anh... Em không muốn đi dự tiệc cùng anh, không cho anh xem thời sự, cười cợt khi anh đọc báo Đảng... Em luôn tưởng rằng: chỉ cần em không ngăn cản anh làm những việc anh thích là được rồi; nhưng bình tĩnh lại mới thấy, thực ra, em chưa từng tôn trọng sở thích, thói quen, thậm chí cả sự nghiệp của anh”.

Quán Đồng hơi kinh ngạc, anh chẳng biết nên nói gì, chỉ ngẩn người nhìn Cố Tiểu Ảnh.

Cô thở dài: “Từ chuyện của chị Đoàn Phi, em mới biết, cái em thích chưa chắc là cái anh thích, cái anh cho là đúng chưa chắc đã hợp với em. Lâu dần, chúng ta đều biết: “Cái gì không thích thì đừng làm cho người khác”, nhưng chúng ta lại quên đi mất, cái mình thích, cũng phải cẩn thận khi áp đặt cho người khác. Thầy Giang nói đúng, đến cái tuổi này, không ai nên hi vọng có thể thay đổi ít nhiều người kia. Em chỉ biết em không thích anh lục tung đồ đạc của em, mà lại vẫn chê anh không biết thu xếp trình tự làm việc nhà, lại còn cáu khi thấy anh rửa bát tốn nhiều nước, trách anh lãng phí... là em đã sai. Mỗi người đều có thói quen của mình, đáng ra em không nên bắt anh làm theo trình tự em muốn”.

Lòng Quán Đồng tràn đầy cảm kích, anh thực sự kinh ngạc, anh chưa từng nghĩ Cố Tiểu Ảnh sẽ nói ra những lời này.

Cố Tiểu Ảnh nhìn thái độ của Quán Đồng, khẽ cười: “Quán Đồng, em lớn lên ở thành phố, từ nhỏ đã chẳng thiếu thứ gì. Dù là nhu cầu vật chất, hay sự khuyến khích về tinh thần, bố mẹ chưa bao giờ để em bị thiếu. Có lẽ chuyện đòi nóng lạnh duy nhất em chứng kiến, chỉ là khi tốt nghiệp ở lại trường, cũng có vài chuyện em thấy khó hiểu. Nhưng cuối cùng thì cũng đã ở lại, vì thế 20 năm nay, có thể nói cuộc sống của em quá thuận lợi. Vì thế, em không thể thấu hiểu nỗi khổ của anh. Nếu anh không chủ động kể cho em, chỉ để em đoán, sẽ là quá khó”.

Thậm chí cô còn bực mình nhìn anh nói: “Quán Đồng, trước đây em biết gia đình anh đã tạo cho anh rất nhiều áp lực, giờ em cũng biết con đường phấn đấu của anh có biết bao nhiêu trở ngại... Tuy thế, em là vợ của anh cơ mà! Vào lúc anh khó khăn, mệt mỏi nhất, sao anh không nói với em? Có thể anh sẽ nói là anh không muốn em cũng phải lo lắng theo anh. Tuy thế, em cần nói rằng, tuy em chưa bên ba nhiều ngoài xã hội, nhưng dù gì em cũng là người lớn lên trong sân huyện ủy. Từ nhỏ đến lớn, em đã nhìn thấy không ít người thành danh, cũng nhìn thấy kẻ khóc người cười, làm sao anh biết em không thể giúp anh mưu sách lược, không thể giúp anh chia sẻ áp lực chứ?”

Vẻ mặt cô rất nghiêm trọng: “Quán Đồng, anh không phải tự ti, cũng không cần có áp lực, anh chỉ cần nhớ, anh là người cần cù nhất, nghiêm túc nhất, ưu tú nhất, cũng là người thích hợp làm chồng em nhất mà em từng gặp! Sẽ có một ngày, dù anh có bị giáng chức, em

vẫn cảm thấy rất tự hào, vì em có thể thản nhiên nói với các con của chúng mình rằng: “Bố các con, trong từng bước đi của cuộc đời, đều tự dựa vào năng lực của bản thân mình!”

Cuối cùng, cô chậm rãi nói: “Quản Đồng, em đã nghĩ kỹ rồi, với em, mất con thì còn có thể có được, cơ hội sự nghiệp mất rồi còn có thể đợi thêm, nhưng, em không thể nào không có anh

Cuối tháng bảy, nhiệt độ bên ngoài cứ nóng dần lên, nhưng trong lòng Quản Đồng thì giống như những đợt sóng cồn sau khi cơn bão qua đi!

Mắt anh rom róm, hơi thở của anh run rẩy, anh giơ tay kéo người con gái đứng trước mặt vào lòng, ôm thật chặt, không buông ra nữa!

Anh nhớ lại, anh chưa từng nói với cô câu: “Anh yêu em”, tuy thế, anh biết, chưa bao giờ anh thấy trên đời này có một người con gái nào khác đáng yêu hơn chính vợ mình!

Anh giấu mặt mình vào vai cô, anh phải cố gắng lắm mới nén được khóc, anh hít một hơi thật dài, cảm thấy cô đang khẽ thở dài, trái tim hai người đang đập “thình thịch” rất đúng nhịp!

Đây là tháng bảy đầu tiên sau đám cưới của họ. Vì Quản Đồng bận bịu, vì Cố Tiểu Ảnh chỉ đau buồn chuyện đứa con, nên thậm chí cả hai đều quên mất kỷ niệm ngày cưới của mình!

Tuy thế, cũng kể từ cái tháng bảy có bực bội, có hiểu lầm, có thẳng thắn, có cảm động này, họ đã biết rằng, hôn nhân của họ đã bước sang một trang hoàn toàn mới.

Nếu có vấn đề, thì chủ động giải quyết vấn đề, đây là tôn chỉ nhất quán của cô giáo Cố.

Thực ra vấn đề này vốn không cần cô phải tốn quá nhiều tế bào não để suy nghĩ, mà trước mắt cô chỉ là vấn đề làm thế nào để những ngày sống chung với Quán Đồng được thoải mái, yên ổn, hòa thuận, không có trở ngại.

Tuy thế, cứ nhìn hai người đều có công việc khá tốt, đều được học cao, thu nhập cũng khá, muốn sống thoải mái, yên ổn, hòa thuận, không có trở ngại, cũng không phải là dễ, ví dụ như những sở thích và thói quen hoàn toàn trái ngược – mà chỉ sau khi lấy nhau mới phát hiện ra, hay vấn đề phụng dưỡng bố mẹ Quán Đồng... đều là những thách thức lớn đặt ra trước mắt hai người

Tuy thế, nếu đã không có đường lui, thì chỉ còn đường đối mặt thôi.

Quá trình suy nghĩ sao mà dằn vặt.

Ví dụ như vấn đề phụng dưỡng Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung, nếu là Cố Tiểu Ảnh trước đây, cô thà mỗi tháng gửi cho họ một khoản tiền dưỡng già còn hơn là để họ lên thành phố G làm phiền

cuộc sống thanh tịnh của mình. Tuy ý nghĩ này có hơi ích kỷ, nhưng dù cô không nghĩ cho mình, thì cũng suy nghĩ đến chuyện Quán Lợi Minh cứ lúc nào cũng nhai nhai cái luận thuyết học hành là vô tích sự vào tai Quán Đồng. Tạ Gia Dung vì không biết chữ nên không nhìn ra được các tuyến xe bus, không biết đọc biển chỉ đường, cũng không hiểu bất cứ một biển hiệu cửa hàng nào. Quán Lợi Minh lại còn có tật cái gì cũng thích quán, nhúng mũi cả vào chuyện tiêu tiền của Cố Tiểu Ảnh nữa, còn Tạ Gia Dung không biết sử dụng tất cả các đồ gia dụng, kể cả lò vi sóng và máy giặt... A a a a, chỉ cần nghĩ đến đây là Cố Tiểu Ảnh đã chán hết cả người!

Tuy thế, rõ ràng là giờ đây không thể tiếp tục nghĩ thế được nữa. Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung không có lương hưu, cũng không có tiền bảo hiểm dưỡng lão ở quê, gánh nặng phụng dưỡng đương nhiên đều đè nặng lên vai Cố Tiểu Ảnh và Quán Đồng. Theo dự tính của Quán Đồng, chắc chắn anh sẽ đón Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung lên thành phố G sống. Theo dự tính của Quán Lợi Minh, chắc chắn không bao giờ bỏ qua cái quyền lợi được bề cháu, còn theo cách nói của Tạ Gia Dung thì là, “cháu ở đâu thì ông bà ở đó!”

Cố Tiểu Ảnh toát mồ hôi hột, dù có nói rằng chắc chắn hai ông bà già sẽ vô cùng yêu thương cháu, nhưng chỉ nghĩ nếu chỉ vì cháu mà phải sống tam đại đồng đường, cô lại thấy chóng mặt.

“Băng dính hai mặt” nói rằng, sống chung với người già là một chuyện khá rắc rối, bởi mâu thuẫn muôn hình vạn trạng. Từ “tương kính như tân” ban đầu đến “nhìn mà thấy ghét” sau này, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn.

Không tin phải không? Không tin thì đi hỏi những bậc tiền bối đã kết hôn xem. Tất nhiên cũng có những tấm ghôn nhân tam đại đồng đường mà vẫn vui như tết, nhưng phần lớn mọi người sẽ có tâm lý muốn trốn tránh. Mà cứ nhìn tình hình của chính Cố Tiểu Ảnh xem, tạm thời đúng là không thích hợp để sống chung với bố mẹ chồng. Vì thế, sau bao nhiêu tính toán, bao nhiêu suy nghĩ mệt mỏi, Cố Tiểu Ảnh cuối cùng tìm ra một con đường mới: Vấn đề phụng dưỡng Quán Lợi Minh và Tạ Gia Dung, nhất định là Cố Tiểu Ảnh phải chịu trách nhiệm đến cùng, nhưng giai đoạn trước mắt thì không thể ở trong cùng một nhà được!

Nói cụ thể hơn chút nữa thì là: trước hết là phải mua nhà cho hai ông bà già ở, rồi thông qua việc thỉnh thoảng ở chung sẽ đào tạo hai ông bà khả năng thích ứng với cuộc sống mới. Còn sau này hai ông bà già đi, Cố Tiểu Ảnh cũng sẽ lựa chọn cách ở chung để tiện chăm sóc. Nhưng trước khi hai ông bà hoàn tất giai đoạn thích nghi để có thể hiểu nhau và thông cảm cho nhau, ở riêng vẫn tốt hơn.

Phù – nghiên ngẫm xong những vấn đề này, Cố Tiểu Ảnh cuối cùng cũng thở dài, nghĩ bụng: kiểu suy nghĩ này còn mệt mỏi hơn cả viết luận văn!

Tuy nhiên, ngoài những suy nghĩ mệt mỏi ra, còn có những niềm vui bất ngờ nữa.

Ví dụ như, người chưa bao giờ quan tâm đến quốc tế dân sinh như Cố Tiểu Ảnh lại bắt đầu đọc: “Tuần báo phương Nam” hay “Tuần báo tin tức”. Cô nghĩ thế này: dù gì thì Quán Đồng có thể xem phim hoạt hình, phim của điện ảnh Pháp cùng cô, vậy thì việc cô

khám phá thế giới nhìn của Quán Đồng xem ra cũng không có gì là không tốt. Tất nhiên, cũng không phải việc gì muốn đều được, mấy loại báo “Nhân dân nhật báo” hay “Quang minh nhật báo”, cô không hề muốn thử sức, nên cũng không có ý định quan tâm.

Tuy thế, thật không ngờ, xem rồi nghiên, chuyên trang kinh tế, văn hóa của “Tuần báo phương Nam”, mục phân tích chủ điểm văn hóa xã hội của “Tuần báo tin tức”, không chỉ thú vị mà còn rất có tác dụng, đều có thể đem vào bài giảng. Cố Tiểu Ảnh đọc xong thấy tình cả người, hớn hờ gọi điện cho Quán Đồng, miêu tả cảm xúc qua đường dây điện thoại.

Quán Đồng vui vẻ nói: “Bà xã, em thật có lý tưởng phấn đấu! Được! Càng ngày em càng có chuyển biến tốt đấy!”

Quán Đồng ở đầu điện thoại bên kia bật cười ha ha, rồi lắng nghe con người gương mẫu nói về ý tưởng mua thêm một căn nhà khác. Cố Tiểu Ảnh không ngần ngại bày tỏ suy nghĩ việc năm người sống chung trong một căn hộ ba phòng sẽ có hậu quả gì, thừa nhận bản thân việc ở thì không có trở ngại gì, nhưng cũng thành thật đưa ra vấn đề về thói quen sống, trình độ học hành của hai bên, thỉnh thoảng có chuyện thì không sao, nhưng nếu thường xuyên bị làm phiền, thì liệu có tạo cho chính mình những ảnh hưởng không tốt trong cuộc sống không? Đặc biệt Quán Đồng vốn là người luôn dùng thời gian cá nhân vào việc công, nếu thường xuyên bị làm ồn mà giảm hiệu suất công việc, giảm thời gian ngủ nghỉ, chắc chắn là sẽ ảnh hưởng đến công việc.

Vì thế Cố Tiểu Ảnh cũng không ngần ngại, thẳng thắn giảng giải cho Quản Đồng rằng nếu có hai căn nhà, thì lúc Quản Đồng cần làm thêm giờ hay muốn ngủ thêm một chút, cũng có nơi để đi, mà khi trẻ con lớn một chút, cũng không đến nỗi không có phòng riêng cho chúng...

Quản Đồng cuối cùng rất nhanh đã bị thuyết phục hoàn toàn!

Nhưng Cố Tiểu Ảnh không biết, thực ra sở dĩ Quản Đồng nhanh chóng chấp nhận ý kiến của cô, không chỉ vì anh thấy tâm phục khẩu phục, thực lòng thay đổi suy nghĩ, mà bởi vì anh cần phải để cả vợ và bố mẹ được sống thanh thoi đầu óc. Vì chỉ có nội bộ gia đình hòa thuận, thì mới có thể sống lâu được.

Thế là, được lời như cởi tấm lòng, Cố Tiểu Ảnh hào hứng bắt tay vào công cuộc tìm nhà. Mục tiêu rất đơn giản, lấy tập thể Tinh úy làm trung tâm, bán kính một ki lô mét, tất cả các căn hộ cũ mới tầm sáu, bảy mươi mét vuông đều nằm trong tầm ngắm!

Nhưng chuyện tìm nhà này, Cố Tiểu Ảnh lại chẳng có chút kinh nghiệm, suy đi tính lại rồi cô kéo Hứa Tân với Đoàn Phi – Đoàn Phi đang rảnh rỗi thời gian, mà rỗi rãi quá thì chỉ tổ ngồi nhà than thân trách phận, muốn để cô không suy nghĩ lung tung, thì cần tìm cho cô một việc gì đó để làm. Hứa Tân lại càng rỗi, thêm nữa lại kiếm được chiếc xe cũ từ nhà bố mẹ, thế là làm lái xe miễn phí

Cuộc sống của Cố Tiểu Ảnh đã có một bước ngoặt từ một việc mà cô không hề mong muốn. Tất nhiên chính việc này khiến cả ngày

cô bận rộn, khuôn mặt xanh xao dần hồng hào lại, khiến ông Cố thấy vui sướng, bà Cố cuối cùng cũng thở phào yên tâm.

Một tuần nữa lại trôi qua, kỳ nghỉ phép của ông Cố bà Cố kết thúc, họ bước lên xe khách quay về thành phố F. Cố Tiểu Ảnh lại một lần nữa quay về cuộc sống đơn thân, nhưng tinh thần thì đã hùng hực khí thế như xưa.

Nói một cách nghiêm túc, Cố Tiểu Ảnh rút được ra kết luận thế này: “Câu nói “vấn đề cụ thể thì phân tích cụ thể” quả là một câu nói kinh điển nhất trên thế giới. Gia đình bạn nếu không có vấn đề này thì cũng có vấn đề khác, vì thế, có bắt chước kinh nghiệm của nhà này hay nhà kia cũng không được; đơn giản nhất là xem mạch bốc thuốc, tìm ra vấn đề của chính nhà mình, kê đơn thuốc cho chính nhà mình, dù gì thì cũng chẳng ai nên hi vọng người khác thay đổi vì mình, thế thì cùng tìm một con đường ở giữa có phải tốt hơn không?”

Nói trắng ra, chỉ cần đồng lòng cùng động não, việc gì cũng sẽ giải quyết được!

Vì thế, dù cuộc sống có khó khăn đến mấy, nhưng những lúc quan trọng vẫn phải biết cứng rắn đưa ra quyết định!

Cũng không thể không nói, dù cô giáo Cố có là một nữ lưu manh đầu óc đen tối, thì cũng là một nữ lưu manh cực kỳ trí tuệ!

Những ngày sau đó tất nhiên cũng không phải thuận buồm xuôi gió, nếu nói kể từ đó Quán Đồng và Cố Tiểu Ảnh quán triệt tư tưởng không cãi cọ nữa, thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Thực ra không lâu sau, hai người lại cãi nhau một trận, nguyên nhân là một hCố Tiểu Ảnh gọi điện thoại cho Quán Đồng, cũng chỉ định hỏi han mấy câu kiểu như: “Chỗ anh thời tiết thế nào”, “Hôm nay anh có bận không”, nhưng nói một hồi lại chuyển sang chuyện Cố Tiểu Ảnh mới đi dự đám cưới của một đồng nghiệp. Vì đám cưới đó rất lãng mạn, Cố Tiểu Ảnh hâm mộ quá không kìm nổi, nên lại nhớ đến lần thứ n cái đám cưới thâm cảm của mình: muối, hương muối, nóng nực, mồ hôi, rồi còn cái đèn động phòng hoa chúc không có “động phòng” nữa, đúng là có không muốn khắc cốt ghi tâm cũng không được.

Thế là Cố Tiểu Ảnh không nhịn được lại bắt đầu kêu ca: “Quán Đồng, anh nhìn đám cưới của người ta mới biết, cái nghi thức cả đời chỉ có một lần, như thế mọi gọi là trang trọng chứ. Em nhìn chú rể trao nhẫn cưới cho cô dâu, hôn lên trán cô dâu, thề nguyện từ giờ không bao giờ rời xa, anh có biết không, nước mắt em cứ thế trào ra, cảm động quá! Nhớ lại đám cưới của mình, đúng là, ngoài bị muối đốt, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thì chẳng có gì nữa cả”.

Quán Đồng ở đầu bên kia vừa cười vừa muốn làm dịu tình hình: “Thực ra cũng chẳng có gì, mấy thứ đó trong đám cưới, chẳng qua

cũng chỉ là hình thức...”

Chưa nói hết câu, Cố Tiểu Ảnh như bùng nổ: “Cái gì? Hình thức? Quán Đồng anh đã từng nghiên cứu mỹ học hình thức luận có khác, nên cái gì trong mắt anh cũng chỉ là hình thức. Em muốn mua quần áo đẹp thì anh bảo quần áo chỉ là hình thức; em nói sau này muốn đặt tên gì cho con, anh nói cái tên cũng chỉ là hình thức; em nói buổi tối nấu món gì, anh nói ăn gì cũng được, chỉ là hình thức... Có phải anh nhìn gì cũng chỉ ra hình thức không?”

Quán Đồng lại cười, rõ ràng điểm rắc rối lớn nhất khi nói chuyện qua điện thoại là không nhìn thấy mặt nhau, vì thế Quán Đồng không biết Cố Tiểu Ảnh lúc này đang hận không có người ở đây để cô chan tương đổ mề, cầu đầu rút ruột!

Quán Đồng cũng muốn làm công tác tư tưởng cho Cố Tiểu Ảnh: “Toàn những chuyện đã qua rồi, cứ nhấn mạnh vào những chuyện không có ý nghĩa làm gì cho mất thời gian? Nếu em có thời gian thì chẳng bằng làm việc có ý nghĩa hơn, như đọc sách, soạn bài chẳng hạn. Chuyện đám cưới, em thấy quan trọng thì nó quan trọng, thấy không quan trọng thì là không quan trọng. Dù sao thì cũng chỉ là đề khác nhìn mà thôi mà ...

Nói dài dòng độ vài phút, đột nhiên phát hiện ra bên kia không có động tĩnh gì, Quán Đồng còn nghĩ: Con quý nhỏ này tính cách dạo này đúng là tốt lên thật! Không ngờ lại dễ dàng cho qua như thế?

Thế là anh vội “alô, alô” mấy tiếng, Quán Đồng hỏi: “Tiểu Ảnh, em còn đó không?”

“Em vẫn đang nghe đây”, Cố Tiểu Ảnh lạnh lùng nói, “Quán Đồng, em công nhận, anh nói đúng, đám cưới là làm cho người khác nhìn, đúng là hình thức. Theo lý của anh, mình mặc gì, ăn gì, ở đâu, đi xe gì, con cái có thông minh hay không, vợ có đẹp hay không... hết thảy đều là hình thức, đúng không?”

Quán Đồng không biết trong hồ lô của Cố Tiểu Ảnh còn có thuốc gì, nên không nói gì nữa.

Cố Tiểu Ảnh nói tiếp: “Ừ thì các anh lên làm quan rồi, ra ngoài ngồi Audi 2.0 hay 2.4, trong hội nghị ngồi hàng ghế khách chính hay khách phụ, được giới thiệu là chủ tịch hay phó chủ tịch... đều là những chuyện thường ngày, về bản chất cũng chỉ là hình thức, đúng không?”

Quán Đồng càng chẳng giám ho he gì. Lấy nhau gần một năm nay, nếu còn không biết đây là điềm báo vợ anh sắp nổi trận lôi đình, thì có mà bị đao.

Cố Tiểu Ảnh cười nhạt: “Chủ tịch huyện Quán, làm quan to đến đâu, phụ trách công việc gì, được phân quản bộ phận nào... những thứ này rõ ràng là hình thức, vậy tại sao có rất nhiều người – bao gồm cả anh nữa – lại đâm đầu vào? Anh coi nhẹ chuyện em để ý đến một đám cưới vì chỉ có ý nghĩa hình thức, nhưng mà anh lại phẫn

đấu quên mình cho cái quyền chức - mà cũng chỉ là hình thức, như vậy có phải là nực cười không?”

Quản Đồng cứng mồm, đầu anh như tê liệt, tuy thế, chút lý trí còn lại đã nói với anh là dường như Cố Tiểu Ảnh nói thế cũng không sai... chỉ có điều anh hơi không hiểu, tại sao hai vợ chồng lại nâng chuyện cãi cọ đến tầm mỹ học cao siêu thế

Rất lâu sau, Quản Đồng mới thở dài, sốt ruột nói: “Bà xã, thực ra lúc đó em cũng nói đám cưới quá phiền phức, rồi sau đó người nói đám cưới quá khủng khiếp cũng là em... lần nào cãi nhau em cũng giở nợ cũ ra, em không thấy mệt à?”

Cố Tiểu Ảnh sững người, bực tức như giảm đi một nửa. Dường như đến lúc này cô mới nghĩ ra, lúc đầu, đúng là mình đã nói những lời như thế.

Đó là trước lúc quyết định về thành phố R tổ chức lễ cưới, bạn thân hồi đại học của Quản Đồng kết hôn. Quản Đồng bận tối mắt tối mũi bốn ngày làm phù rể. Đám cưới xong trên đường về nhà, Quản Đồng than thở chán chường: cưới xin đúng mệt mỏi, nhà cậu ta có bao nhiêu họ hàng mà có đến 50 mâm cỗ?

Cố Tiểu Ảnh chỉ đứng một bên quan sát rồi rút ra kết luận: năm mươi mâm cỗ thì chóng mặt thật... Đến đám cưới chúng mình, nhất quyết không làm to như thế, nếu không thì riêng đi chúc rượu em đã mệt chết ngất rồi.

Lúc đó, Quán Đồng mệt đến mức chẳng còn sức đâu mà gật đầu, nhưng vẫn còn nhớ câu mà Cố Tiểu Ảnh nói.

Tuy thế, anh không biết rằng, phụ nữ có thể không quan tâm đến cái hoành tráng của 50 mâm cỗ, nhưng lại không thể không coi trọng thành ý của một đám cưới.

Đầu điện thoại bên này, Cố Tiểu Ảnh hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén sự bức bối, thấp giọng nói: “Được rồi. Quán Đồng, em thề rằng đây là lần cuối cùng em nhắc lại chuyện này. Sau ngày hôm nay, em cũng không đá động gì đến đám cưới này nữa. Tuy thế, ngày hôm nay, em phải nói hết, nếu không, anh lại bảo kiểm chuyện làm quà”.

Cố Tiểu Ảnh nói rất chậm, nhưng mỗi lời nói đều rõ ràng rành mạch: “Quán Đồng, chẳng phải anh thích dùng hình thức để giải thích vấn đề sao? Vậy thì em nói cho anh biết, thế giới xung quanh chúng ta là một thế giới tràn ngập các loại hình thức, những thứ vật chất và sự theo đuổi về tinh thần, cái nào không phải là hình thức? Nhưng tại sao chúng ta vẫn cần nhà để ở, cần việc tốt để làm, cần có tiền đồ, không phải vẫn là chúng ta vì chúng ta vẫn có sự mong muốn bản năng đối với hình thức hay sao. Vì thế, phụ nữ cũng như đàn ông, đều rất coi trọng hình thức, nhưng hai người khác nhau ở chỗ, những cái hình thức mà phụ nữ coi là quan trọng, thì lại chính là những cái đàn ông coi là không quan trọng, còn cái đàn ông coi trọng, thì phụ nữ lại chẳng coi là gì hết; nói trắng ra thì chính là do cơ sở thẩm mỹ của mỗi người một khác. Do vậy, anh không thể vì thế mà cho rằng tiêu chuẩn của người khác là hoàn toàn vô lý, đúng không?”

Quản Đồng trầm tư, một lúc sau mới trả lời: “Hình như... cũng có lý.”

Cố Tiểu Ảnh thở ra, dường như đến lúc này cô mới hiểu thế nào gọi là sức cùng lực kiệt. Cô tựa lưng vào ghế sofa, nhắm mắt lại, nói: “Quản Đồng, thực ra em cũng không nói ngoa, thực sự em nghĩ đám cưới không cần phải xa hoa. Đám cưới quá xa hoa không chỉ mệt mỏi, mà còn ảnh hưởng không tốt đến cán bộ nhà nước như anh. Tuy thế, đối với người con gái, đám cưới giống như lần sinh ra thứ hai, đây là một chuyện hệ trọng, có thể chỉ cần năm ba bàn tiệc, nhưng vẫn cần có cảm giác trang trọng chứ. Nhưng đám cưới của chúng mình, thực sự chỉ khiến em có cảm giác bị đối xử không ra gì. Em tủi thân, vì em cảm thấy mình như cọc đi tìm trâu, thì làm sao tâm lý thoải mái cho được. Quản Đồng, anh đã bao giờ từng nghĩ chưa, nếu em thực sự là người con gái thích hư vinh, thì em có chấp nhận cái căn nhà tập thể xây cách đây ba chục năm này của anh không? Em có đồng ý lấy anh mà không có đến cả nhẫn đính hôn không?”

Nói đến câu cuối cùng này, giọng cô thấp xuống. Nói một hồi này giờ, cô mới cảm thấy cái cọc đúng là một chuyện quá mệt mỏi. Dù là thắng hay thua, đều mệt mỏi. Cô thở dài: “Có những điều, nói ra được là tốt. Em thề, từ ngày hôm nay, em sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa, anh cứ yên tâm”.

Không khí tự nhiên chùng hẳn xuống. Một lúc lâu, trong điện thoại chỉ có tiếng thở nặng nề của hai người. Không biết là bao lâu

sau, Cố Tiểu Ảnh mới nghe thấy Quán Đồng thở dài, anh nói: “Bà xã, anh để em phải tủi thân rồi”.

Vào lúc nghe thấy câu này, Cố Tiểu Ảnh thấy mũi mình cay cay, nước mắt to ra.

Có lẽ, cũng chính khoảnh khắc đó, Cố Tiểu Ảnh nhận ra, sự trách cứ của con gái thường không lâu, chỉ cần vài câu an ủi, bao nhiêu ầm ức lại xẹp xuống, lòng mềm ra, lúc nào cũng thế.

Nhưng cũng có điều thú vị, đó là sau này, mỗi khi nhớ lại lần cãi nhau này, Cố Tiểu Ảnh luôn có cảm giác về một “cột mốc”. Cũng may, kể từ ngày hôm đó, cô cũng nhận ra mình chẳng qua cũng chỉ là một cô gái tầm thường, thích nhắc lại chuyện cũ, mà cũng không dễ tha thứ. Cô thậm chí cũng biết, dù là mình, hay những người con gái khác, dù bề ngoài có dịu dàng ngoan ngoãn đến mấy, thì cuộc sống cũng vẫn có những mặt cầu thả và vô lý. Chỉ có điều, trước khi lấy chồng, bố mẹ họ bao dung cho tất cả những điều đó. Vì thế, mọi nhược điểm đều đợi đến khi lấy chồng mới lộ ra. Nói cách khác, đây không phải là sai lầm của hôn nhân, mà là sự tất yếu của hôn nhân.

Thực ra, Cố Tiểu Ảnh cũng rất ghét con người mình thấp thoáng cái sự nhỏ nhen đó, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào; cô chỉ là một người con gái bình thường, không phải là thần thánh, nên dù cô có cố gắng yêu cầu mình tốt hơn nữa, thì cũng chẳng phải là để làm gương cho người khác, mà là để cuộc sống của mình thanh thoi, dễ chịu hơn... chỉ có vậy thôi.

Vì thế, kể từ ngày hôm đó, tuy họ vẫn cãi cọ, giận dỗi, dọa dẫm nhau, nhưng về tâm lý, cả hai như ngầm hiểu rằng, có một số chủ đề sẽ được đánh dấu, xe đi đến đó, nhất định phải vòng sang đường khác.

Có câu rằng: phía trước là ngõ cụt, hi vọng nằm ở khúc quanh.

Lại có câu rằng: con người khó kiểm soát nhất không phải là thế giới, mà là chính bản thân mình.

Giờ đây, với hai câu nói này, Cố Tiểu Ảnh và Quán Đồng có lẽ bắt đầu hiểu.

Đến mùa thu, Cố Tiểu Ảnh ngắm được mấyàn hồ, đều là phòng có hai phòng ngủ một phòng khách, xây từ cuối những năm 80 hoặc đầu những năm 90, cách khu tập thể Tỉnh ủy chưa đến hai bến xe, chia bình quân mỗi mét vuông khoảng 5000 tệ.

Vừa đúng cuối tuần, Cố Tiểu Ảnh triệu gặp Quán Đồng về thành phố G xem nhà. Trên đường về nhà, Quán Đồng gật đầu tán thành: “Được đấy, mua căn nhà nào cũng được, miễn là giá cả hợp lý, chia phòng phù hợp, xung quanh phương tiện đầy đủ, bố mẹ ở thế là thích hợp nhất”.

Cố Tiểu Ảnh ngẫm nghĩ, rồi nói với Quán Đồng: “Căn phòng này không phải mua cho bố mẹ, mà là mua cho chúng mình”.

Quán Đồng hơi ngạc nhiên: “Tại sao thế?”

Cố Tiểu Ảnh xua xua: “Hết cách rồi, em nghĩ tập thể Tỉnh ủy môi trường tốt, an toàn hơn cho người già, có nhà ăn và nhà trẻ cơ quan, ăn cơm hay đón cháu đều tiện. Chúng mình ở bên ngoài, nhớ có chuyện gấp thì về được ngay”.

Quán Đồng sững người một lúc rồi thốt lên: “Điều này thật sự anh chưa nghĩ đến... nhưng em nói đúng, chúng mình còn trẻ, đi lại dễ hơn, đúng là nên để bố mẹ ở trong này”.

Anh cảm động nhìn Cố Tiểu Ảnh, muốn nói một câu gì đó tỏ lòng cảm kích nhưng chẳng biết nói gì, cuối cùng nắm lấy tay Cố Tiểu Ảnh.

Cố Tiểu Ảnh khẽ mỉm cười: “Không có gì đâu, anh chẳng cần nói gì đâu, em hiểu mà”.

Nghe được câu nói này, Quán Đồng lại càng cảm thấy ấm áp, càng không biết nên nói gì.

Giờ đây, Quán Đồng cảm thấy ký ức về cơn ác mộng vừa qua có thể coi như “Tái ông thất mã”. Anh càng biết thế nào là biết ơn sự hi sinh và khoan dung của người sống bên cạnh mình.

Anh không biết rằng, có những lúc Cố Tiểu Ảnh cũng trần trở về chuyện này. Cóẽ, phải từng trượt ngã rồi mới biết nỗi khổ của nhau. Lời dặn dò của bà Cố lúc sắp rời khỏi thành phố G vẫn còn vọng bên tai: “Vói đàn ông, con không bao giờ được hi vọng cái gì họ cũng biết, nếu vừa biết làm quan, vừa biết kiếm tiền, vừa biết làm việc nhà, lại biết thương vợ... Nếu trên đời có loại đàn ông như thế, thì anh ta cũng chẳng thèm lấy con” – Câu nói này là quá đủ, quá là rõ ràng. Tuy thế, Cố Tiểu Ảnh phải thừa nhận, đây là một câu nói thật.

Lúc đó cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh mình, tướng mạo cũng đẹp trai, tính tình hiền lành, hiếu thảo với cha mẹ, có chí tiến thủ... nếu mình vẫn còn đòi hỏi thêm rằng anh phải thập toàn thập mỹ, thì có phải là bói lông tìm vết quá không?

Về chuyện này, lời từ biệt của ông Cố trước khi đi lại càng tuyệt vời. Ông vỗ vỗ vai con gái, cười hí hí nói: “Con gái cưng, con cũng phải biết giữ chút thế cho mình chứ? Mèo thu nhận hổ làm đồ đệ thì vẫn phải giữ lại cái chiêu leo cây... Con phải giữ lại sức cạnh tranh then chốt, thì sau này mới có uy trước mặt con gái mình, đúng không nào?”

Cố Tiểu Ảnh nghe xong là vui ngay. Đúng quá còn gì, ông Cố ở cơ quan xem ra cũng có quyền uy lắm, thế mà về nhà cũng bị bà Cố mắng không biết bao nhiêu lần về những lỗi vớ vẩn kiểu như quét phòng khách mà quên quét phòng ăn, giặt cổ áo mà quên giặt tay áo. Nhưng món cá chua ngọt, hải sâm xào tỏi, mực nhồi thịt mà ông làm... thì đúng là tuyệt tác!

Thế là, Cố Tiểu Ảnh đã nghĩ thông rồi. Thôi được rồi, anh không biết nấu cơm cũng được, chỉ cần thích ăn cơm vợ nấu, ăn được cả đời, ăn đến “đâu bạc răng long” là được rồi; anh rửa bát tốn nước cũng được, có lẽ phải như thế mới rửa sạch được, rốt cuộc thì có phải ai cũng rửa được sạch hết vi trùng đâu, chỉ cần tạo cảm giác nhìn thấy sạch là ổn rồi; anh thích thu dọn đồ đạc thì thu dọn đồ đạc, từ giờ mình sẽ cố gắng xếp hết đồ của mình vào thùng giấy, hoặc dán thêm tờ giấy bên ngoài, ghi “tuyệt đối không động vào”; anh làm việc nhà tay chân vụng về, nhưng đã có ý thức chia sẻ việc nhà, mình cũng chẳng nhất thiết phải yêu cầu hoàn hảo; còn khiếu thẩm mỹ của anh không tốt thì thôi không kéo anh đi shopping nữa, vừa tốn thời gian vừa tốn công sức; còn chuyện anh hội họp, làm thêm, đi xa nhận chức không về nhà... thì rồi chẳng phải anh cũng sẽ quay về đó s

Thế là, trong cái thời tiết mùa thu mát mẻ đó, Cố Tiểu Ảnh và Quán Đồng nắm tay nhau bước trên con đường xe qua lại tấp nập. Mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ của mình, có điều lần này không phải trăm mối tò vò, mà là những niềm vui khoan khoái. Dưới ánh nắng mặt trời, nét mặt họ tươi tỉnh, như một đôi tình nhân đang trong giai đoạn hạnh phúc nhất.

Trong cơn gió se lạnh mùa thu, Cố Tiểu Ảnh nắm tay Quán Đồng kéo đi, vừa đi vừa nhún nhảy, đi qua trước cửa siêu thị, cô vẫn không quên quay đầu nhìn vào cửa kính bên cạnh. Quán Đồng nhìn theo ánh mắt của Cố Tiểu Ảnh, rồi buồn cười vì con quý nhỏ làm ra vẻ như nhìn hàng hóa, nhưng thực ra đang tự ngắm mình, hơi tý lại lấy tay vuốt vuốt lọn tóc xòa xuống trước trán, trông thật tinh nghịch.

Quán Đồng khẽ mỉm cười.

Đây chính là quãng thời gian, cũng là những năm tháng bình yên của họ.

Lời kết

Rồi cũng sắp sang đông.

Đúng thứ bảy, Cố Tiểu Ảnh đi Bắc Kinh tham dự hoạt động quảng cáo cho cuốn sách mới. Hôm đó có tuyết rơi, nhưng hiệu sách Tân Hoa vẫn có rất nhiều độc giả. Cố Tiểu Ảnh nhìn đoàn người xếp hàng rỗng rảnh, nhìn khuôn mặt tươi cười thân thiện, thỉnh thoảng lại có các em bé gái hâm mộ đến xin chụp ảnh cùng, cô bồi hồi nghĩ: nếu có một người đứng đây, mỉm cười nhìn cô, thì tốt biết mấy?

Đã gần một tháng anh không về nhà rồi, tuy ngày nào cũng gọi điện thoại, nhưng lời nói thì chẳng thể nào ấm áp bằng những cái ôm trong những ngày đông lạnh giá thế này. Cảm giác ấm áp đó, cùng với mùi hương trên cơ thể anh, khiến cô nhớ đến cồn cào gan ruột, nhất là sau khi đến Bắc Kinh, vào buổi tối, một mình cô ở trong cái khách sạn tận đường vành đai ba của Bắc Kinh, cứ nhớ đến anh là chỉ muốn đáp máy bay để về ngay với anh, không rời xa nữa, dù có về cái huyệnnhành lạc hậu âm u kia cũng được.

Đúng thế, hóa ra là như vậy, tình yêu ở đâu thì gia đình ở đó.

Nghĩ lại mới thấy đúng là khác nhau nhiều quá: Trước khi lấy chồng, đã có rất nhiều lần cô đến Bắc Kinh một mình để tham gia các hoạt động văn hóa, trong quãng thời gian đó, một mình cô lang thang trong thành phố rộng lớn, thăm hoàng thành và tứ hợp viện,

những ngôi nhà cao tầng và đám người đông đúc, những vở kịch ngắn và các buổi hòa nhạc... Những lúc đó cô vui vẻ biết bao, sự vui vẻ đó bắt nguồn từ sự tự do mà cô thích thú, cùng sự thành thoi không trói buộc, không bị hạn chế. Thậm chí cô từng nghĩ, nếu có thể ở lại đây, không quay về nữa thì tốt biết bao?

Nhưng chỉ có năm rưỡi, mới có hơn 500 ngày trôi qua mà cô đã thay đổi, đã biết nhớ nhung, hồi tưởng. Thế giới của cô ngoài những vở kịch nói, triển lãm mỹ thuật, hòa nhạc, còn có rất nhiều điều quan trọng, như việc ở bên cạnh Quán Đồng, làm một cô vợ nhí nhảnh, rúc vào lòng anh, chẳng muốn rời xa.

Vậy là, cô kinh ngạc nhận ra: Cái thành phố rực rỡ sắc màu này lần đầu tiên mất đi sức hấp dẫn trước cô. Không phải vì nơi đây không thú vị, mà bởi vì cuộc sống của cô, có một nơi thú vị hơn nơi này.

Việc đó không liên quan gì đến sự phồn hoa của thành phố, mà bởi vì, gia đình ở đâu, thì tình yêu ở đó.

Trong đại sảnh ồn ào của nhà sách, Cố Tiểu Ảnh vừa ký tên vừa nghĩ ngợi lan man, những lúc ngẫm ngợi chuyện này, ánh mắt cô trở nên mơ màng.

Bởi thế, khi âm thanh đó vang lên phía trước cô, Cố Tiểu Ảnh nghĩ ngay rằng do mình quá nhớ Quán Đồng đến mức tưởng nhầm là nghe thấy tiếng anh. Rồi lúc cô ngẩng đầu lên, trong ánh mắt vẫn còn đang mơ màng, một lần nữa cô lại tưởng mình nhìn nhầm.

Nhưng rõ ràng “hình bóng” đó sau khi cầm được cuốn sách có ký tên của cô vẫn đứng nguyên trước bàn, mỉm cười hỏi: “Em chỉ viết cho anh có mấy chữ đó thôi

Cố Tiểu Ảnh bất giác cúi xuống nhìn cái tên mình viết lên sách theo quán tính, một giây sau ngẩng phắt lên, mở to mắt, nhìn chăm chăm bóng dáng trước mặt, thất thanh gọi: Quán Đồng?

Cố Tiểu Ảnh lấy tay dụi dụi mắt, nhìn lại: Đúng là Quán Đồng rồi?!

Cô những mong muốn được chạm vào người con trai đang cầm cuốn sách cách cô một cái bàn trước mặt. Đúng là Quán Đồng phải không? Bằng xương bằng thịt?!

A a a a a a a a ! Đúng là Quán Đồng rồi?!

Hóa ra, anh muốn dành cho cô một sự ngạc nhiên?!

Sao bây giờ anh lại thông minh thế nhỉ!!

Hạnh phúc trong tim Cố Tiểu Ảnh đột nhiên nở to ra như một quả khinh khí cầu, dần dần bay lên trời! Nước mắt cô trào ra nóng hôi nhìn người con trai đứng trước mặt, thấy anh mỉm cười cúi

xuống, chỉ chỉ về phía khu vực triển lãm sách lý luận chính trị, khẽ nói: “Anh đợi ở bên kia nhé...”

Cố Tiểu Ảnh hồi há gật đầu, nhìn theo mãi cho đến khi người biên tập viên giật giạt tay áo, cô mới quay đầu lại tiếp tục ký tên. Kể từ lúc đó, trên môi Cố Tiểu Ảnh bắt đầu có một nụ cười ngây ngô, và cứ như thế cho đến cuối buổi.

Sau này, Cố Tiểu Ảnh vẫn luôn nhớ: Khi cô và người biên tập viên rời khỏi khu vực ký tên, Quán Đồng mỉm cười đứng ở cửa nhà sách, trong màn tuyết rơi lác đác, bóng dáng như sáng lên, mà nụ cười của anh sao mà ấm áp, khiến cô không thể nào quên được.

Vì ở chỗ đông người, nên chẳng có cảnh ôm nhau. Cô chỉ đi chậm chậm về phía anh, mỉm cười đặt tay mình vào bàn tay anh đang giơ ra, còn anh thì kéo cái mũ nhung của cô ra, thuận tay xoa xoa đầu cô, thấy đôi mắt cười của cô dần biến thành một vầng trăng cong cong, và cũng mỉm cười.

Họ nắm chặt tay nhau, quay người đi ra khỏi Nhà sách Tân Hoa, bước vào trong màn tuyết. Trên con đường lầy lội không có cảnh đẹp nên thơ như trong các bộ phim truyền hình Hàn quốc, mà là những đám bùn sau khi tuyết tan và những bước chân liêu xiêu trên mặt băng, nhưng, phong cảnh đẹp đẽ nhất không phải là cảnh đồng tuyết trắng mênh mông trong phim, mà chính là bàn tay đưa ra đỡ lấy mình trước khi trượt ngã vì đám tuyết trơn trên mặt đất kia.

Ngày hôm đó gió thật là mạnh.

